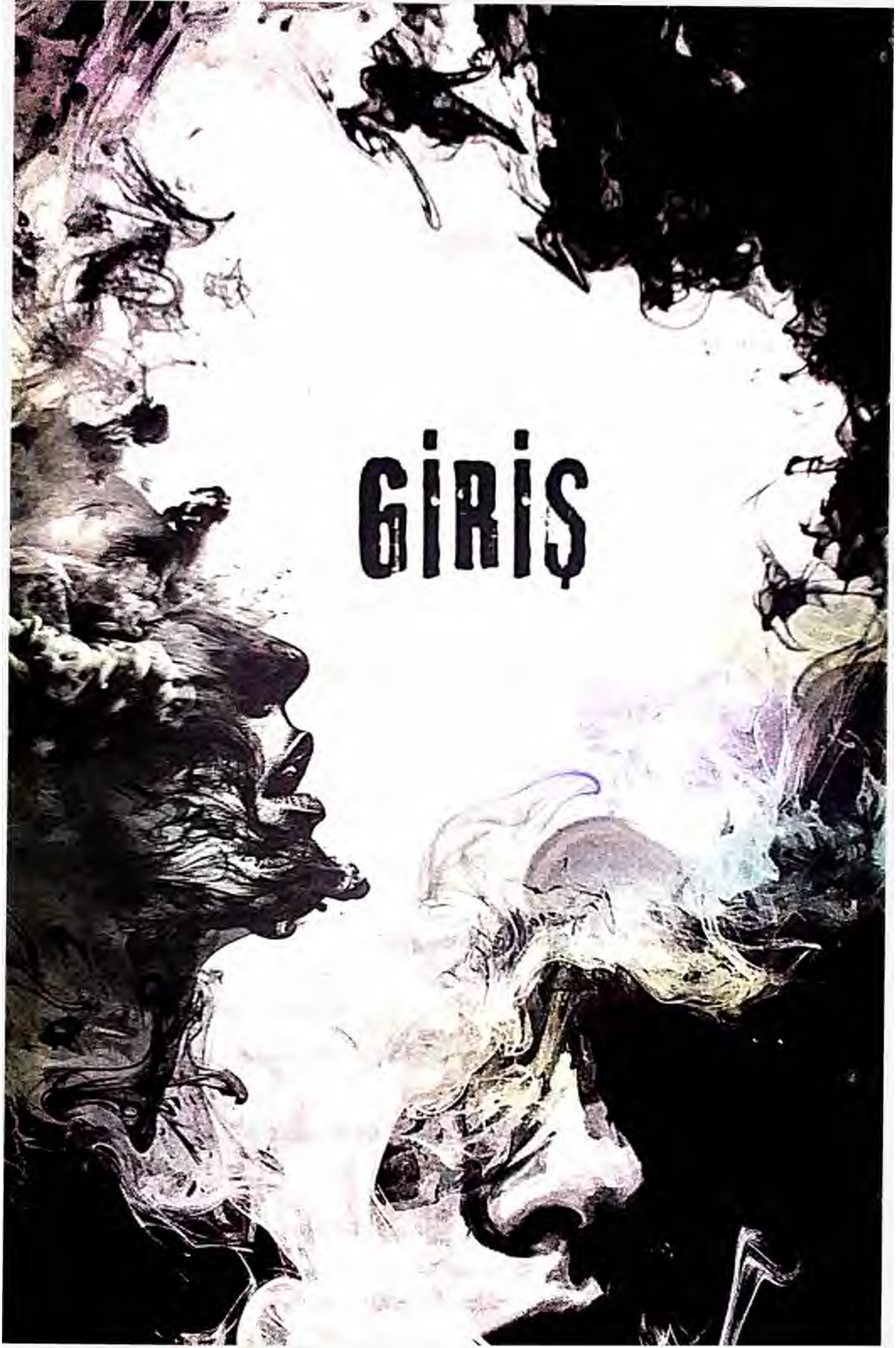
ÖZGE NAZ

BİR KİBRİTLE YOK OLMAK

GİRİŞ

Kitap Kurdu

Bir Kibritle Yok - zm- Olmak

Özge Naz

"Senin gülüşün bana Ötüken,
Balkan Kızı."

Duzenleme
Ny.Ozlem

Bir kibrit yak...

Gece, sessizliğin hüküm sürdüğü karanlık bir örtü gibi üstümüzde asılıydı. Hayalet Timi sessizce ilerlerken gözlerim her adımda daha da kararlılık kazanıyordu. Kalbim, yalnızca vatanım için atıyordu. Görevimiz, düşmanı kendi topraklarımıza girmeden durdurmaktı ve bu gece, bu kutsal görev için hazırlanırken içimdeki ateş hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Ben, Piyade Yüzbaşı Barut.

Hayalet Timi'nin komutanı olarak ettiğim bir yemin vardı. Bu vatan uğruna şehit olmuş Mehmetçiklerin kanını yerde bırakmayacak, gazi olmuş askerlerin yarıda bıraktığı görevleri tamamlayacaktım.

Timin her bir üyesi görevinin bilincinde, kararlılıkla ilerliyordu. Gökyüzüne karanlık çökmüştü; ayın ışığı bulutların arkasına saklanmış, bize gizlenme avantajı sağlıyordu.

"Siren, gözetleme noktasında hazır mısın?" diye sordum. Sessizlikle dolu geceye karşı konuşmam bile âdeta bir yankıydı.

"Evet, komutanım," diye yanıtladı Siren. Gözleri düşmana karşı keskin bir bakışla doluydu.

Düşmanın bölgesine yaklaştığımızda, her adım daha da dikkatle atılıyordu. Fısıltı, patlayıcıları hazırlarken, timin diğer üyeleri etrafı gözetleyerek herhangi bir tehlikeyi önceden fark etmek için uğraşıyordu.

Görevin zirvesinde, Hayalet Timi olarak düşman hattının tam kalbine sızmıştık.

"Fısıltı'dan, Komutan Barut'a, patlayıcılar yerleştirilmeye hazır."

Fısıltı'nın sesi, tıpkı adı gibi düşük bir tonla telsizden geldi.

"Anlaşıldı, komutu bekle."

Onu onayladıktan sonra iletişim ve teknik destek uzmanlarına dönüp, "Ve geriye kalan hayaletler," diye seslendim. "Sizler bu operasyonun kalbi-

siniz. Sinyaller, kameralar, tuzaklar... Her şey kontrolünüz altında olsun. En ufak bir hata istemiyorum."

"Emredersiniz, komutanım!" diyerek hep bir ağızdan yanıt verdiler. İletişim sadece gerekli olduğunda, kısık telsiz sesleriyle sağlanıyordu. Onun dışında sessizdik. Yok gibiydik.

Bizler kimiz?

Gölge askerler...

Piyade Yüzbaşı Barut.

Deniz Piyade Kıdemli Üsteğmen Siren.

Hava Piyade Üsteğmen Kanca.

Piyade Teğmen İmam.

Piyade Teğmen Fısıltı.

Piyade Teğmen Yamalı.

Piyade Teğmen Mermi.

Biz Hayalet Timi'ydik ve gölge asker olarak yalnızca lakaplarımız vardı. Künyelerimizde lakabımız ve kan grubumuz dışında hiçbir şey yazmazdı. Bizim kim olduğumuzu kimse bilmezdi. Biz, birbirimizden bile saklanırdık. Bilinenler ise kaç leşimizin olduğu, yeteneklerimiz ve hangi alanlarda görev aldığımızdı. Ahmet ya da Ayşe olmamız kimsenin umurunda değildi.

Yasalar değiştiğinden beri Millî Savunma Bakanlığı tarafında gizli tutulmaya devam ediyorduk. Bağlı bulunduğumuz Kasırga Hava Üssü haritada bile görünmezdi. Türkiye Cumhuriyeti'ne ait gizli bir askerî üssün gölge askerleriydik.

Kim olduğumuz değil, ne yaptığımız bilinirdi.

"Bu gece, düşmanı kendi oyununda yeniyoruz. Ve unutmayın, sessizlik... Hayalet Timi'nin imzası," dedim ve timin diğer keskin nişancısı olan Kanca'ya, "Kanca, pozisyonunu güncelle," diye seslendim.

Kanca mekanik bir sesle, "Yüksekten baktığımda her şey net, komutanım," diye yanıt verdi. "Hedef..." Bir anlık sessizlikten sonra Kanca'nın nefesi duyuldu. "Dikkat! Düşman! Sol kanattan!"

Telsizden gelen acil uyarıyla birlikte elime aldığım dürbünle olan bitene baktım. Sol tarafta büyük bir hareketlilik vardı. Beklediğimiz an gelmişti. Gecenin karanlığını delen otomatik silah sesleri aniden patlak verdi. Haya-

let Timi sığınaklarda, temkinli pozisyonlarda, hazırda bekliyordu. Herkesin emniyette olduğunu biliyordum.

"Ateşle karşılık verin ama pozisyonunuzu koruyun!" diye telsizden emrettim. Mermiler saliseler içinde, geceyi aydınlatan kıvılcımlar gibi çatışmanın ortasında parladı.

Silahın dürbününden hedef noktasına bir atış gerçekleştirdim. Bu atış, bir işaret fişeğiydi ve akabinde timin patlayıcı uzmanı büyük bir yankı uyandırdı.

Derin bir nefes aldım. Elimi üniformamın cebine attığımda oraya saklamış olduğum fotoğrafı dikkatlice çıkardım. Biraz hasar almıştı. Kısık seslerle soluklanırken fotoğrafı hafifçe parmağımla okşadım. Kızıl saçları hâlâ o kadar canlı ve gözlerindeki o derin bakışlar hâlâ o kadar etkileyiciydi ki yıllar öncesine gitmekten kendimi alamadım.

Kalbim yalnızca vatanım için atıyor demiştim, değil mi? Kalbim vatanımdı ve vatanımın içinde ise yalnızca *o* vardı. Yüreğimi dolduran duygunun adıydı.

O, benim en zor zamanlarımda yanımda olan, yaralarımı saran ve ruhumu iyileştiren bir melekti. O kadın sadece bedenimi değil, ruhumu da iyileştirmişti. Sınır tanımayan gölge bir askerdim ve beni durduran tek şey bu kadın olmuştu. Çıktığım her operasyon öncesinde onun fotoğrafına bakar, geri gelmek için kendime bir neden yaratırdım. Kendisi yaşamam için bir sebepti.

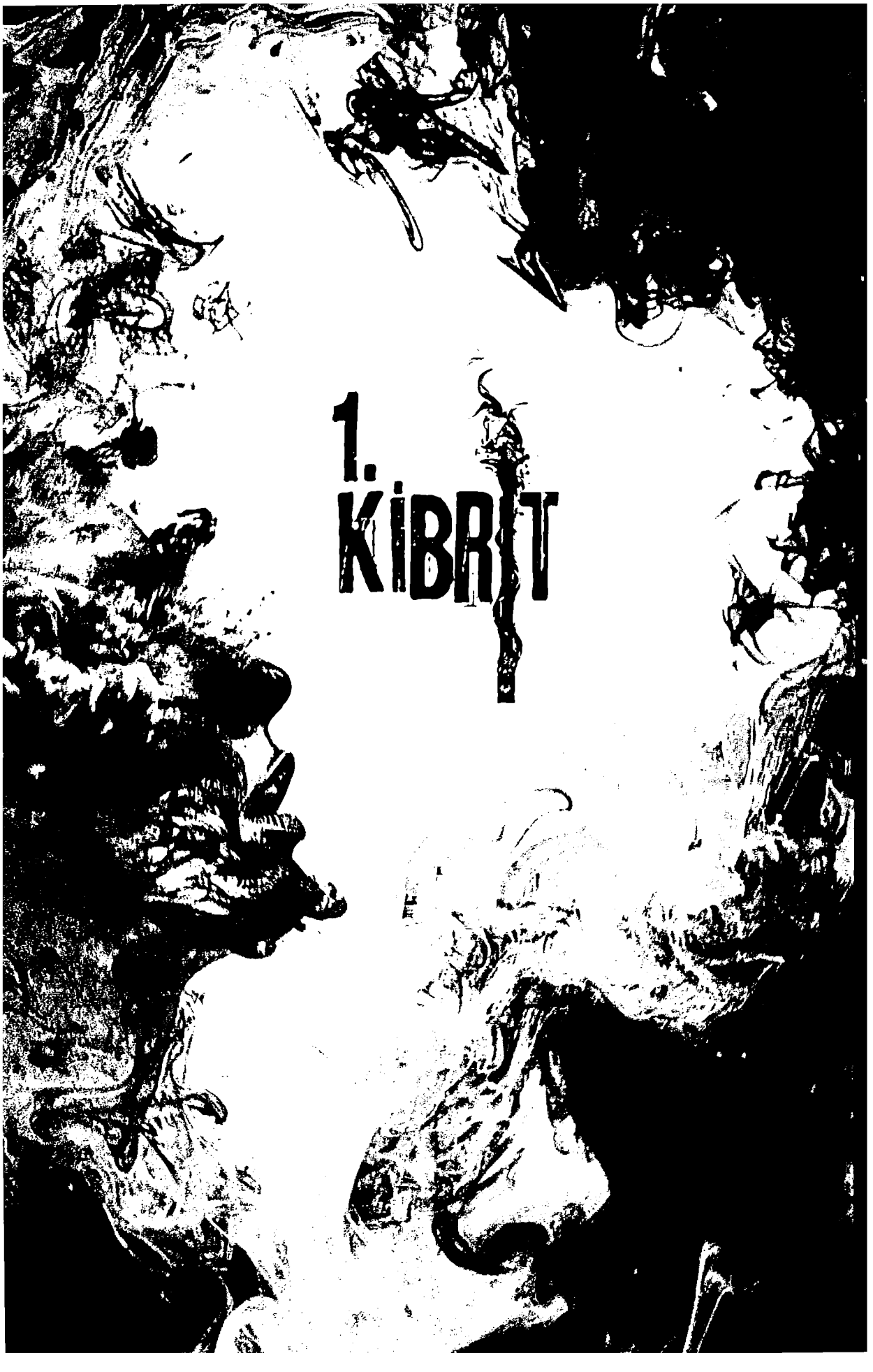
Fakat o bunu bilmiyordu bile.

Son bir bakış daha attıktan sonra fotoğrafı yavaşça üniformamın cebine koydum ve yeniden siperime döndüm. Artık hazırdım. Hayalet Timi olarak vatanımızı korumak için harekete geçmeye hazırdık.

Gözlerimde, ölmek istemediğime dair kararlı bir bakış vardı.

"Sana sözüm var, Balkan Kızı. Seni bir kez daha görmeden ölmeyeceğim."

"Şehit, vurulunca değil, unutulunca ölürmüş.
Beni hiç unutma, Balkan Kızı."

1.
KİBRİT

"Bir kibrit yak. Geçmişini kül etsin, yarına da ışık olsun.
Sönmesine hiç izin vermeyeceğim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ Yirmi Yıl Önce

Derler ki: İnsanoğlu ateş böceğine benzer, yanmak için karanlığı bekler.

Gözlerini karanlık gecenin sonsuzluğuna diken Talia, içindeki ışığı körükleyen bir ateş böceği gibi hissediyordu kendini. Gece, onun için yalnızca zamanın sessizliğindeki bir bekleme sürecinden ibaret değildi; aynı zamanda bir umut yolculuğunun başlangıcıydı. Parlayan her bir ışık, babasının dönüşünün müjdesini taşıyordu.

Talia, yıldızları ateş böcekleri gibi düşünerek izlemeye devam etti. Çünkü insanın içindeki ateş, karanlıkta parlayan bir ateş böceği gibiydi. Ve Talia, bu ateşi yakıp, babasının dönüşünü beklemeye devam ederken içindeki umut ışığını hiç sönmemek üzere körüklemeye kararlıydı.

Her geçen arabaya babası içindeymiş gibi bakıyor, her far ışığını onun dönüşü olarak algılıyordu. Hafif esen rüzgâr saçlarını okşarken içindeki heyecanını arttırıyordu. Her saniye onun için bir ömür gibi geçiyordu.

Küçük bir kız olan Talia, uykusu olmasına rağmen uyumamak için direniyordu. Annesi Maria ona seslense de omuz silkiyor, pencerenin başından kalkmamak için inat ediyordu. Babası askerdi. Vatan için canını ortaya koymuş, yürekli bir askerdi.

O da babasının yolunu gözleyen, kızıl saçlı küçük bir kızdı.

Annesinden duyduğu kadarıyla babası bu gece eve dönecekti. Kokusu burnunda tütüyordu. Ona anlatacak çok şeyi birikmişti ve hepsini bir bir söylemek için çok heyecanlıydı. Maria ise görevden gelecek olan kocasına yemek hazırlıyordu. Özlemiştir diye ona börekler açmıştı. Bir Balkan kadınıydı Maria, mutfağında böreğin pişmediği tek bir gün yoktu.

Maria destansı bir ezgiyle, "*Jovano, Jovanke, mori,*" diye mırıldandı. Bu türküyü dilinden düşürmezdi. Ona kendi memleketinden bir yadigârdı. "*Po'o mislis sine, po'o mislis sine. Gugutka da mi peeshe, da mi peeshe, da mi peeshe...*" Bir yandan da tabakları masaya koydu. "*Mor' Jovano, Jovanke, mori.*"

Jovano, Jovanke türküsü, Makedon halk müziğinin en ünlü ve en etkileyici şarkılarından biriydi. Maria'nın bildiği hikâyeye göre bir zamanlar Balkan dağlarının eteklerinde, eski taş evlerin arasında, Jovano adında genç bir adam yaşarmış. Kendisi bir askermiş. Gözleri, dalgalı tepelerin ötesine uzanırken kalbi yalnızca bir kadına aitmiş: *Jovanke.*

Jovanke, bir Balkan kızıymış. Jovano, çok severmiş onu. Dillere destan olan bir aşkı varmış. Ancak kaderin cilvesiyle Jovano ve Jovanke bir araya gelememiş; ayrılmak zorunda kalmışlar. Jovano ise Balkan kızına olan aşkını satırlara dökerek herkesin duymasını sağlamış. Şarkı, Jovano'nun gözlerindeki hüznü, Jovanke'ye olan sonsuz özlemi ve yaşadığı acıyı dile getiren bir ezgiymiş.

Denilene göre ölmeden önce sevgiliye söylenen bir türküydü Jovano Jovanke.

Kendi kendine mırıldanmaya devam eden Maria, "*A mamo, Jovano, a mamo Jovanke,*" dedi. Kızının seslendiğini duyunca mırıldanmaya ara verdi.

Talia heyecan dolu bir sesle, "*Majka!*"[1] dedi. Yarı Makedon olan Talia, bazı temel kelimeleri Makedonca söylüyordu. "Babam geldi *majka*! Arabasını gördüm!"

Sonunda uzaktan gelen farların ışığı, Talia'nın yüreğindeki umut ateşini alevlendirdi. Babasının geldiğini anladığında, gözleri bir anda parladı. Bir çığlıkla, "*Tatko!*"[2] diye haykırarak pencerenin önünden ayrıldı.

Annesi mutfaktan çıktığı gibi oturma odasına geldi. "Şşş," dedi. "Gecenin bir vakti kimseyi rahatsız etmeyelim, sessiz olalım."

Eşinin özlemiyle yanıp tutuşsa da kızını sakinleştirmeye çalıştı. O da tıpkı kızı gibi bir Türk askerini çok özlemişti. Öyle ki o Türk askeri için ülkesini bırakıp, temelli olarak Türkiye'ye yerleşmişti Maria.

Talia evin kapısını açtığı gibi kendini dışarıya attı. Ayakları hızla merdivenleri inerken yüzünde bir gülümseme, bir sevinç ifadesi vardı. İşte o an tüm dünyanın mutluluğunu taşıyordu yüzünde.

Annesi, "Kızım, dikkatli ol!" diye seslendi ama kızı onu duymuyordu. Kalbi sadece babasına doğru atıyordu. Maria pencereye yaklaştığında orada duran adamı gördü ve yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

---

[1] Anne.
[2] Baba.

Hızlı hızlı indiği basamakların en sonuna geldiğinde dış kapı çoktan açılmıştı. Karşısında babasını görünce çığlığına engel olamadı Talia. "*Tatko!*" diye heyecanla bağırdı.

Babası yorgun ama mutlu bir gülümsemeyle kapıda duruyordu. Bilirdi, saat kaç olursa olsun kızı her zaman onu kapıda karşılardı. Kızının koşarak ona doğru geldiğini gördüğünde, yüzünde bir sevinç patlaması yaşandı. Ona doğru uzandı, kollarını açarak bekledi. Ve o an, küçük kız babasının kollarına koşarak boynuna sarıldı.

"Sen ne zaman beni *baba* diyerek karşılayacaksın, he kızım?" dedi Ayhan kızar gibi.

Kollarını babasına dolayıp yüzünü göğsüne yaslamıştı Talia. O keskin barut kokusunu doyasıya içine çekti. Ne çok severdi bu kokuyu... Bildiği tüm Balkan dillerinde *baba* dedi Talia ve en sonunda, "Babam," dedi. "Çok özledim seni!"

"Ha şöyle..." dedi Ayhan genişleyen gülümsemesiyle. "Türkçe konuşsana, al saçlım. Ben de seni çok özledim!"

"Sen Makedonca konuş," dedi Talia. Kızıl saçları etrafına saçılırken kafasını sallamaya devam etti. "Neden hep ben Türkçe konuşuyorum?"

"Yoksa Türkçeyi konuşmaya konuşmaya unutacaksın da ondan," dedi Ayhan. Kızın sıcaklığı, babasının içini ısıttı. Onun kokusu, uzun zamandır özlemini çektiği bir anın gerçekliğini taşıyordu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Talia. "İznin kaç gün sürecek? Şehir değiştirecek miyiz? Bütün arkadaşlarımı unutmak zorunda kalacak mıyım? Gitmesek olur mu *tatko*?"

"Hay çenesine kurban olduğum," dedi Ayhan keyifle. Kızının çenesi tıpkı karısı gibiydi. Bir kere ağzını açtığında bir daha kolaylıkla kapanmazdı. "Nefes al, babacığım. Nefes al!"

Talia, babasının kollarından bir adım geri çekilip, ona bakarken gözlerinde sevinç vardı. "Hemen eve çıkalım," dedi. "Sana anlatacağım bir sürü şey var, *tatko*!"

Yüzbaşı Ayhan'ın yüzündeki yorgunluk ve yaşadığı acılar, kızının yanında olmasının verdiği mutlulukla hafifliyordu. "Anlat bakalım, ben yokken benim güzel kızım neler yapmış?" diye sorarken beraber eve çıkmışlardı.

Talia, babasının olmadığı günler boyunca mahallede bir sürü yaramazlık yapmıştı. Üstelik dizleri ve dirsekleri de yara bere içindeydi. Hep ağaçla-

ra tırmanmış, düşmüştü. Muzırlık nerede, Talia oradaydı. Yavaşça omzunu silkti Talia. "Hiç..." dedi. "Uslu uslu seni bekledim."

"Hiçbir şey yapmadan duramazsın sen," dedi Ayhan bilmiş bir tavırla. "Söyle bakalım."

"Sen yokken Ulu'nun başının belası oldum," dedi kısık çıkan sesiyle. "Onu biraz sinirlendirmiş olabilirim ama gerçekten birazcık."

"Senin birazını biliyorum ben. Delirttin mi çocuğu?"

Kafasını salladı Talia.

"Artık benden nefret ediyor."

Kapının önünde bekleyen Maria'nın içi, kocası ve kızını gördüğünde sevgiyle doldu. Talia babasının kucağından indiğinde hızlıca eve girdi. Ayhan Alaz, elindeki çantasını yere bıraktı ve özlemden kavrulduğu kadına doğru bir adım attı. "Maria..." diye fısıldadı. Sesinden özlem akıyordu. "Ateş parçası karım." Karısının saçlarına atıfta bulunan Ayhan, büyük bir açlıkla onu kucakladı.

"Ayhan," diye fısıldadı sıcak bir sesle. "Biraz daha gelmeseydin ben gelecektim!" Dudakları kocasının dudaklarını bulduğu gibi hasret giderdi. "Seni ne kadar özlediğimi biliyor musun *ljubov moja*?" *Ljubov moja*, Makedonca *aşkım* demekti. Kocasına hep böyle seslenirdi.

Karısının yüzünü avuçlayan Ayhan, kuru dudaklarını yüzünün her zerresine bastırdı. "Özleştik," diye karşılık verdi. "Nasıl özledim seni Maria, bir bilsen..." Tekrar tekrar öptü. Hiç ayrılmak istemiyordu.

"Talia gelecek," dedi Maria çekingen bir tavırla. "Böyle yakalamasın bizi."

İkisi de özlem gidermeye ara vermek için uzaklaşırken, Ayhan bırakmak istemediğini belli edercesine son öpücüklerini kondurdu.

"Sabaha kadar uyutmayacağım seni. Kızımın hatırına şimdilik kaç bakalım."

Maria kıkırdadığında, içinde saklı kalan duygular daha çok gün yüzüne çıktı. Çok geçmeden çocuk odasından çıkan kızına baktı. Yüzünden düşen bin parçaydı. "Niye üzgünsün Talia?" Yavaşça eğildi. "Bak, baban da geldi. Görevden döndü sonunda. Her gün babanı sayıklayıp duruyordun ateş böceğim."

"Temelli gelmedi ki," diyerek omuz silkti. "Kesin yine sabah olduğunda onu göremeyeceğim."

Elini yüzünü yıkadıktan sonra ailesinin yanına geri dönen Ayhan, kızını tekrar kucağına aldı ve onu gıdıklamaya başladı.

"Bu sefer hemen gitmeyeceğim. Komutanıma söyledim, kızımı çok özlediğim için iznimi uzatın dedim."

Talia babasının izninin uzun olacağını duyunca sevinmeden edemedi. Aklına gelen düşünceyle hızlıca babasının vücuduna bakmaya başladı.

"Eğer yaralandıysan seni ben tedavi edebilir miyim, *tatko*?"

"Sadece başım ağrıyor," dedi Ayhan. "Babaya öpücük verirsen geçermiş." Talia hiç beklemeden babasını yanağından sulu sulu öptü.

Ayhan kızını aldığı gibi koltuğa geçip oturdu. Operasyonlarda en çok özlediği şey, akşamları ailesiyle birlikte oturup sohbet etmekti. En çok buna hasret kalıyordu. "Anlat hadi," dedi merakla. "Mahalledeki bütün çocukları dövdün mü yine? Yarın sabah seni bana şikâyet etmeye gelecekler mi?"

Talia babasının kucağında iyice küçüldü. Yalan söylemek istemiyordu. Yanakları kızarmıştı. "Şey..." dedi ne diyeceğini bilemez bir hâlde. "Şimdi ben, annem gibi doktor olmak istiyorum ya..."

Maria, kocasıyla kızının gece vakti sohbet etmelerine gülümseyerek baktı. İkisinin de bu hâllerini çok seviyordu. Kızının çenesini çekebilecek tek kişi vardı, o da kocasıydı. Kendisi gibi çenesi düşük bir kız doğurmuştu. Maria lafa dalarak, "Ee," dedi.

"Biz sokakta doktorculuk oynuyoruz genelde," diyerek başladı Talia. "Önce hasta olmalarını sağlıyorum ve sonra da onları tedavi ediyorum. Çocukların çoğu doktorlardan korkuyormuş, onu öğrendim. Bu yüzden beni sana şikâyet edebilirler, *tatko*."

Ayhan gözlerini kıstı.

"Hasta olmalarını nasıl sağlıyorsun?"

Kafasını kapıya yaslayan Maria, onaylamayan bir bakış attı.

"Babana çocuklara ne dedirttiğini söylemek ister misin, Talia?"

Talia kısık bir sesle, "Doktor Talia Alaz," dedi.

Gururla kızına baktı Ayhan. "Bak sen benim kızıma," dedi. "Şimdiden herkesi alıştırıyor."

Maria kafasını iki yana salladı.

"Senin bu kızın bana her gün neler çektiriyor bir bilsen, onu da yanında götürürsün. Geçenlerde çocuğun birinin kafasına taş atmış, daha sonra seni tedavi edeceğim diye tutturmuş. Ailesinden nasıl özür dileyeceğimi şaşırdım."

"Fena mı?" dedi Ayhan gülmesine engel olamayarak. "Kızımız işleri hızlandırıp kendi kendini eğitiyor."

Maria kızgınlıkla, "Ayhan!" dedi. "Sakın kızımı şiddete alıştırma!"

"Ama o çocuk saçımı çekmişti," dedi Talia dudakları büzülürken. "Sadece kafasına taş attığıma dua etsin!"

"Şşş," diyerek uyarır bir tonda mırıldandı Ayhan. "Annen doğru söylüyor, al saçlım. Biri sana bir şey yaptığında neden annene ya da Ulu abine söylemiyorsun? Hiç olmadı beni ara, bana şikâyet et."

Talia, Ulu'nun adını duyunca huzursuz hissetti. Yavaşça omuz silkerek, "Ben kendi kendimi koruyabilirim," dedi. "Annem bütün gün çalışıyor, sen de hep görevdesin. Biri bana bir şey yaparsa ben de aynısını ona yaparım. Hem Ulu da benim abim değil, o Ülkü'nün abisi. Benim abim yok!"

Maria kafasını iki yana salladı. "Başladı yine Ulu krizleri." Yaslandığı yerden ayrıldı ve esnedi. "Siz baba kıza iyi geceler diliyorum. Sabaha kadar kızımın Ulu'ya olan aşkını dinleyemeyeceğim."

"Ne aşkı?" dedi Ayhan. Dilini damağına vurdu. "Yok öyle bir şey! Benim kızım kimseyi sevemez!"

Dudakları iyice büzüldü Talia'nın.

"Ama baba..."

"İşine gelmeyince nasıl da baba diyorsun," derken kızgın bakışlar attı Ayhan. "Ulu senin abin. Senden yaşça büyük. Bir daha duymamış olayım!"

Talia omuzlarını iyice düşürdüğünde, yüzünde hüzün belirdi.

"Ulu zaten beni sevmiyor ki. Keşke sevse."

"Sevemez," dedi Ayhan. "Sevsin de kafasını bir kırayım!"

"Tamam tamam," dedi Talia yalandan pes ederek. "Sevmiyorum. Kırma kafasını. Olur mu, baba? Sevmeyeceğim. Ona sakın bir şey yapma! Zaten babası sürekli Ulu'ya kızıyor. Bir de sen kızma."

En fazla sabaha kadar sürerdi sevmemesi, ertesi gün olduğunda yine çok sevecekti.

Ayhan çattığı kaşlarını serbest bıraktı.

"Hiçbir erkeği sevmeyeceğini söylersen kızmam," dedi.

Talia elini arkasına götürdü ve parmaklarını çapraz olarak konumlandırdı. "Sevmeyeceğim," derken bariz bir şekilde yalan söylüyordu.

"Sevme sakın, al saçlım."

"Annem sana *ljubov moja* deyince seviniyor musun, baba?" diye sordu Talia. Aklına mükemmel bir fikir gelmişti ancak yapmadan önce doğruluğundan emin olmak istiyordu.

"Sevinmez olur muyum hiç?" dedi Ayhan. "Her erkek bunu duyduğunda sevinir. Sonuç olarak *aşkım* diyor." Babası sevindiyse Ulu'nun da çok sevineceğini düşündü. İkisini birbirine çok benzetiyordu. "Unutmadan, sana bir hediyem var. Uyumadan önce vereyim."

Yeşil gözleri aniden irileşti Talia'nın.

"Hediye mi aldın bana?"

"Doğum gününü kaçırdım," dedi Ayhan hüzün dolu bir sesle. "Kızımı hediyesiz bırakacak değilim."

"Ne aldın, baba?" diye sordu Talia. "Ne aldın? Ne aldın? Ne aldın?"

Ayhan kızının saf heyecanına gülümsedi. "Koş, çantamı getir de..." diye başladığı cümlesini tamamlayamadan kızı yatak odasına koşmuştu bile. Babasının alışık olduğu kocaman yeşil sırt çantasını çekerek sürüklemeye başladı. Yükü ağır bir çantaydı. Meraklandığı için ağırlığını umursamadı.

Çantayı salonun ortasına bıraktığında sabırsızca babasına baktı. Ayhan çantayı açıp içinden bembeyaz bir kuzu çıkardı. Talia yüzünde beliren mutlulukla kuzuyu kucağına aldı. "Çok güzel!" dedi. "*Tatko*, bu çok güzel! Benim de artık bir kuzum var!"

"Sevdin mi sahiden?"

"Sevdim, sahiden. Herkese göstereceğim," dedi Talia. Diğer arkadaşları onunla dalga geçmişti. Babası doğum gününe gelmediği için çok üzülmüştü lakin yapabileceği bir şey yoktu. Vatanı korumakla görevli bir babası vardı ve çoğu zaman onu göremeyeceğinin farkındaydı. Bunu bilerek büyü-

müştü. Bir an önce okuldan dönüp herkese hediyesini gösterecekti. "Herkes kuzumu görecek."

Derin bir iç çekti Ayhan.

"İşte şimdi tam bir Balkan kızı oldun."

Talia bu hayatta, türküde bahsedilen Balkan kızı olacağını nereden bilebilirdi?

Kızının gözlerinin giderek ağırlaştığını gören Ayhan, "Gel hadi," dedi. "Ben seni yatağına yatırayım. Sabaha uykusuz kalma."

Ayhan kızını odasına götürüp, kapının girişinde bulunan gece lambasını açarak içeriye girdi. Kızının kızıl saçlarını okşarken kokusunu içine çekti. "Annen kızmasın diye bir şey söyleyemedim ama aferin benim kızıma," dedi gururlu bir tonda. "Hep böyle koru kendini. Kimsenin sana bir şey yapmasına izin verme, olur mu babacığım?"

Yatağa yatırılmasıyla içini huzur kapladı Talia'nın. "Sen hiç merak etme, *tatko*. Kendimi hep koruyacağım," diye tatlı bir sesle mırıldandı.

Babası onu yatırıp üstünü örttü. Tam gitmek üzereyken kızı elinden tuttu. "Bu sefer türkü söylemeyecek misin?" diye sorarken yüzüne istekle baktı. Ayhan bu bakışa karşılık nasıl söylemeden duracaktı?

Yavaşça gülümsedi. Kızı öl dese hiç düşünmeden uğruna canını verirdi.

"Bir daha izne geldiğimde bu sefer sen türkü söylersen bu gece sana istediğin türküyü söylerim."

"Oluuur," dedi Talia tatlı tatlı. "*Memleket Sevdana Yürek Gerek*[3] söyler misin, baba?"

Uzanıp kızının alnından öptü. "Bak, bulutlar geçiyor üstünden, kaldır başını," diyerek türküyü dillendirmeye başladı Ayhan. Ses tonu kalın bir adamdı. "Al, mendilim sende kalsın, sil yaşını, offf... Memleket, sevdana yürek gerek."

Evin içinde mutlaka bir türkü çalardı. Babasından dinlediği Türkçe türkülerle ve annesinden dinlediği Balkan türküleriyle büyümüştü.

"Aysız gecelerde kumrular ağlar içimde. Sözlüysek de uzakların yoluna, offf... Öleceğiz doğduğumuz toprakta, offf... Memleket sevdana yürek gerek."

---

[3]Erdal Güney, "Bozdoğan" türküsü.

Babasına uykulu sesiyle eşlik etti Talia.

"Memleket sevdana yürek gerek..."

Dakikalar sonra kızının huzurla uyuduğuna emin olup odadan çıktı ve yatak odasına geçti. Karısı henüz yatağa geçmemişti, odanın içinde bulunan banyodaydı. Dolabın önüne geçerek üzerindekileri çıkartmaya başladı. Çok geçmeden arkadan ona sarılan bedeni hissetti Ayhan. Özlem dolu bir duyguyla karısına döndüğünde sıkıca sarıldı. Karısının kokusu günlerce burnunda tütmüştü.

"Kocam," diye fısıldadı Maria. Ah, ne güzel bir ses tonu vardı. Ayhan bu kadının sesine ölürdü. "İyisin, değil mi? Talia'ya bir şey belli etmek istemiyor gibiydin. Bir sorun mu var?"

"Hemen anlamasan olmuyor, değil mi? Ah, Maria..."

Karısının elinden tuttuğu gibi onu yatağın ucuna götürdü ve yan yana oturdular.

"Korkutuyorsun beni. Ne olur, bir şey gizlemeden anlat!"

"Anlatacağım sevgilim," dedi Ayhan. "Savaş kapıda. Hem de çok yakında. Üstelik ülkeler arası değil. Çoğu ülkenin bir araya gelip bir örgüte karşı geleceği bir savaştan bahsediyorum, Maria."

Maria, yüreği ağzında kocasını dinlerken hareleri ay gibi parlamıştı. "Uluslararası Terör Örgütü'nden mi bahsediyorsun?" diye sordu. Bugün radyoda birkaç haber duymuştu fakat yayın yasağı geldiği için bu örgütle ilgili başka haber işitmemişti.

Uluslararası Terör Örgütü, dünya çapında *International Terrorist Organization* olarak biliniyor ve kısaltması ITO olarak konuşuluyordu. Yeni yeni ortaya çıkmış ve kısa sürede çoğu ülkeye yaptığı terör saldırılarıyla dünyanın gündemine oturmuştu.

"Evet," diyerek onayladı Ayhan. "ITO'dan bahsediyorum. Kimyasal silahla karşılık verecekleri söylediler. Örgüt lideri açıklama yapmış. Bahsi geçen ülkeler taleplerini yerine getirmezse en kısa sürede saldırı başlatacağını söylüyor. Türkiye de listede yer alıyor."

Endişeyle kocasına baktı Maria.

"Ne olacak peki, Ayhan? Savaşa mı gideceksin?"

"Her şeye hazırlıklı olmalıyız," dedi Ayhan. "Türkiye Cumhuriyeti hiçbir şekilde boyun eğmeyecek. Karşılık vermeye hazırız. Şayet bir savaş

çıkarsa gidecek olan öncü birliklerden biri de biziz." Yavaşça karısının yanağını avuçladı. "Sana her şeyi anlatamam Maria fakat göründüğümüzden daha güçlü olduğumuzu bil."

"Bugün radyoda ITO'nun, Yunanistan'ın hastanelerine saldırdığını duydum. Bir zamanlar gençliğimi geçirdiğim sokakların artık olmadığını duydum." Yüreği acıdı Maria'nın. "Bu savaş suçu, Ayhan! Hastanelere saldırmak da ne demek oluyor?"

"Biliyorum," dedi Ayhan. "Biliyorum, güzel karım. Fakat karşımızdaki örgüt, savaş kurallarına uygun davranmıyor. Toplu alanlara, etrafındaki insanlara, eve gidip gelirken ezbere bildiğin her yola bile her zamankinden daha fazla dikkat et. Hastanede çalışıyorsun ve diken üstünde olmanı istemesem de bunu söylemek zorundayım. İnsanlıktan nasibini almadıkları için gözlerini direkt olarak hastaneye diktiler. Her ülkenin, savunmasından önce sağlık sistemini çökertiyor ve böylece savunmaya saldırdığında tedavi şanslarını sıfırlıyor."

"Korkunç..." diye mırıldandı Maria. "Çok korkunç, Ayhan. Vahşet resmen!"

"Türk Silahlı Kuvvetleri karşılıksız bırakmayacak," dedi Ayhan hissettiği güçle. Karısına anlatamadığı çok olay vardı. Etkilenmesini istemiyordu. Üstelik bağlı olduğu komutanlarının kesin kararına göre eşine bile söylememesi gereken işler çeviriyorlardı. Türk askeri her zamanki gibi bir adım öndeydi.

"Sana ve askerlerimize olan inancım tam, Ayhan," diye fısıldadı Maria. Endişeden kuruyan dudaklarını ıslattı. "Ben senin cesur bir asker olmana âşık olmuştum. Gözü kara bir askersin sen. Şanlı Türk askerisin. Kocam olduğun için çok şanslıyım."

"Sen şimdilik bunları düşünme." İçi sıkıntıyla dolu olsa da ana odaklanmak istedi Ayhan. Bir daha bu zamanlar geri gelmeyebilirdi. "Sizi korumak için her şeyi yapacak bir kocan var." Yapardı. Karısını da kızını da korumak için her şeyi yapardı. Önceliği her zaman vatanı olsa da o vatanın içinde ailesi de vardı.

Maria hasretle, "Çok özledim seni," diye mırıldandı.

"Çok mu özledin kocanı?" diyerek karşılık verdi Ayhan. Sıcak nefesi karısının tenini okşayıp geçiyordu. Parmakları belini sardığında onu iyice kendine çekti.

"Çok..." dedi Maria. "Öyle çok ki Ayhan. Bu özlem hiç dinmeyecek gibi."

"Dindireceğim," dedi Ayhan. Onu kucakladığında sabırsız bir tavırla yatağa doğru ilerledi. "Bu gece sabaha kadar özlem gidereceğiz." Dünyanın en narin şeyiymiş gibi Maria'yı yavaşça yatağa yatırdı, bedenini saran saten geceliği bir an önce teninden sıyırmak istedi. Saçlarını okşadığı karısının boynuna dudaklarını bastırırken, kokusunu içine çeke çeke öptü.

Maria, kocasının hareketlerinden hoşnut olurken, "Ayhan," diye mırıldandı. Sabaha kadar bu adı sayıklamaya hazırdı. Derin bir nefes aldı, gözlerindeki parıltı bir kararın eşiğinde olduğunu fısıldıyordu. "İkinci bir çocuğumuz olsun ister miydin?" Beklentiyle kocasına baktı. "Talia artık büyüdü. Her şeye aklı eriyor. Okula da başladı. Diyorum ki..."

Karısının konuşmasına izin vermeden dudaklarına kapandı. Parmaklarını, parmaklarına dolayıp kenetledi. Bütün ağırlığını üstüne verdiğinde onu tamamen altına aldı. "Sonunda," dedi Ayhan. "Sonunda! Yıllardır ne kadar çok istediğimi bilmez misin, Maria? Soruyor musun bir de?"

"Biliyorum tabii kocam," dedi Maria gülüşlerinin arasında. "Biliyorum da... Talia'nın büyümesi en sağlıklısıydı. Kıskanç bir kızımız var. Bütün ilginin kendisinde olmasını seviyor. İkimizi de çenesiyle öldürüyor."

"Ben bir tanesine daha hazırım. Kızıl bir kafa istiyorum," dedi Ayhan büyük bir istekle. "Talia abla olacak. Kardeşine nasıl bakacağını düşünsene, Maria. Güzel olmaz mıydı?"

Maria hissettiği inançla, "Talia, dünyanın en iyi ablası olacak," dedi. "Fakat hamile kalırsam ona bu durumu açıklama işini sana bırakıyorum. Diğer türlü ben baş edebilecek gibi değilim."

"Sen yeter ki ikinci çocuğu iste," dedi. "Ben bütün dünyaya açıklamaya hazırım."

İstediğini belli eden bakışlar atan Maria, kocasının kendisine daha çok sarılmasıyla içinin kıpır kıpır olmasına engel olamadı. İlk hamileliğinden beri her ilişkiye girdiklerinde korunan Maria, artık korunmak istemiyordu. Talia onlar için mucize sayılırdı ve bir ikincisine daha hazırlardı. Sıcaklık ikisi arasında mekik dokurken, bakışları giderek yoğunlaştı.

Büyük bir özenle Maria'nın üstündeki geceliği teninden sıyıran Ayhan, sert soluklar alıyordu. Beyaz tenli olan Maria, daha şimdiden kızarmaya başlamıştı. Ayhan her bir hareketinde hayran olduğu beyaz tene dudakla-

rını bastırıyordu. Sabırsızdı. İçindeki duyguları dışarı taşırmak istiyordu. Karısına sabahlara kadar çığlık attırmak istiyordu.

Birbirleri için yanıyorlardı. İçlerindeki yangına ikisi de engel olamadı. Bu yangın gece boyu giderek harlanacak, yataklarına ter döktürecekti.

Vuslatı son bulan bedenler saatler sonra istemeyerek de olsa ayrıldı. İkisi de duş alıp yatağa geçtiğinde, bedenlerinde tatlı bir yorgunluk vardı. Maria gülmeden duramıyordu. Ayhan ise onun gülüşünden öpmeden...

2.
KİBRİT

"Annemin sana neden baldan tatlı Balkan kızım dediğini anladım, Balkan Kızı."

Bir keşke yok...

Geçmiş - Yirmi Yıl Önce

Sokaklar, küçük bir kız çocuğu için sadece oyun alanı değil, aynı zamanda herkese karşı durduğu savaş meydanı gibiydi. Talia bir ateş böceği gibi etrafındaki karanlıkta yalnızca kendi ışığını arıyordu.

"Kuzu! Kuzu! Kuzu!"

Sokakların gürültüsü arasında, arkadaşlarının sesleri yankılanırken Talia'nın yalnızlığı daha da belirginleşiyordu. Zorbalık, onun en sık karşılaştığı kelime hâline gelmişti. Her gün oyun oynamak yerine, kendisine yapılan zorbalıklarla uğraşmak zorunda kalıyordu. Ancak bu seferki saldırı, diğerlerinden farklıydı. Bu sefer, yüreğine bir hançer gibi saplanan bir acıydı.

"Kuzu! Kuzu! Kuzu!"

Hiçbir şey Talia'nın istediği gibi gitmemişti. Sabah uyandığında ailesiyle güzel bir kahvaltı yapmıştı. Babası annesini işe, kendisini de okula bırakmıştı. Babasından ayrı kalmak istemese de okula gitmek zorundaydı. Kuzusunu da kucağına alıp okula götürmüştü. Annesi Maria, her ne kadar götürmemesi için dil dökse de Talia'yı hiçbir şey durduramamıştı. Bütün arkadaşları onunla yine dalga geçmiş, bu sefer ona lakap takarak kuzu demeye başlamışlardı. Kızgındı, üzgündü, mutsuzdu.

Hâlbuki kuzusunu çok sevmişti. Kimsenin ne düşündüğü umurunda bile değildi. O, kuzusunu görünce mutlu olmuştu. Babasından aldığı hediyeler zaten sayılıydı.

Mahalledeki çocuklar onunla dalga geçerek, kuzusunu elinden alıp tekmelemeye başlamıştı. "Yapmayın!" diyerek ağlamıştı fakat hiçbiri durmamıştı. Bu çocuklar ne kadar acımasızdı böyle! Hepsinden nefret ediyordu Talia.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Sesin geldiği yöne doğru döndü Talia. Karşısında Umay vardı. Ondan yaşça büyük, şu an öğretmenlik okuyan genç kadını gördü. Onun yanında da en yakın arkadaşı Ülkü vardı.

Ülkü koşar adımlarla arkadaşının yanına gelerek, "Talia," dedi üzüntüyle. "Ağlama, kızılcık şerbeti."

"Babam..." dedi Talia ama hıçkıra hıçkıra ağlamaktan konuşamadı. Normalde çıtkırıldım bir kız değildi ama babasının almış olduğu hediyeyi bu hâle getirmelerine ağlamadan edememişti. Umay, bütün çocukları iyice azarlayıp gönderdikten sonra yerde duran kuzuya baktı. Bembeyaz kuzu artık mahvolmuş durumdaydı. Çamur lekesinden gözükmüyordu. Eline aldığı gibi köşede ağlayan kızın yanına ilerledi. "Tulu," dedi şefkatle. Umay, Talia'ya hep Tulu derdi. "Kuzun sadece kirlenmiş. Çok fazla zarar vermemişler."

"Babam bana daha dün getirdi onu!" dedi kızgınlıkla. Kuzuyu kirli olmasına rağmen kucağına alarak sıkıca sarıldı. "Keşke benim saçımı çekselerdi ama kuzuma dokunmasalardı."

"O nasıl laf öyle ablam?" dedi Umay. "Ben hepsine kızdım. Annenle babana da söylerim, onlar da çocukların kulağını ayrıca çeker. Hiç ağlama, senin gözyaşına kurban olsunlar."

"Ama kuzum kirlendi. Babam görse çok üzülür. Doğum günüme gelemediği için almış."

"Gel," diyerek elini uzattı Umay. "Bizim eve gidelim ve kuzunu yıkatalım. Sonra size geçeriz, olur mu ablacığım?"

"Bize gidelim, kızılcık şerbeti," dedi Ülkü. "Hem sana yeni aldığım *Barbie* bebekleri göstereyim."

Arkadaşı Ülkü'nün heyecanla bakmasını kıramadı ve kabul etti. Bir yandan kirli kuzuyu bir yandan Umay ablasının elini tutarak yürümeye başladı. Kısa sürede Boratav ailesinin evine gelmişlerdi.

Ülkü sapsarı saçları olan bir kızdı. Çok güzeldi. Masmavi gözleri vardı. Bir abisi bir de ablası vardı. Umay evin en büyük kızıydı. Ortanca çocuk ise Barut Ulu'ydu. En küçüğü de Ülkü'ydü ve Talia ile yaşıttı.

"Abin yok mu?" diye sordu Talia. Eve şöyle bir göz atmış, kendilerinden başka kimseyi görmemişti.

"Birazdan gelir," dedi Ülkü, elindeki bebeğin saçlarını tararken. "Babam gelmeden evde olması lazım."

Talia, onların babasından korkuyordu. Kendi babası gibi o da askerdi. Herkesin korkulu rüyası olan, çok sert ve geçimsiz biriydi.

Umay mutfaktan içeriye geldiğinde, "Size havuçlu tarçınlı kek yapmamı ister misiniz?" diye sordu. Ülkü omuz silkti, çok sevmezdi. Talia ise parlayan gözlerle baktı. Bu keke bayılıyordu. Umay ablası hep yapar, o da afiyetle yerdi.

"Şey..." dedi Talia. Dudaklarını yaladı ve ekledi: "Oluuur."

Umay kızın tavrı karşısında gülüp mutfağa doğru ilerledi. Onun çok tatlı, bıcırık bir kız olduğunu düşündü. Kendi kız kardeşi gibi görüyordu. Boratav ve Alaz ailesinin erkek fertleri çok iyi anlaşamazdı ama kadınları birbirleriyle iyi geçinirdi.

Talia, Umay ablasının peşinden mutfağa girdiğinde, "Ben de yardım edebilir miyim?" diye sordu. "Bana da öğret, Umay abla."

"Akranların oyundan oyuna koşarken senin mutfağa koşman..." Küçük kızın yanına gelip ona önlüklerden birini verdi. "Yardımcı olmandan mutluluk duyarım. Şimdi Ülkü de gelir. Kız kıza güzel bir kek yaparız."

Talia, "Ben Ülkü'yü çağırıp geliyorum," dedi ve hafif kıvırcık olan saçlarını sallaya sallaya salona geri döndü. Arkadaşını bebeklerle birlikte bulduğunda, "Kek yapacağız," dedi. "Hep beraber yapalım, Ülkü."

"*Barbie* oynayamayacak mıyız?"

"Sonra oynarız."

"Sen oyuncak bebeklerle oynamıyorsun ki."

Dudakları büzülmüştü Ülkü'nün.

"Kek yapalım, daha sonra oynayacağız," dedi Talia.

"Söz mü?" diye sordu Ülkü. Arkadaşına şüpheyle baktı. Talia kesin mızıkçılık yapacaktı.

Talia bakışlarını kaçırdı ve bir ayağını kaldırarak, "Söz," dedi. Nasıl olsa ayağını kaldırarak söz vermişti, geçerli değildi. El ele tutuşup mutfağa gittiler. Umay ablaları bir kabın içine çırpmaları için malzeme doldurduğunda, ikisi de gülerek işe koyuldu.

Kapı çaldığında keki çoktan fırına atmışlardı. Umay önlüğünü çıkarıp, "Ben bakıp hemen geliyorum," dedi. "Sakın etrafı dağıtmayın."

Talia, içinde yeşeren duyguyla sandalyeden aşağı indi ve Umay'ın peşine takıldı. Kapı açıldığında içeriye ilk olarak giren, buraya gelme nedeni olan oğlanı gördü.

Barut Ulu Boratav.

Talia'nın yüzündeki gülümseme daha da genişledi. Burnunun ucundaki undan bihaber gelen kişiye bakıyordu. Barut Ulu ise onu görmezden gelerek odasına doğru ilerledi. "Barut!" diye seslenen Umay, kardeşinden bir cevap alamamıştı.

Kapıda ise Âkif Cesur Beton vardı. Talia bu adamı çok severdi. Babası gibi bir askerdi ve aile dostlarıydı. Âkif Cesur, küçük kızı görür görmez, "Civciv," dedi. "Senin ne işin var burada?"

"Kek yapıyoruz!" dedi Talia sevinçle. "Sen de yemek ister misin, Yeşil Dev?" Ona hep Yeşil Dev diye hitap ederdi. Âkif Cesur, kalıp olarak büyük bir adamdı. İki metre boyunda, geniş kolları ve kaslı vücuduyla çoğu insandan iriydi. Bu durum Talia'yı hep hayrete düşürürdü.

Umay çekingen bir tavırla, "Şu an pişiyor. Daha sonra bir tabak iletiriz," dedi. Sesi sıcacık çıkmıştı. "Hem kokusu gelmiştir. İkram etmemek olmaz."

"Peki," dedi Âkif Cesur. "Bu civcivle gönderirsin."

"Sen ne için gelmiştin?" diye sordu Umay. Aklı kardeşindeydi. İçeri girerken bir hayli üzgün görünüyordu. Ona ne olduğunu merak etmişti.

Âkif Cesur büyük bir ciddiyetle, "Bu çocuğa ne oldu, Umay?" diye sordu. "Sırtı doğrulmuyor. Ben en son göreve gitmeden önce kambur değildi."

Gerçeği söyleyemezdi Umay. Dudaklarını ısırıp bakışlarını kaçırdı. "Barut Ulu biraz haylaz," demekle yetindi. Bu cevabın, karşısındaki adam için yeterli olmayacağını biliyordu. Talia ise ikisini merakla dinliyordu. "Oradan oraya atlayıp durur. Şimdiden asker olmayı kafaya taktı. Yerinde durduramıyoruz."

Âkif Cesur, bir adım attığında karşısındaki kadının gözlerinin içine kararlılıkla baktı. Atatürk bakışlıydı çünkü Atatürk mavisi gözleri vardı. Umay her bakışında bir kere daha bakardı.

"Elimi omzuna koydum. Sıkmadım bile," dedi Âkif Cesur kısık bir sesle. "Ağlayacak gibi oldu. Ağzını bıçak açmadı ama canının acıdığı belliydi. Bak, ne oluyorsa söyle, Umay!"

"En son halı sahada yere düşmüştü," diyerek geçiştirdi Umay. Bir şey diyemezdi. Kardeşi gibi kendi ağzını da bıçak açmazdı. "Ondandır. Her neyse, fırına bakmam lazım. Başka bir şey diyor musun?"

Talia koşar adımlarla Barut Ulu'nun odasına doğru ilerledi. Kapı hafif aralıktı. Sessiz olmaya özen göstererek içeriye bir bakış attı. Üstündeki okul gömleğini çıkartmaya çalışan oğlanı gördü. Acı içinde inliyordu. Sesi çıkmasın diye ağzına bez koymuştu.

Zorlukla gömleğini çıkarttı Barut Ulu. Arkasını dönmesiyle Talia'nın dudaklarından bir çığlık koptu. Sırtında yara izleri vardı ve çok fazlaydı. Çoğu da kanlı bir şekilde duruyordu. Bunların ne olduğunu anlamasa da Barut Ulu ne olduğunu çok iyi biliyordu. Kemer izleriydi. Babası durmadan kemerle döverdi. Sırtı bu yüzden doğrulmazdı bu oğlanın.

Barut Ulu, kapının önündeki kızı fark edince kapıyı hızlıca yüzüne kapattı ve daha fazla görmesine izin vermedi. Talia, onun için ele avuca sığmayan bir baş belası olduğu için şimdilik onunla uğraşmak istemiyordu.

Umay kapıyı kapatıp hole geldiğinde, kardeşinin kapısının önünde duran küçük kıza baktı. Eliyle ağzını kapatmış, olduğu yerde öylece kalakalmıştı. "Tulu," dedi. "Neden bağırdın?"

"Ulu'nun sırtı..."

"Düşmüş," dedi Umay hızlıca. Bu manzarayı gördüğü için kendini suçlu hissetti. "Bir şey yok. Kimseye söyleme, olur mu ablam?"

"Ama çok kötüydü..."

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu Talia.

Umay sakin tutmaya çalıştığı sesiyle, "İyileşecek," dedi. "Ben şimdi merhem süreceğim ve hiçbir şeyi kalmayacak."

Üzülmeden edemedi. Çok severdi Barut Ulu'yu. Ona bir şey olmasına dayanamazdı. "Ben doktor olacağım," dedi Talia içindeki ateşi hissederek. "Onu tedavi ederim, Umay abla. Canını da hiç acıtmam."

"Bir an önce büyü," dedi Umay büyük bir inançla. "Büyü ve kardeşimin bütün yaralarını sar, tamam mı?" Gözlerinin içine umutla baktı. "Onu tedavi et ve hiç acısı kalmasın, Tulu."

"Söz," dedi Talia. Fakat ilk defa söz verirken ayağını kaldırmamış ya da parmaklarını çapraz konumlandırmamıştı. "Söz. Büyüdüğümde Ulu'yu tedavi edeceğim."

Umay onun kalçasına hafifçe vurarak, "Şimdi Ülkü'nün yanına git," dedi. "Ben birazdan yanınıza geleceğim."

Bakışları genç oğlanın odasına doğru kaydı. "İyi olacak mı?" diye sordu.

"Olacak," dedi. "Olacak." Öyle olmasını umut etti Umay.

Talia istemeye istemeye mutfağa geri döndüğünde yüzünden düşen bin parçaydı. Kardeş oldukları için aynı yaranın Ülkü'de de olduğunu düşündü. "Biliyor musun, Ülkü?" diye sordu.

"Neyi?" dedi Ülkü.

"Seni çok sevdiğimi," derken arkadaşına sarıldı. "İyi ki benim arkadaşımsın!"

Ülkü gülümsediğinde, "Sen de iyi ki benim arkadaşımsın, kızılcık şerbeti," dedi.

Diğer yandan Umay kardeşinin odasına girmiş, onu yatakta yüzüstü uzanmış bir şekilde bulmuştu.

"Barut Ulu," dedi kısıkça Umay. Kıyamıyordu kardeşine, bakamıyordu da. Utanıyordu. Babasına karşı koruyamadığı için kendine kızıyordu. "Canın çok yanıyor mu ablam?"

"Yanmıyor," dedi Barut Ulu uzandığı yerden kalkarken. "Geçti sayılır."

"Gel," dedi Umay. "Dizime yat. Krem süreyim. Biraz olsun rahatlatır."

Barut Ulu, "Sorun değil," dese de Umay için çok büyük bir sorundu. Gözünden yaşlar aka aka kardeşinin sırtına krem sürdü. Saçlarını okşayarak uyuttuktan sonra odasından sessizce çıktı.

Tam o sırada eve gelen babasını gördü. Kapıda karşılaşmasıyla içindeki öfkeyi bastıramadı. "Ne o?" dedi Bahadır. "Babaya hoş geldin demek yok mu?"

"Hoş geldin," diye mırıldandı Umay. Sesi hiç olmadığı kadar kısıktı.

Bahadır tehlikeli bir tonda, "Benden önce eve biri geldi mi?" diye sordu.

"Kimse gelmedi."

Bahadır aldığı cevapla kaşlarını çattı. Kızının bileğinden yakaladığı gibi canı acıyana kadar sıktı. "O parmaklarını bana kırdırma, Umay!" dedi öfkeyle. "Öğretmen olmak istiyorsan, kalem tutmak istiyorsan o parmaklarını kırmama neden olma!"

Umay dişlerinin arasından acıyla inlerken, "Evde Ayhan amcanın kızı var," dedi. "Şimdilik dur, baba."

Bahadır, evde başkasının olduğunu duyunca kızını aniden itti ve sendelemesine neden oldu. Ülkü ve Talia el ele tutuşmuş bir şekilde mutfaktan çıkuklarında bu manzaraya şahit olmuşlardı. "O şerefsizin bu evde ne işi vardı?" diye sorduğunda, öfkesini dizginlemekte sorun yaşıyordu.

"Kimin?" diye sordu Umay anlamaz bir hâlde.

"Âkif Cesur'un!"

Duyduğu isimle kaşlarının kalkmasına engel olamadı Umay. Demek ki babası onun geldiğini görmüştü. "Ben... Ben bilmiyorum," diyerek kekeledi.

"Umay!" dedi Bahadır sertçe. "Adını çıkarmaya uğraşıyorsan doğru yoldasın, kızım! Ben sana, bu adamı bir daha senin etrafında görmeyeceğim, demedim mi?"

"Neden geldiğini bilmiyorum. Kendisini tanımam, etmem!"

"O annen de gelsin," dedi Bahadır olduğu yerde yürürken. "Ben size bunun hesabını soracağım!"

Babasının salona gitmesiyle Umay çocukları aldığı gibi mutfağa ilerledi. Eli ayağı zangır zangır titriyordu. Daha erkek kardeşini yeni uyutmuştu. Bütün gece uyumadan okula gitmek zorunda kaldığı için en çok ona üzülüyordu. Onun bu seslere uyanmaması için içten içe dua etti. Fırını kapattığında içeriye müthiş bir koku doldu. Aç olmayan Ülkü'nün bile cam çekmişti.

"Sakın dokunmayın yoksa eliniz yanar," diye uyarıda bulundu Umay. İki kız da keke iştahla bakıyordu. "Tulu'nun kuzusu yıkanmıştı, kuruması için güneşe bırakmıştım. Kurumuştur. Gel, Tulu. Kuzuna bakalım." Kızı elinden tuttuğu gibi kuzunun yanına götürdü. Yeni yıkanmış kuzuyu eline aldı.

"Umay!" Bahadır, televizyonun karşısında oturuyorken kızına doğru seslendi. "Umay! Lafımı neden ikiletiyorsun?"

"Temiz olmuş, ablacığım. Kuzuna sahip çık, olur mu?" diyerek kuzuyu Talia'nın eline tutuşturdu ve yanından ayrıldı. Talia elinde kuzusuyla öylece kalırken, daha fazla oyalanmadan aklının kaldığı yere doğru ilerledi. Odanın kapısını sessizce açıp minik bedeniyle içeriye girdi. Barut Ulu'yu uyandırmamak için parmak uçlarında yürüdü.

Tam o sırada, kendisine toprağı hatırlatan gözlerle karşılaştı. Yavaşça yutkundu çünkü yakalanmıştı.

"Ne işin var senin burada?" Huysuz çıkan sese karşılık oldukça sempatik bir gülümseme yolladı Talia.

"Kek yer misin, diye soracaktım." Yalan sayılmazdı. Keki onunla birlikte yemek istiyordu. "Umay abla çok güzel bir kek yaptı. Havuçlu, tarçınlı ve cevizli kek!"

"Havucu da tarçını da cevizi de sevmem."

"Ama çok lezzetli..."

"İçinde tarçın olan her şey kötüdür."

"Değil!" diye karşı çıktı Talia. "Bak, bir kere yesen çok seveceksin."

"Sevmem," dedi Barut Ulu.

"Beni?"

"Seni de sevmem," dedi Barut Ulu. Şaşırmamıştı Talia. Ne zaman sorsa aynı cevabı alıyordu. "Hem sen elinde kuzuyla ne yapıyorsun?"

"Babam almış," diyerek sevinçle şakıdı. "İşte şimdi tam bir Balkan kızı olduğumu söyledi. Gerçekten öyle miyim, Ulu?"

"Abi," dedi Barut Ulu. "Ben senin askerlik arkadaşın değilim. Abinim." Canı sıkıldı Talia'nın, hiç hoşlanmıyordu bu durumdan. "Ayhan amca da doğruyu söylemiş. Sen tam bir Balkan kızısın."

Balkan kızı olmayı seviyordu Talia. Annesinden dolayı yarı Makedon'du. Aynı zamanda Türkiye'de doğmuş, bir Türk askerinin kızıydı. İki memleketini de sahipleniyordu. Makedonya'ya hiç gitmemişti ama annesinden hep dinlemişti.

"Sen Balkan kızlarını seviyor musun?"

Gözleri kısıldı Barut Ulu'nun. "Neden seveyim?" diye sordu. Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sevmiyorum."

"O zaman bana Balkan kızı olduğumu söyleyip durma!"

"Ama öylesin," dedi Barut Ulu inatla. "Ben bir Balkan kızı gördüm, Tuna boyunda..." Sırf kızı gıcık etmek için aşina oldukları türküyü söylemeye başlamıştı.

"O öyle değil bir kere!" dedi Talia. Sinirlenmeye başlamıştı. Hem Balkan kızlarını sevmediğini söylemişti hem de ona Balkan kızı diye hitap ediyordu. "Göçmen kızı demen gerekiyor! Şarkı öyle değil!"

"Ben Balkan kızı diyeceğim çünkü sen öylesin," dedi Barut Ulu. İstediğini almıştı. Onun sinirlenmesinden keyif alıyordu. "Ben bir Balkan kızı gördüm, Tuna boyunda. Elinde bir besli kuzu hem kucağında. Doğru söyle Balkan kızı, annen var mıdır?"

"Var!" dedi Talia. "Var. Annem de var, babam da. O Balkan kızı ben değilim, Ulu! Bana da öyle hitap edip durma! O göçmen kızı olmayacağım!"

Bu türkü her zaman Talia'yı hüzünlendirmişti. Korkutuyordu onu. Türküde bahsedilen kızın annesiyle babası yoktu. Bir başına öksüz kalmıştı ve Talia da öyle olmaktan korkuyordu.

Heyecanla geldiği odadan öfke içinde çıkan Talia mutfağa geri döndü. Arkadaşı bıraktığı yerde duruyor, oyuncaklarla oynuyordu. Çok geçmeden yanına Umay ablası geldiğinde kucağındaki kuzuyu indirmeden öylece durdu. "Bu tabağı evine götür, Tulu," dedi Umay. Ona iki tabak uzatmıştı. "Bunu da Âkif Cesur'a götürür müsün?"

"Götürürüm," dedi Talia canının sıkıldığını belli edercesine. "Ben geç olmadan gitsem olur mu?" Arkadaşına hüzünle baktı. "Oyuncaklarınla oynayacağız demiştim ama..."

"Oynamayacağını biliyordum, Talia."

Ülkü artık arkadaşını tanıyordu.

"İki tabağı da götürebilirsin, değil mi?" diye sordu Umay endişeyle.

Hızla kafasını salladı Talia. "Götürürüm," dedi. Kuzusunu kolunun altına aldı. İki tabağı da üst üste koyan Umay onun omzundan tuttu ve kapıya kadar yolcu etti.

"Teşekkür ederim, Umay abla."

"Ben teşekkür ederim, Tulu'm." Kapıyı kapattığında sırtını yasladı ve derin bir nefes alıp verdi. Babası bu akşamı onlara zehir zıkkım edecekti. Kıza bir şey belli etmemek için ortadan ikiye ayrılmıştı.

Talia evden çıktığı gibi ilk önce Yeşil Dev diye hitap ettiği adamın evine doğru yürüdü. Boyu zile yetmiyordu. "Yeşil Dev!" diye seslendi.

Penceresi açık olan Âkif Cesur, duyduğu sesle başını uzattı. Kızı görememesine rağmen yanıt verdi:

"Civciv?"

"Kapıyı aç!" diye bağırdı Talia. "Kek getirdim!"

Âkif Cesur kızın sesinden acele etmesi gerektiğini anladığında vakit kaybetmeden kapıyı açtı. Talia, elinde iki tabak ve kucağındaki kuzuyla ayakta durmakta zorluk yaşıyordu. "Düşecek!"

Âkif Cesur elinden bir tabağı aldığında, "Tuttum tuttum," dedi. "Gücün kuvvetin bayağı yerinde. Gel, seni asker yapalım." Bu kızı gördüğü yerde asker yapma aşkıyla yanıp tutuşuyordu.

"Olmaz," dedi Talia tatlı tatlı. "Ben doktor olacağım. Kardeşimi ve Ulu'yu tedavi edeceğim."

"Kardeşini anladım da Ulukurt ne iş?" diye sordu Âkif Cesur anlamaz bir hâlde. Barut Ulu'ya, Ulukurt diye seslenirdi.

Aklma yaralar geldiğinde yüzünü buruşturmadan edemedi. "İşte," dedi Talia ser verip sır vermeden. "Eve gidip kek yiyeceğim. Kendine iyi bak, Yeşil Dev."

"Seni küçük civciv..."

Âkif Cesur, Talia'nın yürüyüşünü tam bir civcive benzetiyordu. Hem minik adımlar atıyor hem de çok hızlı yürüyordu. Sarışın olsaydı şayet tam bir civciv olurdu lakin onun gözünde kızıl bir civcivdi.

Elinde bir tabak kekle içeriye geçti Âkif Cesur Beton. Bu keki ömrü boyunca unutmayacaktı.

Akşam yemeği, aile evindeki gergin anların başlangıcıydı. Yemek masası bir arenaya dönüşmüş, Bahadır'ın hâkimiyet kurduğu, Barut Ulu'nun ise savunma yaptığı bir mekândı. Mum ışığı bile bu gerilimi yumuşatmaya yetmezdi.

Bahadır askerî düzene, disipline olan derin inancını her fırsatta dile getirirdi. O bir askerdi ve mesleğinin getirmiş olduğu stresi dibine kadar yaşayan bir adamdı. Ailesi ise bundan fazlasıyla çekmişti.

Barut Ulu Boratav, evin tek oğluydu. Bütün yükü sırtında taşıyordu. Yaşı daha küçüktü. Yalnızca on üç yaşındaydı ve liseye hazırlanıyordu.

Her akşam olduğu gibi bu akşam da gündemleri askerî liseydi. Barut Ulu, okul konusunda kararsızlık yaşıyordu. Babasından gördüğü kadarıyla

bildiği askerlik onu korkutuyordu. Küçükken babası gaddar bir adam değildi, büyüdükçe iyice zalim birine dönüşmüştü. Hâlbuki Barut Ulu'nun aklına asker olma düşüncesini sokan da yine babasıydı.

Babasının nasıl bu hâle dönüştüğünü anlayamıyordu. Bundan birkaç yıl önce esir düşen Bahadır Boratav, bir daha eskisi gibi olmamıştı.

"Okul konusunda hâlâ kararsız mısın?" diye sordu Bahadır. Bakışları oğlunun üstündeydi.

Barut Ulu yemeğe başlamadan babasına doğru kısa bir bakış attı. Yemek şimdiden zehir zıkkım olmuştu. "Değilim," dedi. "Ne istediğimi biliyorum." Asker olmak her erkek gibi onun da hayaliydi. Vatanı için mücadele etmek onun kanında vardı. Her Türk, asker doğardı ve bu çocuk da bunun bilinciyle büyümüştü.

Bahadır, otoriter bir sesle, "Askerî okul senin için en iyisi," dedi.

Bahar, kocasındaki değişimden ötürü eskisi kadar neşeli bir kadın değildi. Boşanmak istediği için kocası hayatı ona zindan etmeye yemin etmiş gibiydi ve asla boşanmak istemiyordu. Bahar, üç çocuğuna bunları yaşatmak istemiyor, Bahadır'dan uzak bir hayat kurmak istiyordu. Tek varlığı çocuklarıydı ve her gün bir kavganın bulunduğu ev, artık aile evi değildi.

"Yine de Barut ne okumak istiyorsa onu okuyabilir," diyerek araya girdi Bahar. Elini ensesine attı ve hafifçe sıvazladı. Diğer eşler, kocalarının görevden gelmesini dört gözle beklerken Bahar gitmesini dört gözle bekliyordu. Severek evlenmişti Bahar ama âşık olduğu adamı artık tanıyamıyordu.

"Öyle bir şansı yok," dedi Bahadır aksi bir dille. Bakışları oğlunu buldu. "Orada, gerçek bir adam olmayı öğreneceksin. Benim yaşadıklarımı yaşa, benim gördüklerimi gör. Ancak böyle hayatta kalabilirsin."

Barut Ulu, masanın diğer ucunda sessizce oturuyorken, kaşığıyla tabağındaki yemeği karıştırıp durdu. Babasının gözlerinden kaçınmaya çalıştı. Bu kutsal mesleği mecbur kaldığı için değil de severek yapmak istiyordu. Babası ise onu zorluyordu.

Umay ve Ülkü sessizce yemeklerine devam ediyordu. Evin en büyük evladı olan Umay, babasıyla hep kavga ederdi. Hiçbir zaman anlaşamazdı. Ülkü ise yaşı daha küçük olduğu için çok bir şey anlamaz, evdeki kavga gürültünün aile olmanın bir parçası olduğunu düşünürdü. Ülkü, diğer evlerin de böyle olduğunu sanarak büyümüştü.

Umay, boşanma konusunda annesini hep desteklemişti. Gerekirse okulu bırakıp çalışacağını bile defalarca dile getiren Umay, anneşiyle babasının boşanacağı günü dört gözle bekliyordu. Yeni reşit olmuş sayılırdı. Artık küçük değildi ve bazı konularda babasına karşı çıksa da babası buna asla izin vermiyor, evdeki herkese kök söktürüyordu.

Ev, Bahadır'ın katı kuralları altında nefes almaya çalışıyordu.

"Askerî lise kayıtları bu hafta son," dedi Barut Ulu.

Bahadır tek kaşını kaldırdı.

"Umarım sen başvurunu ilk gün yapmışsındır."

Barut Ulu, "Henüz yapmadım..." diye başladığı cümlesini tamamlayamadan babası elini sertçe masaya vurdu.

"Kim senin aklını çeliyor?" diye bağıran Bahadır, oğluna doğru yükseldi. Barut Ulu, babasının bu kadar yükseleceğinin farkında olmaksızın ağzını açtığına pişman olmuştu. "Birinden mi akıl alıyorsun? Askerî okula gitmeyip ne yapacaksın? Başımıza topçu mu olacaksın?"

"Kimse... Kimseden," diye kekeledi Barut Ulu.

"Çocuğa bağırma," dedi Bahar. Gözleri dolan oğluna baktı. Kendi gözlerinin dolmasına da engel olamadı. Ailesini bu adamın elinden kurtarmak istiyordu fakat kendi ailesi bile ona yüz çevirmişti. Bahadır'ı herkes sevip saydığı için Bahar'ın bir şans daha vermesini istiyorlardı. Üstelik Bahadır, Bahar'ın boşanmak için ailesine bile gittiğini bilmiyordu. Bunu bilse Bahar'ı bir daha evden dışarıya çıkarmazdı.

"Kalk, bana su getir," dedi Bahadır.

Dişlerini sıktı Bahar.

"Önünde duruyor."

Bahadır kinayeli bir tonda, "Ben soğuk istiyorum ama karıcığım," dedi. "Çocukların önünde illa kavga mı edelim? Eğer bunu istiyorsan bana uyar."

"Ben getireyim," diye kalkmak üzere olan Umay'ın kolundan sertçe tuttu Bahadır. Kızını tekrar oturttuğunda kolunu tutmayı bırakmadı. Canı acıyan Umay kısıkça inledi.

"Senden istemedim," dedi Bahadır. Karısına doğru döndü. "Kalk!"

Bahar, masayı başına yıkmak istese de çocuklarını düşündüğü için bunu yapmaktan vazgeçti ve mutfağa doğru ilerledi. Çığlık atmak istiyordu.

Bahadır'a olan bütün sevgisi nefrete dönüşmüştü. Kocası esir düştüğü operasyondan sağ dönmüştü ama hepsini öldürmeye kararlıydı.

Bahadır oğluna tekrar baktığında hiç olmadığı kadar öfkeliydi. "Biri senin aklını çelmiş," dedi emin bir tonda. "Sınava başvurmamak senin fikrin mi yoksa dışarıdaki dünyanın masallarına mı kapıldın?"

Barut Ulu'nun elleri titrediğinde sakin olmak için kendini zorladı. Güçlü olmayan bir sesle, "Baba," dedi. "Kimseyle konuşmadım. Öğretmenlerim bile asker olmamı istiyor."

"Eee," dedi Bahadır merakla. "Seni başvurmaktan alıkoyan ne o zaman?"

"Sen," dedi Barut Ulu. "Sensin..."

Bahadır oturduğu yerden yavaşça kalktığında, odanın soğuk taş zemininde adımlarının sesi yankılanıyordu. Oğluna doğru eğildi, gözlerinin içine derin derin baktı. "Senin hikâyeni ben yazıyorum," dedi tehditkâr bir ifadeyle. "Senin iyiliğini düşünen tek kişi benim. Dışarıda seni beklediğini düşündüğün her neyse yalnızca aptalların peşinden koştuğu bir hayalden ibaret. Yoksa annen mi dolduruyor seni?"

Bahar, bu ağır sözler karşısında mutfak tezgâhına daha sıkı tutundu. İçeriye girip, bardağı kocasının kafasına vurma isteğiyle dolup taşmıştı.

Bahadır konuşmaya devam etti:

"Eğer seni annen dolduruyorsa onun lafını boşuna dinliyorsun. Sen benim oğlumsun. Ben ne istiyorsam onu yapacaksın."

Yemek masası, Bahadır'ın her bir kelimesiyle daha da soğudu. Salon, bu baskıcı gerilimin en büyük tanığıydı. Her kavgaya şahitti.

"Annemi suçlamaktan vazgeç artık," dedi Umay daha fazla dayanamayıp. "Ne olursa onda suç buluyorsun."

"Sana konuş demedim, Umay!" dedi Bahadır. "Babana karşı gelmeye utanmıyor musun?"

"Barut daha küçük," dedi Umay. "Bana istediğin eziyeti yap. Ben katlanırım, katlandım da. O daha liseye bile gitmiyor, hiç mi için acımıyor baba?"

"Oğlumun kötülüğünü mü istiyorum ben?" dedi Bahadır inanamayan bir tavırla. Kızının kendisine olan bu çıkışı onu şaşkınlığa uğratmıştı. "Askerî okula gitmesini istemenin neresi kötü? Bunun hangi kısmı acımasızlık?"

"Onu acımasız birine dönüştüreceksin," dedi Umay. Bahar, kızının tek başına karşı çıkmasına izin vermeyip mutfaktan salona geri geldi. Bahadır, kızına bir şey yapar düşüncesiyle onun yanında durdu. Kocasının sağı solu belli olmuyordu.

"İyi bir asker de tam olarak böyle olur," dedi Bahadır. Oğlunun yanı başında durduğunda kararlı gözleri masada gezindi. "Barut'u bir erkek yapacak olan şey disiplindir, güçtür. Askeri okul, onu hayata karşı hazırlayacak. Benim gibi olacak."

Bu son cümle, Barut Ulu'nun kalbinde buz gibi bir ağırlık yarattı. *Benim gibi olacak...* Bu, onun en çok korktuğu şeydi.

Babasının gözlerine cesaretle bakan Barut Ulu düşük bir tonda, "Baba... Ben," dedi.

"Ben ne?" dedi Bahadır.

Derin bir nefes aldı Barut Ulu.

"Senin gibi olmak istemiyorum."

Soğuk bir öfke, salonun sıcaklığını yerle bir ettiğinde Bahadır'ın yüz ifadesi sertleşti. Kontrolünü kaybetmeden önce, "Ne demek istemiyorsun?" diye sordu. "Senin iyi bir asker olmanı istiyorum! Güçlü ve disiplinli! Benim yolum, senin için en doğru yol Barut!"

"Ben," dedi tekrardan Barut Ulu. "Asker olacaksam bile senin gibi bir asker olmak istemiyorum."

Bahadır, oğlunun bu cesur çıkışına şaşkınlıkla bakarken Barut Ulu'nun kalbi hızla çarptı. Bu, söylediği en büyük itirazdı. Annesi sessizce olan biteni izlerken içten içe oğluna destek oldu.

Otoritesinin sarsıldığını hisseden Bahadır, masa örtüsünü tuttuğu gibi çekti ve bütün yemeklerin yere dökülmesini sağladı. "Senin ne istediğin önemli değil!" dedi kayışını kopardığını belli eden bir sesle. "Benim sözüm geçerli! Bu evin komutanı benim, sen de bana karşı çıkmayacak olan o askersin! Askerî okula gideceksin! Senden rica etmiyorum, sana emrediyorum Barut Ulu!"

Barut Ulu, babasına cevap vermek istese de kelimeler boğazında düğümlendi. O an babasının gözlerindeki korkutucu kararlılığı gördüğünde, herhangi bir itirazın boşa çıkacağını anlamıştı.

Bahar, küçük kızını elinden tuttuğu gibi odaya götürdü. Eline oyuncak bebeklerini tutuşturup onu odada bıraktı ve daha fazla bir şeye şahit olmasına izin vermedi.

Barut Ulu, babasının bu kesin ve katı tavrına karşı çaresiz hissederken annesi babasını sakinleştirmenin yollarını aramaya başladı. "Bahadır," dedi Bahar sakin bir tonda. "Yapma. Ne olur, yapma. Daha öncekilerin yarası iyileşmedi. Her gece acı içinde inliyor. Acı evladına. Ne olur, acı!"

Umay, kardeşinin önüne geçtiğinde Barut Ulu ne olacağını artık çok iyi biliyordu. Babası belinden çıkardığı kemeri parmaklarının arasına aldığı gibi önce ablasına, daha sonra kendisine sayısız kere vurmaya başladı. Bahar engel olmaya çalışsa da arada o da dayak yemişti. Yardım diledi fakat herkes Bahadır'ın deli bir adam olduğunu bildiği için hiç kimse karışmak istemedi.

O gece bir ev, bir babanın acımasızlığını bir kere daha tattı.

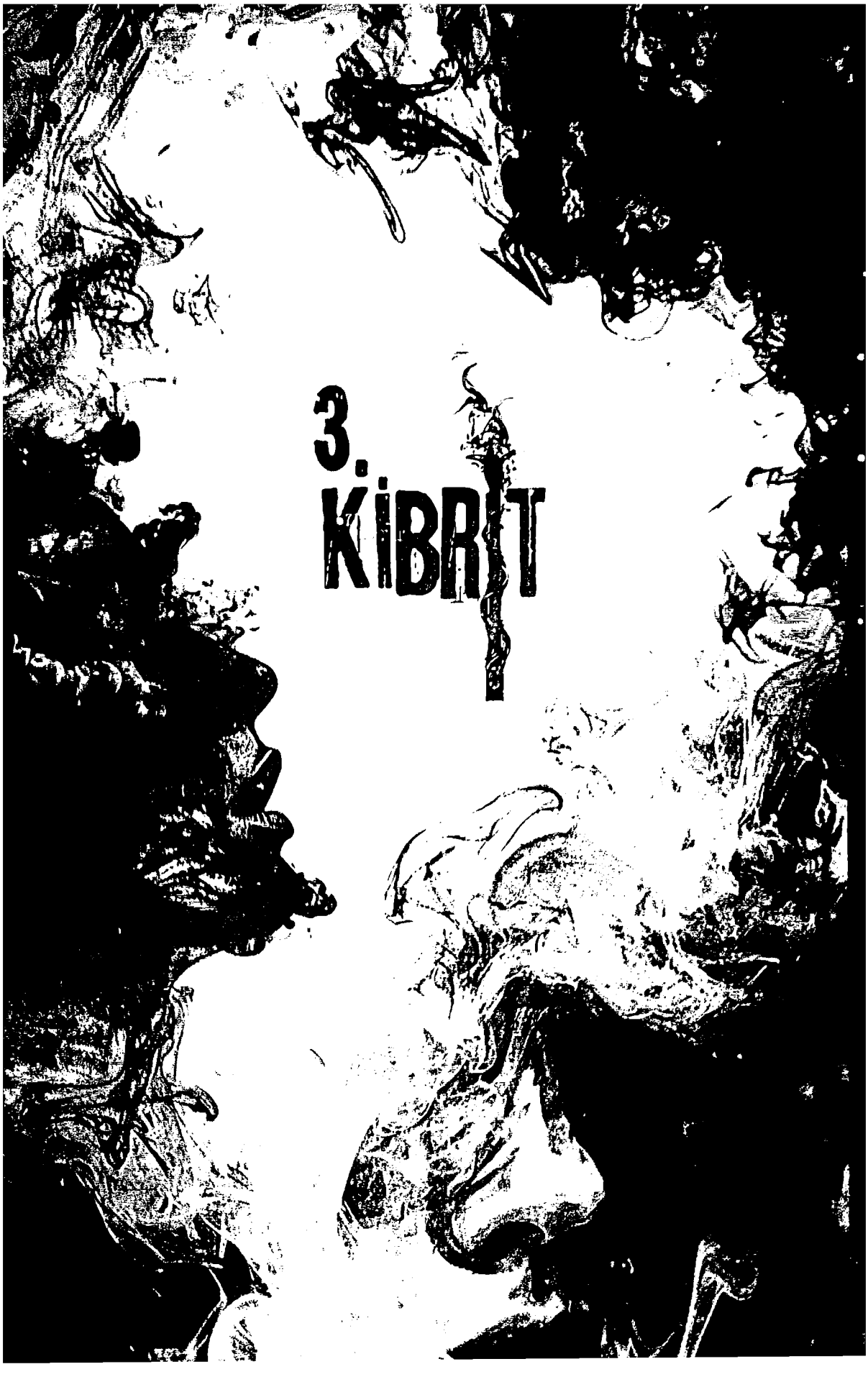
"Tek komutan benim!" dedi Bahadır. Bütün gece, evde söylenen kelimelerden biri buydu. "Sen ise bana karşı çıkmayacak olan o askersin!"

Bahadır'ın sözleri, o gece evin her köşesinde yankılanırken Barut Ulu'nun içinde bir kararlılık yeşerdi. Bir gün, asker olduğunda babası gibi olmayacaktı. Kendi kaderini kendisi belirleyeceğine dair sessiz bir yemin etti.

"Babam gibi olmayacağım."

Ve o gece oğlunun acıyan sırtına şifa olmak isteyen Bahar, Barut Ulu'nun yanından ayrılmadı. Kocasına lanetler ederken dilinden tıpkı oğlu gibi sözler dökülüdü. "Baban gibi olma, Barut Ulu," dedi acıya acıya. Merhametten yoksundu Bahadır. "Vatanına ve milletine hayırlı bir evlat, iyi bir eş, sevgi dolu bir baba ol." İç çekti. "Varsa kaderinde, hepsini ölmeden önce yaşa."

"Sen her şeye değersin, Balkan Kızı."

3.
KİBRİT

"Seni ağlarken gördüm, o an sıkı yönetimle ağlamak yasaklansın istedim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ Yirmi Yıl Önce

Talia, gecenin sessizliğinde huzursuzca uyurken derin bir rüyanın içinde buldu kendini. Gözleri birdenbire karanlığa açıldı ve etrafını saran sis bulutları arasında babası Ayhan'ın siluetini gördü. Ona doğru koşmaya başladı ancak her adım attığında, babasının daha da uzaklaştığını hissetti. Sesini duyurmaya çalıştı ama her çığlık, sessizliğin içinde kayboldu. Sonunda, sisin içinde beliren bir anı, kızın zihnine kazındı: *Babasının onunla vedalaşma anı.*

Babası ona gülümseyerek, "Buraya gel," dedi. Talia, babasına doğru gittikçe aralarındaki mesafe daha da açılıyordu. "Tut elimden. Elimi hiç bırakma. Tamam mı, al saçlım?"

"Bırakmam," dedi Talia. Diğer bir elinde kavanoz olduğunu gördü. İçinde bir sürü ateş böceği vardı. Annesinin bahsedip durduğu ateş böceklerini sonunda görmüştü. Babası onun için toplamış olmalıydı. İkisi birlikte ormanın derinliklerine doğru yol aldı.

"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Talia. Yorulmuştu. Babasına belli etmek istemiyordu.

"Kardeşini bulana kadar gideceğiz," dedi Ayhan. Yorgun görünüyordu ama yorgunluğunu kızına belli etmemek adına gülümsüyordu.

"Benim kardeşim yok ki," dedi Talia anlamaz bir ifadeyle. "Ben tek çocuğum." Neler olduğunu algılayamadı. Yalnızca rüya görüyordu ve bunun ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

Ayhan adım atmayı bıraktı ve kızına doğru eğildi. "Kardeşin olacak," dedi emin bir ifadeyle. "Senin gibi kızıl bir kafa. Ona çok iyi bakacaksın. Kardeşin sana emanet."

"Neden *tatko*?"

"Çünkü sana ihtiyacı olacak. Ne olursa olsun onu hiç yalnız bırakma."

Ancak bu sefer gülümseme yerine babasının yüzünde bir hüzün vardı. Babası ondan uzaklaştı. Talia, aralarındaki mesafeyi kapatmak için babasının yanına koşmaya çalışırken kalbi hızla çarpmaya başladı, adımları zorlaşmıştı.

Babasının yanına vardığında, şok edici bir manzarayla karşılaştı. Ayhan, yere düşmüştü. Yüzüne yansıyan bir acıyla kıvranıyordu. Üzerindeki asker üniforması kanla kaplanmıştı. Talia'nın gözleri doldu ve dudakları titremeye başladı. Babasının vurulduğunu görmek, onun kalbinde derin bir yara açtı. Talia, çaresizce babasının yanına eğilip onu küçük kollarıyla kucakladı. Feryatlar yükseldi. Babası zorlukla konuşmaya çalışarak, "Seni ve kardeşini hep çok seveceğim. Güçlü olun," dedi.

Talia'nın gözleri yaşlarla dolup taştı, kalbi kırılmış bir şekilde babasına sarıldı. Bu acı dolu kâbus, sıçrayarak uyanmasına neden oldu. Neler olduğunu anlamaya çalıştı. Yatağının kenarına oturduğunda, o korkunç manzarayı düşünerek titredi. Babasının hayatta olduğunu bilmek onu teselli etse de rüyanın getirdiği acı, uzun bir süre yüreğinde hissedilecek gibi görünüyordu.

Rüya görmüştü. Kötü bir kâbustu. "*Majka*!" diye seslendiğinde sesi neredeyse yok gibiydi. "*Tatko*!"

Yatağından kalktığı gibi odasından çıktı ve işittiği sesleri takip etti. Babası hazırlanıyor, annesi ise hüzünle onu izliyordu. Kızlarının geldiğini gören Maria, "*Devojce*," dedi. "Kızım. Neden uyandın?"

"Korktum," diye mırıldandı Talia.

Maria kızına yaklaşıp ona sarıldı. Terden sırılsıklam olan kızının saçlarını geriye yatırdı. "Ateş böceğim," dedi. "Nasıl da terlemişsin! Kâbus mu gördün?"

Söylemek istemedi Talia. Rüyasını anlatırsa gerçek olacağından korkuyordu. "Hayır," dedi kısık bir sesle.

"Ben seni gözünden tanırım, Talia," dedi Maria. "Söyle hadi. Rüyanda ne gördün?"

Rüyasının iyi olan kısmını hatırlamak istedi. "Kardeşim olacakmış," dedi kuru bir dille. "Babamla kardeşimin yanına gidiyorduk. Bana bir kardeşimin olacağını söyledi."

Maria ve Ayhan birbirlerine baktıklarında şaşırmadan edemediler. Ayhan izne geldiğinden beri ikinci çocuk için çalışmalara başlamışlardı. Ma-

ria, rahminde olan bir sağlık probleminden dolayı kolay kolay gebe kalamıyordu. Yeniden hamile kalmasının yıllarca süreceğini bilse de ikinci çocuk için kararlıydı. Hiç olmadığı kadar istiyordu. Talia'nın bir kardeşi olması, ailesinin büyümesi en büyük dileğiydi.

"Bunun için mi korktun yoksa?" diye merakla sordu Ayhan. "Bir kardeşinin olmasını istemez misin?" Kızının tepkisini ölçüyordu.

İçten içe düşündü Talia. En yakın arkadaşı Ülkü geldi aklına. Onlar üç kardeşti. Bir ablası, bir abisi vardı. Umay ablasına çok özenirdi. Kardeşlerine kekler yapar, onlara bakardı. Her gün Ülkü'yü okula bırakıp okuldan alırdı. Abisi onu hep korur, kollardı.

Kendisinin de böyle bir kardeşi olmasını, ona ablalık yapmayı çok isterdi. "Kardeşim olursa onu okuldan ben alabilir miyim?" diye sordu Talia. Annesi doktor olduğu için çoğu zaman nöbete kalıyordu. Onu kendisine bakan Aysu teyzesi okuldan alırdı. "Çantasını taşırım. Ödevlerine yardımcı olurum. Onu hiç yalnız bırakmam. Benim gibi olmasın."

Kızının son cümlesinden sonra kaşlarını çattı Maria.

"Talia yoksa sen kendini yalnız mı hissediyorsun?"

Talia kafasını sallayarak, "Oyun oynayacak kimsem yok," dedi hüzünle. "Siz de hep çalışıyorsunuz. Ben evde tekim."

Maria o ana kadar kızının bu duruma bu kadar kederlendiğini fark etmemişti. Kızına yeteri kadar ilgi veremediğini anladığında ikinci bir çocuk için tekrar düşünmeye başladı.

"Seni bu kadar yalnız bıraktığımın farkında değildim," dedi Maria kırgın bir sesle. "Annenle baban çalışmak zorunda. Sana daha iyi bir hayat verebilmek için..."

Talia annesine sarılarak, "Ben sizi istiyorum," dedi. "İyi bir hayat değil, *majka*." Merakla annesine baktı. "Kardeşim olacak mı?"

"Olsun mu annem?"

"Olsun!" dedi Talia sevinçle. "Benim de kardeşim olsun. Söz, ona ben bakacağım, *majka*. Kimsenin üzmesine izin vermeyeceğim. Çok mutlu olacak. Uslu uslu sizin dönmenizi bekleyeceğiz."

"Sana kurban olurum ben," dedi Ayhan kızını saçlarının üstünden öperek. "Ne akıllı bir kızsın. Hep böyle ol."

Talia'nın bakışları babasını buldu. İçindeki korku tekrar belirdi. Yüreğindeki ağrıyı anlamıyordu. Rüyası onu çok korkutmuştu. Babası kanlar içinde yatıyordu. Şimdi de ceketini giymek üzereydi.

"Göreve mi gidiyorsun, baba?"

"Evet, al saçlım," dedi Ayhan kırık bir tonda. "Daha çok kalacaktım ama acil göreve çağrıldım. O yüzden şimdi gitmem gerekiyor."

Talia annesinin kucağından indi. Babasına yaklaştığında hiç bırakmamak üzere bacağına sarıldı.

"Gitmesen olmaz mı, *tatko*?"

Ayhan kızının boyuna eğildiğinde gözlerinin içine baktı. "Ne konuşmuştuk seninle babacığım?" dedi. "Askerler evde durmaz. Onların yeri yurdu dağlardır. Operasyona gideceğim."

"Biz de gelelim," dedi Talia istekle. Rüyasının gerçek olmasından deli gibi korkuyordu. Kalbi güm güm atıyordu. "Dağlara gelsek ne olacak ki? Hem annem anlatırdı. Kendi evi de dağların arasındaymış. Hep kuzularla keçiler otlarmış. Kesin çok seveceğiz."

"Soğuk babam oralar," diye karşılık verdi Ayhan. "Sen üşürsün. Sana bağ bahçe, günlük güneşlik yerler gerekiyor. Dağlarda ne işin var? Hem okulun var. Okulu bitir."

"Gitmeyeceksin, değil mi?" dediğinde babasına daha da sıkı sarıldı. "Lütfen gitme. Gitmeni istemiyorum. Korkuyorum baba. Çok korkuyorum." Sesinde yoğun bir endişe vardı.

Ayhan kızına döndü ve onun bu ani isteğine şaşkınlıkla baktı.

"Al saçlım, gitmem gerekiyor. Asker adamım ben. İlk kez ayrılmıyoruz ki hem. Buna alışmış olman lazım. Öyle değil mi annesi?"

Karısına yardım dilenir gibi baktı. Maria ise *bir şey yapamam*, dercesine dudak büzdü.

Talia'nın gözleri dolu doluydu.

"Ama baba, ilk kez bu kadar kötü bir rüya görüyorum. Gitme. Gitme, *ve molam*!"

Ayhan, kızının endişeli ifadesini gözlerinde hissetti. Onun içindeki korkuyu anlamaya çalışırken bir yandan da işinin ciddiyetini biliyordu.

"Talia'm, yavrum, güzel kızım. Oraya gidince telefonla seni arayacağım ve her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim, olur mu?"

Talia, babasının sözlerini duyunca hâlâ endişeli olsa da ona güvenmek zorunda olduğunu hissetti. "Peki," dedi. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olacağım."

"Bizi seveceksin, değil mi?"

"Seveceğim."

"Ne kadar?"

"Çok!"

"Hayır," dedi Talia. "Ateş böcekleri kadar!"

Ayhan başıyla kızını onayladı.

"Ateş böcekleri kadar."

"Hemen çıkma," dedi Talia. "Sana bir şey getireceğim." Babasını bırakmak istemese de çocuk odasına kadar gidip gelecekti. O gelene kadar gider diye korkuyordu.

"Bekliyorum," dedi Ayhan. Kızının alnından öptükten sonra onu kollarının arasından ayırdı. Maria'nın kırgın durduğunu fark ettiğinde adımlarını ona doğru attı.

"Bir şey mi oldu, Maria'm?"

"Daha dinlenmedin bile." Bakışlarını yerden kaldırmadan kocasını cevapladı Maria. "Geleli birkaç gün ancak olmuştu. Ya bu sefer görevin daha uzun sürerse?"

"Operasyonlar devam ediyor, biliyorsun." Maria'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı Ayhan. Dudaklarını yüzünün her bir zerresine bastırdı. Özlemle iç çekti. "Bu aralar gündem yoğun. Ben de böyle olsun istemezdim ama ülkem için ve sizin için yapmam gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Maria. Her gece tek başına uyumaya, tek başına yemek yemeye, kocası olmadan yaşamaya alışmak zorunda kalmıştı. Bu durum canını sıkıyordu. "Bile bile evlendim ben, Ayhan. Yine olsa yine yaparım çünkü seni seviyorum, *ljubov moja*."

"Kavuşacağız," dedi Ayhan hissettiği sıcaklıkla. "Er ya da geç, kavuşacağız. O zamana kadar beni özle."

"Yemeğini hazırlayayım, daha sonra çantana yardım ederim."

"Zahmet etme," dedi Ayhan. "Oraya gidince bir şeyler yerim."

Moralini yüksek tutmaya çalıştı Maria.

"Ne yani, benim böreklerimi yemeden mi gideceksin?"

Ayhan tek kaşını kaldırdı. "Börek mi yapmıştın?" Şaşırmadan edememişti. "Ne ara yaptın?"

"Belki gelirsin diye her gün pişiriyorum." Yavaşça yutkundu Maria. "Ne zaman geleceğin belli olmadığı için fırsat buldukça yapıyordum. Alışkanlık oldu. Böreğin pişmediği gün yok."

"Kurban olurum sana ben," dedi Ayhan derin bir iç çekerek. Onu kollarının arasına aldı ve sıkıca sarıldı. İkisi için de ayrılmak çok zordu. Mecburlardı. Ayhan çantasını hazırlarken Maria onun için dolaptan çıkardığı börekleri tavada ısıttı.

Talia ise sonunda babasının yanına tekrar gelmişti. Elinde babasının gelirken getirmiş olduğu kuzusu vardı. Geceleri bembeyaz kuzuya sarılarak uyuyordu. "Kuzumu da götürür müsün, *tatko*?" diye masum bir tavırla sordu. "Seni dağlarda yalnız bırakmaz. Beni hep yanında hissedersin."

Ayhan kızının bu hâline gülmeden edemedi. "Balkan kızı olan sensin," dedi keyifle. "Kuzunun seninle kalması lazım."

İçini tekrar bir huzursuzluk kapladı Talia'nın. *Elinde bir besli kuzu hem kucağında... Doğru söyle, göçmen kızı, annen var mıdır? Ne annem var ne babam, kalmışım öksüz...* "Göçmen Kızı" türküsünün sözleri kulağına doldu. Kuzuyu istemiyordu.

Tekrar babasına uzattı. "Seninle gitsin, baba," dedi ağlamaklı bir sesle. "*Ve molam*, seninle gitsin. Onu da yanında götür."

"Ben bu kuzuyu beni özlediğinde sarıl diye aldım."

"Senin gibi barut kokmuyor ki."

"Kokmasın," dedi Ayhan. "Hem böyle temiz kokması daha güzel. Kuzuna sahip çık. Annen gibi bir Balkan kızısın sen. Her Balkan kızının bir kuzusu olur." Kızıl saçlarını şefkatle okşadı. "Gel hadi. Annen yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Mutfağa geçelim." Kızını kucağına aldığı gibi beraber odadan çıktılar. Talia babasına sıkı sıkı sarıldı. Kuzuyu hem seviyor hem de sevmiyordu.

Yüzbaşı Ayhan, karısı ve kızıyla vakit geçirdikten sonra evden çıkmak için hareketlendi. Özleminden yanıp kavrulduğu karısıyla vedalaştı. Sıra kızına geldiğinde, "Kasırgadan etkilenmeyen tek şey ne?" diye sordu.

"Ateş böcekleri!" dedi Talia.

"Aferin benim kızıma," deyip saçlarının üstünden öptü. "Anneni sakın üzme. Sokakta da haylazlık yapma. Kendini sakın dövdürme. Uslu bir kız ol, tamam mı?"

"*Vo red tatko*!"

"Türkçe söyle."

"Tamam, baba."

"Ha şöyle!" dedi Ayhan gülümseyen yüz ifadesiyle. "Şimdi babaya kocaman bir öpücük ver."

Talia, babasının yanaklarından sesli bir şekilde öptükten sonra Ayhan da kızının yanaklarından öptü. Maria'yla da son kez sarılarak vedalaştıklarında Talia babasına çantasını uzatmaya çalıştı fakat ağırlığı yüzünden yerinden kımıldatamadı bile. "Dur dur," dedi Ayhan. "Belini ağrıtacaksın."

"Çok ağır," dedi Talia nefes nefese. "Nasıl taşıyorsun, *tatko*?"

"Annenin yaptığı yemekleri yedim ve güçlendim. Artık her şeyi taşıyabilirim."

"Seni özleyeceğim, baba."

"Seni özleyeceğim, al saçlım."

Evin kapısını açtığında, kapının önünde duran adama baktı Yüzbaşı Ayhan. Kendi karargâhına bağlı olan genç asker Âkif Cesur Beton, tam karşısında duruyordu. "Komutanım," dedi Âkif Cesur kalın çıkan sesiyle. Kapıdan daha büyük bir adamdı. Ayhan da kalıplı bir adam olmasına rağmen yanındaki adama bakarken kendini küçük hissediyordu.

Âkif Cesur Beton, dev gibi bir adamdı.

"Resmiyetten çıkabilirsin Cesur," dedi Ayhan samimi bir tonda.

"Sağ ol, abim." Âkif Cesur başını hafifçe eğerek abi gibi gördüğü adamın arkasında duran küçük aileye baktı. "Merhaba, yenge," dedi mahcubiyetle. Küçük kıza baktığında göz kırptı. "Sana da merhaba ufaklık."

"İkiniz de önce Allah'a emanetsiniz," dedi Maria yürek yangını bir sesle. "Sonra birbirinize. Sağ salim dönün. Sizin için dua edeceğim, şanlı Türk askerleri."

Evden uzaklaştıklarında onları bekleyen askeri araca doğru yürüdüler. Maria ve Talia onları pencereden izliyordu. Ayhan ve Âkif Cesur biraz uzaklaşınca yüzlerindeki ifadeyi değiştirdiler. Arabaya binmek üzere olan Ayhan, askerine doğru dönerek, "Son durum nedir Beton?" diye sordu.

Âkif Cesur kalın bir sesle, "Komutanım," dedi. "ITO'nun inine baskın yapmak için bütün hazırlıklarımız tamam. Emrinizle birlikte operasyon hız kesmeden başlayacak. Aldığımız son bilgilere göre verilen süre bittiği için dağlara konuşlanmışlar."

Yüzbaşı Ayhan Alaz'ın başarısız olduğu tek bir operasyon yoktu. Arkasında bıraktığı karısı ve kızı için hep geri dönmüştü. Bir gün geri gelmeyeceğini biliyordu. Henüz ölmeye niyeti yoktu çünkü bu dünyaya getirmek istediği bir çocuğu daha vardı.

"Dağlara haber edin," dedi Ayhan gözlerini kısarak. "Türk askeri geliyor!"

4.
KİBRİT

"Yıllar sonra seni gördüğüm ilk anı unutamadım,
halbuki seni uzaktan seyretmeye bile razıydım,
Balkan Kızı."

Bir keşfet yok...

Geçmiş ~ On Altı Yıl Önce

ITO'ya düzenlenen ilk operasyondan bu yana tam dört yıl geçmişti.

Terör örgütlerinin dünya genelindeki etkisi ve zararı büyük olsa da Türkiye Cumhuriyeti, savunma gücüyle bu örgütlere karşı duran ülkelerden biri olmuştu. Dünya giderek değişiyordu. Uluslararası Milletlerin ortak sorunu olan Uluslararası Terör Örgütü için her ülke tek yürek olmuştu. Terörle mücadele, uluslararası toplumun en öncelikli konularından biri hâline gelmişti. Bu süreçte Türkiye hem kendi topraklarında hem de uluslararası alanda terörle etkin bir şekilde mücadele etmiş ve Uluslararası Milletlerin çabalarına güçlü destek sağlamıştı.

Ayhan Alaz, uzun yıllar boyunca Türk Silahlı Kuvvetlerinde hizmet etmiş, vatanı için fedakârlık yapmış bir askerdi. Terfi etmişti. O artık Binbaşı Alaz'dı.

Binbaşı Ayhan Alaz.

ITO ile ilgili operasyonlarla adı önde gelen askerlerden biriydi o. Terör örgütünün fazlasıyla dikkatini çeken Ayhan, aylardır ailesini görmüyordu. İkinci kızının doğum haberini almış ancak kırkı çıktığında yanına günübirlik gidebilmişti.

Ailesini kendinden mahrum ettiği için ve özellikle de yeni doğan bebeğini bir türlü göremediği için kendini kahretse de yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. O bir yemin etmişti ve terör örgütünün soyunu kurutmadan, arkasında soylarını kurutacak bir nesil bırakmadan ölmeye niyeti yoktu.

Binbaşı Ayhan Alaz'ın hayatı karanlıktan ibaretti.

Çok sevdiği karısı Maria Kalovski ise onun hayatına farklı bir renk katmış, onun için bir umut ve sevgi kaynağı olmuştu. Ona birden fazla duyguyu bir arada yaşatan kadını çok özlemişti. Diğer gecelerde yaptığı gibi mektup yazıyordu. Bulunduğu bölgede iletişim çoğu zaman kesikti. Altyapı sorunu olsa da bazen de kendileri bilerek kesiyordu. Yeni görev aldığı

karakol önemli bir noktadaydı ve dikkat çekmemesi için tüm bağlantıları kopardıkları zaman dilimleri oluyordu.

Bu yazdığı kaçıncı mektup bilmiyordu. Ruhu ateş, gözleri alevdi. Dudaklarına yaklaştırdığı kâğıdı diliyle ıslattı. Kapattığı mektubu cebine yerleştirdi, gün doğmadan teslim etmesi gerekiyordu. Resmî yazışmalar dışında kalan bir mektuptu. Cebinde duran diğer bir şeyi avuçlarının arasına aldı.

Derin bir şekilde iç çekti Ayhan. Güzel karısı Maria ve iki çocuğuyla birlikte poz veriyordu. Küçük kızının doğumunu kaçırmak zorunda kalmıştı. Maria yine de kocasını mahrum etmemek için her anlarından fotoğraf çekilmesini istemişti. İlk kez kızını kucağına alan Maria sanki yanında kocası da varmış gibi gülümsüyordu. O andan kalan, eline ulaşan son fotoğraflardan biriydi. Yatağın üstüne çıkıp kardeşine heyecanla bakan gözlüklü kızına ise gülümsedi.

Onun ise hiçbir doğum gününe katılamamıştı. Hiçbir özel zamanında yanında olamamıştı. Ne hastalığını bilmişti ne de sağlığını. Kızına dair en belirgin anısı ise küçükken bacağına yapışıp, "*Ne odi, tatko*!" diye yalvarmasıydı. *Gitme baba*, derdi. *Gitme baba, seni özlüyorum. Seni hiç göremiyorum. Seni çok seviyorum.*

Gitmesi gerekiyordu. Vatan, anlı şanlı bayrak, kanla kazanılan bu topraklar ona emanetti. Her şeye rağmen ne kızı ne de karısı bir kere olsun, "Of!" dememişti. Her zaman "Olsun," demişlerdi. "Sen sağ ol, gerisi önemli değil."

Fotoğrafı öptü, tekrar ve tekrar. Göğsüne tekrar yerleştirdiğinde ise bir sonraki özel anlarını kaçırmamayı umdu. Ummaktan başka çaresi yoktu. Vatan söz konusuysa gerisi teferruattı. Karısı Maria da bunun bilincindeydi.

"Ailenizi mi özlediniz, komutanım?"

Yanında beliren askere doğru döndü Ayhan. "Aile özlenmez mi aslanım," dedi içli bir sesle. "Hem de ne özledim."

"Talia'yı ana karargâha getirmeyi düşünmüyor musunuz?" diye sordu Selçuk. "Bizim birliğin neşesiydi. Ana karargâha dönünce keşke getirseniz. Özledik vallahi! Bıcır bıcır konuşarak hepimizin kafasını şişirse keşke."

Ayhan kaşlarını çatarak genç askere doğru, "Ne diyorsun, oğlum sen?" dedi hafif kızgınlıkla. "Kızımın çenesine laf mı ediyorsun?"

Selçuk açık sözlülükle, "Yani biraz çenesi düşük bir kız," dedi. "Yalan mı komutanım? Siz değil misiniz onunla saatlerce telefonda konuşan? Bazen kolum ağrıdı, gelin de biriniz şu telefonu tutun, diyorsunuz. Ne çabuk unutuyorsunuz."

"Onun çenesine kurban olurum ben," dedi Ayhan. Yavaşça gülümsedi. "Allah evleneceği adama sabır versin. Hadi ben görevdi, operasyondu derken uzaktaydım ama düşünsene kocasıyla her gün aynı evde... Onunla evlenecek adam cennetlik!"

"Koskoca Binbaşı Ayhan'ın kızına ağzını açacak adam daha anasının karnından doğmamıştır. Allah o günleri size göstersin, komutanım."

"Âmin Selçuk, âmin."

"Kızınız doğmuş," dedi Selçuk gülümseyerek. "Allah analı babalı büyütsün, komutanım. Düğününü görmeyi nasip etsin."

Ayhan uzaklara doğru daldı.

"O kadar yaşar mıyım, bilmiyorum fakat düğün mü? Kızlarımı evlendireceğimi kim söyledi? Kırk yaşına kadar dursunlar. Daha babalarıyla vakit bile geçirmediler."

Selçuk derin bir nefes alıp, "Askeriz biz, komutanım," dedi. "Analar, babalar, eşler, çocuklar yıllarca yollarımızı gözler. Şehit olunca da kavuşacağımız günü beklerler. Onların kaderi beklemek. Ama bilirler, hiçbir zaman kavuşamayız."

"Bilirler," dedi Ayhan sıkıntıyla. "Bilmezler mi hiç? Bilirler elbet. Allah çocuklarımızın yüzüne baksın."

"Âmin komuta..."

Selçuk'un sesi yarıda kesildi.

Binbaşı Ayhan, duyduğu taş çarpma sesine dikkat kesildi. Âdeta şahin gibi olan bakışlarıyla etrafı taradı. Yerinden çıkarttığı telsizi ayarlamaya çalışırken büyük bir patlama sesi aniden kulaklarını doldurdu. İlk patlamanın şiddeti hâlâ etkisini sürdürürken bir diğeri daha geldi.

"Komutanım!" diye bağırdı bir asker.

"Saldırı altındayız!" diye seslendi başka biri.

Binbaşı Ayhan'ın yüreği hızla çarpıyordu, adrenalin kanını kaynatarak bedenini sardı. Duyguları karmaşa içindeydi; endişe, kararlılık ve korku arasında gidip geliyordu.

"Komutanım!" diye tekrar bağırdı bir asker, bu sefer daha yüksek sesle.

Askerlerin acı içindeki boğuk yakarışları yankılanıyordu. Patlamanın şiddetli etkisiyle Selçuk ve Ayhan ileriye doğru savrulmuştu. Ayhan yüzüstü yere çarparken alnında bir kesik oluştu. Elindeki telsizi bırakmıyordu. Kan yanaklarından aşağıya doğru sızıyordu fakat o bunu fark etmeden hızla telsizle konuşmaya devam etti. "Kuzey karakoluna saldırı düzenlendi," dedi Ayhan can havliyle. "3452 beni duyuyor musunuz? Kuzey karakoluna saldırı düzenlendi!"

İletişim kopmuştu. Karşı taraftan bir yanıt alamıyordu. Bu saldırı uzun bir zamandır planlanıyordu ve o gün gelip çatmıştı. Karakoldaki bütün evrakları ve teknolojik aletleri almak için oradaki herkesi öldürmeye ant içmiş ITO elebaşları, hız kesmeden saldırılara devam etmişti.

Ayhan, telsiziyle çırpınırken Selçuk ona yardım etmeye çalıştı.

"Komutanım, beni duyuyor musunuz?"

Ayhan başını kaldırmaya çalıştı, gözleri hâlâ dönen dünyayı netleştirememişti. Çevresindeki toz bulutları arasında, yanan binanın yıkımı ve etrafa saçılan enkazın manzarası onun zihnini bulandırıyordu. "Selçuk," dedi zorlukla nefes alarak.

Selçuk, komutanının yanına giderken etrafta patlama sonrası oluşan toz ve dumanla mücadele ediyordu.

"Ne yapacağız, komutanım? İletişim kesildi, karşılık alamıyoruz!"

Ayhan, ayağa kalkmaya çalışırken zorlandı.

"Saldırıyı durdurmamız lazım. Elimizde ne varsa kullanmalıyız. Silahlar, el bombaları, her şeyi! Karşılık veriyoruz! Cevap alabildiğin herkes cepheye geçsin! Durmak yok, Selçuk!"

Tam o anda, bir anlık sessizlikten sonra Ayhan arkasından gelen bir düşman kurşunuyla vurulduğunu hissetti. Bedeni aniden yere doğru savruldu. Kurşunun saplandığı yerden kanlar akmaya başladı. Yüzü yerdeyken gözleri gökyüzüne doğru bakıyordu. Gözleri tamamen kapanmadan önce, "Savaşacağız..." diye mırıldandı.

Sonra sessizlik...

Küçük kızın rüyası ise gerçek olmuştu.

Babası kanlar içinde, yerde yatıyordu.

Lakin işler bununla da sınırlı kalmayacaktı.

Maria Alaz'ın yüreği, sonsuz bir hasretin pençesindeydi.

Yatak odasının her bir köşesinde, eşinin hatıralarıyla dolu anıları vardı. Ayhan'ı yeni bir göreve göndermişti. Son dört senedir, kocasını gördüğü zamanlar oldukça sayılıydı. Ondan geriye sadece sessizlik ve boşluk kalmıştı.

Her an, eşinin kokusunu özlediği kadar teninin sıcaklığını ve sesinin melodisini de özlüyordu. Geceleri yatağında yalnızca yastığına sarılarak onun yokluğunda kayboluyordu. Her gece yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken dualarını gönderiyor ve onun geri dönmesi için yalvarıyordu.

Ancak her geçen gün, özlemi daha da derinleşiyor ve içindeki boşluğu daha da büyütüyordu. Ayhan'ın gidişiyle birlikte, evin her köşesi sessizliğin ve yalnızlığın hüznünü taşıyordu. Fotoğraflar, mektuplar ve bir zamanlar birlikte yaşadıkları anılar, onun acısını hafifletmeye çalışıyordu. Ancak hiçbiri eşinin gerçek varlığının yerini dolduramıyordu.

Her gün, bir sonraki mektubun veya haberin gelmesini umuyordu. Ve her defasında, onunla yeniden bir araya gelme umuduyla çarpıyordu kalbi. Her geçen gün, özleminin ağırlığı daha da artıyordu. Eşinin yokluğu, yüreğinde derin izler bırakmıştı ve her an onu yeniden kucaklayabilme umuduyla yanıp tutuşuyordu.

Maria'nın dileği gerçekleşmişti. Bir çocukları daha olmuş, Talia abla olmuştu. Yeni doğan çocuklarının adı Alisa'ydı. Bu ismi Talia koymuştu.

"...Kırmızı ateş böceği diğer böceklerden farklı olduğu için hep dışlanıyormuş," diye devam etti Maria. Kendi yatak odasında yalnız kalmak istemediği için iki küçük kızını da yanına almıştı. Kızlarının yanına kıvrılmış, onlara masal anlatıyordu. Biri anlamasa bile renkli resimlere bakıyor, diğeri ise can kulağıyla annesini dinliyordu.

Dakikalar geçmeden küçük bebeğinin gözleri tamamen kapandı. Annesi battaniyeyi üzerine örtüp parmaklarını bedeninden ayırdı. Uykusu olmasına rağmen uyanık kalmak için direniyordu. "Diğer bütün börtü böcekler ışığı bulmak için gece gündüz uçarken ateş böceğinin kendi ışığı ona yetiyormuş. Bir tek o, ışığı bulmak için değil de kendi için uçuyormuş."

Talia dayanamayıp yoğun bir merakla, "Sen hiç ateş böceği gördün mü, *majka*?" diye sordu. Kardeşi doğduğundan beri kendini daha büyük hisse-diyordu. Ablalık sorumluluğu bünyesine hızlıca yüklenmişti.

"Evet, kızım. Gördüm," dedi Maria. "Üsküp'te bir sürü ateş böceği olur-du. Karanlığın içinde ateş gibi parlar, yolumuzu aydınlatırlardı."

"Ben ne zaman Üsküp'e gideceğim? Hep çok güzel bir yer olduğunu söylüyorsun ama hiç gitmiyoruz."

"Yakın bir zamanda değil."

Maria, evleneceğim diye tutturduğu Türk askeri için ülkesinden ayrıl-mış, ailesiyle bütün bağını koparmıştı. O yüzden gidemezlerdi.

Maria'nın gidecek bir ailesi yoktu. Erkek kardeşi Peter'la görüşürdü fa-kat yıllar geçmesine rağmen annesi de babası da bana mısın dememişti. Üs-telik babası, "*Balkanlar artık senin toprağın değil, diğer vatanında kal. Burası bundan sonra sana yasak*," dedikten sonra nasıl gidebilirdi ki?

Her şeye rağmen yine de kocası ve kızlarıyla doğup büyüdüğü yerle-re gitmenin hayalini kuruyordu. Kızlarını yetiştiği çiftliğe götürüp onların hayvanlarla iç içe olmasını, koşturduğu sokaklarda yürümeyi, doğasına âşık olduğu şehirlerde gezmeyi her şeyden çok istiyordu.

"Ben de ateş böceklerini görmek istiyorum," diye tatlı bir dille şakıdı Talia. "Ateş böceklerini çok merak ediyorum. Her gece onlarla ilgili hayal kuruyorum. İyi ki odamın tavanına o böcekleri çizdiniz. Işıl ışıl ve çok güzeller. Küçücük ve bir sürü olmaları beni korkutsa da ışıkları olduğu için korkmamaya çalışıyorum. Bazen rüyalarımda ellerimde..."

Maria, "Anneciğim," diyerek eliyle kızının ağzını kapattı. "Nefes al. Ta-mam mı, bebeğim? Çok hızlı ve nefessiz konuşuyorsun. Baban ezelden beri benim çenemden dolayı kızıp dururdu. Başına daha belası geleceğini nere-den bilebilirdi ki?"

Talia, annesinin ne dediğiyle ilgilenmiyordu. Hemen aklındakileri dı-şarıya dökmek için sabırsızlıkla bekliyordu. Annesi yavaşça elini çektiğinde derin bir nefesi ciğerlerine gönderdi. "Nefes aldım," dedi çabucak. "Bazen rüyalarımda ellerimde dolaştıklarını görüyorum ama uyandığımda ellerim hep boş oluyor, *majka*. Ellerimin boş olmasını istemiyorum. Ben de ateş böceklerini görmek istiyorum. Senin gördüğün yere gidelim. *Ve molam, ve molam, ve molam!*"

Maria kızının sayısız kere *ve molam*, yani *lütfen*, demesine karşılık, zaman ilerledikçe ona Makedonca öğrettiğine pişman oluyordu.

"*Ve molam* değil, anneciğim," dedi Maria doğrusunu öğretmek istercesine. "Eğer tekil konuşuyorsan *te molam*, demelisin."

Talia omuz silkerek, "Ben *ve molam*, diyeceğim," dedi. Dediğim dedik bir kızdı. "*Ve molam, ve molam, ve molam.* Artık ateş böceklerini görmeye gidelim! Hem babam yazın bizi tatile götüreceğini söylemedi mi? Balkanlar'a gidelim!"

Uzanıp kızının burnunun üstünden yavaşça öptü. "Talia," dedi. "Aynaya bakarsan şayet görebilirsin çünkü tıpkı bir ateş böceği gibisin. Güzel mi güzel bir Balkan kızısın." Kızı kendisine çekmişti. Süt beyazı bir teni vardı. Kızılcık şerbetini aratmayan saçları dikkat çekiciydi. Çilleri burnundan yanaklarına doğru dağılıyordu. Yemyeşil, kocaman gözleri Maria'ya hep Balkanlar'ı anımsatıyordu.

"Ben Türk kızı değil miyim, *majka*?" diye sordu Talia.

Maria kaşlarını çattı.

"O da nereden çıktı şimdi?"

"Lojmandaki çocuklar benim hep Balkan kızı olduğumu söylüyorlar," dediğinde sesinden saf bir üzüntü akıyordu. "Beni oyuna almıyorlar. Türk kızı demiyorlar hiç."

"Onlara aynı zamanda Türk kızı olduğunu da söyle," dedi Maria. "Seni dışlamalarına asla izin verme. Ben Balkanlar'da doğdum ama kendimi buraya ait hissediyorum, bebeğim. Kendini nereye ait hissediyorsan oralısındır." Maria'nın iki yurdu vardı. Balkanlar'dan hiçbir zaman vazgeçmemişti, geçmeyi de düşünmüyordu. Bir şekilde babasının inadını kıracak, doğduğu topraklara geri dönecekti.

Talia, annesinin gözlerine merakla baktı.

"Ben burada doğdum ama değil mi?"

"Burada doğdun, Talia," dedi Maria. "Sen hem Türk hem de Makedon kızısın."

Talia'nın yüzünde mutlu bir gülümseme oluştu. Yarın herkese burada doğduğunu ve buralı olduğunu söyleyecekti. Gözlerini usulca kapadı. Küçük kız kardeşine iyice sokulup, "Ateş böceği masalına devam et, *majka*," diye fısıldadı.

Kızlarının ikisini de uyuttuğu vakit hastaneye, yirmi dört saat nöbetini tutmaya gidecekti. Onun yokluğunda küçük kızlarına bakan Aysu Hanım vardı. Nöbete gitmeden önce eve gelir, kızlarını ona teslim ederdi.

"Bir gece, bir kelebek güzelliğiyle etrafta süzülürken bütün böcekler ona hayranlıkla bakıyormuş. En güzel renkler kanatlarına resmedilmiş. Onu gören herkes kendini çirkin sanırmış. Tam o sırada kelebeğin dikkatini ateş böceği çekmiş. O kadar çok parlıyor ve o kadar görkemli duruyormuş ki onun aslında bir böcek olduğunu fark etmemiş bile. Kıskançlıkla yanına doğru süzülmüş ve bu ışığı nereden aldığını sormuş. Ateş böceği onun bir ışık değil, ateş olduğunu söylemiş. Kelebek ısrarla nereden aldığını sorunca ateş böceği böyle doğduğunu söylemiş. Kelebek ona inanmamış."

Talia aklına gelen soruyla kapatmış olduğu gözlerini hafifçe araladı. "Kelebekler gerçekten bir gün mü yaşar?" diyerek araya girdi.

"Bazı kelebek türleri için geçerli, evet."

"Ama bir gün, yaşamak için çok kısa bir süre. Uyanıyorsun, günü yaşıyorsun ve tekrar uyuduğunda ise uyanamıyorsun, *majka*." Talia, ölümün farkında olan bir çocuktu. Annesi bir doktordu ve ona yaşamın da ölümün de nasıl bir şey olduğunu öğretmişti. Gerçekleri bilerek büyümesini istiyordu. Maria sorgulamasını, araştırmasını, konuşmasını bilen çocuklar yetiştirmek istiyordu.

"Kime ve neye göre anneciğim?" dedi Maria. Kızı da kendi gibi bilmişti. "Ölmek istersen bir gün bile bir ömür gibidir. Bilime göre yaşam çok yaşlıdır. Biz koskoca evrende yalnızca küçücük ateş böcekleriyiz. Sönene kadar yanarız."

Talia'nın gözleri duyduklarıyla irileşti.

"Yıldızlar gibi mi?"

"Tagore demiş ki: '*Yıldızlar ateş böceği sanılmaktan korkmaz*,'" dedi Maria. Çok fazla okurdu. Şiirlere âşıktı. Kurgularda boğulmayı, makalelerle kafa patlatmayı severdi. Kızlarının da öyle olmasını istiyordu. "Tıpkı yıldızlar gibi."

"Peki, daha sonra kelebek ne yapmış? O da ışığı bulabilmiş mi, *majka*?" diye sordu Talia.

"Kelebek, ateş böceği gibi olmak istiyormuş ama sabah olunca öleceğini bildiği için elini çabuk tutmuş. Bir an önce ışıl ışıl olmak istiyormuş. Ölmeden önce herkese hava atacakmış. Biraz ileride gördüğü kamp ateşine doğru

uçmuş. Ateş böceğinde bir tane varmış ama kendisi daha görkemli olmak için iki tane istiyormuş. Ateşe biraz daha yaklaşmış. Başta aydınlandığını, daha sonra ısındığını ve en sonunda da yandığını fark etmiş. Ama artık tüm kanatları kül olmuş, uçamadığı için yavaşça ateşin dibine doğru düşmüş."

Talia duyduğu sonla birlikte dudaklarını büzdü.

"Ama daha sabah olmadı, kelebek öldü mü?"

"Vaktin olsa bile ecele koştuysan sabahı göremezsin, küçük ateş böceğim," diye fısıldadı Maria.

Kız aldığı cevap karşısında kapanmak üzere olan gözlerine daha fazla direnmedi. Maria saatlerdir sakin kalmaya çalışıyordu lakin bu mümkün değildi. Henüz birkaç aylık olan bebeğini yavaşça uyandırıp emzirdikten sonra iki kızını da yatağına yatırdı. Aysu Hanım eve gelmişti. O, nöbeten gelene kadar kızlarına bakacaktı. Gönül rahatlığıyla evden çıkabilirdi artık.

Fısıldayıp, "Şimdilik nöbete gidiyorum," dedi. Talia uykulu sersemi olsa da onu duymuştu. Duymuştu ama hiçbir tepki verememişti. "Ertesi gün beraber uyanacağız. O zamana kadar annenizi özleyin, *moire dewojki*."

Öyle olmayacaktı ama Maria buna inanmak istedi.

Kızlarını şefkatle öptükten sonra pencereleri sıkı sıkıya kapattı. Evden çıkmadan önce abdest aldı. Sanki eceline gittiğinin farkındaydı. Ölüm, içine şafak gibi doğmuştu. *İnsan öleceğini anlarmış*, dediklerinde Maria buna karşı çıkardı. Her şeyin tıpta bir açıklaması olduğuna inanırdı. Fakat içinde büyüyen bu hislerin, tıbbi terminolojide hiçbir karşılığını bulamıyordu.

Evde duvara asılı olan telefonun başına geçti. Kocasının bağlı olduğu karargâhın numarasını tuşladı. İçi içine sığmıyordu. Belki onun sesini duysa kendini daha iyi hissedecekti. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Kimse dönüş yapmadı. Bakışları duvar saatini bulan Maria, işe geç kaldığını fark etti. Daha fazla oyalanmamak adına telefonu kapattı.

Arabasına atlayıp gecenin karanlığında lojmandan ayrıldı. Bir daha bu eve gelemeyeceğini bilmeden çıkmıştı. Bilse hiç çıkar mıydı?

Siz hiç ateş böceği gördünüz mü?

Belki de siz hiç ateş böceği görmemişsinizdir.

Çünkü görenler ateş böceği olmak ister.

Tagore'nin dediği gibi...

"Ne çıkar ateş böceği sansalar bizi?"

Maria evden çıktıktan sonra onun yokluğunda evle ilgilenen Aysu Hanım, sabahın ilk ışıklarında çocukları uyandırmış, karınlarını doyurmuştu. Susmak bilmeyen küçük kız çocuğunun sorularıyla bayılacağını sanmıştı. En sonunda dayanamayıp Talia'yı dışarıya, arkadaşlarıyla oynamaya göndermekte bulmuştu çareyi.

Talia'nın da sokakta çocuklarla olan savaşı başlamıştı.

"Benekli!"

Eğer seni diğer insanlardan ayıran belirgin bir özelliğin varsa artık onunla anılırdın. Seni sen yapan ruhunla değil de dışındaki etten bedenle ilgilenirlerdi. Çünkü her ne kadar önemli değil deseler de görünüş, sandığımızdan daha çok rol oynuyordu hayatımızda.

"Çilli!"

Çocuklar Talia'yı ortalarına alıp, etrafında çember misali dönerken bir oyundan fazlasını oynuyorlardı. Oyunlar eğlenceli olurdu ama Talia şu an hiç mutlu değildi. Somurtkan bir hâlde, yüzüne dağılan çillerini kapatmakla meşguldü.

Talia, onu o yapan bütün özelliklerinden nefret eden bir çocuktu. Hiçbir zaman çillerini sevmeyecekti. Üstelik kendisinden nefret etmek için daha çok küçüktü.

"Benekli çilli! Benekli çilli! Benekli çilli!"

Bir yandan da saçlarını çekiyorlardı. "Sen nesin? Bok surat!" diyen kızın sesi, diğerlerinin lafını kesmişti. Ülkü, uzun sarı saçlarıyla koşturarak geliyordu. Talia'nın bu lojmandaki tek ve en iyi arkadaşıydı.

Ülkü'nün öfkeyle baktığı çocuk, "Bana mı dedin?" diye sordu.

Ülkü, "Sana dedim, dombili," derken çoktan çemberin yanına gelmişti. Talia'nın durumunu görünce içten içe üzülmüştü. Talia yaramaz bir kızdı, kendisi gibi olsa hiçbir şekilde ağlamaz ve zırlamazdı. "Talia'yı rahat bırakın."

"Sen bana dombili diyemezsin!" diyen çocuk, Ülkü'yü sertçe iterek yere düşmesine neden oldu.

Talia kendine yapılanlara sessiz kalan biriyken arkadaşına yapılana hiç sessiz kalmazdı. "Ülkü!" dedi korkuyla.

Arkadaşını kaldırmak için elini uzattığında Ülkü kısık bir sesle mırıldandı: "Dizim acıyor." Burnundan soluyarak çocuklara baktı. Elini kaldırıp tehditkâr bir ifadeyle, "Sizi abime söyleyeceğim," dedi. Talia yüzünden yine canı acımıştı. Talia ya ağaca tırmanır, ya erkek çocuklarına sataşır ya da kedi köpek peşinde koştururdu. Talia ve Ülkü birbirine hiç uymasalar da iyi anlaşırlardı. "Siz görürsünüz!" Ülkü gözyaşları içinde abisinin olduğu sokağa doğru gitti.

Talia yerde gördüğü taşı eline alıp sabahtan beri onunla uğraşan çocuğa fırlattı. "Ona dokunmayacaktınız!" diye bağırırken Ülkü ağladığı için hepsini dövesi vardı. "*Da ti ebam.*"

"Ne dedin?"

"Küfrettim," dedi Talia, büyük bir rahatlıkla. "Asla bilemeyeceksin!"

Çocuk, Talia'yı sinirle ittiğinde, "Çirkin! Çirkin! Çirkin!" diye tezahürat etmeye başladı.

"Çirkin değilim ben!" diye cılız bir sesle bağırdı Talia. "Sadece saçlarım kızıl." Onu diğerlerinden ayıran tek özelliği bu değildi. "Bir de yıldızlar kadar çillerim var ve pencere camlı gözlük takıyorum." Bunlar onu çirkin yapmazdı ki. Talia'nın aklına hiçbiri sığmıyordu. Annesinin anlattığı şeylerle, arkadaşlarının söylediği şeyler birbirine ters düşüyordu. "Çirkin sizsiniz!"

"Çirkin değilsen o zaman niye ağlıyorsun, dişlek?" dediğinde, diğer çocuklar da ona katılarak gülmeye başladı. Talia'nın dişleri hafif öndeydi. Bunun için tedavi görüyordu, üstelik tedavisinin bitmesine az bir zaman kalmıştı. "Sadece çirkinler ağlar. Hem çirkinsin hem ağlıyorsun!"

Çocuk ikinci kere ağzını açacağı sırada kafasına futbol topu yedi. Acıyla karışık inlediğinde, çok geçmeden bir başka top darbesi daha gelmişti. Bir tane daha, bir tane daha derken bir sonraki karnına denk gelmişti. En sonunda yağmur yağıyormuşçasına ağlamaya başladı.

"Çirkin," diyen bir başka ses duyuldu. "Hem çirkinsin hem ağlıyorsun."

Talia, ellerini yüzünden ayırıp ona fazlasıyla tanıdık gelen sesin sahibine doğru bir bakış attı. O kişiyi görür görmez kalbinin yerinden çıkacağını sandı.

Ona zorbalık yapan çocuğu ağlatan kişi, çocukluk aşkıydı. Barut Ulu'ydu. Fakat çok sinirliydi. Az önce yaptığı olay Talia'yı çok sevindirmiş olsa da yüzündeki ifadeyi görür görmez hevesini kursağında bırakmıştı.

Ulu, tıpkı Talia gibi çok büyümüştü. Artık askerî liseye giden bir oğlandı.

Ulu, "Hanginiz benim kardeşimi yere itti?" diye sordu. Ses tonu o kadar tehlikeliydi ki alacağı cevapla kavga çıkacağı aşikârdı. Çocuklar korkuyla tek bir kişiyi işaret etti. Kız kardeşine baktığında Ülkü kafasını sallayıp diğerlerini onayladı. Ulu tek eliyle çocuğu geriye iterek sertçe yere düşürdü. "Kardeşime değil dokunmak, yan gözle baktığını görürsem seni kibritle yakarım, velet."

Talia başta onu ağlattıkları için kızdığını sanmış, çok geçmeden de gerçek ortaya çıkınca içten içe kırılmıştı. Yine de kendini koruyabiliyordu, kimseye ihtiyacı yoktu ama onu da koruyan biri olsun isterdi.

Ulu kızgınlıkla Talia'nın yanına geçti. "Sana bir daha bu veletlerle oynamayacaksın, demedim mi ben?" dedi. Karşısındaki küçük kızın kirpikleri titrediğinde onu fazlasıyla korkuttuğunu anladı ama artık çok geçti. "Niye Ülkü'nün yanında değilsin?"

Ülkü araya girerek, "Ona *Barbielerle* oynayalım diyorum ama benimle oynamıyor, abilik," dedi. Kucağında bir sürü *Barbie* bebek vardı. Bu kızın yaşı kaç olursa olsun oyuncak bebeklerle oynamayı bırakmıyordu. "Hâlbuki bebeklerle oynasa canı hiç acımaz."

Talia'nın üzüntüsü devam ederken bir de Ulu'dan fırça yediği için hiç mutlu değildi. "Çünkü *Barbielerin* hepsi Ülkü gibi sapsarı saçlı," dedi. "Hiçbiri benim saç rengimde değil. Neden oynayayım ki?" Herkes *Barbielerin* Ülkü'ye benzediğini, Ülkü'nün çok güzel olduğunu söyleyip duruyordu. Güneş gibi sarı saçları, masmavi gözleri, inci gibi dişleri ve çilsiz yüzüyle ikisi birbirine oldukça zıttı.

Ulu, kardeşinin kucağında duran bebeklerden, saçları olmayan *Barbie* bebeği eline aldı. "Al, bununla oyna işte," deyip, Talia'ya uzatırken yanlarına başka çocuklar geldi.

"Ooo," dedi diğer sokaktan gelen bir çocuk. Bu çocuklar Barut Ulu'nun yaşıtıydı. "Bizi mahalle maçına almıyordun, Ulu. Demek artık başka oyunlar oynamayı tercih ediyorsun."

Bir diğeri büyük bir keyifle, "Bu yüzden maç yapmak istemiyormuş. Ben yenilir diye korkusundan oynamıyor sanıyordum. Meğerse kızlarla ev-

cilik oynayacakmış," dedi. "Baksana, bebeği bile hazır. Evin hanımı Ulu galiba."

Ulu dişlerinin arasından, "He, evcilik oynayacağım," dedi. Ayakkabısını çıkarttı ve çevik bir hareketle gözüne kestirdiği hedefe fırlattı. "Bu da anne terliğiydi. İyi oynuyor muyum, pis terörist?"

"Seni babana söyleyeceğim!" dedi kafasına ayakkabı yiyen çocuk. "Belli ki bir süredir dayak yemiyorsun!"

"Kes sesini de git ayakkabımı getir," diye emretti Ulu. Çocuk homurdanarak ayakkabısını getirmişti ve daha sonra dağılmışlardı. Bakışlarını lojmanın yaramaz çocuklarına doğru çevirdi. "Siz niye Balkan Kızı'yla oyun oynuyorsunuz? Ben size yasak koymadım mı?"

Topların sert darbelerinden dolayı yere düşen çocuk, tek eliyle gözünü silerek, "Biz oynamıyorduk, vallahi Ulu abi," dedi. "O kendisi geldi. Sizinle oynayacağım, diye tutturdu. Bu sefer dövmedik. Saçını çekmedik. Ona dokunmadık bile."

Ülkü şikâyet etmeye hazırlanırken, "Yalan söylüyor, abilik," dedi. "Ben geldiğimde Talia'nın saçlarını çekiyorlardı."

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diyen Ulu, çocuğun faullerine asıldı.

Acı içinde inleyen çocuk, "Az çektik, valla bak," dedi. "Çok çeksem mahalleyi ayağa kaldırırdı."

Ulu kısa bir an kızıl saçlı kızın yüzüne baktı. "Ağlatmışsın," dedi üstüne basa basa. "Eğer az çektiysen bu kız niye ağladı?"

Talia gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Ulu sadece kardeşini değil, onu da korumuştu.

Çocuk ikinci kere ağlarken, "Ulu abi, yemin ederim ki o her şeye ağlıyor," diyerek Talia'yı suçladı. "Bizimle oynamak istediğine pişman olsun istedim. Başka bir şey yapmadım."

Ulu, "Seni bir pişman ederim, ömrün boyunca unutamazsın," dedi. Siniri bir gram olsun azalmamıştı.

"Ulu abi, valla..."

"Kaybolun! Gözüm görmesin sizi!" dedi Ulu. Çocuğu yavaşça bıraktı. "Bir daha sizi Balkan Kızı'nın yanında görürsem o zaman korkun benden!" diye bağırmasıyla zorbalık yapan bütün çocuklar korku içinde koşmaya başladı.

"Sen de eve geç, Ülkü. Benim maçım var."

Ülkü tam ağzını açıp karşı çıkacağı sırada abisinin yüz ifadesini gördü. İtiraz istemeyen ifadesi karşısında oflayarak uzaklaştı.

Ulu dibinden ayrılmayan, korkusuzca gözlerinin içine bakan kıza sinirle döndü. "Sen niye burada duruyorsun?" diye sordu. "Evine gitsene, Balkan Kızı."

Talia, Ulu'nun bacağına sert bir tekme attı. Hızını alamadan yüksek çıkan sesiyle, "Ben Türk kızıyım!" dedi. "Bana şöyle deyip durma! Senin yüzünden herkes bana Balkan Kızı diyor, Ulu!"

"Ulu değil, Ulu abi diyeceksin!"

Talia'nın dudakları dışa doğru iyice kıvrıldı. Ulu'ya karşı hissettiği çocuksu hisler yüzünden her geçen gün kalbi biraz daha kırılıyordu.

Ne dediğine aldırmadan, "Balkan kızıyım diye kimse benimle oyun oynamak istemiyor," dedi. "Üstelik benimle oynayan herkese karışıyorsun!"

Ulu sakin kalmaya çalışarak, "Seni sadece ağlatıyorlar," dedi. "O yüzden kimseyle oynamana izin vermiyorum. Ağlayacağına oyunsuz kal, daha iyi!"

"Ulu..."

"Sen hâlâ konuşuyor musun?"

Talia, çocuğun kızgınlığına rağmen ağlamaktan şişen dudaklarını araladı. "Dün anneme sordum. Ben de Türk kızıymışım. Burada doğmuşum, burada büyümüşüm. Sizin gibi buralıyım. Hem benim babam Türk askeri. Türkçe konuşuyorum, Türk bayrağını çok seviyorum. Saçımla aynı renk."

Ulu yüzüne doğru eğildi.

"Nefes al, boğulacaksın."

Talia ne dediğini umursamayıp, nefes bile almadan, "Ben de Türk'üm!" diye bağırdı. "Aynı zamanda Balkan kızıyım ama bana sadece Balkan Kızı deyip durma. Türk Kızı da de!"

"Tamam," dedi Ulu pes ederek. "Türk olabilirsin ama ben sana Balkan Kızı demeye devam edeceğim."

"Bana Türk Kızı diyeceksin!" Talia avazı çıktığı kadar bağırdığı için boğazının yırtıldığını sandı.

Ulu net bir ifadeyle, "Demeyeceğim!" dedi. "Düş önüme, senin yüzünden önde götürdüğüm maçı yarıda bırakıp yedeğe geçtim. Kesin gol yedik. Canımı daha fazla sıkma benim."

"Uluuu!"

"Uluuu!"

"ULU! ULU! ULU!"

Ulu arka sokaktan gelen seslere karşılık, "Ulumayın, geliyorum!" diye seslendi.

Talia, "Git. Ben seninle gelmeyeceğim," diyerek yolun kenarına oturdu. "Hiç kimse beni oyununa dâhil etmiyor. Ben geldiğimde bütün oyunları hemen bozuyorlar."

Ulu ona inanmayan gözlerle baktı.

"Çocukların üstüne atlayıp oyunlarını bozduğun için olabilir mi acaba?"

Talia küskün bir tavırla omuz silkti. "O zaman beni de oyuna alsınlar ki bozmayayım," dedi. Aniden irisleri heyecanla büyüdü. "Sizinle oynayayım mı? *Ve molam, ve molam, ve molam*!"

"Biz oyun oynama yaşını çoktan geçtik, ufaklık. Oyun oynamıyoruz. Maç ya da çatışmalar yapıyoruz. Onlar da sana göre değil zaten," diyerek geçiştirdi Ulu.

"Ama bir kere bile denemedim ki! Belki de güzel yapacağım. Hı? Sadece denemek istiyorum. *Ve molam, ve molam, ve molam*!"

"Sen yaralanırsın kesin," diyerek ofladı. "Başıma iş açma. Ayhan amca seni bana emanet etti. Sana değil, bana kızar. Uslu uslu otur işte be kızım. Hem akşam olacak, maç birazdan biter."

"Yalancı," dedi Talia.

"Yalancı yansın."

Talia korkuyla, "Öyle söyleme, ya yanarsan?" dedi.

"Yalancı olmadığım için yanmam, abiciğim. Merak etme."

Talia'nın aşamadığı ikinci konu buydu. Bunun için günlerce ağlayabilirdi de. "Sen benim abiciğim değilsin! Bana ibiciğim, ibiciğim, ibiciğim, deyip durma!"

Ulu anlık bir kahkaha attı. "Ne diyormuşum?" diye sorduğunda, gülüşü sokakta yankılanıyordu. İlk kez Talia'nın yanında bu denli gülüyordu. Normalde ona karşı hep sert ve somurtkandı.

Talia, konuşmasıyla dalga geçtiğini düşündüğü için ona istediğini vermeyecekti. Yüzündeki ifadeyi bozup daha ılımlı bir şekilde, "Abiciğim," dedi.

"İşte böyle," dedi Ulu. "Ben sana *yalnızca* abi olurum."

5.
KİBRİT

"Halbuki ben, tarçın kokusunu hiç sevmezdim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ On Altı Yıl Önce

Barut Ulu Boratav, eski ve soluk yeşil duvarların arasında sessizce otururken gözleri odanın gizli yerinde, sadece kendisinin bildiği yerde duran kibrit kutusuna takıldı. Onun bu hayatta en sevdiği şey kibritlerdi.

Kibritlere olan ilgisi daha çok küçükken başlamıştı. Babası ona hiç oyuncak almaz, annesinin de aldığı oyuncaklar gün sonunda parçalanırdı. Babasıyla olan ilişkisinin soğukluğu ve babasının sert tutumu, her gününü gri bir sisle kaplıyordu. Sevginin nadir bulunduğu bir evde büyümenin zorluğunu her gün daha fazla hissediyordu. Oyuncağa erişimi sınırlı bir çocuk olarak büyümüştü ve babası, her zaman bu isteğini gereksiz görmüştü. O da çok küçük yaşta kibritlerle oynamaya başlayarak kendine oyuncaklar yapmıştı.

Yatağının altına saklamış olduğu kibrit kutusunu titizlikle eline alıp açtı. İçinden çıkan küçük, sararmış kibritler ona bir umut ışığı gibi göründü. Elindeki kibritleri tek tek alıp masanın üzerine dizdi. Babasının ona hiçbir şey vermediği bu evde, kendi dünyasını inşa etmek zorundaydı. Kibritleri yakıp, söndürürken her bir alevle birlikte hayal gücü onu evinden uzaklaştırıyor, huzurlu bir evin sımsıcak duvarlarını hayal etmesine neden oluyordu.

Yarım bırakmış olduğu kibritten evi tamamlamaya koyuldu. Bu evi tamamladığında annesine verecekti. Annesinin hayalindeki evi kibrit çöplerinden yapmaya uzun bir zaman önce başlamıştı. Fakat babasının kibritlere olan rahatsızlığından dolayı gizli gizli yapıyordu. Ve bu da bitirmesini yavaşlatıyordu.

Kibritleri birer tuğla gibi kullanarak duvarları ördü. Annesine hediye edeceği evi düşünürken içinde güven ve sevgi dolu bir ortam canlandı hayalinde. Babasının soğukluğuna ve ilgisizliğine rağmen kendi dünyasında sıcaklık buluyordu. Bir kibrit yaktı. Kibritlerin alevi, onun umutlarını ve hayallerini canlandırıyordu. İşte o an, Barut Ulu için bir dönüm noktasıydı. Kibritlerin yanıp sönen ışığı altında, babasının olmadığı bir evde, yalnızlı-

ğını ve özlemini dindiren bir sığınak inşa etmişti. Bu küçük ev, onun için daha fazlasıydı. Belki de bir gün, gerçek bir evin sıcaklığını bulabilecekti.

Babası Bahadır, odanın kapısında belirdiğinde, yüzünde bir öfke bulutuyla gözlerini oğlunun kibrit koleksiyonuna çevirdi. "Ne bu çöpler?" diye sordu. Sesindeki sertlik odanın içini doldurmuştu.

Kibrit kutuları, onun için sadece anılarla dolu küçük kutular değildi. Babasının ona verdiği acı dolu anıların yerini alıyordu onlar. Ancak bu kutular, Barut Ulu'nun babasının gözünde sadece birer çöptü.

Babasının ses tonundaki gerginliği hissedince içini bir endişe kapladı. "Bunlar çöp değil," dedi güçlü bir sesle. "Kibritler."

Bahadır kaşlarını çatarak Ulu'ya yaklaştı. "Bu çöplerin neye yaradığını anlat bana," dedi. Sesindeki sertlik artarak devam ediyordu.

Ulu, derin bir nefes alarak, göz temasından kaçınmadan, "Ev yapıyorum," dedi. "Annem için."

Bahadır, bir kibrit kutusunu masaya vurarak, "Aptallık bunlar," dedi. "Senin gibi bir adam, bunlarla vakit harcamamalı."

"Elimde sadece bu var."

Oğlunun verdiği cevaba karşılık sert bir bakış attı Bahadır.

"Senin elinde hiçbir şey yok. Olamaz. Bu çöpleri hemen atacaksın, anladın mı?"

Dişlerini birbirine bastırdı Ulu.

"Çok uğraştım. Atmayacağım. Sana hiçbir zararı yok, baba."

"Sen artık büyüdün, gerçek dünyayla ilgilenmen lazım," dedi Bahadır. "Sen bir erkeksin ve erkekler oyun oynamaz."

Ulu, içindeki öfkeyi ve üzüntüyü bastırmaya çalıştı ama dayanamadı. "Oyun değil. Annem için küçük bir hediye. Buna da mı karışacaksın?" Sesindeki inat belirginleşti. Masanın üzerindeki kibrit evine doğru uzandı Bahadır. Ulu'nun yüreği hızla atmaya başladı, içindeki öfkeyi ve üzüntüyü bastırmaya çalıştı ama dayanamadı. "Dokunma!" diye bağırdı.

Babası, Ulu'nun çığlığına aldırış etmeden kibrit evini hızla yere fırlattı. Parçalar etrafa saçıldı, Ulu'nun yüreği paramparça oldu. Bu ev, onun için daha fazlasıydı; hatıraların, hayallerin, masumiyetin sembolüydü.

Bahadır yüzünde kararlı bir ifadeyle, "Bu aptalca oyunları bir kenara bırak," diye diretirken ayağıyla kibrit evin üstüne iyice bastı. "Seni bir daha kibritlerle görmeyeceğim!"

Ulu dişlerini sıktı. Kibrit evinin paramparça olduğunu görmek, içindeki acıyı ve öfkeyi daha da artırdı. Babası, oğluna karşı olan gücünü hissederek odadan sessizce çıktı. Kibrit kutularının dağılmış parçaları arasında yalnız kaldı Ulu. Bu kavga, kibrit kutularına olan bağlılığını sarsmamıştı, aksine onu daha da güçlendirecekti.

Babasının evden çıkmasıyla birlikte içindeki baskıyı hafifleten bir nefes aldı Ulu. Sağ kalan, kırılmayan kibrit kutularını masadan alıp cebine koydu ve odasından çıktı. Sokağa adım attığında güneşin sıcak ışıkları yüzüne vurdu. Şimdi arkadaşlarıyla birlikte zaman geçirebilirdi.

"Ulu!" diye bağırdı arkadaşı. "Maç başlamak üzere."

"Geliyorum!"

Barut Ulu, arkadaşlarıyla sokakta futbol oynamak için hazırlıklara başladı. Arkadaşlarıyla birlikte sahaya çıktılar ve maç başlamadan önce ekipleri belirlediler. Maç başladığında heyecan doruktaydı. Arkadaşlarıyla sokakta futbol oynamanın tadını çıkarıyor, kendi küçük dünyalarında mutlu bir şekilde rekabet ediyorlardı. Ulu, topun peşinden koşarken içindeki hüzün ve stres gitgide azalıyordu.

Arkadaşlarıyla futbol oynarken, aniden uzaktan bir kızın şarkı söyleyerek yaklaştığını duydu Ulu. Şarkı sesi sokak boyunca yankılanıyor, herkesin dikkatini çekiyordu. Küçük kız, sahaya doğru koşarak geldi ve futbol maçını oynayanların arasına karıştı.

Bu kız Talia Alaz'dı.

"*As me yep ney uye muy baluk e pre*," diyerek şarkı söyleyen Talia, yine kendi başına sokakta oyun oynuyordu. Kızıl saçları omuzlarına dökülüyor, ayakkabılarını eskitene kadar zıplıyor, çilli teninin güneşten dolayı kırmızılaşmasını umursamıyordu.

"*Me se tı tı yape trenda fi me ye*," derken, nereye gittiğine bakmadan şarkıyı dilinden döküyordu. Annesinin öğrettiği kadar birçok Balkan dili biliyordu. En iyi bildiği Balkan diliydi Makedonca. Az miktarda Arnavutça, birazcık da Rumence biliyordu.

Çarptığı kişi düşmemesi için onu tuttu. Yine ona sinirle bakan gözlerle karşılaştı. Ulu burnundan solurken, Talia gülerek neşe saçmaya devam etti.

Bu sefer daha yüksek bir sesle, "*Yannana yannane yannanna mo de keçene,*" dedi. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene.*"

Talia'nın en sevdiği şarkıydı. Balkanlar'da büyüyen her çocuğun bildiği bir şarkı olan "Jarnana"yı söylüyordu. Usanmadan, bıkmadan her sabah bu şarkıyı söyleyen Talia, yine sokaktaki çocukların kulağındaki pası silmeye ant içmiş gibiydi.

Ulu'nun elinden tutup, etrafında dönerken şarkıyı söylemeye devam etti. Ulu'nun başı, inatçı bir keçi gibi olan Balkan kızıyla dertteydi. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene,*" dedi Talia. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene.*"

Ulu, onun şarkı söylemesine aldırmayarak, "Bize küfür mü ediyorsun sen?" dedi.

"Ediyorum," dedi Talia umursamaz bir tavırla. "Ama size değil. Size hiç etmedim," derken Ulu ve Ülkü'den bahsediyordu. "Hadi Ulu, birlikte dönelim."

Ulu öylece ortada dururken, devam eden maçın oyuncuları ikisine gülerek bakıyordu. Talia şarkının etkisine öyle kapılmıştı ki bir mahalle maçının ortasına daldığının farkında bile değildi. "*Yannana yannane yannanna mo de keçene, yannana yannane yannanna mo de keçene,*" dedi Talia.

En sonunda Ulu'nun sıkıcı biri olduğuna karar verip, kendisi onun etrafında kızıl saçlarıyla zıplayarak koşturmaya devam etti. Bu kız gerçekten delinin tekiydi.

Ulu fevri bir hareketle onu kucaklayıp çizginin dışına çıktı. Kucağındaki kız, "*Yannana yannane,*" diyerek kızıl saçlarını sallamaya devam ediyordu.

"Eğer kafana top yemek istemiyorsan burada dur, Balkan Kızı," diye sertçe konuştu Ulu. "Kafana top yemeden günü bitirirsen sana kibritlerimi gösteririm."

Talia bir anda şarkı söylemeyi kesmişti. "Gerçekten mi?" dediğinde gözleri parlıyordu.

"Sadece sus diye dedim. Kibritlerimi kimseye vermem de göstermem de," dedi Ulu. Onun için kibritler kırmızı çizgiydi, bunu biliyordu Talia.

"Yalancı!"

"Yalancı yansın!"

"Öyle demesene, ya yanarsan?"

Ulu umursamaz bir tavırla omuz silkti. Maçtaki çocuklar homurdanmaya başlamıştı. Bu durumu fark eden Ulu, tam gitmek üzereyken bacaklarına yapışan küçük varlıktan dolayı durmak zorunda kaldı.

"Ama sen yanarsan ben seninle evlenemem ki."

Şaşkınlıkla küçük kıza baktı.

"Seninle evleneceğimi nereden çıkardın?"

"Ben öyle istiyorum çünkü."

"Evlenmeyeceğim!"

"Evleneceksin!"

"Ant olsun, evlenmeyeceğim!" Çok bağırdığının farkına varıp hemen sesini kıstı Ulu. "Sen küçücük bir şeysin. Kendi yaşıtın olan biriyle evlen. Ben sana on beden büyük gelirim."

Küçük kız inatla omuz silkti.

"Büyüyünce herkes büyük olur."

"Unut onu," dedi Ulu. "Zaten biraz aklın ermeye başlayınca unutur gidersin. Küçük olduğun için neyin ne olduğunun farkında değilsin."

"Unutmayacağım işte," dedi Talia. Onun aile evine dönmesini heyecanla bekler, Ulu geldiğinde ise hep asker selamı vererek kendisini fark etmesini isterdi. Ulu ise hiç yüz vermezdi. "Kaç yıl geçerse geçsin hep seni seveceğim."

"Ne utanmaz bir şeysin sen. Hem ben senin abin sayılırım. Abin! Abin!"

Talia yüzünü buruşturup, "İbin, ibin, ibin," diyerek onu taklit etti. "Büyüdüğümde kiminle evleniyorum, görürüz. Ben seninle evleneceğim!"

Ulu bulduğu ilk fırsatta koşar adımlarla onun yanından kaçmıştı. Babası bu lafları duysa onu gebertirdi.

Talia, Ulu'dan uzak kalmamak için maçın oynandığı yerin kenarında duran Ülkü'nün yanına gitti. Yine *Barbie* bebekleriyle oynuyordu. Saçları yolunmuş kel *Barbie* gördüğünde yavaşça eline aldı. Bunu ona Ulu vermişti. Tam olarak vermiş sayılmazdı, sussun diye eline tutuşturacağı sırada diğer çocuklar olaya dâhil olmuştu.

"Ulu!"

"Uluuuuu!"

Bir kurdun uluması gibi uluyan çocukların sesi mahalleyi inletti. Gelen seslere karşılık Ulu maça ara verip öfkeyle homurdandı. "Ulumayın lan, ulumayın! Yine ne oldu; oğlum?" dedi.

Ona doğru koşan çocuk, "Baban lojmana giriş yaptı," dedi. Yüzündeki endişe, Ulu'yu bile korkutmuştu. Babası herkesin korktuğu biriydi. En çok da Ulu'nun. "Kibritlerini topla hemen. Hepsi ortada duruyor." Diğer çocuklara doğru döndü. "Herkes saklansın, Beton da geliyor!" diye bağırdı. "Onun da arabasını gördüm. Dışarıda kimse kalmasın!"

Çocukların *Beton* diye hitap ettiği kişi asker olan Âkif Cesur Beton'du. Soyadı ona lakap kalmıştı ve herkes onu öyle tanırdı. İri cüssesi, kalın sesi, sert tavırlarıyla lojmandaki çocukların tabiriyle bir devi andırıyordu.

Top oynayanlar bile maçı yarıda bırakırlarken kızlar hariç tüm erkekler ortadan kaybolmuştu. "Yeşil Dev neden gelmiş ki?" diye sordu Talia.

Ülkü kırık bir sesle, "O sadece kötü haber vermek için gelir," dedi. "Birinin babasına bir şey olmuş olabilir."

Talia da bunun farkındaydı. O yüzden ekstra bir meraklanmıştı. Tekrar dudaklarını araladı.

"Kime gidiyorlar ki?"

Ülkü, ne cevap vereceğini bilemeyip, "Boş ver!" dedi. "Biz bebeklerle oynayalım." Talia'nın ailesine bir şeyler olduğunun farkındaydı. Çünkü herkes oraya gidiyordu.

Ulu, kız kardeşinin yanına geldi. "Eşyalarını topla hemen, eve gidiyoruz," dedi. Ülkü çabucak eşyalarını toplamaya başladı. Kısa sürede abisinin sırtına atladı. Talia onlara beklentiyle bakarken Ulu, "Tut elimden," diyerek küçük kızı yanına doğru çekti. "Sen de eve gidiyorsun, yeter bu kadar dışarısı."

Üçü koşarak lojmana girdiklerinde, Ulu'nun babası oğlunun orta yere bırakmış olduğu kibritlerin başında duruyordu. Babası kafasını iki yana sallayıp, tehlike sinyalleri yayarken Ulu yavaşça yutkundu. Üstelik daha sabah uyarı almıştı. Kardeşini sırtından indirip Talia'nın elini bıraktı.

"Sen evine git, hadi Balkan Kızı," dediğinde onu evine doğru uğurladı Barut Ulu. Bahadır, oğluna kızgınlıkla bakmaya devam ediyordu.

"Gel buraya," dedi Bahadır. Barut Ulu korkmasına rağmen hızlı adımlarla yanına gitti. "Sen asker mi olacaksın yoksa kibritçi başı mı lan? Ben sana daha sabah ne dedim?" diye kükreyen babasına karşılık başını yavaşça

eğdi. Babası onun bu davranışı karşısında çenesinden tutup kafasını kaldırdı. "Ben konuşurken hazır olda duracaksın, Barut Ulu!" Yüzü istediği pozisyona gelince sert bir tokat attı. "Yoksa her seferinde komutanından böyle dayak yersin!"

Talia olan biteni hüzünle izlerken, Ulu'nun babasını dövme isteğiyle dolup taşmıştı. Az ötede Âkif Cesur'un kendi evlerine doğru ilerlediğini gördü. "Bize doğru gidiyor," diye mırıldanırken dikkatini oraya vermişti. Elindeki bebeği bırakmadan koşar adımlarla peşinden ilerledi. Kocaman adama küçük adımlarıyla yetişmek zordu.

"Yeşil Dev!"

Âkif Cesur duyduğu cılız seslenmeyle birlikte arkasına döndü. Demek hakkında böyle diyorlardı. Çocukları korkuttuğunun farkındaydı ama o sadece düşmana korku verirdi.

"Şey..." dedi Talia bir anda dönmesiyle çekinirken. "Âkif amca..."

Âkif Cesur onu yakından tanıyordu. "Ufaklık!" diye seslendiğinde sesinin kalın çıkmasına engel olamadı. Onu gizliden izleyen çocukları fark ettiğinde hepsinin ona korkuyla baktığını gördü. "Kocaman olmuşsun."

Görevden yeni dönmüştü Âkif Cesur. Aylardır sınır ötesi operasyondaydı.

Hiç çaba göstermeden, Talia'yı yukarıya doğru kaldırıp kelimenin tam anlamıyla havaya fırlattı. "Sen de ayyy!" Uçmasından dolayı sesi kesilmişti. "Öyle."

Tipine bakan ürkerdi ama Âkif Cesur'un bir, "*Atem tutam men seni, şekere gatem men seni*," demediği kalmıştı.

Kulağına yaklaşıp kısık bir sesle, "Sen herkesi dövebilir misin?" diye sordu Talia.

"Serçe parmağımla dokunmam yeterli." Egosu yerinde bir adamdı. Hiç alttan atmazdı. Neyse onu söylerdi. Kendine güveni tamdı. "Söyle bakalım, kimi dövdüreceksin bana?"

Talia ileriyi işaret etti. Gösterdiği yerde Ulu, Ülkü ve babaları Bahadır vardı.

"Ulu'nun babası Bahadır amcayı döver misin? Oğluna hep kötü davranıyor. *Ve molam, tepaj go!*"[4]

[4] "Lütfen, git!"

Âkif Cesur, Bahadır'ın kim olduğunu biliyordu. "İşte orada dur, ufaklık," dedi. "Askerliğimi mi yaktıracaksın bana? O adamın kim olduğunu bilmiyor musun sen? Kendisi komutanım olur. Sülalemi sike..." Durdu. "Silker."

"Off!" dedi. "Ulu bile babasından korkuyor."

"Ulu'nun korktuğu kadar var. Biraz kafadan kontak bir adam. Uzak dur ondan. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Talia istemeye istemeye. Oflamaya devam etti. "Bize mi geliyordun?" diye korkuyla sordu. Onun eve gelmesini hiç istemiyordu. "Babam evde yok. Boşuna gelmişsin. Sen git, ben babam gelince ona geldiğini söylerim."

Âkif Cesur kalın bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Ben senin ve kardeşin için geldim." Onu bacaklarından tutup baş aşağıya çevirdiğinde peşinden gelenleri görmesini sağladı. "Diğerleri de öyle."

"Kusacağım!" dedi Talia.

Yüzünde mahcup bir ifadeyle kızı normale döndürdü. Her şeyde iyi olsa da çocuk konusunda berbat biriydi Beton. "Tamam tamam, kaldırdım seni. Hem sen nasıl asker olacaksın? Daha baş aşağı duramıyorsun."

"Ben asker olmayacağım ki."

"Ne olacaksın peki?"

"Annem gibi doktor olacağım," dedi Talia gururla.

"Asker ol," dedi Âkif Cesur. "Herkese kızarım, herkesi tekme tokat döverim ama bir sana ses etmem bak. Bu şansı bir daha bulamazsın."

"Ben babamı hiç göremiyorum," dedi Talia mırıltıyla. "Çocuklarım beni görsün isterim. Ben çocuklarım olmadan yapamam ki."

Âkif Cesur hunharca güldü.

"Kız senin yaşın kaç, başın kaç? Bu yaşta daha doğmamış çocuğunu mu düşünüyorsun sen? Yerden bitme seni."

Talia sır verir gibi kulağına yaklaştı. "Biz Ulu'yla evleneceğiz," dedi. "Bizim çocuklarımız olacak. Hem de bir sürü. Ateş böcekleri gibi."

"Bizim Ulukurt'tan bahsetmiyorsundur inşallah?" Talia'nın yanakları iyice kızarmıştı. "Sen ondan yaşça küçüksün. Hem baban seni kimseye yâr etmez. Hele o Ulukurt'a hiç vermez seni. Büyüyünce unutursun zaten."

Ulu'yu unutacak olmak Talia'yı üzse de merakla, "Sen niye geldin ki?" diye sordu.

"Bizi çay partişine davet etmiştin. Ne çabuk unuttun, Talia?"

Onları çay partisine davet ettiğini anımsadığında odasındaki küçük sandalyeye acıdı. Âkif Cesur ona oturamadan kıracak güçte birisiydi.

İkisi birlikte merdivenlerden çıkıp Alaz ailesinin evine doğru ilerledi. Zile alacaklı gibi bastıklarında, kapıyı aynı lojman içinde komşuları olan Aysu Hanım açmıştı. Kendisi ev hanımıydı ve Maria'nın nöbeti olduğu zamanlar eve gelip çocuklara bakma konusunda ona yardımcı oluyordu. Maria sabaha doğru nöbete gittiğinden beri evde duruyordu.

"Aysu teyziş, annem geldi mi?" diye sordu Talia.

"Çoktan gelmesi gerekiyordu," diyerek yanıtladı Aysu Hanım. Sesinde yoğun bir telaş vardı. "Ne baban ne de annen telefonunu açıyor. Eve geçip yemek yapmam gerekiyor ama sizi de tek bırakmak istemiyorum. Hastanede bir sorun olmuş olabilir." Kadının bakışları iri cüsseli askeri buldu. "Bir haber mi getirdiniz yoksa komutanım?"

"İçeriye geçelim," dedi Âkif Cesur. Talia'yı yavaşça kucağından indirdi. "Burada anlatılacak şeyler değil."

Talia eve gelir gelmez elini yüzünü yıkamış ve soluğu kardeşinin yanında almıştı. Kardeşi mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırmamaya özen gösterip başından öptü. "Güzel kardeşim benim," deyip bir daha öptü. "Aliş'im." Kardeşinin adı Alisa'ydı ama Talia ona Aliş diyordu.

Aysu Hanım ve Âkif Cesur fısır fısır bir şeyler konuşuyordu. Talia onların ne konuştuğunu merak etse de görüntüsü açık ama sesi kapalı olan televizyona bakışlarını çevirdi. Ekranda tanıdık olan simayı görünce kaşları havaya kalktı.

Annesiydi bu. Doktor Maria Alaz.

Aysu Hanım, Talia'nın televizyona bakmasına çok fazla izin vermezdi. Televizyonu kapatır korkusuyla salonun kapısını kapatıp, ses çıkarmamaya özen göstererek kilitledi. Annesinin neden televizyonda olduğunu anlamak istiyordu.

Şu an bütün kanallarda o vardı. Maria Alaz korku içinde bir şeyler anlatıyordu. Üstelik kötü bir hâldeydi. Gözlerinden yaş değil, kan akıyordu. Bir sandalyeye bağlanmış görüntüsüyle Talia gördüklerine inanmakta zorluk çekiyordu.

"*Majka*," diye fısıldadı. "Canın yanıyor mu *majka*? Neden yüzünde kan var? Yoksa benim gibi düştün mü?"

Annesinin o görüntüsü canının acımasına neden oldu. Kirpik diplerinde yağmurlar birikti ve çok geçmeden bir sağanağa dönüştü. Bulanıklaşan gözlerini elinin tersiyle silip kardeşini kucağına aldı.

"Aliş," dedi Talia kardeşine bakarken. Gözünden sıcak bir yaş aktı. "Annem uf olmuş. Ama üzülme, annemiz doktor. Yaraları iyileştirebiliyor. Ben de doktor olacağım, annemizi iyileştirebilirim." Kardeşine dikkat edip kumandayı eline aldı ve televizyonun sesini son ayara kadar açtı.

Dünyanın ortak terör sorunu olan ITO, kanalları ele geçirmişti.

"*Sıradaki ülkenin Türkiye Cumhuriyeti olmasını istemiyorsanız devlet yetkililerinin bu bildiriyi dikkatle dinlemesini arz ederim. Ben, Doktor Maria Alaz. Binbaşı Ayhan Alaz'ın eşiyim. Makedonya doğumlu, iki çocuk annesiyim.*"

Sesi kısık kısık, nefesleri sıktı Maria'nın. Her hareket edişinde kaşından ve dudağından kanlar akıyordu. "*ITO bölge lideri tarafından pusuya düşürüldüm. İki gündür esir durumdayım ve bu süre zarfında birçok işkenceye maruz kaldım.*" Yutkunuşu ölüme davetti. "*ITO'nun iki isteği bulunuyor: Birincisi, Binbaşı Ayhan Alaz'ın kendini örgüte teslim etmesi. İkincisi, yıllardır üzerinde çalışılan ama dünyaya duyurulmayan gizli askerî projenin tüm detaylarının örgütle bir an önce paylaşılmasıdır. Türkiye Cumhuriyeti gizli askerî projesini insanlığa duyurmazsa esirleri infaz edeceklerini bildirmek durumundayım.*"

Dilden düşenler laf, yürekten yanıp gelenler ağıt olurmuş. Söyleyemediklerin ise seni lal edermiş. Küçük bir göçmen kuşu, ağıt yakmanın ne demek olduğunu yüreğine düşen tarifsiz acıyla anlamaya başlıyordu. Kalbinde hissettiği ağrı, annesini televizyonda gördüğü andan itibaren varlığını sürdürüyordu. Çığlık atmak istiyor ama bir o kadar da avaz avaz susmak istiyordu. Göçmen kuşları mevsimden önce uçarmış, Talia bunu annesiyle öğrenmiş olacaktı.

"*Esirleri infaz edeceklerini...*" Talia'nın aklında, bu cümle takılı bir plak gibi tekrar ediyordu. İnfaz da ne demekti? Hangi dildi? Annesinin bahsedip durduğu ölümün dili bu muydu?

Annesinin onları bırakacağını anlamış gibi ona öğrettiği dilde, "*Majka, ne ostavaj nè!*" diye yakardı. "Anne, bizi bırakma," diye defalarca tekrar etti.

Maria, eğer çocukları izliyorsa diye kadrajdan gözlerini kaçırıyordu. Özellikle de şu an birçok şeye aklı eren kızıyla göz göze gelmek istemiyordu.

"Devlet yetkilileri verilen sürede istekleri gerçekleştirmezse üç asker ve yedi sivil infaz edilecektir." diye tekrar etti. Aynı cümleleri tekrar tekrar okuyordu. Ona ne denilirse onu yapıyordu. Yutkunamadı. Öleceğini bilerek konuşmak onun için çok zordu.

Daha gerçekleştiremediği hayalleri vardı. Onlar için ağlamaya başladı. Çocukları için kan ağladı. Balkanlar'a gideceklerdi. Maria bilmiyordu; artık o ve Balkanlar cennetle cehennem kadar birbirine uzaktı. Ayhan'la istediği hiçbir şeyi gerçekleştirememişti. *Olsun*, diyordu içinden. *Onun varlığını bilmek bile bana yetti. Varsın gerçekleştirmeyelim. Onun aşkı her şeye bedeldi.*

Aşk, her şeye değer miydi, Maria?

Aşk için ailene sırt çevirmeye, onların evlenme dediği bir Türk askeriyle evlenmeye değer miydi, Maria?

Değer, diye düşündü Maria. *En çok Ayhan için değer. Bana sadece kendini değil, iki de çocuk bahşetti. Bu dünyadaki cenneti yaşadım ben. Daha ne isterim?*

Maria, kendini esir olarak değil de olmak istediği yerdeymiş gibi hayal ediyordu.

"Bu örgütü fazla hafife aldığınızı belirtmek isterim. ITO'ya destek olan birçok Türk vatandaşı bulunmakta. Bunların içinde belediye başkanları, askerler, doktorlar gibi önde gelen meslek gruplarının yanı sıra birçok sanatçı da bulunuyor. Sanılanın aksine daha çok içinize yerleşmiş durumdalar. Ülke içten fethedilmiş. Bunları söylememi isteyen kişi ITO'nun Asya bölgesini yöneten lideridir."

Kâğıttan okuması gereken son bir cümlesi vardı. Onu izleyen bir sürü kişi varken yapacağı şeyden son derece emindi. Kamera arkasındaki adam ona okuması gerektiğini işaret edip duruyordu. Bakışlarını tekrardan kâğıda çevirdi ve derin bir nefesi ciğerlerine yolladı. Yapabilirdi.

Tek bir şansı vardı ve kullanmak zorundaydı.

"Eğer bana bir şey olursa çocuklarımı erkek kardeşim Peter Kalovski'ye emanet..."

Yayın ITO yetkilileri tarafından çabucak kesilmişti. Maria, kendine çekilen silahları gördüğünde geriye kalan kelimeleri yutmak zorunda kaldı.

Cümlesini tamamlayabilseydi eğer *"Etmeyin,"* diyecekti. *"Çocuklarımı erkek kardeşim Peter Kalovski'ye emanet etmeyin. Kardeşimden uzak tutun*

onları. O bir cani, o bir bebek katili, o bir ITO üyesi ve bu insanlığın sonu olacak," diyecekti.

Diyemedi Maria. Demesine izin vermediler.

Ekranın simsiyah olmasıyla Talia, "*Majka!*" diye bağırdı. Feryadı bütün evi inletecek kadar sarsıcıydı.

"Talia?" dedi kapı arkasındaki ses. Aysu Hanım'ın sesini telaş kapladı. "Aç kapıyı, hadi! Evladım, neler oluyor? Niye bağırıyorsun? Neden kapıyı kilitledin?" Odanın kapısını zorluyor ve küçük kızın neden bağırdığını merak ediyordu. Aysu Hanım, onları tek bıraktığına pişman olmuştu.

"Ne oluyor?" diye sordu Âkif Cesur.

"Kapıyı kilitlemiş," dedi Aysu Hanım. "Kardeşi de içeride, beşiğinde uyuyordu. İki dakika yalnız bıraktım sadece. Bağırıp duruyor."

Âkif Cesur olayın ciddiyetinin farkında değilken, "Oyun oynuyorlardır belki?" diye sordu.

Aysu Hanım kafasını iki yana salladı.

"Alisa onu duyamaz ki. İşitme engelli bir bebek. Kınalı kuzum, kardeşi duyamadığı için onunla sessiz sessiz oyunlar oynar."

"Doğru," dedi Âkif Cesur. "Aklımdan çıkmış."

"Komutanım," diyerek araya başka bir personel girdi. "Bir maruzat bildirecektim."

Âkif Cesur dikkatle dinlemeye başladığında adam, "Bütün yayınlara el konulmuş," dedi. Bedeni sertçe kasıldı. "ITO tarafından birkaç dakika önce canlı yayın yapılmış. Pusuya düşürülen bir sivil bildiriyi okumuş. Ülke karışmış bir vaziyette."

"Sivilin kimliği belli mi?" diye sordu.

"Maria Alaz," diyerek yanıtladı. "Beraberinde birkaç kişi daha var fakat kimlikleri henüz belli değil."

"Sikeyim," dedi Âkif Cesur. Bakışları odanın kapısına döndü. Hızlı adımlar atarak odanın önüne geçti ve kapının kolunu zorladı. "Talia!" Talia sesi duymasına rağmen şokta olduğu için cevap veremedi. "Açacak mısın yoksa kapıyı kırayım mı?" dedi uğraşmasına rağmen kapı açılmayınca.

Âkif Cesur'un buraya gelme amacı Maria Alaz için değil, Ayhan Alaz içindi. Binbaşı Alaz'ın bulunduğu yer bombalı saldırıya uğramıştı. Haberi

alır almaz abisi gibi gördüğü adamın yanına gitmek istemiş fakat üstleri buna izin vermemişti. Konuyla ilgili hem ailesini bilgilendirmek hem de onları korumak için ziyaretlerine gelmişti fakat Maria Alaz, hiç beklemediği bir olaydı.

İçeriden gelen bebeğin ağlama sesi daha çok arttı. Âkif Cesur seslere karşılık, "Bak, kardeşin ağlıyor. Ağlamasına neden izin veriyorsun?" dedi.

Talia, Âkif Cesur'un konuşmasıyla kardeşinin ağladığını fark etmişti. Beyni uyuşmuş gibiydi. Hareket edemiyordu. Kucağındaki bebeği ne bırakmak ne de taşımak istiyordu. Kendi gözyaşları onun gözyaşlarıyla karışıyordu. "Ağlama, ablacığım," dedi kısılan sesiyle. "Ağlama. Bak, ben yanındayım." Elini minik parmaklara doladı. "Benim varlığımı hisset."

"Kapıyı kırın!"

Çok geçmedi, dakikalar içinde salonun kapısı kırılmak suretiyle açıldı. Âkif Cesur bakışlarını odada gezdirdi. İlk olarak açık olan televizyona baktı, çok geçmeden küçük kızın yaşlarla ıslanmış yüzünü gördü. Onun yayını izlediğini anlamıştı. Bir daha yayın olur da o görürse diye televizyonu nasıl kapatacağını bilmediği için kabloları kopartarak bağlantının kesilmesini sağladı.

"Civciv," dedi. Şu an onu hiç korkutmak istemiyordu. Talia kardeşine farkında olmadan çok sıkı sarılmıştı. Odaya girmek için bekleyen hemşire bir an önce ağlayan bebeğe bakmak istiyordu.

"Yeşil Dev," dedi Talia. Dudakları yağmurda kalan kuş gibi titriyordu. "Annemi gördün mü? Yüzü kanıyordu."

Âkif Cesur, birazdan lojman kuru kalabalıkla dolacağı için yüzünün yarısına iskelet çizimi olan maskeyi geçirmişti. Yavaşça indirip kıza doğru birkaç adım attı. Önünde diz çöktüğünde, "Görmedim," dedi. Elini yavaşça Talia'nın parmaklarına yerleştirip kardeşini sıkmasını engelledi.

Kucağından minik bebeği aldığında hemşireye gelmesini işaret etti. Talia'nın gözlerinin önüne annesinin görüntüsü geliyordu. "*Majka...*" diye fısıldadı. "Anneme bir şeyler yapacaklar. Yeşil Dev, lütfen engel ol. Sen çok güçlüsün, kocamansın. Herkes senden korkuyor. Ulu bile senden korkuyor. Annemi kurtar oradan!"

Âkif Cesur, "Talia," dedi uyarırcasına. "Sakin ol, civciv. Tamam mı?"

"Annemin babama ihtiyacı var," dedi Talia. "Babam asker değil mi? O, insanları kötülükten kurtarmıyor mu? Annem kötü durumdaydı Yeşil Dev. Gördüm onu."

Babası şu an şehit bile olmuş olabilirdi. Ayhan Alaz'dan bir haberi yoktu. *Baban anneme yardım edemez*, diyemedi.

Âkif Cesur kısık bir sesle, "Baban onu kurtarır elbet," demeyi tercih etmişti.

"Kurtarsın," dedi Talia. "Babam kurtarsın onu yoksa annem sonsuza kadar gidecek. Gitmesin." Yüreğinden düşen bin ağıttı. Bakışları holde duran telefondaydı. Ev telefonunun olduğu yere hızlı adımlarla gitti.

Âkif Cesur peşinden gidip, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Babamı arayacağım. *Tatko mi ḱe ja donese majka mi.*"[5] Talia araya farklı diller karıştırdığının farkında değildi. "O ben ne zaman ararsam telefonunu açar. Benim aradığımı hissediyormuş, öyle derdi. Anneme bir şey olduğunu haber edeceğim. Babam annemi eve getirir. Onu bulur. Onu kurtarır."

Telefon numarasını ezbere bilmiyordu Talia. Ama annesi acil durumlar için numaraları kısa yola kaydetmiş, kızına öğretmişti. Talia defalarca aynı tuşa basıyor, karşı tarafa çağrı düşmüyordu. "Açmıyor, Yeşil Dev," dedi. "Belki sen ararsan açar. Babamın arkadaşı değil misin?"

Teğmen bakışlarını kaçırdı.

"Baban şu an açamaz."

"Hayır, açar! Annemin yanına gidiyor kesin," dedi öyle olmasını umarak. Kafasını iki yana sallayıp duruyordu. Annesi bırakmazdı onu. Annesi ayrılmazdı ondan. Fakat annesini buna mecbur kılacaklardı. "*Majka!*" dedi çığlık çığlığa. "*Majka...* Bırakma beni *majka! Majka! Ne me ostavaj, majka!*[6] Annemi kurtarın. Yalvarırım. Yalvarırım. *Majka, ako odiš, ḱe umram!*"[7]

Ölüm herhâlde böyle bir şey olmalıydı, diye düşündü Talia. Çünkü şu an ölüyormuş gibi canı acıyordu. Yere düştüğü zaman hissettiği acıların hiçbir şey olmadığını şimdi anlamıştı. Henüz sekiz yaşında gerçek acıyla tanıştı.

"Yeşil Dev, anneme yardım et! Babamı çağırın! Babam annemi kurtarır!"

"Talia, sakin ol."

---

[5]"Babam annemi mutlaka eve getirir."
[6]"Beni bırakma, anne!"
[7]"Anne, eğer gidersen ölürüm!"

"Kurtarın annemi." Gözlerinden yaşlar sicim sicim aktı. "Benim için değil, kardeşim için. O çok küçük. Anneme ihtiyacı var. Daha süt emecek. Süt içmezse büyüyemez." Acısı giderek yoğunlaştı Talia'nın. "Annemi istiyorum ben!" Gözlerinden akan yaşlar göz pınarlarında kurudu. "*Majka...*"

O an, Talia'nın dünyası darmadağın olmuştu. Küçük yaşına rağmen terörün acımasız gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Annesinin yüzü zihnine kazınmıştı. O anı unutması artık imkânsızdı.

"İkimiz de annesizliğin ne demek olduğunu iyi biliyoruz.
Bu yüzden en çok ikimiz birbirimizi anlarız,
Balkan Kızı."

6.
KİBRİT

"Küçükken seni hiç sevmezdim. Büyüdüm; seni tekrar gördüğümde ise yaralı bir askerdim. Sen beni hiç bilemedin. Yara insanı değiştirirmiş, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ On Altı Yıl Önce

Yayından Saatler Önce

"*Moite devojki*," derdi Maria. "*Kızlarım. Benim güzel kızlarım.*"

Talia, annesiyle babasının yoğun işlerde çalıştığının bilincinde bir çocuktu. Babasını haftada bir kere görürse şükrediyordu, annesini de iki günde bir ancak görüyordu. İkisi de canını dişine takmış, bu vatan için çalışıyordu. İkisi de kutsal meslekleri üstlenmişti. En kutsal meslekleri ise anne ve baba olmaktı.

Ayhan disiplinli bir adamdı. Karısı Maria ise ondan daha disiplinliydi. Gözü hep yükseklerde olan Ayhan, tam da dişine göre bir eş bulmuştu. Onun dikbaşlılığına, zekâsına ve öz güvenine âşıktı.

Makedonya'ya görev için gitmişti Ayhan. Orada hayatının aşkını bulacağını nereden bilebilirdi ki? Ülkeye gelen Türk devlet büyüklerini korumak ve kollamak için her adımı onlarla birlikte atmıştı. Devlet büyükleri için düzenlenen bir davette Maria'yı görmüştü. İlk o zaman tanışmışlardı. Maria farkında olmadan büyük konuşurdu, ona bütün laflarını yediren adam ise Ayhan olmuştu. Üstelik Maria, "Bu asker bozuntusuyla asla evlenmem," diye bir laf bile etmişti.

Şimdi ise iki çocukları vardı ama onlardan bir hayli uzaktalardı.

Maria Alaz artık yavaş yavaş gün kavramını kaybediyordu. Sabah saatlerinde, nöbete gideceği sırada hastane yolundayken arabası durdurulmuş ve terör örgütü tarafından esir alınmıştı.

İki gün boyunca ITO üyelerinin yapmadığı işkence kalmamıştı. Maria bazen işkencelere maruz kalmamak için kendini bilerek bayıltıyordu. Tam da kendini bayılttığı bir zaman dilimindeydi. "Uyan!" diyen örgüt üyesi buz dolu suyu başından aşağıya döktü. "Bizden kaçabileceğini mi sanıyorsun doktor? Ölüne bile rahat yok!"

Yaşadığı şokun etkisi geçmeden, "Ölüme bile rahat yok mu?" dedi Maria. "Öldükten sonra teknik olarak bunu hissedemem. Kalp ve beyin ölümü gerçekleştikten sonra kas seğirmeleri meydana gelebilir. Beden sanki canlanmaya çalışır gibi olur ama bu sizi yanıltmasın. Çoktan ölmüş olacağım, pislikler!"

"Peki bu bilgiler ne işime yarayacak doktor?" diye sordu. "Senin doktorluk anıların, tıbbi bilgilerin inan sikimde bile değil. Kapa artık o çeneni ve asıl sorulara cevap ver. Kocan neden hâlâ seni aramıyor?"

Maria, yüzünden akan suların dinmesini bekledikten sonra yavaşça dudaklarını araladı.

"Eğer böyle yapmaya devam ederseniz istediğinizi alamadan çoktan *ex* olmuş olacağım. Vücudumun gösterdiği ani refleksten dolayı solunumum durabilir. Tansiyonum düşebilir, kalp ritmim bozulabilir ve kalp krizi geçirebilirim."

"Yine çenesi açıldı," dedi orta yaşlardaki üye. Maria'nın normal konuşması bile tıbbi terimlerden oluşuyordu. Ayhan'ın en çok sevdiği şey karısının böyle konuşmasıydı.

"Geç bunları, bize kocandan haber ver. Ortalıkta ne ölüsü var ne dirisi. Senden bu kadar çabuk mu vazgeçti?"

Vazgeçmezdi. Ona ulaşmaya çalışır, kurtarmak için her şeyi yapardı. Bir şeyler olmuş olmalıydı. "Soyunuzu sopunuzu sikme planları yapıyordur," dedi Maria tükürürcesine. "Hazırlıklı olun, her an gelebilir."

"Sana ulaşamadığı her dakika çocuklarının aleyhine işliyor, haberin olsun."

"Çocuklara hiçbir şey yapamazsınız," derken Maria'nın sesi kendinden emindi. "Onlar güvenli bir yerde kalıyor. Öyle elinizi kolunuzu sallayarak giremezsiniz. Evin olduğu sokağa bile adım atamazsınız."

Alaz ailesi normalde küçük, müstakil bir evde yaşıyordu. Fakat Ayhan'ın uzun görevlere çıkmasıyla karısı ve çocukları evde tek başına kalıyordu. Maria da artık uzman bir doktordu. İş yoğunluğu daha çok artmıştı. Ayhan gözü arkada kalmaması için lojmanda yaşamayı teklif etmişti. Karısı ise hiç düşünmeden kabul etmiş, hem çocuklarının hem de kendi güvenliği için en sağlıklısının bu olacağına karar vermişti.

"Bizim gireceğimizi söylemedim zaten doktor," dedi rahat bir tavırla. "Fakat evinize sürekli olarak girip çıkan birisi bizim yerimize bu işi halle-

debilir." Elini boğazına götürüp bıçakla kesiyormuş gibi yaptı. "Düşmanı dışarıda arama."

"Evimize yabancı kimse giremez," dedi Maria. Nefesleri sıklaşmıştı. Aysu Hanım'ı düşündü fakat bu kötü düşünceden dolayı kendine kızdı. Yıllardır kendi evlerine giren çıkan bir tek o vardı ve öz ablası gibiydi.

"Merak etme, o kişi hiç yabancı değil."

"Kim?" dedi Maria yükselen sesiyle. Aysu Hanım olmaması için içten içe dua etti. O kadın çocuklarına çok yakındı. İki çocuğunda da emeği çoktu. İhanet edeceğine ihtimal vermiyordu. "Kimden bahsediyorsun?"

"Şşş," dedi bacak bacak üstüne atarken. "Bilmemen senin için daha iyi. Saatler geçti ama Türk ordusundan hâlâ bir ses yok."

"Onlar hayalet gibidir. Sessizce hareket eder. Yakında ne olduklarını görmüş olacaksın. Buna hiç şüphem yok. Böyle konuşarak beni yıldıramayacaksınız. Siz kiminle uğraştığınızın farkında değilsiniz," dedi Maria titrememek için büyük çaba sarf ederken. "Bu vatanı bölemeyeceksiniz. Ölürsek şehit, kalırsak gazi oluruz diyen bir milletle uğraşıyorsunuz. Sana ilk vakamı anlattım mı?" dedi. Onları çenesiyle oyalamaya çalışıyordu. Ne kadar oyalarsa o kadar iyiydi. "Bir askerdi. Silah arkadaşı şehit düşmüş, o da arkadaşının peşinden kurşunlara atlayıp, 'Beni de şehit edin!' diye bağırmış. Ağır yaralı bir şekilde hastaneye yetiştirdiler. Benim kollarımın arasında şehit oldu. Sen kimi, neyle korkutuyorsun?"

"Geç bunları doktor, geç," dedi örgüt üyesi. "Canlı yayına çıkıp bildiri yayınlayacaksın. Konuşma kâğıdın şu an hazırlanıyor. Senden söylemeni istediğimiz şeyler var."

"Kâğıtta yazılanları okuyacağıma eminsin yani?"

"Buna sen emin olacaksın, doktor," derken gözlerinin içine baktı. "Diğer türlü seni ölmeden öldürürüz. Bunun tıptaki anlamını biliyor musun?" Maria içten içe titredi.

ITO, yalnızca Türkiye değil, Türkiye dışında birçok ülkeye de terör saldırısında bulunmuştu. Uluslararası olarak biliniyordu. Avrupa ülkelerinin çoğu, ABD, Kanada ve Avustralya gibi birçok ülkenin terör örgütleri listesinde ilk sırada yer alıyordu. ITO, pusular ve suikastler düzenleyip örgütle iş birliği yapmayan sivilleri infaz etmekteydi. Gerçekleştirdiği eylemlerinde sivil, asker, polis, kadın ya da çocuk ayrımı gözetmiyordu.

Maria yapacağı canlı yayını düşündü. Bir yolunu bulmalıydı.

"Hepinizin sonunu getirecekler. Hepinizi öldürecekler."

Örgüt üyesi rahat bir tavırla, "Belki on kişiyi, belki yüz kişiyi," dedi. "Milyonları öldüremezler, doktor. Biz öyle sandığınız kadar az kişi değiliz. Hepimizin amacı aynı. Türkiye'den bile o kadar çok üyemiz var ki kimlerin bizimle olduğunu, bize çalıştığını bilsen dudağın uçaklardı." Dudakları kenara kıvrıldı. "Senin deyiminle *ex* olurdun."

"Yalan söylüyorsunuz," dedi Maria. "Bebekleri acımadan öldüren, kimyasal silahlar kullanan, masumların canına kıyan bir örgütün bu kadar üyesi olamaz."

ITO, Mısır'ın bir bölgesinde sarin gazı kullanarak bir terör saldırısı gerçekleştirmişti. Sarin gazı, renksiz ve kokusuz olduğu için fark edilmeyen kimyasal bir silahtı. Birçok insanın ölümüne yol açmıştı.

Örgüt üyesi cebinden telefonu çıkardığında, "Seni burada Binbaşı Ayhan için tutmuyoruz, doktor," dedi. "Bizim için askerler artık bir tehdit değil. Bizim için tehdit olan kişiler onları yaşatacak olan doktorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kimyasal silahları kullanmamız için bize yardım eden kişiyi tanımıyor musun yoksa?" dedi örgüt üyesi. Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Sarin gazı neredeyse artık dünyada yok. Üretilmiyor ki yasak da. Birinin tekrardan üretilmesi için bize yardımcı olması gerekiyordu."

Maria duyduklarının etkisiyle ne yapacağını şaşırmıştı. Aklına ihtimaller geliyordu ama bunları düşünmek bile dehşete kapılmasına neden oluyordu. "Kim?" diye sordu. "Hangi şerefsiz böyle bir konuda size yardımcı olabilir?"

Çıkarmış olduğu telefondan fotoğraflar göstermeye başladı. Eski model bir telefondu. Maria, herifin gösterdiği fotoğraflara gözlerini kısarak bakarken gördüğü kişiyi hemen tanıdı. Beyninden vurulmuşa dönmüştü.

"Abin," dedi örgüt üyesi kelimelerin üstüne basa basa. "Peter Kalovski."

O an Maria ölmek istedi. Bunu duyacağına ölmeyi yeğlerdi.

Peter Kalovski.

Abisi tıp bilimcisi, doktor ve aynı zamanda bir kimyagerdi. Birçok buluşun mucidiydi. Masum insanların kanı, kardeşinin ellerindeydi. Uzun bir süredir kardeşinde bir gariplik olduğunun farkındaydı. Zekâsının hep tehlikeli olduğunu biliyordu. Fakat bu kadar korkunç bir insana dönüştüğünden bihaberdi.

Evine girer, çocuklarına bakardı. Kardeşine sevdiği yemekleri yapar, onunla ilgilenirdi. Kız kardeşiydi sonuçta. Bir şeytana ev sahipliği yaptığını nereden bilebilirdi?

"Ondan şüphelenmekte haklıydın, doktor. Abindi, konduramıyordun ama içten içe bir hain olduğunu biliyordun," diyerek konuşmaya devam etti.

"Allah kahretsin!" diye bağırdı Maria. Canı ilk kez bu kadar acımıştı. Üstelik canını acıtan sadece bir kelimeydi. Tıpta bunun yeri yoktu. Kelimeler can acıtmamalıydı.

"Bizim için oldukça önemli bir insan Peter Kalovski," dedi örgüt üyesi. "Yapmak istediği projeleri duysan şeytanın koltuğunu bırakmasını istersin. Onu durduracak tek bir kişi vardı. O da şu an sönmek üzere olan bir kibrit olduğu için artık durdurulamaz bir adam."

"Peter böyle birisi değil," dedi Maria. İnkâr edecekti. Abisi de kendi gibi doktordu. Sonuçta insanları ne pahasına olursa olsun yaşatmak için yemin etmişlerdi. "Beni kandırıyorsunuz." Son zamanları düşündü. Peter'ın ne kadar değiştiğini, ondan iyice uzaklaştığını, bir hain oluşunu...

"Çocuklarına ne olacağı merak konusu," dedi. "Evine yabancı kimse giremez. Bunu biliyoruz doktor ama erkek kardeşin elini kolunu sallayarak girebilir. Çünkü o senin abin."

"Hayır!" diye bağırdı Maria. Ayaklarını yere vururken bağlı olduğu sandalyeden kurtulmak istedi. "Çocuklarımdan uzak durun, şerefsizler! Onlara sakın dokunmayın!"

"Canlı yayına çıkıp isteklerimizi dile getireceksin. Söylediklerimizi harfiyen uygulamazsan çocuklarına teker teker veda edersin. Kardeşin bize, senin ona sorun çıkartacağını söylemişti," dedi örgüt üyesi. "Seni ve kocanı ortadan kaldırmamamız için hiçbir sebep kalmadı." Arkasına keyifle yaslandı. "Peter Kalovski bize birçok bilgi de getirdi."

"Size hiçbir şey söylemez!" dedi Maria boğazı yırtılacak kadar bağırdığında. Evde konuşulanları düşündü, aklından binbir senaryo geçiyordu. İki çocuğu vardı. Üstelik biri daha kundaktaydı.

Herifin gülüşü gittikçe yüzüne yayıldı.

"Şu çılgın Türklerin başlatmak üzere olduğu gizli askerî üssü merak ediyoruz. Üstelik o projeye üye olanlardan biri binbaşı olan kocan. Kendisi

avucumuza düştüğünde asıl olacaklardan o zaman korkun. Bakalım, bize daha neler anlatacak."

Gizli askerî üs, Türkiye'nin yıllardır üzerinde çalıştığı bir projeydi. Millî Savunma Bakanlığı tarafından gizli oturumla sadece meclis üyelerine duyurulmuştu. Henüz Türk milletinin haberi yoktu. Maria, kocasından dolayı az çok konuya hâkimdi. Gizli üs hakkında çoğu şeyi bilen kocasıydı.

Bir felaketti. Farkındaydı. Maria içinden yalvardı.

Uçun ateş böcekleri. Uçun ve kızlarımızın yolunu aydınlatın. Onları bu korkunç karalıktan kurtarın.

Yayından Günler Sonra

"Şimdilik nöbete gidiyorum," demişti Maria Alaz. "Ertesi gün beraber uyanacağız. O zamana kadar annenizi özleyin, *moite devojki.*"

Lakin o ertesi gün hiç gelmemişti. Talia o ertesi günün ne zaman geleceğini merakla bekliyordu. Kaç gün daha geçerse ertesi gün gelirdi?

Çok gün geçmişti. Annesinin olmadığı her gün, bir yıl kadar uzaktı. Talia şimdi daha iyi anlıyordu. Kelebekler için bir gün hiç de kısa değilmiş. Öyle uyandığın zaman hemen geri uyuyamıyormuşsun. Gün, kolayca gece olmazmış. Bazen çoğu gece sabaha bile kavuşmazmış. Bir gün aslında çok uzun bir günmüş. *Özellikle de ölmek istiyorsan.*

Küçük kız etrafından gelen sesleri bir süredir işitiyor fakat sesini hiç çıkarmıyordu. Birileri telaşlanıp duruyordu. Aysu Hanım ise deli olmuştu. Çocuklar ona emanetti. Maria ve Ayhan'ın yokluğunda çocuklara hep o bakmıştı.

Çocukların karnını doyurup yatırdıktan sonra mutfağa giren Aysu Hanım bulaşıkları yıkamak istemişti. Kısa süreliğine onları tek bırakmıştı, şimdi ise hiçbir yerde bulamıyordu. Üstelik üstünden saatler geçmişti. Hemen telefonla Âkif Cesur'u aramıştı. Adam izinde olmasına rağmen yanına aldığı sağlık ekibi ve askerî ekiple birlikte lojmana gelmişti.

Talia adım seslerini işitti. Kimseyi meraklandırmak istemiyordu, onun tek istediği ailesiydi.

"Talia."

Bu sesin kime ait olduğunu anladığında kaşları havaya kalktı. Nefesini tutarken kardeşinin uyanmaması için çaba gösteriyordu.

"Talia, orada olduğunu biliyorum. Annen küstüğünde, üzüldüğünde, ağladığında hep oraya saklandığını söylerdi."

Onu sadece annesi çıkartabilirdi oradan. Fakat annesi gibi olan biri daha vardı hayatında. Talia saatlerdir konuşmadığı için pürüzlü bir sesle, "Dayı?" diye mırıldandı.

"Benim dayıcığım. Bak, ben geldim." Peter Kalovski, bulduğu ilk fırsatta ülkeye giriş yapmıştı. Kız kardeşi, *lojmana yabancı kimse giremez* derken abisinin bir hain olduğundan bihaberdi. "Hadi, çık o dolabın içinden."

Talia bir süredir dayısını görmüyordu. Onu özlemiş olmasına rağmen çıkmamakta kararlıydı. İkisi hep Makedonca konuşur, bu dili bilmeyen babasını delirtirlerdi. Peter yaşı çok büyük biri değildi. Ayhan onun gerçek yüzünü görene kadar onu kendi kardeşi gibi görmüştü.

"Annem gelsin, annemi istiyorum ben," dedi Talia karanlığın içinde mırıldanırken. "Annem, babamı çağırdı ama bizi çağırmadı. Bizi istemiyor mu artık dayı? Bak, eve de gelmiyor."

"Alisa iyi mi?" diye sordu Peter. Yanında birkaç kişi daha vardı ama sessizlerdi. Talia'yı korkutmak istemiyorlardı.

Kız kardeşine bakıp hâlâ uyuduğunu gördü. Sadece sıcaktan ikisi de terlemişti. "Uyuttum onu," dedi sessizce. "Elimi emerek uyudu."

"Neden kardeşinle birlikte dolabın içindesin?" diye sakince sordu Peter. "Kim üzdü seni? Ne oldu? Hadi, anlat bana."

Annesiyle babasının evde olmadığı zaman tedirgindi Talia. Daha önce de onlar olmadığında evde kalmıştı ama bu sefer farklıydı. Bu sefer annesiyle babasının kayboluşları hakkında bir haber duymuştu. Ve çareyi kardeşiyle birlikte gizlenmekte bulmuştu.

Karanlık olmasına rağmen Talia kendini güvende hissediyordu. "İkimizi anca böyle koruyabilirim." Hemen gözleri sulanmaya başlamıştı. "Bize burada kimse bir şey yapamaz."

Âkif Cesur içeriden çıkmamaya kararlı olan kız çocuğuna, "Bak, dayın da geldi," dedi. "Civciv, hadi hep beraber çay partisi yapalım." Çay partisine kafayı takmıştı. Yapmadan gitmeye niyeti yok gibiydi.

Peter'ın aslında bir terörist olduğunu bilse alnının ortasından hiç düşünmeden vururdu. Ondan hazzetmiyordu ama Maria yengesinin kardeşi olduğu için çok fazla ses edemiyordu.

"İstemiyorum!" diye bağırdı Talia. "Gidin buradan!" Dolabın içine iyice sindi. "*Odin*!"[8]

Âkif Cesur, Peter'a çıkmasını işaret etti ve birlikte kapıda bekleyen pedagogun yanına doğru geçtiler. "Çıkmıyor." Başını umutsuz anlamda iki yana salladı. "Saklambaç falan değil, bildiğiniz çıkmıyor. Hayır, Binbaşı Ayhan da hiç inatçı biri değildi ki."

Orta yaşlardaki kadın, "Onu zorla çıkarmayın, şu an bir kriz geçiriyorsa farkında olmadan kardeşine bir şey yapabilir," dedi.

"Ah benim kınalı kuzum," dedi Aysu Hanım dilinden dökülen yakarışla. "Günlerdir böyle, ne yiyor ne içiyor. Hiçbir şey yapmıyor. Annemle babam diye ağlıyor sadece. Sürekli kardeşinin başında duruyor."

"Kendiliğinden çıkmasını mı bekleyeceğiz?" diye sordu Peter. Buraya gelme amacı kardeşi değil, yeğenleriydi. Elini çabuk tutup, iki çocuğu da alarak bu ülkeyi terk edecekti.

"Oyun yoluyla çıkabilir. Buralarda olan bir arkadaşı varsa ve oyun oynamak istediğini söylerse aklı çabucak çelinir. Çekip çıkarmamız bu gibi durumlarda ters tepebilir. Hem onu korkutmamış oluruz."

Pedagogun verdiği tavsiye üzerine Aysu Hanım, "Ülkü'yü çağırıp geleyim," dedi. Ülkü ve Talia günün çoğu zamanını birlikte geçirirdi. "Ülkü kuzum onu çıkartır belki."

Aysu Hanım gitmek üzereyken, Âkif Cesur araya girip, "Onu değil, abisi Ulukurt'u çağırın," dedi.

"Emin misiniz, komutanım?" diye sordu Aysu Hanım. Genç asker sadece kafasını sallayarak onay verdi. Evden çıkan kadın aynı lojmanda kalan ailenin dairesini çalıp durumu izah etti. Barut Ulu, annesi ve kız kardeşiyle birlikte kısa sürede Alaz ailesinin evine gelmişti.

"Balkan Kızı?"

Talia duyduğu hitaba daha önce hiç bu kadar şaşırmamıştı. Ulu geldiğine göre durum ciddi olmalıydı. Sanki onu görebilecekmiş gibi mayışan gözlerini iyice açtı.

---

[8] "Gidin!"

"Ulu?"

"Seni almaya geldim, Balkan Kızı."

Talia, annesi için buraya girip saklanmıştı. Ne zaman küsüp dolabın içine saklansa annesi hemen gelir onu oradan çıkartır, sevgiyle sarılır sarmalardı. İlk defa annesi bu kadar uzun süredir gelmiyordu. Hiç gelmeyeceğinden deli gibi korkuyordu.

"Hadi, çık oradan. Bak herkesi telaşlandırmışsın. Bütün gün seni ve Alisa'yı arayıp durmuşlar."

Ulu'nun burada olmasına heyecanlanmıyordu bile. "Annem geldi mi?" diye merakla sordu. "Babam?"

"Gelmediler, ben geldim işte Balkan Kızı." Ulu üstüne basa basa Balkan Kızı diyordu ama Talia bana mısın demiyordu. Başka zaman olsa kıyameti koparacak olan kız çocuğu şimdi tamamen sessizdi.

İkisi de bir süre sessizce durdular. Alisa mışıl mışıl uyuyordu. Bir şeylerin sesi yükseldiğinde Talia yavaşça kaşlarını çattı. "Sana kek getirdim," dedi Ulu. Annesi Bahar, eline zorla tutuşturmuştu. Küçük kızın bu keki çok sevdiğini bildiği için en büyük kızı olan Umay'a sabah erkenden özellikle yaptırmıştı. "Umay ablam yaptı. Tarçınlı, havuçlu kek. Aynı sana benziyor. Tavşan gibi dişlerinle havuçları bu kadar çok sevmene şaşmamalı."

"Senin de köpek gibi dişlerin var ama ben hiç demiyorum!"

"Sen bana köpek mi demek istiyorsun?" diyerek karşılık verdi Ulu.

"Köpek değil, kurt gibisin. Ulukurt hem de."

Onun kendisiyle atışmasına gülümsedi.

"Ben kurtsam sen de kırmızı başlıklı kızsın," dedi.

"Hiç de değilim!"

Ulu yalancı bir sesle, "Kek çok güzel olmuş," dedi. Aslında bu keki hiç sevmiyordu. Tarçından nefret ederdi. Havuç da bayıldığı bir sebze değildi. "Bize geldiğinde ablama *tarçınlı, havuçlu kek yapar mısın,* diye sorup duruyordun. Gerçekten yemeyecek misin? Ona göre hepsini ben yiyeceğim. Ülkü'ye bile vermeyeceğim." Yemek zorunda kalmaktan bir anlığına korkmuştu.

Talia açılan kutudan yayılan keskin tarçının kokusunu hemen aldı. Karnı guruldamaya başlamıştı. Onu zaafından vurduklarının farkında değildi.

Üstelik acıkmış olması da hiç yardımcı olmuyordu. Daha fazla dayanamayıp, kucağındaki kardeşine dikkat ederek dolabın kapağını açtı. "Senin için değil, kek için çıktım," derken dudaklarını yalamamak için zor duruyordu. "Çünkü acıktım."

Ulu, kızın kucağındaki bebeği çabucak kavradı. Tarçın kokusunu bastıran tek bir koku vardı. Ulu hangisinin daha kötü koktuğu konusunda kararsızdı. "Alisa..." dedi kızar gibi bir sesle. "Altını pisletmişsin be kızım."

"Umay abla çok güzel yapmış," dedi Talia büyük bir açlıkla kekten yerken. "Keşke benim ablam olsa."

"Ona neden abla diyorsun da bana abi demiyorsun?"

Ağzına doldurduğu keklerden fırsat bulup, konuşmaya çalışarak, "Çünkü o benim ablam gibi," dedi. "Sen değilsin ama istersen sana da abla diyebilirim. Abi demeyeceğim."

"Abi diyeceksin, Balkan Kızı!"

Keki yemeye ara verip tadı bir dille, "Ulu abi," diye mırıldandı. "Sana abi demesem olur mu?"

Ulu bozuntuya vermeyip, "Olur," dedi. "Abi demezsen abiciğim dersin."

"Ama ikisini de demek istemiyorum ki." Ulu'nun bakışlarını gördüğü an dudaklarını tekrar araladı. "Makedonca abi desem? Abi, *ljubov moja* demek, biliyor musun? Sana Ulu *ljubov moja* diyeceğim."

Talia bariz bir şekilde yalan söylüyordu. *Ljubov moja, aşkım* demekti. Ulu bu kelimenin sevgi sözcüğü anlamına geldiğini bilse kıyameti kopartırdı. Kızın aklı bir karış havada olduğu için üzülmesini istemiyordu. Talia, onun gözünde kız kardeşi gibiydi.

Genç oğlan olumsuz anlamda kafasını iki yana salladı. Alisa'yı kucağında tutarken, "Sen sakın ablana benzeme," diye mırıldandı. "Bir tane Balkan Kızı yeter de artar."

Talia, kardeşiyle ilgilenmesini fırsat bilip eline dilimlenmiş kekten bir tane daha aldı. Havucu da çok severdi tarçını da. Üstelik annesi onun tarçın gibi koktuğunu söylerdi. Afiyetle kekten yerken kaçıncı dilimi olduğunu saymamıştı.

Ulu, Alisa'yı alıp, odadan çıkarken Talia da peşinden ayaklandı. Kalkmasıyla kutuyu kucağından düşürmüştü. Merak ve telaş sesine yansırken, "Nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Hemşireye."

Talia evin içinde bu kadar insan olduğunu bilmiyordu. Tekrar dolabın içine girmemek için kendini zor tutuyordu. Dayısı Peter'ı tanıyordu. Yeşil Dev'i tanıyordu. Aysu Hanım'ı ve Ulu'nun ailesini tanıyordu ama diğerlerinin kim olduğunu bilmiyordu. Kapının eşiğinde, saklanmış bir şekilde durdu.

Ulu bebeği hemşireye uzattığında genç kadın, "Gel bakalım, ufaklık," dedi. Kızıl saçlarını yavaşça okşadı. "Ne kadar güzel bir bebeksin."

Pedagog, Talia'nın baskı altında kalmaması için diğer herkesin normal ve hiçbir şey olmamış gibi davranmasını söylemişti. Talia, diğerlerinin ona bakmamasıyla rahatlamıştı. Kardeşinin yanına gitti.

"O benim kardeşim, biliyor musun?"

Hemşire gülümsedi.

"Belli oluyor çünkü ikiniz de kızılsınız."

"Kardeşimin adı Alisa," dedi Talia onu tanıtmak adına. "O konuşamıyor ve duyamıyor." Hemşirenin yüzündeki gülümseme hızla soldu. "Ama ben onun hâl ve hareketlerinden anlıyorum. Annemi istiyor şu anda. Annem gelirse kardeşim hemen iyileşir."

Gelmeyecekti. Hiçbir zaman gelmeyecekti.

Hemşire yavaşça başını okşadı. "Alisa en son ne zaman bir şeyler yiyip içti?" diye sordu.

"Ona mamasını içirdim, karnı doymuş olmasa ağlayıp dururdu. Ama hiç su içmedi."

Hemşire yüzüne doğru eğildi.

"Benimle birlikte gelip kardeşini iyileştirmek ister misin?"

Talia istemediğini belli eden bir tonda, "Olmaz," dedi. "Annemle babam gelecek. Onlar geldiğinde evde olmamız lazım." Kardeşini kucağından almak için hamle yaptığında hemşire izin vermedi. "Evden çıkamayız. Kardeşimi istiyorum. O bensiz yapamaz. Bizi ayırmayın, yapmayın, ne olursunuz."

"Buna asla izin vermem, ikiniz ayrılmayacaksınız," dedi Âkif Cesur. Talia'yı kucağına aldı. "Ben de sizinle birlikte geleceğim. Bu doktor ablalar sadece iyi olup olmadığınıza bakacak. Hem annen nasıl bir ortamda çalışı-

yor, görmek istemez misin? Nasıl doktor olacaksın sen? Çalışmak istediğin yere gitmiyorsun."

Talia yelkenleri suya indirip, "Tamam o zaman, gidelim," dedi.

Apartmanın önündeki ambulansa doğru gittiklerinde evde kalan Aysu Hanım ağıt yakmaya başlamıştı.

"Ne olacak bu çocukların hâli? Daha el kadar bebek biri. Yurtlarda mı büyüyecekler?"

Ulu'nun annesinin gözünden bir damla yaş süzüldü. "Bir hâl çaresi bulunur," dedi Bahar. "Ortada kalacak değiller. Meryem'le Ayhan'dan bir haber gelirse ne olacağı da belli olur." Lojmandakiler Maria'ya genellikle Meryem diyorlardı.

"Hiç mi ninesi, dedesi yok bu kızların?" diye sordu Aysu Hanım. "Ne bir akrabası geldi ne de bir tanıdıkları. Bir avuç askerden başka kimsenin gelip gittiği yok."

"Dayısı olarak ben varım," dedi Peter. Bir süredir sessizdi. Türkçesi çok iyi değildi. "Annem ve babam sağ ama ikisi de bakacak durumda değil. Zaten çiftlikte yaşıyorlar. Koskoca dayıları var yanlarında. Kız kardeşimin dediğini duymadınız mı? Çocuklarını kardeşine emanet etti."

"Çocuklarının kardeşine emanet olduğunu söylemedi," diyerek araya girdi Bahar. En yakın arkadaşının esir düşmesinin üzüntüsünü yaşıyordu. Maria ile Bahar'ın ne hayalleri vardı. Hiçbirinin gerçekleşmeyecek olması Bahar'ı kahrediyordu. Maria'nın çocuklarını kendi çocuklarından ayırt etmezdi. "*Çocuklarımı kardeşime emanet,* dedi ve devamını getiremedi. Devamında mutlaka bir şey diyeceği barizdi."

Peter Kalovski karşısında duran kadına dikkat kesildi. Çenesi kasıldığında tek kaşını havaya kaldırdı. *Demek ki birileri bir şeylerin farkındaydı.*

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Meryem'i biraz olsun tanıyorsam vasiyeti asla yapılmayacaklar diye not düştükleridir," dedi Bahar. Kardeşi olduğunu iddia eden adamdan hiç hazzetmiyordu. "Yapılması gerekeni o zaten yapmıştır, yapılmaması gerekeni bize söylemek istedi."

"Kardeşimin adı Meryem değil, Maria," dedi Peter Kalovski. Ortam gerilse de yüzündeki ifadeyi bozmamaya çalışıyordu. "Kardeşimi benden daha iyi tanıdığınızı mı iddia ediyorsunuz?"

"İddia etmiyorum, Peter Bey. Öyle olduğunu biliyorum," dedi Bahar. Maria ve Bahar ne kadar yakın arkadaş olsa da yıllardır Peter'la arasında uçurumlar vardı. "*Meryem* sizin öz kardeşiniz olabilir ama o benim farklı anneden olan kız kardeşim gibiydi. Neredeyse her gün görüyordum, *sizin aksinize*."

Maria, son zamanlarda erkek kardeşiyle yaşadığı olayları Bahar'a anlatmıştı. Kardeşinin ondan günden güne uzaklaştığını biliyordu. *Yaşlandıkça başka biri oluyor, abimi artık tanıyamıyorum*, demişti.

Peter Kalovski istifini bozmadan, "Merhum Ayhan enişteminin kimi kimsesi yoktu," dedi.

Bahar'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Merhum mu?" derken bunu söylediğinden emin olmak istedi. Peter kafasını olumlu anlamda salladı. "Onların ölmüş olacağını düşünmüyorsunuzdur umarım," diye devam ederken ölümlerini hemen kabul etmesini kesinlikle beklemiyordu.

"Masallarda yaşamıyorum," dedi Peter. "Gerçek hayatta ölüm de var. Peri masalından çıkın çünkü bahsedilen örgüt onları öylece bırakmayacaktır." Sesi acımasız bir tonda çıkıyordu. "Bu durumda çocukların vasisi ben olacağım. Buna alışsanız iyi edersiniz. Dayıları olarak onları asla yalnız bırakmayacağıma ve bu ülkede bir saniye olsun durmalarına izin vermeyeceğime emin olabilirsiniz."

Bahar hızlıca karşı çıkarak, "Kızlar burada doğup büyüdüler," dedi. "Onların yeri yurdu burası. Allah yazdıysa bozsun ama ola ki anne ve babalarına bir şey oldu; ikisini de evlatlık almaya hazırım. Onları bu topraklardan koparmanıza müsaade etmeyeceğim. Âkif Cesur oğlum da benim gibi düşünüyor. O da izin vermeyecektir."

Peter'ın yüzündeki soğukkanlı ifade Bahar'ın tüylerini diken diken etti.

"Sizden izin istediğimi hatırlamıyorum, Bahar Hanım. Yarın sabah ilk işim, siz ve Âkif Cesur için uzaklaştırma kararı almak olacak. Çocuklar benimle birlikte Makedonya'ya dönecek. Annelerinin bahtsız kaderini asla yaşamayacaklar."

Peki ya kızlar gerçekten de annelerinin kaderini yaşar mıydı?

"Biz aynı ülkede, aynı şehirde, aynı yerde, aynı nefesteydik. Sen farkında bile değildin. Başımda bekledin, yanımda durdun, bana dokundun ama ben tepki bile veremedim, Balkan Kızı."

7.
KİBRİT

"Yine çıksan karşıma, desen ki; ben Türk kızıyım.
Bu sefer söz karşı çıkmayacağım, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Geçmiş ~ On Altı Yıl Önce

Çocuklarına veda bile edemedi, Ayhan Alaz. Onları son kez sevemedi; öpemedi, başlarını okşayamadı. Yeni doğan bebeğinin kokusunu bile bilmedi. Ölüme bile bile gitti Ayhan. Her şanlı Türk askeri gibi o da vatanı için kendini feda etti.

Karakola saldırı olayından günler sonra Ayhan Alaz, bir rehin değiştirme operasyonu kapsamında teröristlere teslim olmuştu. Bu, onun için son derece tehlikeli ve belirsiz bir görevdi fakat aynı zamanda birçok masum insanın hayatını kurtarma şansını da beraberinde sunuyordu.

Operasyon, Ayhan'ın askerî birliği tarafından dikkatlice planlanmıştı. Tedavisi hızlıca yapıldıktan sonra bu görevi üstleneceğini söylemiş ve işe koyulmuştu. Karısını onların elinden kurtarmak boynunun borcuydu. Henüz iyileşmemiş, yaralı bir şekilde teslim olmuştu. O teslim olurken, diğer birlikler de konumlarını gizlice alıp rehineleri kurtarmak ve Ayhan'ı güvenli bir şekilde geri alabilmek için hazır bekledi. Ayhan teslim olurken büyük bir cesaret ve soğukkanlılık sergiledi, bilinci tamamen görevine odaklanmıştı.

Ayhan, teröristler tarafından götürülürken Maria'nın yüzü gözlerinin önünde belirmişti. Onun yüzü, ona bu zorlu anlarda güç veriyordu. Kendi hayatını riske atmaktan çekinmiyordu çünkü bu, onun görevinin bir parçasıydı. Maria'ya olan sevgisi, ona içinde bulunduğu durumun ağırlığını daha da fazla hissettiriyordu. Ancak bir yandan da onu kaybetme korkusuyla boğuşuyordu.

Ayhan, teröristlerle birlikte ilerlerken görevin planını aklından geçiriyor, her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyordu. Yüzlerce kez tekrar ettiği adımlar şimdi gerçeğe dönüşmek üzereydi. Görevi tamamlamak için kararlıydı. O korkusuz bir Türk askeriydi.

Kafası karışık, kalbi hüzünle doluydu fakat bir o kadar cesurdu.

"Uyan Ayhan, uyan!" dedi sandalyesine sert bir tekme vurulurken. "Sabah oldu, sabah!"

"Ne var kancık? Buradayız işte, bir yere kaçtığımız mı var?" diye karşılık verdi Ayhan. Gözlerini yavaşça açarak etrafına bakındı. İşkence odasının soğuk duvarları, onun içindeki ateşi söndüremiyordu.

Terörist, "Karı koca ne kadar güzel konuşuyorsunuz. Ağzınızdan bal damlıyor resmen," diye alay etti.

"Karım nerede?" dedi Ayhan. Güzel Maria'sının akan her kanının hesabını soracaktı. Bu işin sonunda şehit olsa bile kimseye kök söktürmeden gitmeye niyeti yoktu. "Onu serbest bıraktınız mı?"

Terörist kahkahalarla güldü.

"Serbest bırakacağımızı kim söyledi?"

Ayhan, öfkeyle titredi. "Piç kuruları!" diye bağırdı. "Onu serbest bırakacaksınız! Duydunuz mu beni? Ananızdan emdiğiniz sütü burnunuzdan getiririm!"

Teröristin alaycı gülüşü, Ayhan'ın sinirlerini daha da germişti. Gardiyanın yüzündeki küçümseyici ifade içindeki öfkeyi körüklerken korku ve endişe arasında bir parça umut beliriyordu. Ayhan, bu zorlu anlarda içindeki umudu kuvvetlendirmeye çalışıyordu. Sevdiklerini kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Terörist alaycı bir gülümsemeyle, "Sen uyurken karakolunuzdan aldığımız belgeleri inceliyordum," dedi. Bölgenin yönetiminden sorumlu olduğu için elindeki bilgilerle Ayhan'ı kışkırtmaya çalışıyordu. "Demek gizli bir üs kuruldu."

Ayhan, alaycı bir tavırla, "Evet, hepinizi bağırta bağırta sikmek için," diye yanıtladı.

Terörist elebaşı sinsice gülümsedi.

"Bize niye haber vermediniz?"

Binbaşı Ayhan, onun alaycı tavrına karşılık vererek, "Yatağınızda basmak için," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "Bir gece ansızın gelip şafak operasyonuyla sizi bastığımızda, götünüze don giymenize bile izin vermeyeceğiz."

Odadaki atmosfer gerginleşti. Ayhan'ın gözlerindeki kararlılık, terörist elebaşını rahatsız etmeye başlamıştı. Karanlık odaya, her iki tarafın da nefret dolu bakışlarıyla birbirlerine meydan okuduğu bir sessizlik hâkimdi.

"Binbaşı, boş lafları geçelim," dedi. Diğer yazışmaları ortaya çıkarıp bağlı olan adama doğru fırlattı. "Karının aksine uyanıksın demek," diye devam etti. "Bir süredir Peter Kalovski'yi araştırıyormuşsun. Bir şeyler bulabildin mi bari?"

Ayhan'ın içindeki yangın daha da kızıştı. Karısının abisi, ITO'ya çalışan bir doktordu ve bu gerçeği ailesine belli etmeden yönetmeye çalışıyordu. Peter Kalovski'nin insanlığa yaptığı en büyük kötülük, kimyasal silah üretimine yardımcı olmasıydı. Ayhan nefret dolu bir dille, "Onu kendi silahıyla öldüreceğim," dedi. "O gazın içinde sürüne sürüne ölecek. Geberecek."

Gönderdiği mektuplara güvenmekten başka çaresi yoktu Ayhan'ın. Er ya da geç o mektuplar alıcıya gidecekti.

"Tabii sen ondan önce ölmezsen." Binbaşı Ayhan'a sert bir tokat atmasına rağmen karşısındaki adam hiçbir tepki vermemişti. "Binbaşı, şimdi sohbeti kısa keselim ve asıl meseleye gelelim. Toplamda kaç tane gizli üs var?" Bir cevap alamadığında yüzüne sert bir darbe daha indirdi. "Cevap ver!"

"Çok," dedi Ayhan. Söyleyeceği şeyler çok gizli bilgiler değildi. Zaten teslim olmadan önce üstleriyle planlar yapmıştı. "Hepsini bulamayacağınız kadar çok."

Elebaşı ona bir fotoğraf gösterdi. Küçük bir şehir gibi duran, kentin ortasına konumlanmış olan binayı eliyle işaret ederken, "Kasırga Hava Üssü," dedi. En büyük gizli üs, KHÜ.

Kasırga, diğer fırtınalara benzemez ve oluşması için günler gerekirdi. Binlerce kilometre karelik alan kaplayarak fark edilebilir bir yol izlerdi. Bir anda ortaya çıkar ve saniyeler içinde içine kattığı her şeyi yok ederdi. Bir kasırga başladığında durdurmak imkânsızdır. Kendiliğinden dinmesi beklenirdi. Öfkeli bir kasırga ise herkesin felaketi olurdu. İşte bu projenin temeli de bir kasırgayı andırıyordu.

Bu yüzden üssün adı kasırgaydı.

Savunma bakanı tarafından yeni bir askerî gücün ortaya çıkışı yıllar önce üstü kapalı bir şekilde meclise duyurulmuş, oylamaya sunulmuştu. Gizli üssün yetiştirdiği askerler normal askerlerle aynı eğitimi almıyordu. Yeni bir eğitim sistemi geliştirilmişti. Daha acımasız, daha dayanıklı ve daha güçlü olacakları eğitim modeli oluşturulmuştu.

Elebaşı, "Kasırga Hava Üssü nerede?" diye sordu. Şu zamana kadar Türk milletinden korkmuyorsa bile artık korkuyordu. "Türkiye'nin tam olarak hangi bölgesinde?" Haberleri olmayan bir üs vardı ve bu üsten daha kaç tane olduğunu bilmiyorlardı. "Söyleyecek misin yoksa bacaklarına veda etmek mi istersin?"

Binbaşı, "Yaklaşırsan söylerim," dedi.

"Eğer bir oyun oynuyorsan..." dediğinde Binbaşı Ayhan kafasını iki yana salladı. Elebaşı, korkusuz askerin gözlerinin içine bakıp tekrardan dudaklarını araladı. "Kasırga Hava Üssü nerede?"

"Ananın amında," dedi tekdüze bir sesle.

"Siktiğimin binbaşı," derken bir darbe daha indirdi. Şimdilik ona canlı ihtiyacı vardı. Hemen öldürmeyecekti. Üstelik KHÜ gibi bir yerin varlığını öğrenmişti, işi uzun gözüküyordu.

Elebaşı bir başka yazışma kâğıdını gösterip, "Savunma Bakanı hayalet derken neyden bahsediyor?" dedi. Binbaşı sessiz kaldı. Daha vakti vardı. Her şeyi bir çırpıda anlatırsa çabuk ölürdü. "Ben bir şey soruyorsam cevap verilecek!"

Ana birim olan Kasırga Hava Üssü'nde yetişen askerler, diğer gizli askeri üslere dağılacaktı. Askerler her şeyleriyle hayalet gibi olacaklardı. Bir kasırganın nasıl başladığını, bir hayaleti de nasıl yakalayacağını bilemezdin. Şimdilik özel yetişen askerlerin sayıları çok azdı. Zamanla katlanacaktı.

Hayalet gibi olan askerler en zorlu testlerle ve eğitimlerle sınanıyorlardı. Hava, kara ve denizde aktif olarak görev alabileceklerdi. Kendilerine özel kıyafetleri olacaktı. Kamuflaj ağırlıklı olsa da bir hayaleti andıracaklardı. Yüzlerine erişebilen olmayacak, gizlilik en büyük esasları olacaktı.

"Sizi yok edecek olan tim, o tim." Bu sefer sesi keyifli çıkan Binbaşı Ayhan'dı. Gururla bakıyordu. "*Hayalet Timi.*"

Hayalet Timi, Kasırga Hava Üssü tarafından özel olarak yetiştirilen askerlerdi.

"Bizi üç beş tane asker mi yok edecek?" derken sesi ihtimal dahi vermiyordu.

"Türk isterse tek başına bir kibritle bile yok eder," dedi keskin bir sesle. "Fakat bu tim her şeyi gizli gizli yapacak. Ruhunuz bile duymayacak. Ölüm geliyorum demez!"

"Hepimizi yok etmeleri mümkün değil." Elebaşı geriye yaslandı. "Her geçen gün büyüyoruz. Bu iş yıllar sürecek ve sen, sonumuz gelecekse bile bunu asla görmeyeceksin."

Binbaşı Ayhan Alaz'ın keskin ve korkusuz çıkan sözleri akıllara kazındı. "Belki aylar, belki yıllar, belki de asırlar sürecek. Fakat önünde sonunda başaracaklar. Kolay kolay pes etmek yok, kansız köpekler. Hayalet Timi elbet bir gün sizin sonunuz olacak."

Ayhan ve Maria'nın göz bebekleri ülkeyi terk etmek üzereydi.

Gecenin serinliği, havalimanının ışıkları altında bir başka hissettiriyordu. Talia, elindeki oyuncak kuzusuyla, dayısı Peter'ın sıkı tutuşundan rahatsız olmuştu. Yine de ona duyduğu güvenle bu rahatsızlığı görmezden gelmeye çalışıyordu. Havalimanının uğultusu, gelen giden insanların sesleri, anonsların sürekli tekrarı... Tüm bunlar, küçük kızın gözlerinde büyülü bir dünyanın kapılarını aralıyordu.

Peter, endişeli adımlarla ilerlerken sürekli etrafına bakınıyordu. Kalabalığın arasından bir yüz, bir isim, bir hatıra arıyordu sanki. Ama aslında kaçtığı şeyin ne olduğunu sadece o biliyordu.

Aniden bir ses yankılandı.

"Peter! Dur!"

Bu ses, Âkif Cesur Beton'a aitti.

Ayhan'ın kardeşi gibi gördüğü dostu, şimdi ise peşlerindeki bir gölge gibiydi. Âkif'in yüzünde endişe ve kararlılık bir aradaydı. Yıllarca savaşmış, pek çok zorlukla yüzleşmiş bir adamın yüzüydü bu. Kalbindeki tek amaç, Talia ve Alisa'yı güvenli bir yere götürmekti.

Peter durdu, gerildiği belli olurken derin bir nefes aldı. "Ne istiyorsun Âkif?" diye sordu. Sesindeki sinir hissediliyordu. "Çocuklara veda etmeye mi geldin yoksa?"

Âkif, adımlarını hızlandırarak onlara yaklaştı. "Kızları bırak, onların Türkiye'de olması gerekiyor. Ne olursa olsun götürmene izin vermeyeceğim."

Peter'ın gülümsemesi donuktu.

"Onlar benim yeğenlerim ve onları korumak benim görevim. Hiç şüphen olmasın, dayılarıyla güvende olacaklar."

"Kızların güvende olması gerekiyor, evet. Ama seninle değil."

Âkif'in sesindeki kararlılık, iradesinin sarsılmaz olduğunu gösteriyordu. Bu sözler üzerine Peter, bakışlarını korumalara doğru çevirdi. Adamı uzaklaştırmalarını emrederken Âkif Cesur daha da öfkelendi.

"Onları benden, vatanlarından ayıramayacaksın, Peter!"

"Onları kaçırıyormuşum gibi davranma," dedi Peter kısık tutmaya çalıştığı bir sesle. "İstedikleri zaman sizleri görebilecekler. Şimdi en doğrusu benim yanımda kalmaları."

"Bu yaptığına çocuk kaçırma denir!"

Talia, dayısının arkasına doğru saklanmıştı. Karşısındaki adamı ilk kez bu kadar sinirli görmüştü. "Bak," dedi Peter bunu fırsat bilerek. "Gördün mü? Korkuttun işte yeğenimi. Onlardan uzak dur, Âkif. Bunu yasal yollarla yapmak istemiyorum."

Âkif Cesur bilmiş bir tavırla, "O kız benden korkmaz," dedi. Doğruydu. Herkes Âkif'ten korkardı fakat bir tek Talia ondan korkmazdı. "Beni bunlarla kandırmaya kalkma. Şimdi ekip geliyor ve çocukları senden alacağız."

Dizlerinin üstüne çöktü Âkif. Tir tir titreyen Talia'ya üzüntüyle baktı. "Civciv," dedi küçük bedeninden dolayı. "Benimle gel. Seni arkadaşın Ülkü'nün yanına götüreceğim. Beraber çay partisi yaparız."

Talia kafasını iki yana salladı. Bakışları dayısı Peter'ı buldu. Elini sıkı sıkı tutuyordu. Ona saatler önce dediklerini hatırladı.

"Havalimanına kim gelirse gelsin eğer seni almak isterse sakın onlarla gitmiyorsun Talia," dedi Peter kararlı bir sesle. "Yoksa annenle babanı hiçbir zaman göremezsin."

Hiçbir şey anlamıyordu Talia.

"Annemle babam neden bizsiz Makedonya'ya gitti ki? Hani hep beraber gidecektik?"

"Ben götüreceğim sizi," dedi Peter. Kızın aklını çelebilmek için kırk takla atıyordu. "Makedonya'ya gittiğimizde artık annen ve babanla sonsuza kadar yaşayacaksın."

"Annemle konuşmak istiyorum," dedi Talia ağlamaklı bir sesle. "Onunla konuşayım, daha sonra söz geleceğim."

"Yasak," dedi Peter. "Şu an telefonla konuşmak her yerde yasaklandı."

"O zaman gitmeyeceğim." Kollarını göğsünde birleştirdi Talia. "Annemle babam geldiğinde giderim."

"Değerlim," dedi Peter sakin kalmaya çalışarak. "Güzel yeğenim. Kardeşinin tedavi olmasını istemiyor musun? Benim doktor olduğumu unuttun mu yoksa?"

Dudaklarını büzerek, "İstiyorum," dedi.

"Tamam işte," dedi Peter. "Ben onu tedavi edeceğim. Kardeşin artık seni duyabilecek ve konuşabilecek. Biz çok güzel bir aile olacağız."

Dayısının elinden tuttu Talia. "Beni annemle babama götür dayı." Gözleri dolu doluydu. "Onlarsız olmak istemiyorum."

"Seni benden almak isteyecekler." Peter'ın tehlikeli çıkan sesi Talia'yı iyice korkuttu. "O yüzden seni almak isteyenlere onları istemediğini hatta onlardan nefret ettiğini söyle. Seni ve kardeşini bıraksınlar. Yoksa burada kalırsan hep ailesiz olursun, Talia."

Talia kafasını olumlu anlamda salladı. Ailesini istiyordu ve ailesini görmek karşılığında eğer birileri onları götürmek isterse gitmek istemeyeceğini söyleyecekti. Bunu yapabilirdi.

Talia'nın kalbi hızla atıyordu. Bu kargaşanın içinde bir seçim yapmak zorundaydı. Ancak hangi seçimi yaparsa yapsın, sonuçları olacaktı. Peter'ı mı yoksa Âkif'i mi seçmeliydi? Hangisi onu ailesine götürecekti? Bu düşüncelerle kafası karışmış, gözleri yaşlı bir şekilde etrafa bakınmıştı.

"Ben dayımla gideceğim, Yeşil Dev."

Duyduklarıyla şaşırmadan edemeyen Âkif Cesur kaşlarını çatarak, "Talia," dedi. "Ben sana yardımcı olmak istiyorum. Kardeşine de sana da bir şey olmasına izin vermem."

Talia bilmiş bir tavırla, "Dayım da vermez," dedi. "Git, ben kardeşimle birlikte Makedonya'ya gideceğim. Ateş böceklerini göreceğim."

"Söz," dedi Âkif Cesur. "Ben de sana ateş böceklerini göstereceğim." İnce ruhlu bir adam sayılmazdı. Hayatında hiç çocuk da bakmamıştı. Ayhan abisi sayesinde kucağına aldığı tek çocuk da Talia olmuştu.

Dayısının elindeki baskısı giderek arttı. "Seni istemiyorum," dedi Talia en sonunda. "Korkutuyorsun beni."

Dişlerini sıktı Âkif. "Civciv, yapma," dedi acı bir tonda. "Dayın mı öğretiyor sana bunları?"

Talia bakışlarını dayısına çevirip, "Dayı," dedi. "Gidelim artık. Gitmek istiyorum. Korkuyorum. Onu istemiyorum. Söyle, gitsin."

"Gel, değerlim," dedi Peter onu kucağına alarak. Talia küçük bir kız olduğu için manipüle edilmesi kolay olmuştu. Peter içten içe sevinirken dışından ifadesiz durmaya çalıştı. "İlla duymak istiyordun. Duydun işte. Talia seni istemiyor. Yeğenlerimden uzak dur."

"Bu işin peşini bırakmayacağım, Peter!"

"Ben yalnızca yeğenlerine sahip çıkan bir adamım," dedi Peter oldukça masum gözükerek. "Bu yüzden beni suçlayacaksan suçla. Ben onları senden daha çok düşünüyorum ve düşüneceğim. Onlar benim her şeyim, bunu aklına soksan iyi edersin."

Âkif, tam Peter'a bir şey söyleyeceği sırada telefonu aniden çaldı. Bu, geceye sızan bir çaresizlik melodisiydi. Gözleri ekranın aydınlattığı isme kitlendi ve oracıkta, kalbinin en derin noktasında bir sızı hissetti. Sevdiği kadının adı, umulmadık bir anda belirmişti.

Âkif, telefonu kulağına götürdüğünde sesinin titrediğini fark etti.

"Umay?"

"Cesur!" diyen bir feryat koptu. Umay ona hep Cesur diye hitap ederdi. "Cesur, ne olur hemen gel!"

Dizlerinin üstünden kalktı Âkif. Peter ondan uzaklaşmak üzereydi. Bakışlarını onlardan ayırmadan hattın ucundaki kadına ne olduğunu merak etti. "Umay... Ne oldu?" dedi korkuyla.

Umay'ın sesi, telefondan boğuk ve kesik kesik geliyordu, "Cesur, annem ve kardeşim... Ev... Evde yangın çıktı. Onları dışarı çıkaramıyoruz."

"Ne?" dedi Âkif Cesur şaşkınlıkla. "Yangın mı çıktı?" Aklı olan biteni almıyordu. Nasıl olmuştu? Boratav ailesinin evindeki yangın nasıl çıkmıştı?

"Evet," dedi Umay gözyaşlarının arasında. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen, yardım et. Ne olur, buraya gel. Babama ulaşamıyorum. Ülkü yanımda ama Barut Ulu ve annem... İçerideler!"

Âkif'in kalbi sanki duracakmış gibi oldu. "İtfaiye geldi mi? Onlar evden çıkmadı, değil mi? Emin misin, Umay?"

"Şu an evdeler, Cesur. İtfaiye henüz yeni geldi. Geldi ama patlama oluyor. Kontrol edemiyorlar. Senin dışında kimi arayacağımı bilemedim. Ben... Ben çok korkuyorum," dedi Umay sesi titreyerek.

Âkif, nefesini kontrol etmeye çalışırken bir yandan da zihninde hızlıca bir plan yapmaya çalışıyordu. "Bak Umay, bunu istemek zor ama orada aklı başında kalman gerekiyor. Ülkü ne durumda? O iyi mi? Sen..." Yutkundu. "Sen iyi misin?"

"İyi..." dedi Umay. "İyiyiz. Babaannemden dönmüştük. Evde değildik. Bize bir şey olmadı."

Bir yandan Talia'nın masumiyetini korumakla yükümlüydü, diğer yandan da alevlerin sevdiklerini yutuşunu engellemek için zamana karşı yarışıyordu. Umay'ın sesi, telefonun öteki ucundan Âkif'in ruhuna işliyor, yangında mahsur kalan annesi ve kardeşinin çaresizliğini âdeta gözlerinin önüne seriyordu. Telefonun diğer ucundaki ses, korku ve paniğin en saf hâliydi. Alevlerin kızıl dansı, Âkif'in zihninde canlanırken sevdiği insanların çaresizliğine tanık olmanın acısıyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Alaz ailesinin küçük kızlarını mı kurtaracaktı yoksa Boratav ailesine ne olduğuna mı bakacaktı?

Her iki tarafta da sevdiği insanlar vardı ve her iki şekilde de onları koruma güdüsüyle yanıp tutuşuyordu. Ama şimdi, havalimanının soğuk ve yalnız koridorlarında, Âkif Cesur için zaman durmuş gibiydi. Her saniye, sevdiklerinden birini seçmek zorunda kalmanın ağırlığıyla geçmek bilmiyordu.

Âkif Cesur sakinliğini korumaya çalışarak, "Tamam," dedi. Hattın ucundaki kadının hıçkırıkları yüreğini bıçak gibi kesiyordu. "Ben takviye ekip göndermelerini sağlayacağım. Havalimanındaydım. Gelmem uzun sürebilir ama geleceğim, Umay. Tamam mı?"

"Lütfen, gel."

Telefonu kapattıktan sonra Âkif derin bir nefes aldı. Karşısında duran Talia'ya baktı, küçük kızın gözlerindeki korku ve belirsizliği gördü. Onu bu durumda bırakmanın vicdan azabıyla boğuşurken aynı zamanda Umay'a, annesine ve kardeşine olan sorumluluğunu da hissediyordu.

Talia ona hüzün dolu bakışlar atıyordu. Kızın kucağındaki kuzuyu görünce derin bir iç çekti. "Ülkene seni geri getireceğim," dedi Âkif Cesur yemin eder gibi. "Günler de sürse seni ve kardeşini dayından alacağım. Şimdilik gitmem gerekiyor. Bu bir veda değil. Bu veda değil!"

Âkif Cesur Beton o an anladı ki gerçek sevgi bazen en zor seçimleri yapmayı, en ağır yükleri omuzlamayı gerektirirdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde, Âkif'in adımları havalimanının dışına, bilinmezliğe doğru yönelmişti.

Gözlerindeki parıltı, yıldızların ışığında bir umut ışığı gibi parlıyordu. Onlara veda etmiyordu. O kızları ne olursa olsun o adamın elinden alacaktı.

Peter'ın gözleri Âkif'i aradı ve onun havalimanını terk ettiğine emin oldu. Dakikalar sonra gelen bilgiyle Âkif'ten kurtulduğunu öğrenmiş, rahat bir nefes almıştı.

Ancak yaşadığı huzur pek uzun sürmedi. Birden yanına yaklaşan bir adamın varlığını fark etti. Adam, Peter'ın içinde bir tedirginlik uyandırdı. Yüzündeki gizemli gülümseme ve kendinden emin duruşu, Peter'ın dikkatini çekti. Adam, Peter'a bir mektup uzattı.

"Kimsin?" diye sordu Peter.

"Karakoldan geriye kalanlar..." dedi adam, emin bir tonda. "Bunları istemişsin. Ülkeden çıkmadan getirdim. Dahası da var. Bu sadece bir örneği."

Peter, adamın kim olduğunu anladığında rahatladı. Binbaşı Ayhan'ın karakoluna bir saldırı düzenlenmişti. Orası önemli bir yerdi ve orayı yok etmek için harekete geçmişlerdi. Adama uzaklaşmasını söylediğinde elindeki mektubu aldı.

Peter, mektubu merakla okumaya başladı. Tanıdık bir el yazısıyla şu satırlar yazıyordu:

Ayhan Alaz'ın Mektubu

Bu mektubu resmî yazışmalar dışında göndermek zorunda kaldığım için affına sığınıyorum kardeşim. Umarım eline ulaşabilir ve kimseye anlatamadığım gerçekleri sana söyleyebilirim.

Sana söylememin nedeni, herkes bir gün ITO üyesi olsa bile senin asla olmayacağından kaynaklanıyor. Çok parlak ve gelecek vadeden bir askersin. Şimdilik rütben benden düşük fakat gün gelecek beni bile geçeceksin, Beton.

Ülkemiz büyük bir darbenin eşiğinde. Bir gün gerçekleşir mi, emin değilim lakin etrafımızı saran soysuzları görebiliyorum. Üstelik bir tanesi çok yakınımızda. Yönetimi ele geçirmek falan değil meseleleri. Direkt olarak, Türkiye de dâhil birçok ülkeyi yeryüzünden silip kendilerine göre sınır, devlet, millet yaratmak isteyen bir örgütle karşı karşıyayız. Planlarından az çok haberdarım, nükleer ve kimyasal silahlarla savaşmayı hedefliyorlar. Bunun için de birçok tıp alanında görev alan insanı kendilerine çekmeye çalışıyorlar. Yakın zamanda olmasa bile beş-on yıl içinde bu durum gerçekleşebilir.

Eşim Maria'nın, Makedonya'da yetişmiş ve büyümüş erkek kardeşini tanımayan yoktur. Tıp alanında adını sıkça duyuran biri. Peter Kalovski. Bana

sorduğu tuhaf sorulardan dolayı bir süredir onu yakından takip ediyordum ve korktuğum başıma geldi. Neredeyse her yüz bin evden birinde İTO üyesi bulunuyor. O yüz bin evden biri de biziz. Peter, bir İTO üyesi. Onu alnının çatından vurmamak için kendimi ne kadar sıktığımı bilsen keşke. Özellikle de bu durumu Maria'ya belli etmemek çok daha zor. Fakat karım akıllı bir kadın, ona kendiliğinden fark etmesi için birkaç açık kapı bıraktım ki duyar duymaz direkt kalbine inşin istemedim.

Çocukları olabildiğince ondan uzak tutmaya çalıştım. Gerektiğinde çocuklarımı görmedim ama o kansızı yine de evime sokmadım. Ülkemize, vatanımıza, bayrağımıza yapacaklarını düşündükçe kahroluyorum. Bizim ruhumuz ateş, gözlerimiz alev.

Peter hakkında bildiğim, bulduğum, öğrendiğim bütün her şeyi rahmetli annemin evinin altındaki sığınağa sakladım. Sadece Peter da değil, bu kansız örgüt hakkında her şey yer alıyor. Ola ki bana bir şey olursa bu işin peşini bırakma, Beton. Bu konuda yalnızca sana güvenebilirim, kardeşim.

Ve çocuklarım... Eğer bana ya da Maria'ya veyahut ikimize birden bir şey olursa yaşayan tek akrabaları olarak çocuklar Peter'ın himayesi altına geçer. Onları asıl vatanlarından alıp gidecektir. Kızlarım ne olursa olsun bu ülkede kalsınlar. Profili iyi gözüktüğü için devletin çocukları ona vermesi olası gözüküyor. Buna kesinlikle izin verme. Bu benim sana vasiyetimdir. Onları kendi çocukların gibi gör ve ne benim şehitliğimi ne de babasızlığı onlara hissettir. Ne pahasına olursa olsun kızlarımın o piç kurusundan uzakta yaşamasını sağla. Peter melek yüzlü görünür fakat bir şeytanın ruhuna sahiptir. Kızlar biraz ağlar, daha sonra onun yokluğuna alışırlar.

Kasırgadan etkilenmeyen tek şey, ateş böcekleridir. Siz hiç ateş böceği gördünüz mü?

Âkif Cesur Beton'a...

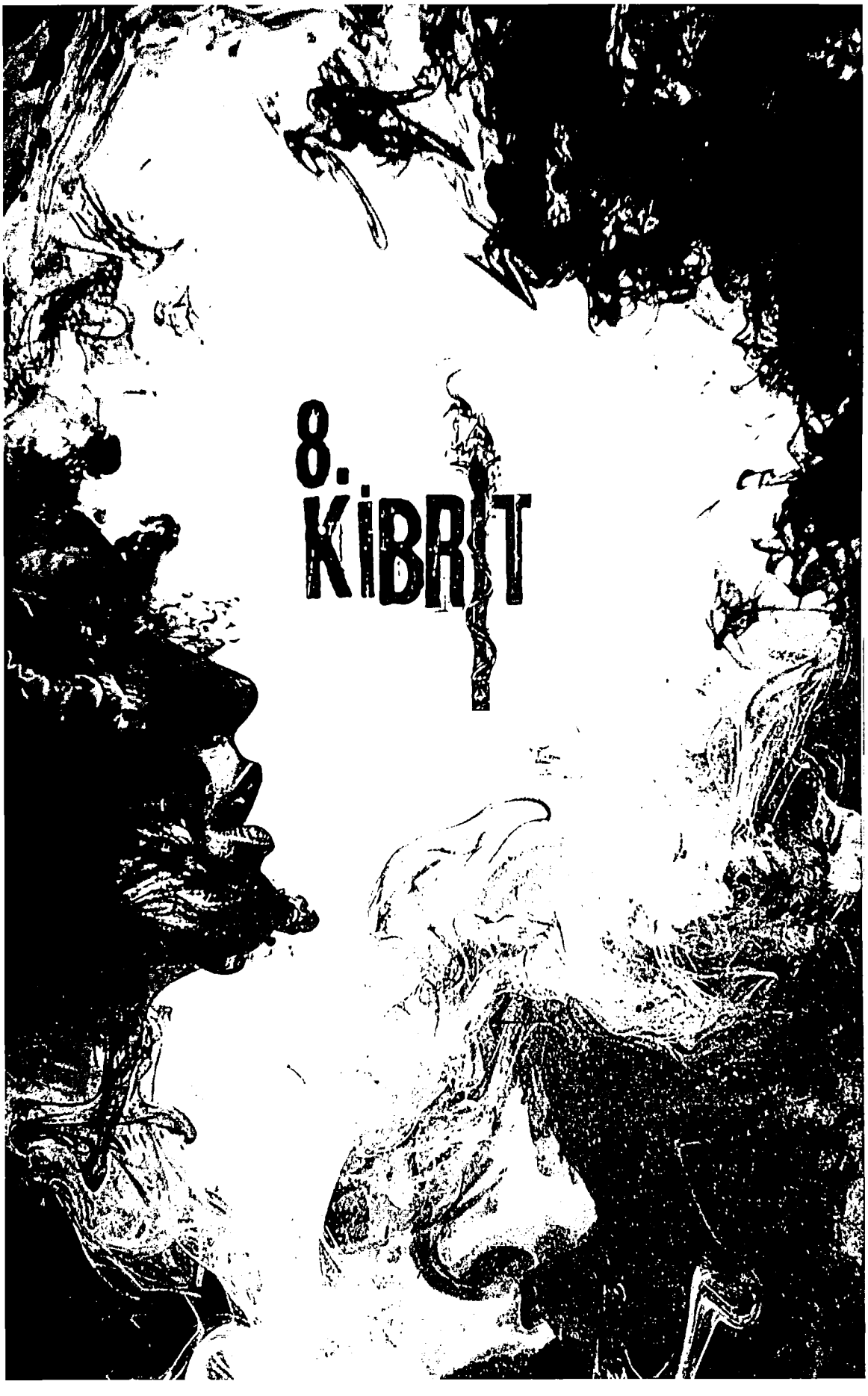
İmza, Ayhan Alaz.

Peter, mektubu okurken yüzünde bir öfke ve endişe karışımı bir ifade belirdi. İçindeki karmaşık duygularla savaşırken mektubun gerçekten Talia'nın babası tarafından yazıldığını fark ettiğinde derin bir öfke hissetti. Mektupta, kendi hakkında kötü şeyler yazıyordu ve bu durum onun için büyük bir tehlike oluşturabilecek güçteydi.

"O karakoldan geriye kalan her şeyi yok edin!" diye emretti Peter. Ona mektubu getiren adam kafasını olumlu anlamda salladı. Mektubu ondan

geri aldı ve emin adımlarla uzaklaştı. Yok etmeyecekti. Peter Kalovski ile arasında işler istediği gibi gitmezse elinde bir kozu olsun istiyordu.

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

8.
KİBRİT

"Senden fotoğrafını çaldığım için hiç pişman değilim,
o kadar güzel gülmeseydin giderken yanımda
götürmezdim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Şimdiki Zaman

Derler ki: Bazı hikâyeler yara ile başlarmış.

Bazı savaşlar büyük yaralar bırakırmış.

Bu yaralar sadece bedende değil, insan ruhunda da açılan derin yaralardı. Bedenimizdeki yaralar iyileşebilir ama ruhumuzdaki yaralar... İşte, onlar asla tam olarak kapanmazdı.

Benim hikâyemde de o yara sadece bedenimde değil, kalbimde de açılmıştı. Yüzümde bir yara ve kalbimde derin bir sızı taşıyordum.

Ben, Barut Ulu Boratav. Size ömrüm yettiğince kalbimdeki derin sızıyı anlatacaktım. Bunu anlatmaya bir ömür yetmezdi lakin uğrunda ölebilirdim. Bu benim hem savaşım hem de hikâyemdi.

Yirmi dört saatten fazla süredir uyumamıştım ve gözlerim kapanmak için direndiği sırada açık tutmak için kendimi zorladım. Şu an bir savaşın, operasyonun ya da görevin ortasında değildim. Yakın bir zamanda izne ayrılmıştım.

Televizyonun karşısında, yorgunluktan kaşlarım çatık bir şekilde oturuyordum. Gözlerim gündemde olan operasyonları izlediğim ekranın karşısında dalgınca dolanırken, bedenim giderek yorgunluktan kıpırdayamaz hâle geliyordu.

Bir an için direnç gösterdim. Mesleğim gereği her ayrıntıyı yakından takip etmem gerektiğini biliyordum. Ancak sonunda uyku, kıskacını iyice sıktı ve kendimi televizyon karşısında uyuklarken buldum.

Rüyamın içine sürüklendiğimde, kendimi bir çatışmanın ortasında buldum. Çatışmanın karanlık yüzü etrafımı sarmıştı. Patlama sesleri kulaklarımı deliyor, toz ve duman gözlerimi yakıyordu. Kalbim, sanki göğsümde bir kurşunla delinmiş gibi hızlıca atıyordu. Toprağın titremesiyle yere düşmem bir oldu. Büyük bir patlamaydı bu.

Patlamadan önce düşmanla birebir girdiğim kavgadan ağır bir hasar almıştım. Yüzümü hissetmiyordum. Bir de üstüne bomba patlaması zihnimde tek bir şeyi uyandırdı: Ölümün soğukluğunu.

"Barış!" diye seslendim. Silah arkadaşım, dostum. Bomba onun yakınında patlamıştı. "Barış! Ses ver, kardeşim. Ne olur, ses ver!"

Ellerim hızla yüzümü kontrol etmeye gitti. Parmaklarım yüzümdeki derin yaraya dokunduğunda, bedenim acı içinde kıvranmaya başladı. Uyanmak istedim ama âdeta bir tutsak gibi rüyanın içine hapsolmuştum.

O an etrafımda bir kargaşa yaşandı. Ölüm ve yıkım kokusu havada asılı duruyordu. Arkadaşlarımın çığlıkları zihnimde yankılanıyordu. Timdeki herkes yaralanmıştı. Gözlerim çaresizce etrafa bakarken her yerde yaralı askerleri ve kanlı toprakları gördüm.

Uykumdan aniden sıçradım. Bedenim kan ter içinde kalmıştı. Kalbim hızla çarpıyor, sanki göğsümü delmek istiyordu. Loş ışıkların altında, rüyanın karanlık izleri hâlâ zihnimi bulandırıyordu. Yüzümdeki derin yaranın acısı ruhumu sızlatıyordu.

Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda, o karanlık anı tekrar yaşadım. Çatışmanın gürültüsü, patlama sesleri ve ardından yere düşüşüm... Parmaklarım yavaşça yüzüme ulaştığında bir engelle karşılaştım. Yüzümde maske vardı.

Uykumdan tamamen sıyrıldığımda, o karanlık anı geride bırakmıştım ama yine de etkisi üzerimdeydi. Televizyonun karşısında uyuyakalmıştım. Bakışlarım duvar saatini bulduğunda yalnızca iki saat uyuduğumu gördüm.

Televizyon hâlâ açıktı. Ekranda konuşan spiker kadının sesi kulaklarıma doldu.

"*... sınır ötesindeki sıcak çatışmada, çok sayıda ITO ile bağlantısı bulunan terörist öldürüldü. Bölgede ise hava harekâtının devam ettiği aktarıldı.*"

Oturduğum yerden kalktığımda şarja takılı olan telefonumu elime aldım. Operasyonlar devam ederken izin yapmak şu an için en son istediğim şey bile değildi. Bağlı olduğum ve birçok operasyonu onun emriyle yönettiğim Yarbay Beton'un telefon numarasını tuşladım. Kısa bir çalıştan sonra çağrı yanıtlandı.

"Yüzbaşı?"

"Komutanım," deyip kısa bir es verdim. "Hava harekâtı yapılmış. Biz ne zaman göreve geçeceğiz?"

Yarbay'ın hattın ucundan sıkıntılı bir nefes verdiğini işittim. İçinden sabır dilediğine emindim.

"Oğlum, ben sana kimseyle görüşmeden adam akıllı iznini yap, demedim mi?"

"Kimseyle görüşmedim. Haberlerde gördüm. Şu an bütün kanallar bunu konuşuyor. Ülke bu hâldeyken izin yapmamı nasıl bekliyorsunuz?" Başımdaki ağrı giderek arttığında ağzımın içi de eş zamanlı olarak kurumuştu. Telefon görüşmesinden sonra bir şeyler atıştırsam iyi olacaktı. "Üsse gelmek istiyorum."

"Ekibine haber et. Yarın sabaha hepinizi üsse bekliyorum."

Kaşlarımı çatarak, "Yarın sabah mı?" dedim. "Geç olmaz mı?"

"Dediğimi yap, Ulukurt!" Suratıma kapatmasıyla telefonu kulağımdan çektim ve kapanan aramaya baktım. Bana Ulukurt diye hitap ederdi. Onu daha fazla sinirlendirmeden yarın sabah için hazırlansam iyi olacaktı. Diğer türlü iznimi daha da uzatabilirdi.

Yeteri kadar dinlenmiştim. Ülkede sınır operasyonları düzenlenirken izinde olmak içimi huzursuz ediyordu. Ben askerdim ve mesleğimi yapmadığım tek an, toprak altında olduğum an olmalıydı.

Telefondan timin bulunduğu gruba mesaj atarak herkesi aynı konum ve saatte, hazır bir şekilde beklediğimi yazdım. Eminim onlar da artık faaliyete geçmek istiyordu. Diğer türlü tıpkı benim Yarbay Beton'u aradığım gibi onların da beni sabah akşam aramasının başka açıklaması olamazdı.

"Barut Ulu!" Ablamın seslenmesiyle bakışlarımı arkama çevirdim. Kucağında yarı uyuklayan oğluyla bana doğru geliyordu. "Yine erkencisin."

"Uyku tutmadı," diye yanıtladığımda kucağıma küçük Efe'yi aldım. "Paşa kalkmamış daha." Yüzümde maske olmasına rağmen dudaklarımı onun saçlarının üstüne bastırdım. "Efe," diye seslendim. "Dayım, uyanacak mısın?"

Efe başını hafifçe kaldırdı ve geri yaslanarak uykulu bir sesle, "Uyuyacağım," dedi.

"Barut, sen onu içeriye götür. Ben kahvaltıyı hazırlayayım. Efe'nin okul saati geliyor."

Umay ablam söylene söylene mutfağa giderken Efe yine başını kaldırdı. Ablamın arkasından mızmızlanarak, "Gitmeyeceğim!" diye seslendi.

Ablam başını mutfağın kapısından uzatarak eline almış olduğu terliği işaret etti. Efe bu sefer, "Gideceğim!" diye bağırdı. Onun bu hâline gülmeden edemezken Efe ağlamaklı bir sesle, "Dayı, gülmesene ya!" diye mırıldandı.

"Sus, kerata seni."

Onu kucağımdan indirmeden oturma odasına götürdüm. Televizyon hâlâ açıktı. Haberlerde aynı konular tekrar tekrar dönerken bir anda ekranda kırmızı yazılar belirdi. "Son Dakika!" başlığını görür görmez içimi derin bir ürperti kapladı. Sesi biraz daha açtım ve dikkatle izlemeye başladım.

"...Operasyon bölgesinde, ITO mensupları ile sağlanan temas sonucunda, bir askerin şehit olduğunu ve beş teröristin etkisiz hâle getirildiğini açıkladı."

Kaşlarımı çattım. İçim burkulmuştu. Spikerin ağzından dökülen her kelime, sanki yüreğime mıh gibi çakılıyordu. Şehit haberleri... Bu sözcükler bir askerin dilinde ne kadar ağır, ne kadar keskin ne kadar yıkıcıdır, bilir misiniz?

O an benim için zaman durdu ve odanın aydınlığı, gözlerimin önünde karanlığa dönüştü. Şehit haberini duyduğumda, sanki bir parçam orada, o habere konu olan topraklarda kalmıştı. Her şehit haberi bana bu vatan için dökülen kanların, feda edilen canların hatırlatıcısıydı. Ve her biri gönlümde derin yaralar açardı.

Yerimden kalkamadım. Kanepeye daha bir gömülüp televizyon ekranındaki yüzleri, kelimeleri, hikâyeleri izledim. Gözlerimde intikam ateşi yanıyordu. Bir yandan da bu acıyı içimde nasıl saklayacağımı, bir yük olarak nasıl taşıyacağımı düşündüm. Şehit olan o yiğit, belki de benimle aynı topraklarda nefes almış, aynı gökyüzü altında umutlarını paylaşmıştı.

Bu haberle birlikte, içimde yine o bilindik duygular dolaştı: öfke, hüzün, acı ve intikam. Şehitlerimizin hatırasını yaşatmak, onların bize bıraktığı bu kutsal vatan topraklarını korumak, biz sağ kalanların en büyük borcuydu. Ve bu borcu ödemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Her ne kadar içimdeki acı dinmese de bu benim vazifem, benim yolumdu.

Spikerin konuşmasıyla tekrar ekrana baktım.

"Cumhurbaşkanı yakın zamanda kısmi askerî yönetim hakkında açıklama yapacağını duyurdu."

Yıllar önce, terör örgütlerinin saldırıları ve eylemlerinin artmasıyla birlikte ülkeler ortak karar alarak kısmi askerî yönetim uygulamasını devreye

sokmuştu. İç Güvenlik Yasası çerçevesinde, olağanüstü hâl ilan edilmiş ve ardından sıkıyönetim uygulamasına geçilmişti.

İç Güvenlik Yasası, terörizmle mücadelede hükûmete geniş yetkiler veriyordu. Bu yetkiler, sivil özgürlüklerin kısmen askıya alınması, polisin ve askerin olağanüstü önlemler alabilmesi ve yargı sürecinin hızlandırılması gibi tedbirleri içeriyordu. İnsanların güvenliğini sağlamak için sıkıyönetimin gerekli olduğu düşünülüyordu.

Bu kararın alınmasına karşı çıkanlar da vardı. Bazıları, demokratik hakların ve özgürlüklerin kısıtlanmasının kabul edilemez olduğunu savunuyordu. Ancak terörizmle mücadelede etkili olmanın yolunun yönetimi sıkılaştırmak olduğunu düşünenler, hükûmetin aldığı kararı destekliyordu.

Sıkıyönetim altında, güvenlik güçleri terör örgütlerine karşı daha etkili bir şekilde hareket edebiliyor, istihbarat çalışmaları daha sıkı bir şekilde yürütülüyor ve terörist faaliyetlerin önlenmesi için daha hızlı adımlar atılıyordu. Ancak bu süreçte, bazı temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasıyla birlikte, toplumda da belirli bir gerilim ve endişe hâli oluşmuştu.

İnsanlar sokaklarda asker ve polis görmeye alışmıştı.

"Yine mi şehit haberi?"

Barış'ın sesi odada yankılandı. Haberleri izlerken, endişeli bir ifadeyle dönüp ona baktım. Barış, benim hem silah arkadaşım hem de dostumdu. Kara Harp Okulundan beri birlikteydik.

Endişeli bakışlarını televizyon ekranında dolaştırırken ellerini yumruk yapmıştı. Onun bu hâli beni derinden üzdü. Barış Kameroğlu... Kendisi bu vatan uğruna gazi düşmüş bir askerdi. Dizlerinden itibaren bacakları yoktu. Yüzümden yara aldığım büyük operasyonda o da uzuvlarını kaybetmişti. O olaydan sonra bir daha mesleğine devam edememiş, gazi ünvanı almıştı.

Bir zamanlar koşup savaş meydanlarında hızla ilerleyen, cesur ve kararlı bir askerdi. Ancak şimdi, televizyondaki şehit haberleri onu derinden etkiliyordu. Belki de her yeni şehit haberiyle kendi yaşadığı acıları tekrar hatırlıyordu. Gözlerindeki hüzün ve acı, bana sessizce anlatıyordu.

"Maalesef," dedim. "Bir şehit var." Kumandanın tuşuna bastım ve ekranın tamamen kapanmasını sağladım.

Barış kaşlarını çatarak, "Niye kapattın, oğlum? İzleseydik," dedi.

"Gündem değişti çünkü," diyerek yanıt verdim. Oturduğum yerde esnedim. "Artık bir dakika bile haber yapmıyorlar. Şehit haberinden başlayıp

aynı dakika içinde ünlü oyuncunun almış olduğu yatın haberini girdiler. Şu anda yatın kaç para olduğunu konuşuyorlar. Akşama kadar da sürer."

"Nereliymiş?" diye sordu Barış.

"Hatay," dedim. Yeğenim kucağımda uyuduğu için sesim kısıktı. "Garibanbir ailenin en küçük oğluymuş."

Barış sıkıntıyla ofladı.

"Allah ailesine sabır versin. Ruhu şad olsun."

"Âmin."

"Âmin."

Efe'nin mırıldanmasıyla bakışlarım ona düştü.

"Sen uyumuyor musun, oğlum?" diye sordum. Kucağımda uyuduğunu sanıyordum. Başı göğsüme yaslı, kolları boynuma dolanmıştı.

"Ben uyurken de duyabiliyorum, dayı," dediğinde kafasını kaldırıp Barış'ın olduğu yere baktı. "Mesela dün gece uyumuştum ya, balkonda otururken sizi duydum."

"Vay eşek sıpası seni..." Elimle kıçına vurdum. "Hiç de duyduklarını çaktırmıyor."

"Niye çaktırayım ki?" dedi Efe tatlı tatlı. "Eğer duyduklarımı anneme söylersem bana istediğimi alıyor."

"Ulan bir de duyduklarım ablama mı anlatıyorsun?" diye yükseldiğimde, Efe kucağımdan kalktığı gibi odanın içinde koşmaya başladı. "Eşek sudan gelene kadar dövmez miyim seni, Efe?"

"Ben de üniformanda fotoğrafını taşıdığın kadını sevdiğini anneme söylerim!"

"Yok öyle bir şey!" dedim kızgınlıkla. Bacak kadar çocuğun ettiği laflara bak, gel de sinirlenme. Olacak iş değildi.

"Var öyle bir şey!" dedi Efe beni taklit ederek. "Onu çok seviyormuşsun çünkü öleceğini zannederken seni kurtarmış. Gözünü açtığımda onu melek sanmışsın. Hatta Barış Komutan da kurtarıcı meleğin diye seninle bütün gece dalga geçti."

Barış'la birbirimize baktığımızda, yüzlerimizde sıçtığımızın resmî ifadesi bulunuyordu.

"Başka ne duydun, Efe?" diye sordu Barış ılımlı bir tonda. Tekerlekli sandalyesini hareket ettirerek Efe'nin yanına doğru ilerledi.

Efe koşmaya son verip kısa süreliğine düşünmeye başladı. Aklına gelen şeyle aniden güldü. "Barış Komutan'ın öğretmenlere zaafı varmış. Dayım da seninle dalga geçip durdu."

Bulduğum fırsatla Efe'yi ensesinden yakaladığım gibi tuttum. Efe yakalanmasıyla çırpınmaya başladı.

"Şimdi seni elimden kim kurtaracak, Efe?"

"Anne!" diye seslendi Efe. Barış hızlıca odanın kapısını kapatarak sesinin çıkmasını engelledi. Ben de ağzına elimi yerleştirdiğimde onu yere yatırıp üstüne çöktüm.

"Duyduklarını ablama söylemezsen sana istediğin oyuncağı alırım," dedim büyük bir ciddiyetle.

"Oyuncağı herkes alır."

Çocukların aklı nasıl çelinirdi ki? Her türlü taktik ve operasyonda yer almış biri olarak karşımdaki bir metre yirmi santim varlığı nasıl alt edeceğimi bilmiyordum. Genelde bu yaştakiler ödev yapmak istemezdi.

"Barış Komutan ödevlerini yapar."

Efe omuz silkti. "Ülkü teyzem ya da Bahar ablam da yapar." Ülkü, küçük kız kardeşim, Bahar ise onun ablası, benim büyük yeğenimdi.

"Okullar tatil olduğunda Barış ve benimle yaşarsın."

"Sizin evi bok götürüyor. Annem her gittiğinde buraya köpek bağlasan yaşamaz diyor. Pislik içinde yaşıyorsunuz."

"Abartma len," dedi Barış araya girerek. "Ayda yılda bir kere evi süpürüyoruz."

Omzumun gerisinden Barış'a ters bir bakış attım. "Süpürüyoruz mu?" derken ses tonum ciddiyetimi gözler önüne serdi. "Ben süpürüyorum!"

"Ha sen, ha ben. Ne fark eder? Sonuç olarak süpürüyoruz," dedi Barış.

"Bak hâlâ süpürüyoruz diyor..." diye söylendiğim sırada Efe'nin kaçma girişimiyle onu iyice sıkıştırdım.

"Okuluna gelir, senin altına işediğini ve sekiz yaşında olmana rağmen altını bezlediğimizi herkese söylerim."

Efe daha çok omuz silkti.

"İstediğini de. Okul başkanıyım ben, kimse sana inanmaz."

"Ne ara okul başkanı oldun sen, Efe?" Bu çocuklar çok çabuk büyüyordu. Okula başlamamak için ablama az çektirmemişti, o zamanlarını hatırlıyordum. Onun okula gitmesini engellemem için bana kumbarasını bile vermeye çalışmıştı.

"Barut, hatırlasana eğer başkan seçilirsem gündemden düşmeyen şarkıcıyı getireceğim demişti. Seçilince de gerçekten şarkıcıyı okula getirip konser verdirmişti."

Barış'ın hatırlatmasıyla kaşlarım havalandı. Doğruydu. Bu çocuk ne diyorsa yapıyordu. Şansına, şarkıcı Ülkü'nün bir tanıdığı olduğu için ulaşması çok da zor olmamıştı.

"Sen zaten bana dair hiçbir şeyi hatırlama!" dedi Efe dudakları aniden büzülürken. "Doğumumu bile hatırlamıyorsun. Ne biçim dayısın sen!"

"Dayım, o nasıl laf öyle?" derken onu tuttuğum gibi yerden kaldırdım. "Hatırlıyorum. Hatırlamaz olur muyum hiç? Doğduğunda çirkin bir ördek yavrusu gibiydin."

Efe eliyle yüzümdeki maskemi işaret etti.

"Maskeni çıkar. Yüzünü bir kere göreyim. Söz, bir daha istemeyeceğim."

Keskin bir dille, "Olmaz," dedim. Efe, yüzümden çok korkuyordu. Yüzümdeki yara çok yeniyken görmüştü ve uzun bir süre boyunca benden korkmuştu. Yanıma bile yaklaşmıyor, olduğum yere bile bakmıyordu. Yüzümü unutması çok zaman almıştı. Şimdi de çok aklı ermiyordu. Çocuk aklıydı sonuçta. O yüzden özellikle de onun yanındayken maskeyle durmaya özen gösteriyordum. Hayatımın büyük bir çoğunluğunda da maske taktığım için çok yadırgamıyordum.

"Sadece bir kere..."

"Olmaz, dayım. Yüzümü kimse bilmemeli."

Barış yanımıza geldiğinde Efe'nin saçını okşadı. "Sana ne demiştim? Unuttun mu yoksa Efecan?" dedi. "Barut Ulu Boratav'ın yüzünü sadece ölüler görür."

"Barış Komutan, sen de asker değil misin? Neden senin yüzün açık, dayımın yüzü kapalı?" dedi Efe anlam veremiyorken.

"Ben eski askerim. Hâlâ asker olsaydım benim de yüzümü göremezdin," dedi Barış.

"Püff!" dedi Efe harfleri uzatarak. "Yine de gece ne konuştuğunuzu anneme söyleyeceğim."

"Eğer duyduklarını ablama anlatmazsan bugün seni okula göndermem," deyip son kozumu oynadım. Sabahtan beri bir karın ağrısı varmış gibi davranıyordu.

Efe'nin gözleri ay gibi parladı. "Bak, şimdi ilgimi çektin. Ödevimi yapmamıştım. Çiğdem de Onur'un yanında oturmaya başladı zaten. Okula gitmek istemiyorum. Eğer okula gitmezsem dün gece ne konuştuğunuzu unuturum."

Elimi uzattığımda beklentiyle bakmaya başladım.

"Anlaştık."

Elimi büyük bir memnuniyetle tutan Efe sevinçle karşılık verdi.

"Anlaştık, dayı."

İkimizin de gözlerinde kovboy bakışı varken pes etmeye niyetimiz yok gibi bakıyorduk. Tam o sırada ablam, "Efe!" diye seslendi.

"Efendim!" diyerek karşılık verdi Efe.

"Efeee!"

"Efendiiiiim!"

"Efe diyorum, niye ses vermiyorsun?"

Umay ablam oturma odasına geldiğinde bakışları oğlunu buldu.

"Ya cevap veriyorum, sen duymuyorsun ki," dedi Efe.

Ablam bize doğru dönüp, "Cevap verdi mi bana?" diye sordu.

"Hayır," dediğim sırada Efe çığlık atarcasına, "Dayı!" dedi.

"Cevap verdi abla. Çocuğun bağırmaktan dalağı şişti. Sen duymadın. Gerçekten bunu bana da yapıyorsun, adımı sesleniyorsun ve sonra devamını getirmiyorsun," diye yakındım.

"Gelin diye çağırıyorum herhâlde. Adınızı duyduğunuz an dibimde bitmelisiniz." Bize doğru yaklaşırken elini beline koydu. Bakışları oğlundaydı. "Sen neden okul formanı hâlâ giymedin, Efe? Birazdan servisin gelecek."

Efe'nin yardım dileyen bakışları beni yakaladığında bakışlarıyla annesini işaret etti. "Yarın sabah erkenden göreve gidiyorum," dedim keskin bir dille. "Ne zaman döneceğim belli değil. Ülke zaten karışık. O yüzden bu seferki görev uzun sürebilir. Efe bugünlük okula gitmesin. Vakit geçirelim paşamla." Bakışlarımı Efe'ye çevirdim. "Öyle değil mi Efe?"

"Seni çok seviyorum, dayı!" diyerek kollarını boynuma doladı. "İyi ki benim maskeli dayımsın!"

"Olmaz," dedi Umay ablam. "Efe okuldan döndükten sonra da seninle vakit geçirebilir. Hem bugün teslim etmesi gereken ödevi vardı." Ablamın bakışları etrafta gezdi. "Hani, ödevin nerede, Efe?"

Efe arkama doğru geçtiğinde kendini korumaya başladı. "Bırak şimdi abla ödevi falan," dedim geçiştirircesine. "Ben göreve gittiğimde bu çocuğu ne kadar özlüyorum, haberin var mı?"

Ablamdan yanıt gecikmedi:

"Madem çok özlüyorsun evlen, senin de çocuğun olsun. Görevden gelince bol bol seversin."

"Olayı iki dakikada nasıl evliliğe bağladın abla?" diye sorduğumda ona hayretle baktım. "Ben Efe'yi sevmek istiyorum."

"Bu çocuk kendini sevdirme yaşını geçti. Başını ne zaman okşasam ben çocuk muyum deyip ağlamaya başlıyor." Gözlerini kısarak ikimize birden dikkatle baktı. "Ne çeviriyorsunuz siz? Başka zaman olsa asla anlaşamazsınız, ne oldu da bir anda ateşkes ilan ettiniz?"

Efe'yle ikimiz aynı anda, "Hiiiç," dedik.

"Buraya gel, Efe," dedi Umay ablam. "Hemen üstünü giyiyorsun. Yoksa öğretmenini ararım ve hasta olmamana rağmen okula gitmek istemediğini söylerim. Seni de okul başkanlığından alır."

Efe dudaklarını büzerek, "Dayımla vakit geçireceğim," dedi. "Hem bugün Ülkü teyzem saçımı yakışıklı kesim yaptıracak. Kuaföre gideceğiz."

"Yakışıklı kesim ne, len?" dedi Barış gülerek.

Efe saçlarını yukarıya kaldırıp, "Bak, böyle olacak," dedi.

"Oğlum, Ülkü teyzen seni kandırmış. O yakışıklı kesim değil. Apaçi kesim," diyerek gülmeye devam etti Barış. "Hem adam dediğin saçını asker

"Kızlar bunu seviyor," dedi Efe umursamaz bir tavırla. Annesine köpek yavrusu gibi bakışlar atmaya başladı. "Bugünlük okula gitmeyeyim. Dayımı sonra çok özlersem ne olacak? Ya dayım bir daha gelmezse ve sen beni okula göndermiş olduğun için onu bir daha hiç görmezsem?"

Umay ablam, Efe'nin ağzını kapatıp, "Tövbe de hemen!" diye cırladı.

Efe, ağzına kapanan ele rağmen boğukça, "Okula gitmezsem tövbe derim," diye mırıldandı.

Ablam en sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. "Tamam ama bugün benim sözümden çıkarsan eğer seni kolundan tuttuğum gibi okula götürürüm, haberin olsun, Efe. Şimdi hemen tövbe de!"

Efe akabinde, "Tövbe," dedi. "Oley be! Okula gitmiyorum. Gece uyuyana kadar oyun oynayacağım."

"Hani dayınla vakit geçirecektin, Efe?" diye sorguladı ablam. "Ben seni oyun oyna diye mi okula göndermiyorum?" Efe çoktan odasına geçmiş, kapıyı kapatmıştı. "Kime diyorum, Efe!"

"Sesinin maşallahı var. Kulağımdaki bütün kiri pası temizledi. Seni sabahları içtimada görsek nasıl olurdu acaba Umay abla," dedi Barış merakla. "Ses, ses değil, megafon mübarek."

"Herkesin uykusu açılırdı," dedim. "Karga bile dile gelir, bu ne derdi."

"Siz benim sesime kurban olun be!" dedi ablam yanımız gelerek. "Yarın sabah gidiyor musun gerçekten ablam?"

"Evet," dedim derin bir iç çekerek. "İznim buraya kadar."

"Peh! İzni buraya kadarmış," dedi Barış sandalyesine yaslanırken. "Her gün Yarbay Beton'a ağlayıp seni göreve çağırsın diye yalvardın resmen."

"Sadece biraz hızlandırdım..."

"Neden?" dedi ablam üzüntüyle. "Rahatsız mı oldun burada? Yanlış bir şey mi söyledim yoksa Barut Ulu? Neden göreve çağırttırdın kendini?"

İzne ayrıldıktan bir hafta sonra ablam, Barış'la beni kendi evine davet etmişti. Birkaç gündür onun evinde kalıyorduk. Hâlimden memnundum. Sürekli evde duran Barış için de değişiklik olmuştu. Bir şey olduğundan değildi, sadece ülke gündeminde sınır operasyonları varken evde oturmak istemiyordum.

"Niye rahatsız olayım, abla? Burası yabancı bir yer değil ki. Ablamın evi," dediğimde onu kendime doğru çekip saçlarının üstünden öptüm.

"Söylediğim bir şeye mi takıldın yoksa?"

"Yani..." dedim onunla uğraşmak istediğim için. "Sürekli evlen evlen deyip duruyorsun. Sanki evlenmek her şeyi çözecek."

"Barut Ulu'm, ben onu canını sıkmak için demiyorum ki. Kaç yaşına geldin..."

"Otuz üç," diye atladı Barış. Ablamın ayağında tek kalan terliği alıp ona fırlattım.

"Sorduk mu lan sana?" derken Barış kafasını terlikten korusa da omzuna darbe almıştı. "Niye atlıyorsun?"

"Bir an önce evlendir sen bunu Umay abla," dedi Barış kin dolu gözlerle bakarak. "Otuz yaş sendromuna da girmiş. Baksana, yarın bir gün olan gücü kuvveti de iyice gider. Çocuğu olmaz sonra. Barış demişti, dersin."

Ablamın gözlerini iyice korku kaplarken, "Sahi mi dersin, Barış?" dedi alık bir ifadeyle.

"Ya, sahi derim abla. Şunun şurasında birkaç yılı kalmış. Çocuğu olmazsa da karısı aldığı gibi kapına geri bırakır. Başına kalır vallahi!"

Barış yangına körükle giderken hâlinden bir hayli memnun gözüküyordu.

Ablam önce kulağını çekti, daha sonra uzanıp elini ahşap masaya vurdu. "Allah yazdıysa bozsun. Evlenecek benim kardeşim. Maşallah, gücü kuvveti bir hayli yerinde. Hiçbir şeyciği yok." Bakışları yavaşça bana tırmandı. "Yok, değil mi ablam?"

"Abla..."

Ablam sesini kısarak, "Varsa söyle, erken tanı hayat kurtarır, Barut Ulu," dedi.

"Yarbay Beton'u arayıp yarın sabah değil de şimdi geleceğimi söyleyeceğim," diyerek oturduğum yerden kalktım. "Beni ablamın elinden alın. Alın da dağlara atın. Ben razıyım, ablam yüz teröriste bedel!"

Tam söylendiğim sırada, evin içinde birinin alarmı çalıp duruyordu. Arka odadan gelen telefon sesiyle adımlarımı oraya yönelttim. Kız karde-

şim Ülkü'nün kalmış olduğu odanın önüne geldiğimde kapıya tıklattım. "Ülkü," diye seslendim. "Alarmın çalıp duruyor. Ya erteleme ya da uyan."

Hiçbir ses gelmemesiyle tekrar, "Ülkü!" dedim. Biraz daha bekledikten sonra odasının kapısını araladım. Derin bir şekilde uyuduğunu gördüğümde yanına doğru ilerledim. Komodinin üstünde çalan telefonu titreşimden dolayı neredeyse yere düşmek üzereydi. Onu kapatıp ileriye ittikten sonra yatağın kenarına oturdum.

Ülkü biraz terlemiş gibiydi. Bir şeyler sayıklayıp duruyordu. Efe'nin buraya kolayca gelmeyeceğini bildiğim için yüzümdeki siyah kumaş maskeyi çıkarttım.

"Anne..." dedi Ülkü kısıkça. Yanlış duymadığıma emindim. "Gitme, anne."

"Ülkü," dedim uyanması için. Fakat uyanmasını da istemiyordum. Eğer annemi görüyorsa biraz daha görmeye devam edebilirdi. Acaba nasıl görüyordu? Yine çok güzel miydi annem?

Annem keşke rüyalarıma girseydi. Onu rüyamda görmeye bile razıydım. "Güzel kardeşim." Eğilip saçlarının üstünden öptüm. "Uyan abiciğim, hadi."

"Gitme, anne. Bırakma bizi!"

"Ülkü..."

Korkarak sıçradığında aniden gözlerini araladı. "Şşş," dedim hızlıca. Elimi yanağına yerleştirip yavaşça okşadım. "Sakin ol, abiciğim. Benim."

"Abi..." dedi Ülkü ağlamaklı bir sesle. Bana sarılmasıyla başını göğsüme sakladı. Eş zamanlı olarak dudaklarından bir hıçkırık koptu.

"Ne oldu, Ülkü?" diye sordum sakinleşmesi için sırtını okşarken. "Niye ağlıyorsun?"

"Abi..." Tekrar hıçkırdı. "Ben..."

"Tamam," dedim konuşamayacağını anladığımda. "Tamam, abiciğim. Ağla. Ağla da rahatla."

Ülkü en küçüğümüz olduğu için ona hiç kıyamazdık. Ablam ve ben, elimizden geldiğince onu en iyi şekilde büyütmeye çalışmıştık. Babamın gölgesinde çoğu şeyi yapmamıza pek izin olmasa da Ülkü kendi ayaklarının üstünde durana kadar desteğimizi ondan hiç esirgememiştik.

Ağlayışları biraz daha kesilse de bana sarılmaya devam etti. Rahat rahat ağlamasına izin verdim. Ülkü, bütün duygularını açıkça yaşayan bir kız olmuştu. Ne ağladığını gizlerdi ne de güldüğünü. Yüzüne baktığında ne hissettiğini kolaylıkla anlardın.

"Biraz daha iyi misin, abiciğim?"

"Hı hı," dediğinde hafifçe geriye çekildi.

"Niye ağladın, güzel kardeşim?" Gözlerimiz birbirine bakmaya başladı. Elimin tersiyle gözündeki yaşları sildim. "Söyle bakalım."

"Annemi gördüm..." dedi fısıltıdan ibaret bir sesle. "Çok özlemişim onu. Çok. Böyle kokusu burnuma geldi. Nasıl güzel kokuyordu. Cennet gibiydi. Elini uzattı, tuttum. Sanki hissettim annemi. Çok gerçekçiydi..."

İnsan kardeşinin rüyasını kıskanır mıydı? Kıskanırmış.

"Ellerinden öpmek istedim. Burcu burcu kokuyordu. Adı gibi rüyama resmen bahar getirdi. Kucağında bir bebek vardı."

Kaşlarımı çattım.

"Bebek mi?"

"Evet," dedi Ülkü. Bana iyice yaklaştığında sesini kıstı. "Ablamın düşük yaptığı bebek. Umay'a söyle, üzülmesin, bebeği benimle dedi. Çok garipti. Hâlbuki ablam düşük yaptığında annem hayatta bile değildi." Bakışlarını kaldırıp merakla bana baktı. "Bunu ablama anlatmalı mıyım, abi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır Ülkü," dedim hızlıca. "Sakın anlatma. Ablam böyle şeyleri kafaya çok takar, bilmiyor musun? En iyisi hiç söylememek. Düşük yaptığı bebeği unutana kadar ne tedaviler gördü. Şimdi tekrar hatırlarsa yine o günlere dönebilir."

"Peki," dedi kabullenerek. "Seni de gördüm. Annemin yanındaydın. Çok mutluydun." Elini yanağıma yerleştirdi. "Yüzündeki yara iyileşmişti. Sanki hiç yaralanmamış gibiydin." Dudaklarını yanağıma bastırdı. "Bir gün iyileşecek mi sence?"

"Rüyanda gördüğüne göre iyileşecek demek ki..."

"Dalga geçme, abilik!" dediğinde eliyle omzuma vurdu.

"Kızım, iyileşme ihtimali olsa zaten düzelmez miydi? Geçti artık. Bu yüze alış."

"Sen alışabildin mi?" diye sorduğunda dudaklarını büzdü. "Birinin dokunmasından hazzetmiyorsun bile abi. Sürekli maskeyle dolaşmaktan sıkılmadın mı? Bırak, insanlar ne düşünürse düşünsün."

Demesi kolaydı tabii. Zihnim, çok uzak olmayan fakat çok uzak olmasını istediğim bir anıya doğru sürüklendi. Yüzümden yaralandıktan sonra hayata yavaş yavaş döndüğüm zamanlardan birindeydim.

Beni tanıyanlar, gözlerindeki şaşkınlığı saklayamıyorlardı. Ayna bana her sabah hatırlatıyordu; operasyon beni değiştirmişti ve yüzümdeki izler, yaşadıklarımın kanıtıydı. Bu izlerle barışık yaşamayı öğrenmeye çalışıyordum, ta ki o güne kadar.

Ülkü ve arkadaşları, yaşları gereği daha olgun insanlardı ancak bazen insanın içindeki çocuk, dışarıdan gelen farklılıklara olgun bir tepki vermekten uzak kalabiliyordu. Okulun önüne vardığımda, Ülkü'yü ve arkadaşlarını bir grup hâlinde gördüm. Onlara doğru ilerledikçe bazılarının gözlerinin yüzümdeki izlere takıldığını fark ettim. Ardından da kıkırdamalar ve fısıltılar arasında yüzümle ilgili yapılan yorumları duydum.

Ülkü, arkadaşlarının tepkilerini gördü ve bir anlık tereddütten sonra yanıma geldi. Gözlerinde, yaşadığımız bu durum karşısında duyduğu üzüntüyü ve karışıklığı görebiliyordum. "Hadi, gidelim," dedi sessizce ve arkadaşlarının bakışlarından kaçarcasına. Yürürken aramızda bir sessizlik hâkimdi, her ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilemez hâldeydik.

Ülkü kendini tutamayıp, "Özür dilerim," dedi. "Onların bakışlarına maruz kaldığın için çok özür dilerim, abi."

"Kim olsa bakardı. Bakılmayacak gibi değil," dediğim sırada arabaya yerleşmiştik. İçim biraz daha rahatlamıştı. "Yüzüm rahatsız edici seviyede."

Ülkü'nün gözleri doldu. "Bir daha hiçbiriyle konuşmayacağım. Seninle dalga geçtikleri için onlar adına utanıyorum. Sen bizim için savaştın. Bunu anlamak zor olamaz," dedi hüzünle. "Üzülme abi, kimse senin kadar cesur olamaz."

"Üzülmüyorum," dedim gururuma yediremezken. "Kabullenmemiz gereken bir durum. Onlar ilk değil, son da olmayacak."

"Senin gibi güçlü biri olmak isterdim," dedi Ülkü nazik bir tonda. "Bana hep güç veren sen oldun. Bu gücünü sakın kaybetme abi, olur mu? Sen benim kahramanımsın."

Sen benim kahramanımsın. Bu basit cümle yüreğime işledi; tüm acıları, tüm yaraları iyileştiren bir merhem gibiydi.

"Kahramanlar maske takar, unuttun mu yoksa?" diye sordum ona hatırlatmak istercesine.

"Unutmadım," dediğinde Ülkü kollarını boynuma doladı. Sevgi dolu bir kızdı. "Hep kahramanım olarak kalacaksın, abi. Sen kabul etmesen de öyle olacaksın."

"Hadi," dedim saçlarını karıştırdığımda. "Kalk da kahvaltı yapalım. Bu son günümüz. Gece yola çıkacağım."

Geriye çekildiğinde üzgün bir tavırla yüzüme baktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet," dedim. "Yarbay Beton çağırdı. Hemen göreve çıkmasak da üsse çağırdı. Oraya gideceğim. Sonrasında vakit kaybetmeden operasyona başlarız."

"Yarbay Beton'a onu çok özlediğimi söyler misin?" dedi Ülkü hasretin ağır bastığı sesiyle. "Son zamanlarda mesajlarıma dönüş yapmıyor. Ne hâlde olduğunu bilmiyorum. Onun için meraklanıyorum. Benimle konuşmayı kesti."

"Ülkü, adamın yarbay olduğunun farkında mısın?" Kafamı iki yana salladım. "Konuşmayı kestiğinden değil, sana dönüş yapacak vakti yoktur. Onu görür görmez selamını söylerim."

Seslice ofladı. Âkif Cesur Beton, Ülkü'ye çocukluğundan beri hep değer vermiş, ne olursa olsun elini onun üstünden çekmemişti. Ülkü de Âkif Cesur'u bir büyüğü olarak görmüş, onu baba yerine bile koymuştu.

"Oyalanmadan kahvaltıya gel," diyerek odasından çıktım. Ablamın seslendiğini işittim.

"Barut Ulu!"

"Efendim."

"Barut Ulu!"

Gözlerimi devirerek sesin geldiği yere doğru ilerledim. Ablam mutfaktan sesleniyordu. Kapıdan kafamı uzattığımda bakışları beni buldu. "Heh," dedi. "Efe'yi çağırıp gelsene ablam. En son odasındaydı. Kahvaltımızı yapalım."

Kafamı sallayıp Efe'nin odasına gittim. "Efe," dediğimde onun yatakta uyuduğunu gördüm. Yanına vardığımda hiç kıpırdamadan durdu. Gerçekten uyuyor gibiydi fakat emin olamamıştım. Efe'de biraz oyunculuk vardı. "Paşam, kahvaltı yapacağız."

"Sonra yiyeceğim," diye mırıldandı. Sesinden gerçekten uyuduğu belli oluyordu. "Uyuyacağım."

"Annen çağırıyor."

"Anneme uyuduğumu söyle. Sonra acıkınca yiyeceğim."

Onu daha fazla rahatsız etmeden odasından çıktım ve mutfağa geri döndüm. O sırada diğer yeğenim Bahar, uyuklar bir hâlde yürüyordu. Ablamın en büyük çocuğuydu.

Bahar, beni fark ettiğinde, "Günaydın dayı," dedi. Annemin adını taşıyordu. Ona her adıyla hitap ettiğimde yüreğime bir ağırlık çöküyordu. "Annem yine çok sinirli mi?"

"Ben biraz sinirini aldım," dedim.

"Keşke her sabah seninle birlikte olsak," dedi Bahar. "Barış abi de olur. Yeter ki biri sabahları bizimle olsun."

"Ablam duymasın, çok üzülür," dediğimde sesimi alçak bir tonda tuttum. "Zaten bu aralar ağlamaya yer arıyor."

"Dayı yeğen ne kaynatıyorsunuz siz?" dedi Ülkü. Odasından çıkmış, mutfağa doğru geliyordu. "Bensiz dedikodu mu yapıyorsunuz?"

"Hiç," dedi Bahar. "Annem tekrar bağırmadan kahvaltıya geçelim."

Bahar önden ilerlediğinde peşine takıldık. Ablam her sabah olduğu gibi bu sabah da döktürmüştü. Yerlerimizi aldığımızda. "Efe nerede, Barut?" diye sordu.

"Uyumuş," dedim. "Kaldırmaya kıyamadım. Ben uyanınca yerim dedi."

"Okula ödevini yapmadığı için mi gitmek istemedi?" diye sordu Umay ablam. "Hasta falan mı ki? Sabah keyfi de pek yoktu. Ben gidip ateşine bir bakayım."

Kalkmak üzereyken onu durdurdum. "Hasta değil. Çocuk işte. Bizim de küçükken okulu kırdığımız zamanlar oluyordu. Sadece kalbi kırılmış. Yanında oturan kız, başka bir yere mi ne geçmiş. Ondan bahsetti. O yüzden okula gitmek istemiyordur."

"Ben bu çocuğun aşk hayatından bıktım," dediğinde sandalyesine tekrar oturdu. "Anneciğim," diyerek Bahar'a döndü. "Senin böyle şeylerin yok, değil mi?"

"Bahar çok güzel bir kız," dedi Ülkü. "Kalbi kırılmaz onun, kalp kırar."

"Abartma teyze," dedi Bahar çekingen bir tavırla. "Hem senin kadar güzel değilim ki. Sana bakan bir daha bakıyor."

"Kimmiş o Ülkü'ye bakan?" diye sorarak kaşlarımı çattım.

"Aman abi," dedi Ülkü homurdanırcasına. "Sabah sabah başlama. Hiç senin mağara adamlığını çekemeyeceğim." Tezgâhın üstünden tabakları getirdikten sonra Barış'a döndü. "Barış abilik, senin gibi bir adam nasıl olur da abimle arkadaş olur, anlamıyorum. Abimi henüz dağdan indiremedik biz. Sen hiç onun gibi değilsin."

Barış gülmeye başladı.

"Sen bu dağdan inememişe aldırma. O sadece üç kelime biliyor ve ateş yakabiliyor. Başka bir yeteneği yok. Yavaş yavaş evrimleşecek."

"Güleyim de boşa gitmesin," dedim ters bir tavırla.

"Ha, bir de gülmeyi öğrenmiş," dedi Barış. Ülkü'ye göz kırptı.

Sinirle, "Lan, siktirtme belanı," dedim. Bakışlarım aniden Bahar'ı buldu. "Bak, yeğenimin yanında ağzımı da bozduruyorsun. Sen bunlara uyma, dayıcığım. Söylediklerimi de unut."

"Ben küçük değilim, dayı," dedi Bahar. "Efe bile küfür biliyor."

Umay ablam kızarcasına, "Bilir tabii. Dayısı sağ olsun!" dedi. "Efe'nin ağzından küfür hiç eksik olmuyor. Kızdığımda da dayım da dayım deyip duruyor. Bunlara hep sen kötü örnek oluyorsun, Barut Ulu."

"Bu çocuğun tek dayısı ben değilim ki," dedim rahat bir tınıyla. "Barış dayısı da var. Ne malum benim olduğum?"

"Çocuk maskeli dayım diye bir tek sana diyor, Barut Ulu," dedi ablam. "Özellikle de Efe'nin yanında o ağzına sahip çık."

"Emrin olur," dedim ablamı daha fazla sinir etmemek için. Herkes kahvaltısına odakladığında Ülkü'nün çalan telefonu dikkatleri dağıtmıştı. Ülkü başta açmak istemese de en sonunda çağrıyı yanıtladı.

Bir süre telefonla görüşme yaptı. Konuşmalarının arasından bir cümleye odaklanmıştım. Masadakilere dönüp, "Okula devam etmeyeceğim der-

ken?" dedim. Ülkü, liseyi bitirir bitirmez iş hayatına atılmıştı. Daha çok küçükken kendini zorla ajansa kaydettirmiş, modellik macerası orada başlamıştı. Bazı reklam işlerinde modellik yapmaya devam ediyordu fakat ben bu işte ilerlemesinden hiç hoşnut değildim. Bu sektörde doğru düzgün tek bir insan yoktu ve ben kardeşimi yolda bulmamıştım.

Şimdi ise telefonda yeni bir reklam çekimi için müsaitliğini sormuşlardı ve Ülkü önümüzdeki günlerde tamamen boş olduğunu söylemişti. Laf arasında da okula devam etmeyeceğini ağzından kaçırmıştı. İşte bu, onunla kavga etmem için yeterli bir nedendi. Okul kırmızı çizgimdi ve Ülkü'nün bu hayatta yapmak istemediği tek şey, okula gitmekti.

"Öyle demek istemedim," dedi Ülkü lafı evirip çevirirken.

"Ya ne demek istedin, Ülkü?"

Ülkü sıkıntıyla, "Bölümüm giderek zorlaştı," dedi. "Beni de çok fazla yorduğu için bu dönem dondurmayı düşünüyordum."

"Okulunu falan dondurmuyorsun. Okul seni yoruyor diye dondurmak da neyin nesi? O bölümü bitireceksin Ülkü!" dediğimde sesim hiç olmadığı kadar sertti.

"Otuz yaşına merdiven dayadım. Okul mu kaldı, abi?" dedi Ülkü.

"Otuz yaşına merdiven dayadın ama hiç gece kulüplerinden çıkayım demiyorsun. Seni ne zaman arasam mutlaka arkadan müzik sesi geliyor."

"Şimdi gitmeyeceğim de ne zaman gideceğim? Hayatımı yaşamak istiyorum!"

"Ülkü," dedim sabrımın son demlerindeyken. "Oku abiciğim, oku. Okumanın yaşı olmaz. Seni küçükken ajansa neden yazdırdık? Okulunu okuyacağını söylediğin için."

"Abla," dedi Ülkü benden yüz bulamayınca. "Lütfen, bir şey söyle. Ben okumayacağım demiyorum ki..."

"Abin haklı Ülkü," dedi Umay ablam. "Hem bize ne söz vermiştin? Avukat olacaktın hani?"

"Olacağım," dedi Ülkü ağlamaklı bir ifadeyle. "Sadece hem okulu hem işi aynı anda götüremiyorum. Birinden biri aksıyor."

"O zaman işi bırakabilirsin. Eğitimin çok daha önemli. Bütün masraflarını ben karşılayacağım, sen yeter ki oku," dedim taviz vermeyerek.

"Çok güzel projelerim var," derken dudaklarını büzdü Ülkü. "Gelecek dönem okuluma devam edeceğim. Bu dönem projelerime devam etsem abilik?"

Ona ters bir bakış attım.

"Ne projen varmış?"

"Reklam çekimlerim mevcut. Çok ünlü markaların reklam yüzü olacağım."

"Abiciğim," dedim sinirlenmemeye çalışarak. "Konu kapandı. Okulunu hiçbir şekilde yarıda bırakmıyorsun. Projelerine de okulun tatil olunca devam edersin."

"Of ya," dedi Ülkü yanaklarını şişirerek. "Kaç yaşına geldim, izniniz olmadan hiçbir şey yapamıyorum. Reva mı bu bana? Akranlarımın çocukları oldu, çocukları!"

"Evlenmek istedin de hayır mı dedik, Ülkü?" dedim ters bir şekilde. "Nerede parti, orada sen! Aklın bir karış havada. Tabii ki akranlarının boy boy çocuğu olur. Okulunu bile bitiremedin ya."

"Barış abilik," dedi Ülkü en sonunda ondan medet umarken. "Sabah şekerin üzülüyor, şunlara bir şey de."

"Ablanla abin haklı fıstık," dedi Barış bize katılarak. "Koca parası mı yiyeceksin? Oku da mesleğini eline al."

Ülkü kendini savunmaya geçti.

"Koca parası yiyecek değilim. Kendi ayaklarımın üstünde durabiliyorum."

"Benim banka hesabım hiç öyle demiyor."

Sessiz mırıldanışımla Ülkü'nün gözlerini sinir bürüdü.

"Okul masraflarımı ödeyeceğini söyleyen sendin! O yüzden senin kartını kullanıyorum herhâlde!"

"En son kartımdan on üç bin lira harcama yapılmış, Ülkü. Hangi okulun masrafı bu kadar yüksek?" diye sorarken şüpheyle baktım.

"Çanta aldım," dedi Ülkü istifini bozmadan. "Okul için lazımdı. Okuldaki herkesin çantası çok güzel, benim güzel olmasın mı abilik?"

"Kızım, sen bu adamı batırırsın," dedi Barış keyifle. "Senin kocana şimdiden acıdım. Evlendiğiniz günün ertesi günü, harcamalarından dolayı seni kapıya bırakırsa şaşırmam."

"Hiç de bile," dedi Ülkü. "Ben her şeyin en güzelini hak ediyorum." Bakışları beni bulduğunda yavru köpek bakışları attı. "Öyle değil mi abi?"

Onu kendime doğru çekip kollarımın arasına aldım. Küçük bir kız çocuğu gibiydi. Bir türlü büyüyememişti. Ülkü kıkırdamaya başladığında saçlarının üstünden öptüm. "Hak ediyorsun," dedim emin bir tonda. "Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Bütün maaşım sana feda olsun. Olsun da Ülkü, keşke bizi de üzmesen."

"Abi..."

"Okuluna devam et, Ülkü," dedim. "Kimse için değil. Kendin için. Yıllar sonra bize teşekkür edeceksin. Biraz dişini sıkacaksın, daha sonra diplomanı aldığında hangi mesleği yapmak istiyorsan onu yaparsın."

"Okul şehrin bir ucunda," diyerek dudaklarını ısırdı Ülkü. "Bana arabanı verirsen söz devam edeceğim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Araba mı yani derdin?" Kafasını hızlıca salladı. "Devam etmezsen..."

"Devam edeceğim," dedi Ülkü. "Araba hayatımı daha da kolaylaştıracak."

Ona inanmayan bakışlar atarken bir anlığına düşündüm. Araba kapıda öylece yatıyordu. İzinde olduğum günler motorum da olduğu için genelde onu tercih ediyor, arabayı nadiren kullanıyordum. Ülkü'nün gidip gelmesine daha çok yardımcı olacağı için karşı çıkmayacaktım. Her türlü geceleri dışarı çıkacaktı, en azından taksi ya da başkasının arabasıyla gidip geleceğine benim arabamı kullanabilirdi.

"Ne diyorsun abla?" diye sordum onun da fikrini almak isterken.

"Araba için para biriktirmekten dışarıda bir şey yemiyordu," dedi Umay ablam. "Arabanı kullanırsa bir süre rahata erer." Bakışlarını Ülkü'ye çevirdi. "Eve trafik cezası gelirse direkt Barut Ulu'ya atarım ama haberin olsun, Ülkü."

"Trafik kuralları benden sorulur," dedi Ülkü sevinçle. Aniden bana dönüp sarıldı. "Çok teşekkür ederim, abi. Çok teşekkür ederim. İyi ki benim abimsin," dedi. "Bu arabayı almak için on yıl para biriktirsem yine de alamazdım."

"Tamamen senin olmadı, Ülkü," dedim. "Sadece bir süreliğine kullanacaksın. Okul için."

Eline telefonunu alan Ülkü heyecanla, "Pembe direksiyon kılıfı sipariş edeceğim," dedi.

"Sakın!" dedim aceleyle. "Sakın Ülkü, arabanın hiçbir yerini değiştirmiyorsun! Sana nasıl verdiysem öyle geri alacağım."

"Gözüm gibi bakacağıma emin olabilirsin," dedi Ülkü. "Sadece çok siyah, biraz süslesek hiçbir şey olmaz. Renk lazım arabaya."

"Sen arabanın üstüne bir bardak soğuk su iç kardeşim," dedi Barış gülerek. "Artık onu Ülkü'den alamazsın. O bundan sonra Ülkü'nün arabası."

"Hata mı ettim?" diye sorarken hem ablam hem de Barış bana pişman olacaksın der gibi bakıyordu.

"Hem de ne hata," dedi Barış.

Ülkü'nün yüzündeki gülümseme görmeye değerdi. Ne olursa olsun bu kıza kıyamıyordum. Bir tane kardeşim vardı. "Beni pişman etme, Ülkü," dedim.

"Hiç pişman eder miyim abilerin abisi!" dedi Ülkü. Çok fazla güven vermiyordu. "Bir şey olmayacak, kardeşine güven." Sandalyeden kalktı. "Ben hazırlanacağım." Gitmeden yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

Yüzümü buruşturarak, "Yapma be kızım," dedim. "Sevmiyorum şöyle öpülmeyi." Bir yandan söylenirken diğer yandan yanağımdaki ıslaklığı sildim. Ülkü ise fırsattan istifade ederek odasına geri gitmişti. Kahvaltı tamamen bittiğinde kendimi tekrar televizyonun önüne attım. Gündemde olan bitene bakarken operasyonlarla ilgili bir şey görememiştim. Sabah ne konuşulduysa aynı gündem devam ediyordu.

"Çok az izin yaptın, Barut Ulu'm," dedi Umay ablam hüzün dolu bir tonda. Yanıma gelerek koltuğa oturdu. Bir elini omzuma koydu. "Kendine bu kadar çok yüklenme. Yorgun düşersen ne olacak? Dağda tepede hâlsiz mi düşmek istiyorsun?"

"Beni düşünme," dedim soğuk bir sesle. "Tam aksine. Ben operasyona çıktığımda daha çok güçleniyorum. Evde oturmak beni daha çok yoruyor. Sürekli hareket etmeye alışmışım."

"Barış'ı da götürecek misin?" diye sordu merakla. "Biraz daha kalsın, ben onu sonra götürürüm."

"Barış'a sor," dedim onun ne düşündüğünü bilmezken. "Kalmak isterse kalır."

"Nerede kalıyormuşum?" Barış'ın sesini duymamızla ikimiz de arkamıza doğru döndük. Barış, tekerlekli sandalyesini sürerek yanımıza geldi. "Dedikodumu mu yapıyorsunuz? Hem de bensiz!"

"Ablam seni göndermek istemiyormuş," dedim. "Sana bir kız ayarlamış. Evermeden de rahat bırakmayacakmış."

"Hassiktir len oradan," dedi Barış. "Önce seni evereceğiz."

"Sen benden yaş olarak büyüksün," dedim. "O yüzden öncelik senin. Sen evlenmeden ben evlenmem."

"Ben sıramı sana verdim," dedi Barış altta kalmayıp. "O yüzden sıra senin. Ee Umay abla, yok mu şöyle şu herifin ağzını yüzünü kıracak bir kadın?"

Ablam şefkat dolu bir sesle, "Kardeşime kıyamam ki ben," dedi. Başını omzuma yerleştirdi. "Aklımda birkaç kişi var fakat Barut Ulu hiç yanaşmıyor. Ben bu çocuğun mürüvvetini görmeden mi öleceğim?"

Ablam yine evlilik konusuna balıklama atlamıştı. Sabaha kadar bulduğu kişiler ya da nasıl biriyle evlenmem gerektiği hakkında konuşur dururdu. Başımı ağrıtmaya hiç niyetim yoktu. "Size iyi oturmalar," dediğimde onlara hiç fırsat vermeden oturduğum yerden kalktım. "Sohbetinize hiç doyum olmuyor. Ben gidip hazırlanacağım. Gece yola çıkmam lazım. Şehir değiştireceğim."

İkisi de arkamdan seslense de kalmış olduğum odaya ilerledim. Eşyalarımı yatağın üstüne bıraktığımda sırt ve el çantasını da ortaya çıkardım. Ablamın yıkayıp ütülediği formaları askılarından ayırdığımda elimi cebime attım. Ceplerimi daha dikkatli kontrol ettim. Tam o sırada odanın kapısı açıldı.

Barış tekerlekli sandalyesini ittirip içeriye girdi. "Koltuğa düşürmüşsün," dediğinde elindeki fotoğrafı bana doğru uzattı. "Evdekiler görmeden sakladım."

İçimin rahatlamasıyla fotoğrafı ondan aldım. Çok büyük olmayan bir fotoğraftı. Vesikalık denecek kadar küçüktü boyutu. "Ben de tam onu arıyordum," dedim. "Koltukta uyurken düşürmüş olmalıyım. İyi ki ablam görmedi. Kırk yıl çenesinden kurtulamazdım."

"Onun karşısına çıkmayacak mısın?" diye sordu Barış.

Kafamı iki yana salladım.

"Hangi yüzle çıkacağım?"

"Barut," dedi Barış sertçe. "Bu kadın yıllar önce seni hayata döndüren doktor değil mi?"

"Değil."

Kaşlarını çattı.

"Ne anlatıyorsun oğlum sen? Gece çakırkeyif hâlinle neyin var neyin yoksa döküldün. Şimdi ne diye dansöz gibi kıvırıyorsun?"

Kıvırdığım yoktu. "Doktor değildi," diyerek onu düzelttim. "İntörndü."

"Vay amına koyayım, çok şey değişti!"

Zihnim o ana yolculuk yaptı.

Bakışlarım odanın kapısındaydı. Dakikalardır birinin gelmesini bekliyordum fakat kimsenin gelip gittiği yoktu. Bir kolumu yatağa kelepçeledikleri için hiçbir şekilde uzaklaşamıyordum. Kolumu çektiğimde bileğim zorlandı. Metalin vurulma sesi etrafa yayıldığında gürültü çıkartabildiğim kadar çıkardım.

En sonunda kapı açılınca, kafamı uzatarak kimin geldiğine baktım.

O'ydu...

Balkan Kızı.

Talia Alaz.

Üstünde beyaz önlüğü, ayağında göz alıcı renkli terlikleri, omuzlarına dökülen kızıl saçları ve yüzüne dağılmış çilleriyle bana doğru geliyordu. Fakat sinirliydi.

Bir süredir bu hastanedeydim ve çıkmam yasaktı. Tek tanıdığım kişi ise oydu. Hangi ülkede olduğumu bile bilmiyordum. Herkes buraya sınır diyordu ve onlar için tehdit oluşturup oluşturmadığımı bilmedikleri için bana hiçbir bilgi verilmiyordu.

"Senin yüzünden hocam bana kızdı!" dedi çatık kaşlarıyla. "Sana doktor olmadığımı söyledim."

Öylece yüzüne baktığımda sanki benden bir cevap bekliyor gibiydi. Konuşamıyordum. Yüzüm, büyük bir kısmından yara aldığım için geçirdiğim operasyondan dolayı uyuşuk bir hâldeydi.

Dudaklarını büzerek yanıma geldiğinde aramızdaki mesafeyi kısaltı.

"Beni anladığını sanıyordum..."

Anlıyorum. Anlıyorum, Balkan Kızı. Keşke sen de beni anlasan.

Buradaki herkes yalnızca İngilizce konuşuyordu. Gelen hastalar ise farklı dillerde konuşuyordu. Hastalar aracılığıyla nerede olduğumu tespit etmeye çalışıyordum fakat uzun sürecek gibiydi.

"Neden gelen doktorun sana bakmasını kabul etmedin?" diye sorduğunda gözleri bir alev topu gibi parladı. "Üstelik kabul etmediğin gibi bir de beni talep etmişsin. Ben yalnızca intörnüm!"

Çünkü sen haricinde kimseyi tanımıyorum, Balkan Kızı. Biri beni öldürmek isteyebilirdi. Ben hayalet askerdim ve biri hayalet asker olduğumu fark ettiği an, ifşalanmama neden olabilirdi.

Bunları demek istesem de yüzüne bakmaya devam ettim.

"İsimsiz Asker..." dedi içli bir şekilde. Bana İsimsiz Asker diyordu. Sesi melodi gibiydi. İlaçlardan dolayı uyuşuk bir hâlde olmasam bile onun seni duyduğum an yine yatışıyordum. Masal gibiydi.

"Durumun kritik. Henüz iyileşmiş sayılmazsın. Sınırdayız ve burada hepimizin hayatı tehlikede. Savaşın ortasındayız. Bize yardımcı olmalısın ki işimizi yapabilelim."

Söyledikleri bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkıyordu. Ona, Ayhan amca ve Maria teyzenin kızı olduğunu anladığım andan beri bir farklı bakıyordum. İlk gördüğüm anda fark etmemiştim fakat sinirlendiği an Balkan dillerinde konuşmasıyla, kolundaki doğum iziyle, kızıl saçlarıyla, hiç durmadan nefessiz konuşmasıyla onun o olduğunu anlamıştım. Adını ise çok geç öğrenmiştim.

"Beni anladın mı?" diye sorarken elimden tuttu. Bakışlarım ellerimize düştüğünde onun artık bir kadın olduğunu idrak edemiyordum. Sanki hep küçük bir kız olarak kalacaktı.

Elimi tutma nedeni onu anladıysam bir kere sıkmam içindi. Konuşamadığım için bu şekilde iletişime geçiyorduk. Hissettiğim güçle elini hafifçe sıktım.

"Süper!" dedi heyecanla. Onun enerjisine yetişemiyordum. Hiç durmadan nasıl konuştuğunu anlayamıyordum. "Şimdi uzman doktorumuzu çağırıyorum." Elini bırakmadığım için benden uzaklaşamadı. Bakışları elime düştü. "Ne oldu?"

Avucunu açtığımda harfleri teker teker çizdim.

"Sadece sen. Beni sadece sen tedavi edeceksin."

Bir ormanı anımsatan gözleri daha da parladığında, "Ben sana ne anlattım?" dedi. O kadar çok şey anlatmıştı ki hangisinden bahsettiğini bilmiyordum. "Ben yalnızca intörnüm. Üstelik buraya gelmem yasal bile değildi. Biri fark ederse okul hayatım da kariyerim de tamamen biter. Henüz resmî olarak doktor değilim."

"Resmî olarak doktor değildi," dedim daldığım düşüncelerden sıyrıldığımda. Onunla bunun kavgasını çok yapmıştım. Benim gözümde diğer doktorlardan bir farkı yoktu lakin kendisi resmî olarak doktor olmadığını, henüz atanmadığını söyleyip duruyordu.

"Sonuç olarak bu kız senin hayatını kurtardı."

Kurtarmıştı. Onu en son gördüğümde kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum fakat on yıldan uzun süredir ondan haber alamıyordum. Ülkü, liseye başlayana kadar çocukluk arkadaşını bize sorup durmuş, onun artık Makedonya'ya taşındığını söylemiştik. Bir daha ne görmüş ne de duymuştuk. Böylece on yıldan fazlasını devirmiştik.

Birkaç sene önce ise tekrar karşıma çıkmıştı. Büyümüştü. Yirmili yaşlarının ortasındaydı sanırım. Tıp Fakültesi altıncı sınıfa geçtiğini söyleyip durmuştu.

"O kızın fotoğrafını taşıyorsan kardeşim, karşısına çıkacaksın. Yok öyle uzakta durmak!" dedi Barış kararlı bir sesle.

"Ona ulaşamıyorum," dedim açık yüreklilikle. "Sanki geldi, beni hayatta tuttu ve gitti. Hiç olmamış gibi. Onun karşısına çıkmak istemedim mi sanıyorsun? Bu saatten sonra nasıl çıkacağım?"

Hastaneden ayrılıp ülkeme geri geldiğimde, tamamen tedavi olduktan sonra aramıştım onu ama hiçbir yerde bulamamıştım.

"Hiçbir şey için geç değil."

"Geç," dedim kabullenmiş bir şekilde. "Aradan tekrar yıllar geçti. Belki evlenip barklanmıştır. Karşısına çıkıp kafasını karıştırmaya gerek var mı? Yok. Hem artık geri dönmeyeceğim operasyonlara gidiyorum. Geri döneceğim bile kesin değilken kimsenin kafasını bulandırmayayım."

"Kader sizi tekrardan karşılaştıracak," dedi Barış emin bir tonda.

"Hayırdır kardeşim, anlaşma mı yaptın?"

Barış bilmiş bir tavırla, "Seni tanıyorum," dedi. "O fotoğrafı yüreğinde taşıdığına göre o kadın hiçbir zaman öylesine biri olmadı. Er ya da geç, sen onu tekrar bulacaksın."

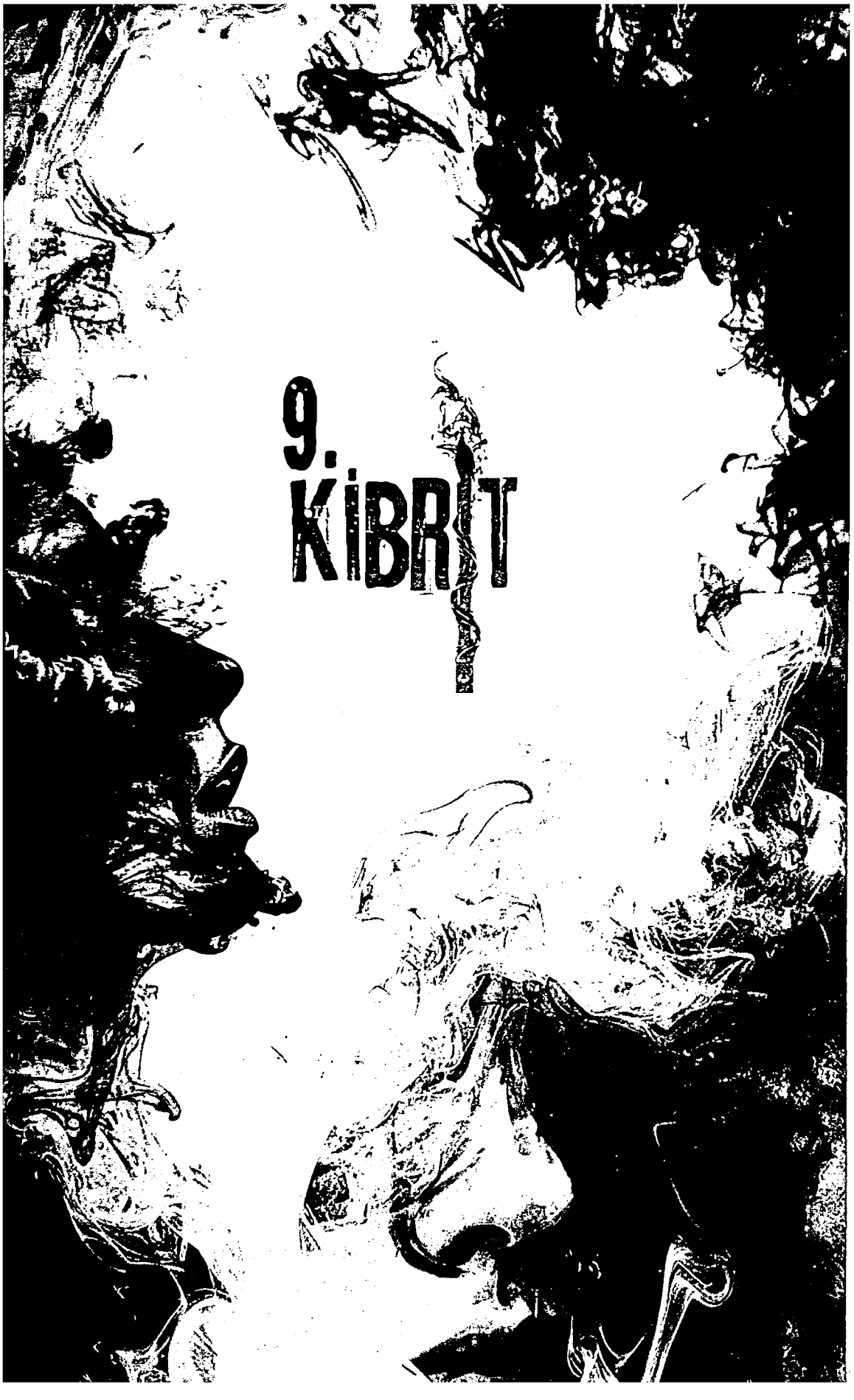
Barış başka bir şey demeden odadan çıktığında hazırlanmaya devam ettim. Avucumda duran fotoğrafa baktım. Hastane kartında olan fotoğrafıydı ve en doğal hâliyle çekilmişti. Güzel bir kadındı. Saatlerce kendine baktıracak kadar hem de.

"Senden fotoğrafını çaldığım için pişman değilim, Balkan Kızı," diye fısıldadım boşluğa doğru. "O kadar güzel gülmeseydin giderken fotoğrafını yanımda götürmezdim."

Yüzüm değil, benim en büyük yaram oydu.

Hikâyemi başlatan bir yara...

"Sana sözüm var. Seni bir kez daha görmeden ölmeyeceğim, Balkan Kızı."

9.
KİBRİT

"Seni tekrar gördüğümde dünya duracak gibi hissedeceğim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

"İnsan büyür beşikte, mezarda yatmak için ve kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için."

Ne güzel demiş, Hüseyin Nihal Atsız.

Bu cümleler, okuduğumdan beri aklıma kazınmıştı. Çok okur, çok yazar, çok anlamaya çalışırdım. Okuma alışkanlığımı annem sayesinde kazanmıştım. Her hafta bir kitap bitirmemi sağlar, mutlaka şiir okumamı isterdi. Kendisi de bir şeyler karalayan biri olduğu için bizi de hep öyle yetiştirmişti.

İlk şiirimi anneme yazmıştım ve ona kibritten yaptığım evi vereceğim zaman şiirimi de okuyacaktım. Nasip olmamıştı. İlk ve son şiirim olarak kalsa da yine de şiir okumaya devam ettim. Çünkü annem, "Şiir okumak, bazen acılarını geçirmeye yardımcı olabilir," demişti. Öyle de olmuştu.

Acılarım yalnızca böyle dinerdi. Dinmeyen acılarım için ise yapacak bir şeyim yoktu. Ancak toprağın altına girerse bu beden, huzur bulurdu. Yaşarken huzuru bulamazdım. Her an tehlikede olsam da toprağın altı yakın zamanda gözükmüyordu.

Yapmam gerekenler vardı ve dünyaya yayılmış bir terör örgütü varken, onların büyük çoğunluğunu temizlemeden ölmeye niyetim yoktu. İçimdeki ateş, yüreğimdeki vatan sevgisi, bana huzur veren tek şeydi. Görevimi tamamlamadan, vatanım için son nefesimi vermeden, bu acılarla baş başa kalmaya devam edecektim.

Yarbay Beton'un çağrısıyla izinlerimizi bitirmiş, üsse geçerek yeni görev yerimizi almıştık. Yolculuk boyunca ekibimle birlikte plan yapmış, bir saniyeyi bile boş geçirmeden analiz etmiştik.

"Komutanım, bir maruzatım vardı."

Timdeki askerimin seslenmesiyle kafamı elimdeki defterden kaldırdım. Elimdeki kalemi cebime yerleştirdiğimde otoriter bir sesle, "Gel," dedim. Yanımda mutlaka küçük bir defter taşır, operasyonda izleyeceğimiz planı kâğıda dökerdim. Yalnızca operasyonlar için kullanmazdım. Açıkta kalan kısımlara aklımda kalan dizelerden birkaç cümle bir şey yazardım.

"Tim olarak emrinizle birlikte çıkmaya hazırız."

Doğu Afrika'dan, Türkiye'ye kaçak yollardan girmeye çalışan ITO üyelerini alt etmek için ülke dışına çıkmıştık. Büyük bir silah sevkiyatı yapılacaktı. Dağlardaki konuşlandırılmaya silah yardımı yapacak olan ITO'nun tırlarını ve kamyonlarını yerle yeksan etmeliydik.

"Son kontrolleri yaptım. Hiçbir aksaklık gözükmüyor," diye devam etti Siren. Sadece gözleri açıkta kaldığı için mavi gözleriyle bana baktı. Üstünde bizi diğer askerlerden farklı kılan siyah kamuflajı vardı. Kendisi timin yardımcı komutanlığını yapıyordu.

Deniz Piyade Kıdemli Üsteğmen Siren.

Ona dair bilinen tek şey, denizlerin korkulu rüyası olmasıydı.

Siren, amfibi timsah askeriydi. Yani hem karada hem de suda etkili bir şekilde operasyonlar gerçekleştirebiliyordu.

Deniz Harp Okulundan başarıyla mezun olduktan sonra özel kuvvetler tarafından seçilerek Kasırga Hava Üssü'nde görev almıştı. Burada, özel eğitimler ve sıkı antrenmanlarla gölge askerlerin arasına katılmıştı.

Yardımcı komutanlık rolüyle operasyonlardaki görevi, timin güvenliğini sağlamak ve hedefleri başarıyla tamamlamaktı. Sahada kararlar alırken soğukkanlılığını koruyor, her an hazır olup ekibinin potansiyel risklerini minimize etmek için çaba gösteriyordu.

Amfibi timsah olmasının yanı sıra özel olarak aldığı keskin nişancı yetenekleriyle de biliniyordu. Uzun menzilli ateş gücüyle düşmanın saflarını dağıtıyor, operasyonların başarısını garanti altına alıyordu.

Siren'in gözleri, deniz mavisi gibi berraktı. Her zaman sakin ve kararlı bir duruşu vardı ancak onun içindeki ateş, hiç sönmeyen bir fırtına gibiydi.

Lakabı, denizlerin büyüsünü ve dehşetini simgeliyordu. Siren, sadece denizlerin güçlü dalgalarına değil, aynı zamanda düşmanın korkulu rüyasına da dönüşmüştü.

O, timin kadın askerlerinden biriydi.

"Hava yağmurlu," dedim ve bakışlarımı çadırın açıkta kalan kısmına çevirdim. "Kesilecek gibi durmuyor. Bu gece operasyonu tamamlamalıyız. Kanca, havadan destek için diğer ekiple iletişime geçti mi?"

Kanca, görevin havadan destek alınması gereken kısmını üstlenmişti. "Evet, komutanım. Kanca'dan aldığım bilgiye göre ihtiyaç zamanında ol-

duğumuz yere destek sağlayacaklar," diye cevapladı Siren. "Helikopterimiz de hazır, hedef noktayı belirledik ve rotamızı ayarladık. Siz emir verdiğiniz gibi havalanıp operasyona başlayacağız."

"Güzel," dedim. "Diğerleri hazırlıklarını tamamladı mı?"

Siren, harita üzerinde son kontrolleri yaparken, "Tamam, komutanım," diye yanıtladı. "Herkes dışarıda sizi bekliyor. Düşmanın hareketini takip ediyoruz."

Görevin hassasiyeti göz önüne alındığında, her detayın mükemmel şekilde planlanması gerekiyordu. İlerleme rotamızı bir kez daha kontrol ettim ve operasyon planını bir kez daha zihnimde gözden geçirdim. Her şeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

Ceketimi üstüme giydim.

"Çıkıyoruz."

Siren kafasını salladığında bir adım gerimden gelerek benimle birlikte yürüdü. Çadırdan dışarıya çıktığımda, Hayalet Timi'ni yağmurun altında hazır olda beklerken gördüm. Siren yanlarında yerini alırken, "Dikkat!" diye bağırdı. Sesi yankı yapmıştı.

"Rahat olun," dedim kalın çıkan sesimle. Altı kişiden oluşan time baktım. Hepsiyle gurur duyuyordum. "Şafak sökmeden silah sevkiyatı yapacak olan bütün araçların toz bulutundan ibaret olmasını istiyorum!"

Hep bir ağızdan, "Emredersiniz, komutanım!" dediler.

"Eğer operasyonu başarıyla tamamlarsanız sizi ziyafet çekmeye götüreceğim," dedim kararlı bir tonda. Hepsinin bir anda bakışı değişti. Ne olursa olsun yemeğe dayanamadıklarını biliyordum.

"Özel sipariş verebilir miyiz, komutanım?" diye sordu Yamalı. Erkek askerlerimden biriydi. Diğerlerine nazaran daha ince bir ses tonu vardı. "Annemin yaptığı börekleri çok özledim. Keşke olsa da yesek."

"Elbette," dedim duruşumu bozmadan. "Ne istiyorsanız yiyeceksiniz. Fakat ola ki operasyonda tek bir hatanız olsun, size kan kusturacağımı da bilin! Yüzümü kara çıkarmayın, hep beraber çatışıp düşmanı kendi ininde yok edeceğiz!"

"Emredersiniz, komutanım!" dediklerinde çantalarını sırtlandılar ve harekete geçmeye başladılar. Helikopteri kullanacak kişi Üsteğmen Kanca'ydı.

Helikoptere yerleşip tamamen havalandık ama hava durumu bizden yana değildi.

Hedef noktasına sağlam bir iniş gerçekleştirdikten sonra bir saat kadar yürüyeceğimiz mesafe bulunuyordu. Gece yarısı çoktan olmuş, sağanak yağmur her tarafı çamur etmişti. Gökyüzü bulutlu, ay ışığı yer yer sisin arasından süzülüyordu. Her adımımız, çıt çıkarmadan toprağa basıyordu; eğitimlerimizde defalarca tekrarlanan bu hareketler otomatikleşmişti. Timimdeki herkesin içinde aynı kararlılık, aynı sessiz anlaşma vardı.

Kulağımdaki telsizden, ekibin nefes alışlarını ve ara sıra çıkan hışırtıları duyabiliyordum. Sol tarafımda keskin nişancı Siren, sürekli olarak çevresini tarıyordu. Sağ tarafımda ise Fısıltı vardı.

Piyade Teğmen Fısıltı.

Lakabı tıpkı kendi gibi sessizlikten oluşuyordu fakat yaptıkları oldukça gürültülüydü. Fısıltı, timin bomba tahrip uzmanıydı. Diğer tim üyelerine nazaran daha küçük ve narin görünüyordu. Ancak tipine rağmen cesareti ve bilgisiyle diğerlerinden asla geri kalmazdı. Kadın askerler arasında en dikkat çeken isimlerden biriydi ve tıpkı Siren gibi gelecek nesillere örnek olacak biriydi. Timde iki kadın askerim bulunuyordu. İkisi de çok başarılı ve güçlüydü.

Fısıltı, sırt çantasında taşıdığı ağır mühimmatın yüküne aldırmadan emin adımlarla ilerliyordu. Bomba türevindeki tüm patlayıcılar konusunda uzmandı ve bu alandaki bilgisi ve becerisi diğer tim üyelerinin hayatını defalarca kurtarmıştı.

Onu timime ilk seçtiğimde, üst rütbeli askerler bana gülmüştü. Ancak Fısıltı'nın sıradan bir asker olmadığını biliyordum. O, özellikle Hayalet Timi için mükemmel bir eklem olacaktı çünkü sadece fiziksel gücü değil, aynı zamanda keskin zekâsı ve stratejik düşünme yeteneğiyle öne çıkan biriydi.

Fısıltı, adı gibi sessiz ve sakin bir yapıya sahipti. Diğer tim üyeleri arasında göze çarpmayan, sessiz sedasız işlerini halleden biriydi. Az konuşurdu ama söylediği her kelime yerinde ve etkileyiciydi.

Görev esnasında bile âdeta bir gölge gibi hareket ederdi. Her zaman tetikte, her zaman hazır ama asla gereksiz bir gürültü çıkarmazdı. İlerlerken adımları bile dikkat çekmezdi. Bir yere vardığında, etrafına sessizce göz gezdirir ve hemen işe koyulurdu.

Kısa bir süre sonra hedef bölgeye vardık. Düşman mevzisine yaklaşırken her birimiz kendi pozisyonumuza geçtik. Gözlerimizi karartmış, tamamen göreve odaklanmıştık. Başarısız olursak büyük bir askerî harekât risk altına girerdi.

Fısıltı, diğer ekip arkadaşı olan timdeki bomba tahrip uzmanına işaret verdi. O da kendine İmam diyordu.

Gece, sessizliğin hüküm sürdüğü karanlık bir örtü gibi üstümüzde asılıydı. Hayalet Timi, sessizce ilerlerken gözlerim her adımda daha da kararlılık kazanıyordu. Kalbim yalnızca vatanım için atıyordu. Görevimiz, düşmanı kendi topraklarımıza girmeden durdurmaktı ve bu gece, bu kutsal görev için hazırlanırken içimdeki ateş hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Ben, Piyade Yüzbaşı Barut.

Hayalet Timi'nin komutanı olarak ettiğim bir yemin vardı. Bu vatan uğruna şehit olmuş Mehmetçiklerin kanını yerde bırakmayacak; gazi olmuş askerlerin yarıda bıraktığı görevlerini tamamlayacaktım.

Timin her bir üyesi görevinin bilincinde, kararlılıkla ilerliyordu. Gökyüzüne karanlık çökmüştü; ayın ışığı bulutların arkasına saklanmış, bize gizlenme avantajı sağlıyordu.

"Siren, gözetleme noktasında hazır mısın?" diye sordum. Sessizlikle dolu geceye karşı konuşmam bile âdeta bir yankıydı.

"Evet, komutanım," diye yanıtladı Siren. Gözleri düşmana karşı keskin bir bakışla doluydu.

Düşmanın bölgesine yaklaştığımızda, her adım daha da dikkatle atılıyordu. Fısıltı, patlayıcıları hazırlarken, timin diğer üyeleri etrafı gözetleyerek herhangi bir tehlikeyi önceden fark etmek için uğraşıyordu.

Görevin zirvesinde, Hayalet Timi olarak düşman hattının tam kalbine sızmıştık.

"Fısıltı'dan, Komutan Barut'a, patlayıcılar yerleştirilmeye hazır."

Fısıltı'nın sesi, tıpkı adı gibi düşük bir tonla telsizden geldi.

"Anlaşıldı, komutu bekle."

Onu onayladıktan sonra iletişim ve teknik destek uzmanlarına dönüp, "Ve geriye kalan hayaletler," diye seslendim. "Sizler bu operasyonun kalbisiniz. Sinyaller, kameralar, tuzaklar... Her şey kontrolünüz altında olsun. En ufak bir hata istemiyorum."

"Emredersiniz, komutanım!" Hep bir ağızdan yanıt verdiler. İletişim sadece gerekli olduğunda, kısık telsiz sesleriyle sağlanıyordu. Onun dışında sessizdik. Yok gibiydik.

Bizler kimiz?

Gölge askerler...

Piyade Yüzbaşı Barut.

Deniz Piyade Kıdemli Üsteğmen Siren.

Hava Piyade Üsteğmen Kanca.

Piyade Teğmen İmam.

Piyade Teğmen Fısıltı.

Piyade Teğmen Yamalı.

Piyade Teğmen Mermi.

Biz Hayalet Timi'ydik ve gölge asker olarak yalnızca lakaplarımız vardı. Künyelerimizde lakabımız ve kan grubumuz dışında hiçbir şey yazmazdı. Bizim kim olduğumuzu kimse bilmezdi. Biz, birbirimizden bile saklanırdık. Bilinenler ise kaç leşimizin olduğu, yeteneklerimiz ve hangi alanlarda görev aldığımızdı. Ahmet ya da Ayşe olmamız kimsenin umurunda değildi.

Yasalar değiştiğinden beri Millî Savunma Bakanlığı tarafında gizli tutulmaya devam ediyorduk. Bağlı bulunduğumuz Kasırga Hava Üssü haritada bile görünmezdi. Türkiye Cumhuriyeti'ne ait gizli bir askerî üssün gölge askerleriydik.

Kim olduğumuz değil, ne yaptığımız bilinirdi.

"Bu gece, düşmanı kendi oyununda yeniyoruz. Ve unutmayın, sessizlik... Hayalet Timi'nin imzası," dedim ve timin diğer keskin nişancısı olan Kanca'ya, "Kanca, pozisyonunu güncelle," diye seslendim.

Kanca mekanik bir sesle, "Yüksekten baktığımda her şey net, komutanım," diye yanıt verdi. Hedef..." Bir anlık sessizlikten sonra Kanca'nın nefesi duyuldu. "Dikkat! Düşman! Sol kanattan!"

Telsizden gelen acil uyarıyla birlikte elime aldığım dürbünle olan bitene baktım. Sol tarafta büyük bir hareketlilik vardı. Beklediğimiz an gelmişti. Gecenin karanlığını delen otomatik silah sesleri aniden patlak verdi. Hayalet Timi sığınaklarda, temkinli pozisyonlarda, hazırda bekliyordu. Herkesin emniyette olduğunu biliyordum.

"Ateşle karşılık verin ama pozisyonunuzu koruyun!" diye telsizden emrettim. Mermiler saliseler içinde, geceyi aydınlatan kıvılcımlar gibi çatışmanın ortasında parladı.

Silahın dürbününden hedef noktasına bir atış gerçekleştirdim. Bu atış, bir işaret fişeğiydi ve akabinde timin patlayıcı uzmanı büyük bir yankı uyandırdı.

Derin bir nefes aldım. Elimi üniformamın cebine attığımda oraya saklamış olduğum fotoğrafı dikkatlice çıkardım. Biraz hasar almıştı. Kısık seslerle soluklanırken fotoğrafı hafifçe parmağımla okşadım. Kızıl saçları hâlâ o kadar canlı ve gözlerindeki o derin bakışlar hâlâ o kadar etkileyiciydi ki yıllar öncesine gitmekten kendimi alamadım.

Kalbim yalnızca vatanım için atıyor demiştim, değil mi? Kalbim vatanımdı ve vatanımın içinde ise yalnızca *o* vardı. Yüreğimi dolduran duygunun adıydı.

O, benim en zor zamanlarımda yanımda olan, yaralarımı saran ve ruhumu iyileştiren bir melekti. O kadın sadece bedenimi değil, ruhumu da iyileştirmişti. Sınır tanımayan gölge bir askerdim ve beni durduran tek şey bu kadın olmuştu. Çıktığım her operasyon öncesinde onun fotoğrafına bakar, geri gelmek için kendime bir neden yaratırdım. Kendisi yaşamam için bir sebepti.

Fakat o bunu bilmiyordu bile.

Son bir bakış daha attıktan sonra fotoğrafı yavaşça üniformamın cebine koydum ve yeniden siperime döndüm. Artık hazırdım. Hayalet Timi olarak vatanımızı korumak için harekete geçmeye hazırdık.

Gözlerimde, ölmek istemediğime dair kararlı bir bakış vardı.

"Sana sözüm var, Balkan Kızı. Seni bir kez daha görmeden ölmeyeceğim."

Tüfeğimi elime alarak düşmanın yoğun olduğu bir bölgeye doğru ilerledim. Mermiler havada uçuşurken bir yandan da sürekli pozisyon değiştiriyordum. Her adımda yanımdan geçen düşman ateşini hissedebiliyordum.

Çatışmanın ortasında birden düşmanın bir bombacısı belirdi. Elindeki patlayıcıları aktifleştirmeye çalışıyordu. Derin bir nefes alırken zamanın yavaşladığını hissettim. Silahımı kaldırarak bombacıyı nişan aldım. Çevik bir hareketle tetiği çektim ve bombacının yere yığılmasını sağladım. "İmam,"

dedim telsize doğru. "Saat üç yönü, elinde bomba olan teröristin yanına git ve durumu kontrol altına al."

"Emredersiniz, komutanım!" diyen İmam, saklandığı yerden çıktı ve hedefe doğru ilerledi. "Ey güzel Allah'ım, beni bugün de patlatma. Söz, kaza namazlarımı kılacağım." Görev esnasında bizden farklı kıyafet giyen tek kişi İmam'dı. Üzerindeki ekipmanlar, bomba imha operasyonları için özel olarak seçilmişti. Omzunda taşıdığı bomba tespit cihazı ve yanında bulunan çantası, her an işe koyulabilecek türdendi.

Piyade Teğmen İmam.

Bu lakabı seçmesinin garip bir hikâyesi vardı.

İmam, timdeki bir diğer bomba tahrip uzmanı olarak özel yetenekleri ve cesaretiyle biliniyordu. Ölümden korkmadığını, ölümün ondan korkması gerektiğini söylerdi. Onun görevi, tehlikeli patlayıcıları etkisiz hâle getirmekti.

Hem fiziksel hem de zihinsel olarak zorlayıcı bir görev üstlenmişti. Her bir görev, onun için son derece yüksek riskler taşıyordu. İmam'ın bu zorlayıcı işi, hem derinlemesine teknik bilgi hem de saniyeler içinde hayat kurtaracak kararlar verebilme yeteneği gerektiriyordu.

Aynı zamanda, savaş araçları konusunda uzmanlaşmış bir askerdi. Kendisi hem mühendislik eğitimi almış hem de sahada birçok operasyonda yer almıştı. İmam tanklar, zırhlı personel taşıyıcılar, mayın tarama araçları ve diğer zırhlı araçların kullanımında geniş bir deneyime sahipti. Araçların teknik özelliklerini çok iyi bilen ve bakım, onarım gibi konularda uzman biriydi. Sahadaki ekipmanın her türlü ihtiyacını karşılayabilir ve operasyon sırasında olası arıza durumlarında hızlıca müdahale edebilirdi.

"Mermi ve Yamalı!" diye seslendim. "Rapor verin."

İkisi de timin özel keşif ve istihbarat toplama alanında uzman kişilerdi. Kanca, Mermi, Yamalı ve İmam, timin erkek askerleriydi.

"Mermi burada, komutanım," dedi Mermi. "Düşman sivil araçlarla bölgeden ayrılıyor gibi görünüyor. İzlemeye devam ediyoruz."

Piyade Teğmen Mermi.

Mermi, Hayalet Timi'nin sırlı dünyasında kendini fazlaca ön plana çıkarmayı seven biriydi. Uzun boylu, geniş kaslı yapısıyla ilk bakışta dikkatleri üstüne toplamasına neden oluyordu. Her hareketi hesaplı ve ölçülüydü. Âdeta bir panter gibi sessizce avının peşinden giderdi. Derin kahverengi

gözleri her zaman uyanık ve tetikteydi. Gözleriyle sürekli olarak çevresini tarar, en ufak bir detayı bile kaçırmaz; uzaktaki bir yaprak kımıldamasını veya alışılmadık bir gölge oyununu hemen fark ederdi.

Çantasında en ileri teknolojiyle donatılmış gözetleme cihazları, gelişmiş iletişim araçları ve keskin nişancı tüfeği vardı. Görevleri, genellikle düşman hatlarının derinliklerine sızmayı, orada gözlem yapmayı ve değerli istihbarat toplamayı içeriyordu.

Mermi, silahlar konusunda olağanüstü bir uzmanlığa sahipti. Çeşitli silah sistemleri üzerine derinlemesine bilgi birikimiyle her türlü ateşli silahı söküp takabilir, arızalarını giderir ve bakımını yapabilirdi.

Her silahın mekanizmasını, tetik hassasiyetini ve mermi balistiğini en ince detayına kadar biliyordu. Keskin nişancı tüfeğini sadece göz alıcı bir hassasiyetle değil, aynı zamanda her türlü hava koşulunda ve mesafede etkili olacak şekilde ayarlayabilirdi.

Mermi, sessiz ve ölümcül yakın dövüş silahlarından, ağır makineli tüfeklere kadar her tür silahla rahatlıkla başa çıkabiliyordu. Düşmanın silahlarını hızla tanıyabilir ve hemen karşı strateji geliştirebilirdi. Aynı zamanda, çeşitli silahlarla ilgili taktiksel bilgileri tüm arkadaşlarına aktararak onların da muharebe yeteneklerini artırmada yardımcı oluyordu.

"Anlaşıldı, Mermi," diye yanıtladım. "Yamalı, sen ne durumdasın?"

Yamalı'nın sesi hemen ardından duyuldu.

"Buradayım, kurban olduğumun komutanısı."

Araçların arkasında yüklü olan kamyonlar ve tırlar da harekete geçtiğinde Yamalı tekrar konuştu:

"Sevkiyat araçlarını zarar görmesin diye alandan uzaklaştırmaya başladılar. İzniniz olursa yakın temasa geçmek istiyorum."

Piyade Teğmen Yamalı.

Yamalı, hareket ve taarruz konusunda uzmanlaşmış bir askerdi. Fiziksel olarak oldukça çevik olan Yamalı, her türlü arazi koşulunda etkili bir şekilde hareket edebilirdi. Özellikle dağlık ve engebeli bölgelerdeki operasyonlarda kendini gösterirdi. Yakın dövüş yetenekleriyle de bilinirdi ve karşılaştığı her türlü tehdidi etkili bir şekilde bertaraf edebiliyordu. Özel keşif ve istihbarat toplama konusunda da üstün bir yetenek sergiliyordu. Görevlerinde gizlice hareket ederek düşman faaliyetlerini izler, bilgi toplar ve analiz ederdi.

Siren'in, "Havadan destek isteyelim mi, komutanım?" diyen sesini işittim. Bizden bir işaret bekliyorlar."

"Hava destek en son çaremiz olacak," dedim büyük bir kararlılıkla. "Kendi başımıza halledeceğiz. Geldiğimiz gibi sessizce gideceğiz. Siren, Kanca, hedefteki araçlara odaklanın ve takipte kalın. İmam, sahadaki bomba riskini en aza indirmek için harekete geç. Yamalı ve Mermi, Fısıltı'ya destek olun ve onu kollayın."

İlerlemeden önceki son sözümü söylemek için, "Fısıltı," dedim. "Harekete geç ve bombaları yerleştir."

"Anlaşıldı, komutanım," dedi Fısıltı. Sesi uzun zaman sonra ilk kez heyecanlı geliyordu. "Birazdan görsel şölene hazır olun!"

Arkamda hissettiğim hareketlilik beni alarma geçirdi. Hemen çevik bir dönüş yaptım ve karşımda duran düşmanla göz göze geldim. Üzerinde ITO askeri olduğunu belli eden üniforması ve elinde bir tabanca vardı. Gözlerimiz bir an için birbirine kilitlendi ve o an zaman sanki durmuş gibi hissettim.

Hiçbirimiz hareket etmeden düşman askerinin parmağı tetiğe doğru kaydı. Reflekslerimle ona doğru atılıp silahını ileriye doğru savurdum. Yerde kısa bir boğuşma yaşandı. İkimizin de pes etmeye niyeti yok gibiydi. Onu ittirip bir kenara çektim ve aramızda birkaç metre mesafe açıldığında kendi silahımı çektim.

Kısa bir çatışma anı yaşandı. Mermiler kayalıklardan sekip durdu. Tekrar yaptığım atışla kurşun alnının ortasına isabet etti. Sonunda düşman askeri yere düşerek hareketsiz kaldı. Soluk soluğa kalakaldım, bir yandan da çevremi kolaçan ediyordum. Düşmanın başka bir hareketi olmadığını gördüğümde tekrar ilerlemeye devam ettim.

Tam o sırada etrafta bombalar patlamaya başladı. Fısıltı harekete geçmişti. Patlayan bombaların ardından, etrafta korkunç bir gürültü yankılanmaya başladı. Patlamaların şiddetiyle toprağın titrediğini hissettim. Parçalar etrafa savrulurken gökyüzüne yükselen dumanlar geceyi kaplamaya başladı. Gürültü o kadar şiddetliydi ki kulaklarımın içinde yankılanıyordu.

Fısıltı, bombaları dikkatle yerleştirdikten sonra geri çekilerek patlamaları keyifle izlemeye başladı. Bombaların patlaması ve ardından çıkan duman, çevredeki her şeyi gölgelere boğdu. Fısıltı'nın silueti, duman bulutlarının arasında belirsiz bir şekilde görünüyordu. Gözleri, bombaların yarattığı hasarı izlerken bir yandan da diğer tim üyelerinin güvenliğini sağlıyordu.

Düşman askerleri panik içinde sağa sola kaçışıyor, kargaşa içinde birbirlerine çarpıyorlardı. Tam o sırada Siren, bir düşman askeriyle karşılaştı.

"Siren," dedim. "Arkanda." Siren tam o anda iki düşmanla da yüz yüze geldi. Siren'in düşmanlar tarafından kayalıklardan aşağıya itilerek savrulduğunu gördüm. Adrenalin dolu bir şekilde kayalıkların kenarına doğru koştum, düşmanları hızla hedef alarak ateş ettim. Ancak Siren'i gözden kaybetmiştim.

Ona doğru hareket etmeye başladığımda en tepedeki düşmana nişan aldım. "Komutanım," dedi Kanca. "Kayalıklardan aşağıya iniyorlar. Sayıca fazlalar. Siren'i görüş açımdan kaybettim!"

"Kayalıklardan aşağıya düştü," diye yanıtladım. "Yanına doğru gidiyorum." Gözlerim kayalıkların altına indikçe Siren'in sesini duymak için umutla kulak kabarttım.

Saniyeler içinde etrafımda bir hareketlilik daha hissettim. Silahımı çekmek üzereyken, "Benim," dedi Kanca. "Benim, komutanım. Ben Siren'i bulurum. Nerede olduğunu tespit etmek için drone uçuracağım."

"Tamam," dedim. "Aşağıya iniyorum. Araçların son durumuna ve yaşayan kişi sayısına bakacağım. Gerektiğinde pozisyonunu bildir."

"Emredersiniz, komutanım."

Çantasını indirmişti. Uçuracağı drone ortaya çıkmıştı. Onu orada bırakıp dikkatli bir şekilde aşağıya indim.

"İmam," dedim. "Bir durum var mı? Bomba bulabildin mi?"

"Bombaya dair iz yok, komutanım," dedi İmam. "Alan temiz. Yine de kontrole devam ediyorum."

Kayalıklı alandan tamamen patika yola çıktığımda üç askerime doğru ilerlemeye başladım. Fısıltı'nın yanına geçtiğimde, "İyi işti," dedim. Sadece kafasını sallamakla yetindi. İki kelime konuşacak diye ödü kopuyordu.

Mermi'ye doğru döndüm.

"Araçların fotoğraflarını çektin, değil mi?"

"Evet, komutanım," dedi Mermi. "Hem termal kamerayla hem de fotoğraf makinesiyle çektim. Yangın durduğunda geriye sadece külleri kalacak."

"Onları da fotoğrafla," diye emrettim. "Sonrasında hepsini PO bölge liderine gönder. Türk askerini tehdit etme bedelinin neye mal olduğunu görsünler. Ve altını da çizerek ekle. Durmayacağız!"

"Kanca?" dedim.

"Onu buldum, komutanım," dedi.

"Ne durumda? Neden iletişime cevap vermiyor?"

"Herifi boğmakla meşgulmüş. Durumu iyi," dedi Kanca. "Geliyoruz."

Hava Piyade Üsteğmen Kanca.

Kendine Kanca diyordu çünkü kaptanı olduğu bir hayatı olduğunu söyleyip duruyordu.

Üsteğmen Kanca, Hava Piyade olarak eğitimini tamamlayan bir askerdi. Uzmanlık alanı keskin nişancıydı. Siren ve Kanca timin keskin nişancılarıydı ve ikisi de birbirilerini kolluyordu. Çok iyi anlaşan askerler olmasalar da nişancılıkta uyumluydular. Kanca'nın soğukkanlılığı ve keskin gözlem yeteneği, onu bu alanda vazgeçilmez kılıyordu. Uzun menzilli atışlarda gösterdiği olağanüstü yetenek, Kanca'yı savaş alanında hayalet bir avcıya dönüştürüyordu.

Kanca'nın kullandığı yüksek teknolojiye sahip sniper tüfekleri, gece görüş ve termal imajlama özellikleriyle donatılmıştı. Bu sayede gece operasyonlarında da maksimum verimlilikle görev yapabiliyordu. Rakipsiz sabrı ve konsantrasyonu, saatlerce hareketsiz kalıp doğru anı beklemesine olanak tanıyordu.

Ayrıca Kanca'nın arazi bilgisi ve kamuflaj teknikleri de onun keskin nişancı olarak başarısının altını çiziyordu. Doğal çevreye hızla uyum sağlıyor ve neredeyse görünmez hâle geliyordu. Hava Piyade olarak yetiştirilmiş olması da Kanca'yı öne çıkarıyordu. Helikopterlerle ileri hava harekâtlarında görev alabilir ve hava indirme operasyonlarını yönetebilirdi.

Sevkiyat araçlarının tümü bombayla yok edildiğinde sorguya çekmek için sağ kalan birilerinin olup olmadığına bakınmaya başladım. Hat hiçbir şekilde çekmiyordu. Ancak konakladığımız alana geri döndüğümüzde üstlerime bilgi geçecektim. Yarbay Beton, bizden gelecek haberi bekliyordu.

Hayalet Timi olarak bir operasyonu daha tamamlamıştık.

"Komutanım, operasyonu başarıyla tamamladığımıza göre yemek yemeğe nereye gidiyoruz?"

Mermi merakla seslendiğinde, diğerlerinin de bakışları bana doğru döndü. Helikoptere geçmiş, konakladığımız yere geri dönüyorduk. Yanımızda baygın olarak tuttuğumuz bir düşman askeri vardı.

"Şöyle teraslı bir yer düşündüm," dedim yalancı bir tonda. "Uyar mı size?"

"Uymak ne kelime. Bayılırız hem de kurban olduğumun komutanısı!" dedi Yamalı. "Annemin böreklerinden de olur mu?"

Kanca kabin kısmından başını bize doğru uzatarak arkasına döndü. "Sen iste yeter ki Yamalı kuşum," dedi. "Anne eli değmiş gibi olacakmış. Te Allah'ım ya! Komutanımın dalga geçtiğinin farkında değil misiniz?"

"Gerçekten dalga mı geçiyordunuz, komutanım?" dedi Yamalı büyük bir hayal kırıklığıyla. "Anamın börekleri olmayacak mı şimdi?"

Ona ifadesiz bir şekilde baktım. "Annenin böreklerini özlediysen sana bir izin yazalım Yamalı, ne dersin?" diye sordum.

Bunun ne anlama geldiğini bildiği için, "Yok, istemem, kurban olduğumun komutanısı," dedi Yamalı. "Siz neredeyseniz ben oradayım. Annemin böreklerini de yemem, ne olacak ki."

"Yalaka olmaya başladı yine. Pis yalakalı seni," dedi Mermi ve oturduğu yerden kalkıp, helikopterin kapı kısmına geçerek oturdu. "Zaten yemek faslı yalanmış. Ben bu adamın *seni kızıl bir kadınla evlendireceğim* lafına da kandım!"

"Kime söyleniyorsun, Mermi?" diye seslendim.

"Hiç," dedi Mermi ciddiyetle. "Hiç komutanım. İzniniz varsa ben aşağıya atlayabilir miyim?"

"Atla Mermi, atla," dedim bıkkınlıkla. "Geç bile kaldın."

Mermi kendini aşağıya bıraktığında çok geçmeden alçalmaya başladık. Dakikalar sonra helikopter iniş yaptığında hepimiz teker teker ayrıldık. Eşyalarımızı bırakıp, komuta merkezine geçtiğimde Yarbay Beton'u arayarak operasyonu başarıyla tamamladığımızın haberini verdim.

"Beni yanıltmayacağınızı biliyordum, Hayalet Timi," dedi Yarbay Beton gururlu bir tonda. "Hepinizi tebrik ederim. Aferin çocuklar."

"Sağ ol!" diye bağırdık.

"Yüzbaşı Barut!" diye seslendi.

"Sizi dinliyorum, komutanım."

"Bir sonraki emre kadar orada duracaksınız," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ülkeye dönüş yapmayacak mıyız?"

"Hayır."

"Bir sorun mu var, komutanım?"

"Dediğimi yap, asker!" diye bağırdı. "Bir daha ben arayana kadar sakın beni aramayın!"

"Emredersiniz, komutanım!" dediğimde çok geçmeden telefon kapanmıştı. Neler olduğunu anlayamasam da durumu askerlere yansıtmamak adına gözlerimdeki ifadeyi sabit tuttum. Hepimiz maskeli olduğumuz için bazı şeyleri gözlerimize bakarak anlıyorduk.

"Yamalı," dedim tekdüze bir sesle. "Konserveleri çıkar. Anlaşılan birkaç gün daha midemiz bayram edecek." Konservelerin tadı oldukça berbattı ve günler öncesinden keşif yapmaya geldiğimiz için taze olarak yanımızda getirdiğimiz bütün yiyecekleri tüketmiştik.

"Hemen çıkarıyorum, komutanım," dedi Yamalı. Diğerleriyle birlikte dışarıya çıktığımda sandalyeye geçip oturdum. Mermi ve İmam ilerideki kuyudan su getirmeye gitmişti. Fısıltı, timin askerî köpeği olan Firefly'ın karnını doyurmakla meşgulken Kanca ve Siren ortalıktan kaybolmuştu.

Telsizi elime alıp, "Siren, komuta merkezine gel," dedim.

Siren'den kısa sürede, "Emredersiniz, komutanım," diye yanıt geldi.

Oturduğum yerden kalkıp komuta merkezine geçtiğimde Siren'i beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra Siren içeriye girdiğinde, "Buyurun, komutanım," dedi.

"Yüzünü aç," dedim.

Siren hiçbir zaman lafımı tekrarlatan biri olmamıştı fakat şimdi duraksamıştı.

"Yüzünü aç, Siren."

"Açıyorum," diye mırıldandığında eli maskesine gitti. İstemeye istemeye çıkardığında kanlarla kaplı yüzüyle karşılaştım. Alnında derin bir yarık vardı. Kayalıklardan düştüğü için bu darbeyi almış olmalıydı.

Çatılı kaşlarım giderek daha da çukurlaşırken, "Neden yaralı olduğunu söylemiyorsun, Siren?" diye bağırdım.

Bakışlarını benden kaçırdı.

"Önemli bir yara olmadığı için endişelendirmek istemedim, komutanım."

"Ayağınıza taş değse bile beni bilgilendirmek zorundasınız!" dedim öfkeyle. "Hepinizin canı bana emanet! En ufak bir şey olsa gelip söylemeniz gerekiyor!"

"Kendim halledebileceğim boyutta..."

"Mermi!" diye seslendim. Mermi sanki kapıda bizi dinliyormuş gibi saniyesinde içeriye damladı.

"Buyurun, komutanım," dedi Mermi nefes nefese bir hâlde.

"Siren'in yarasıyla ilgilen," diye emrettiğimde bakışlarımla onu işaret ettim. "Başka yarası, çürüğü olmadığına da emin ol." Mermi aynı zamanda timin özel ilk yardım görevlisiydi. Bu alanda ayrıca eğitim almıştı.

Mermi, "İlgileniyorum, komutanım," dediğinde bakışlarını korkuyla Siren'e çevirdi. Siren ona daha çok *dokun da parmaklarını kırayım*, der gibi bakıyordu. "Siren Komutan'ım, önce yaranızla ilgileneyim, daha sonra beni dövmenize izin vereceğim."

"Çabuk hallet," dedi Siren.

Onları yalnız bırakıp çadırdan dışarıya çıktım. Kanca'yı gördüğümde yanına doğru ilerledim.

"Neden yaralı olduğunu bana bildirmiyorsun Kanca?"

"Kendisi söylememem konusunda kesin emir verdi, komutanım."

"Bir daha bunu tekrarlamayacaksın!" Sesim hiç olmadığı kadar keskindi. Diğerleri de geldiğinde herkes yerlerine geçip oturdu ve Yamalı bize konserveleri dağıtmaya başladı.

Ateş yakmamız güvenli değildi, bu yüzden yemeklerimizi soğuk yemek zorundaydık. Her birimiz bir konserve aldık, yorgunluk ve açlıkla iç içe bir sessizlik içinde yemeğe başladık.

Mermi, konserve kutusunu açarken, "Hep aynı tat," diye mırıldandı, "Bu tadı seven var mı gerçekten?"

"Allah'ın yarattığı nimete laf etme, çarpılırsın," dedi İmam.

"Yemekten şikâyet etmeye başladığına göre işler yolundadır demek," dedi Yamalı. "Bunu bulamayanlar da var."

"Mesela biz," dedi Mermi. "Taş yesem daha tatlıdır."

"E ye o zaman Mermi," dedi Kanca. "Yedin de eline mi vurduk?"

"Yemediğimi kim söyledi, Kanca Komutan'ım?" dedi Mermi. "Arada çerez niyetine iyi gidiyor. Deneyin."

"Kendisi hasta," dedi İmam. "Bizi de hasta edecek."

Onların muhabbetlerinden geriye sıyrıldığımda telefonumu çıkarıp çekip çekmediğine baktım. "Telefonu çeken var mı?" diye sorarken hattın çekmesi için telefonu yukarıya kaldırdım.

"Benim bir diş çekiyor, komutanım," dedi İmam.

"İyi. İnternetini paylaş o zaman," dediğimde telefonla uğraşmayı bıraktım.

"Komutanım, siz internette takılıyor musunuz?" diye sordu Mermi şaşkınlıkla.

"Niye takılmayayım Mermi?"

"Ne bileyim, bazen öyle sorular soruyorsunuz ki sizin dünyanıza internet hiç gelmemiş gibi davranıyorsunuz," dedi Mermi. "Yanlış anlamayın komutanım ama eviniz bir mağarada sanki."

"Evim mağarada değil ama dağlarda. Aynı şey sayılır, Mermi."

"Bağlandınız mı, komutanım?" diye sordu İmam.

Telefonu ona uzatıp, "Bağla," dedim. İmam telefonu eline alıp birkaç işlemden sonra bana geri uzattı. Onun internetine bağlanmamla bildirimler gelmeye başlamıştı.

Ülkü'nün adına tıklayıp onu görüntülü aradım. Elbette ki Ülkü çağrımı reddedip beni normalden aramaya başlamıştı. Bekletmeden açtığımda, "Neden reddettin?" diye sordum. Bu kız bir şekilde beni sinir etmeyi başarıyordu.

"Müsait değilim de abilik," dedi Ülkü. Arka taraftan müzik sesleri geliyordu ancak daha öncekilerine nazaran daha kısık bir tondaydı.

"Müsait mi değilsin yoksa olduğun yeri görmemi mi istemiyorsun?"

Tümdekilerin bana baktığını gördüğümde oturduğum yerden kalkıp uzaklaştım.

"Abi, ikisi de aynı şey değil mi?"

"İkisi sence aynı şey mi oluyor, Ülkü?" dedim sinirle. "Görüntülü aramayı kabul et! Nerede, kimlerle olduğuna bakacağım."

"Oldu!" dedi Ülkü en az benim kadar sinirlenerek. "Çocuk muyum ben ya? Şurada otuz olmama üç, bilemedin dört sene kaldı. Yaşadığım muameleye bak!"

"Sen benim gözümde hâlâ çocuksun!" dedim altta kalmayarak. "Beni oraya getirtme Ülkü, zaten arabayı verdiğim ilk günden trafik cezası yemişsin!"

Ülkü masum bir tavırla, "Benim bir suçum yok ki," dedi. "Senin araban çok hızlı, ben farkında olmadan kendi kendine hız yapmış. Şimdi ben mi suçlu oldum?"

"Yok. Eben suçlu oldu, Ülkü!"

"Seni ablama söyleyeceğim!"

"Ablamın senin tarafında olacağını mı sanıyorsun?"

"Kız dayanışması diye bir şey var!"

"Git ablama söyle de bundan sonra seni her yere Efe'yle göndersin. Bak bakalım, Efe olmadan dışarıya çıkabiliyor musun?"

"Offf!" diyerek hayıflandı. "Efe'nin de ağzı hiç durmuyor. Çocuk mu yoksa ajan mı belli değil, her şeyi ablama yetiştiriyor."

"Sana az bile!"

"Ben kapatıyorum, abilik!" dedi Ülkü harfleri uzatarak. "Seni çok çok seviyorum. Çok çok da özlüyorum. Dağlarda yaşaya yaşaya iyice mağara adamı oldun ya, hadi hayırlısı."

"Ülkü..." dedim ama lafımı bitirmeye kalmadan telefon suratıma kapandı. Tekrar aramaya çalıştığımda numaraya ulaşılamıyordu. Ah, Ülkü...

Çok başına buyruk bir kızdı. Başına bir şey gelecek diye ödüm kopuyordu. Aklı bir karış havadaydı. Bu yüzden fırsat buldukça günlük olarak onu arıyor, sorguya çekiyordum. Kısıtlamak istediğimden değildi, amacım sadece yaşadığından ve iyi olduğundan emin olmaktı.

Timin yanına döndüğümde hepsinin meraklı gözleri üzerimdeydi. Düşman hattının gerisinde başka ne tür gizli faaliyetler olduğunu kestirmeye çalışıyor gibilerdi. Çatlak seslerle konuşuyor, birbiri ardına fısıldıyorlardı. "Ne oldu?" diye sordum. Sesim savaş alanının yorgunluğunu hissettirecek şekildeydi.

Yamalı, önce çekingen bir adım attı, daha sonra duraksadı. "Komutanım," dedi. Sesinde tereddüt vardı ve diğerlerinden ayrılarak birkaç adım öne çıktı. "Bir şey soracağım ama kızmayın."

Tepkim keskindi. "Kesin kızacağım, o yüzden sorma, Yamalı," dedim. Ses tonumda sabırsızlık ve biraz da otorite vardı. Onlardan ayrılıp hızlı adımlarla çadıra doğru ilerlemeye başladım.

Yamalı arkamdan seslenerek, "Ama daha sormadım bile komutanım!" dedi. Az önceki meraklı bakışlarını, yüzünde bir hayal kırıklığı izi takip etti.

Kaşlarım çatılmıştı.

"Bak, sen daha sormadan sinirlendim. Kesin hayra alamet bir şey değil."

Yamalı'nın ses tonu biraz daha yumuşak, neredeyse mahcup bir hâl aldı.

"Sadece evli olup olmadığınızı soracaktım, komutanım. Hakkınızda hiçbir şey bilmiyoruz ve artık teori üretmekten bıktık."

Duraksadım, adımlarım yavaşladı. Başımı sallayarak, "İşiniz gücünüz dedikodu değil, vatan olsun, vatan!" diye bağırdım. Bu ses, benim genelde kullandığım bir uyarı tonuydu. "Savaş bölgelerinde bu tür şahsi sorular sorulmaz, Yamalı. Siz de biliyorsunuz ki yasak!"

Çadıra geçtim, bu timi boş bırakmaya gelmiyordu. Ne zaman boş kalsalar yoldan çıkıyorlardı. Bu seferki merakları, sıradan bir görev günlüğünden daha fazlasını gerektiriyordu. Gözlerimi kapatıp iç çektim. Bizim için hayatta kalmak, kimin evli olup olmadığından çok daha önemliydi.

10.
KİBRİT

"Seni özlüyorum demek yetmiyor, seni hissetmek istiyorum, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Bir süre önce keşif ve operasyon yapmak için Doğu Afrika'ya gönderilmiştik. Yüzlerce kişinin kaldığı mülteci kampları vardı ve bu kampların, teröristler tarafından tehlike altında olduğu için korunması gerekiyordu.

Normalde Türk ordusu buraya girmiyordu. Yakın zamanda ITO saldırısı meydana geldiği için Uluslarası Milletlerin ortak kararıyla bu ülkede görev almaya başlayan birkaç ülke vardı. Türkiye Cumhuriyeti de buna dâhil olmuştu. TSK askerî güç olarak değil de hâlihazırda bulunan Afrika ordusunun eğitilmesine ve güvenliğin sağlanmasına yardımcı oluyordu.

Bu gururlanmamız gereken bir şey gibi gözükse de işin aslında büyük bir hata yaptığımız için sürgün edildiğimizi anladığımızda bir hayli geç olmuştu.

Yarbay Beton askerî uçakla bizi Afrika bölgesine getirmiş, uçaktan atlamamızı emretmişti. Dediğini yapıp diğer tüm görevlerde de olduğu gibi inişi sağlam gerçekleştirmiştik. Kafamızı kaldırdığımızda ise uçaktan geriye sadece dumanı kalmıştı. Tek bir sorun vardı: İndiğimiz yerde hiçbir şey yoktu.

O sıra hayatı sorguladım. Büyük bir hata yaptığımıza kanaat getirerek timdekilerin ağzına sıçmak suretiyle sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Koca bir hiçti. Hiçbirimiz hata yapmamıştık. Üstelik son operasyon da başarıyla tamamlanmıştı.

Biz özel eğitimlerden geçmiş askerlerdik. En kötülerini görmüş, en kötülerini yaşamıştık. Burası bizim için çocuk oyuncağı olmalıydı. Olmalıydı ama hemen de olamıyordu. Yanımızdaki teçhizatları kontrol edip her daim hazırlıklı olduğumuz için çadırlarımızı kurmaya başlamıştık. İlk gün konaklayıp bir plan yapmış, daha sonra yanımızdaki harita yardımıyla mülteci kampının olduğu alana yolculuk etmiştik.

O zamanın üstünden tam on gün geçmişti. On gündür Kasırga Hava Üssü'nden tek bir haber yoktu. Bizimle iletişime geçmiyorlardı. Kurmuş olduğumuz çadırın içinde genel kontrolleri sağlıyordum. Diğerleri sırayla nöbet tutuyor, etrafın güvenliğinden emin oluyordu. Afrika ordusuyla

birlikte hareket ediyorduk. Timdekilerin uzmanlık alanına göre eğitimler veriyorduk.

"İn cin top oynuyor resmen," dedi İmam. Sesinden, bıktığı belli oluyordu. "Nas Suresi okuyup ini cini defetsem yeridir."

İmam, timin sabah akşam fetva vereniydi. Onun etmiş olduğu dualar sayesinde kılımıza zarar gelmediğini söylerdi. Diğerleri de, "Senin yüzünden şehit olmuyoruz," diyerek dövüşüp dururlardı.

Babası zamanında onun hep imam olmasını istemiş, o da olmamak için babasıyla inatlaşmış. Askerliğe alındığında ise babasıyla tamamen küsmüş. Hayalet Timi'ne girmeden önce ise *eğer ölürsem İmam öldü desinler, babam beni askeriyenin imamı sanıp da belki affeder,* diyerek lakabını İmam olarak seçmiş. Timdeki herkes lakabını kendi seçerdi.

Birbirlerine kendi haklarında bilgi vermeleri yasaktı. Ben komutanları olduğum için timdeki askerlerimin bütün her şeyini bilmek mecburiyetindeyim. Gölge askerler olduğumuz için bizi, normal askerlerden ayıran birçok özelliğimiz vardı. Gizlilik en büyük esastı ve lakaplarımız, rütbelerimiz dışında hiçbir şey bilinmemesi gerekiyordu.

İlk zamanlar uzun bir süre boyunca yüzlerimizi bile görmemiştik. Üstlerimizin emriyle bu durum ortadan kalkmış, kendi başımızayken maskelerimizi çıkartmaya başlamıştık. Görev süresi boyunca ise iskelet desenli maskeleri takma zorunluluğumuz bulunuyordu.

"Hayır yani, bir de gavur amı gibi sıcak," diye sitemine devam etti. Çok geçmeden hızla öksürerek, "Affedersiniz, Siren Komutan'ım," dedi İmam. "Üstünüze alınmayınız zira siz gavur değilsiniz."

Siren, timin kadın askerlerinden biriydi. Diğerlerinin ağzı ne kadar bozuk olsa da saygıdan ötürü sürekli olarak kendilerini düzeltmek zorunda kalıyorlardı. Yıllar geçmesine rağmen hâlâ alışamamışlardı. Siren, benden sonraki en rütbeli askerdi. Eğer bana bir şey olursa Hayalet Timi'nin başına o geçecekti.

"Gavur olsa bu kadar kin dolu olmazdı."

Kanca ağzının içinden konuşsa da sesi duyulabilir seviyedeydi.

"Kanca," dedi Siren. İkisi birbirinden hiçbir şekilde hazzetmiyordu. "Senin üstün olduğumu tekrar tekrar hatırlatmam mı gerekiyor? Bir daha uyarmayacağım!"

Kanca'nın yüzünü görmesem de şu an sinirden köpürdüğünü tahmin edebiliyordum. "Anlaşıldı mı asker?" diye bağırdı Siren. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki birkaç şahinin kanat çırpma sesini işittim.

Kanca yarım ağız, "Anlaşıldı, komutanım," dedi.

"Duyamadım?"

"Anlaşıldı, komutanım!"

Siren lakabını sesinden alıyordu. Bir rivayete göre sirenler, karşı konulmaz güzellikteki sesleriyle şarkı söyleyerek denizcileri ve korsanları baştan çıkarır, felakete sürüklerdi.

"Kanca Komutan'ımın yenildiği tek kişi Siren Komutan'ım galiba," dedi İmam büyük bir keyifle. "Hani Kaptan Kancalar yenilmezdi?" İmam'ın konuşmasından sonra küçük bir arbede yaşandığını işittim.

Kanca yüksek ihtimalle İmam'ı dövüyordu.

"Kes lan sesini! Kanca kimseye yenilmez, sadece kancasını takar ve avının ona yalvarmasını bekler."

"Komutanım kusura bakmayın ama burada birilerini yalvartacak biri varsa o da benim," dedi Mermi. "Şu kaslara düşmeyecek tek bir hatun tanımıyorum."

Mermi ise ekibin kendini beğenmişiydi. Bir mermi gibi olduğunu iddia edip dururdu. Bulduğu her fırsatta kol kaslarını göstermeye çalışır, zaafı olan sağlık çalışanlarını nasıl düşürürüm diye kafa yorardı. Hepsi farklı kişiliklere sahip olsa da görev esnasında gölgeden farkları yoktu.

"Şşş," dedi uyarı dolu bir ses. Konuşan kişi Yamalı'ydı. "Laflarınıza dikkat edin. Komutanım betonun içinde oturmuyor."

Bir anda hepsi kişneyerek gülüştü.

"Neyin içinde oturmuyor dedin?"

"Betonun," dedi Yamalı dalgın bir şekilde. Bir anda ne dediğini fark etmiş olacak ki "Lan, gülmeyin!" diye bağırdı. "Ahlaksız köpekler! Durun lan bir dakika, beton deyince de şey oldu şimdi. Beton Yarbay'ımdan bahsetmedim, yanlış anlaşılmasın. Kendisini sever, sayarım. Hatta idol olarak görürüm. Küçükken kim olacağımı sordukları zaman Beton olacağımı söylerdim. O derece fanıyım. Çadırdan bahsedecektim. Komutanım çadırda oturuyor yani, ses gitmiyor mu sanıyorsunuz? Ses geçiriyordur orası şimdi. Utanmıyor musunuz lan siz?"

"Heh, başladı bizim Yamalı yalaka," dedi Kanca. "Ben kampın etrafında ır atmaya gidiyorum. Bir şey olursa telsizden haberleşiriz."

Yamalı ise denildiği kadar yalaka olmasa da timin ağzından bal damla-anıydı. Sürekli birilerini övüp dururdu. Birbirleriyle ne kadar dalga geçen, avga eden bir ekip olsa da özünde hepsi birbirine ve görevlerine sadık skerlerdi. Şu an belirlenen bir görevimiz olmadığı için çene çalıyorlardı akin görev esnasında hepsi zehir gibiydi. Özel kurulan bir timdik ve bu ime girebilmek için her şeyimizi feda etmiştik.

Önce kısa bir öksürük sesi, daha sonrasında sertçe çadıra vurulma sesiyle birlikte, "Komutanım, izninizle bir maruzatım olacaktı," diyen sesi işittim. Siren'di gelen.

"Gel," diye seslendim.

Selam verip karşıma geçtiğinde belirsizlikle bana baktı. "Türkiye'den bir haber yok mu, komutanım?" diye sordu. Hepimizin karın ağrısı aynıydı.

"Bugün de yok," dedim ifadesiz bir sesle. "Bu saatten sonra bir haber geleceğini sanmam." Ayakta kalmasıyla karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Geç, otur."

"Sağ olun, komutanım."

Az önceki konuşmaları rahatlıkla işittiğim için, "Kanca ile kavganıza son vermenizi emretmiştim," dedim. Hava sıcak olmasına rağmen sesim buz gibiydi.

"Onunla bu şekilde iletişim kurabiliyorum," dedi Siren. "Alıştım artık. Siz de alışın, zaten herkes bu timde olmamdan dolayı rahatsızlık duyuyor."

"Üstünde çok baskı olduğunun farkındayım," derken gözlerinin içine baktım. "Ses çıkarmamam sana karşı olduğum için değil, bir gün bu timin başına geçeceğin içindir. Her sorun yaşadığında arkanı ben toplarsam sonra bocalayıp durursun. Seni kimseye yedirmem, öncelikle bunu..."

Siren lafımı keserek, "Biliyorum, komutanım," dedi. "Lafınızı böldüm ama ne diyeceğinizi biliyorum. Genellikle ağzıma sıçıp, sürekli bağırıp çağırsanız da ne yapmaya çalıştığınızın farkındayım. İyi ki bu şekilde davranıyorsunuz. Yoksa bu timde asla olamazdım."

"Bana boşuna merhametsiz demiyorlar," derken yavaşça ayağa kalktım. "Bir gün sen de öyle olacaksın, Siren. Diğerleri de öyle. O zamana kadar merhametini iyi kullan, benim kullanmaya fırsatım olmamıştı." Dışarıyı işaret ettim. "Çıkabilirsin."

Siren çadırdan çıkıp diğerlerinin yanında pozisyon aldı. Hepsi tetikte duruyordu. Kanca da çok geçmeden yanlarına gelmişti. Buraya apar topar gönderildiğimiz için üstümüzde koşullara uygun kıyafetler yoktu. Sıcaktan pişmemize katkı sağlayan kalın üstler giyiyorduk.

Hâlbuki Yarbay Beton, "Gideceğiniz yer soğuk olacak, iyi giyinin," dediğinde fazlasıyla şaşırmıştık. Normalde bizi hiç düşünmezdi. Sonra şaşırdığımız için, "Hayalet dingiller, oraya gidince kıçımız donuyor diye bana haber yollarsanız olan kıyafetinizi de üstünüzden alırım," demişti. Korkumuzdan olsa gerek ne var ne yoksa üstümüze geçirmiştik. Neden kat kat giydirdiğini ise uçaktan atlayınca anlamıştık. Zoru seviyordu.

"Ben hâlâ ne suç işlediğimizi anlayamadım," dedi Yamalı. "Biz mükemmel bir tim olduğumuz için asla hata yapmayız da yine de yanlışlıkla ne yaptığımızı merak etmiyor değilim," diye devam etti.

İmam cık cıkladı.

"Kasırga Hava Üssü'nün özel timinin geldiği hâle bak. Çölün ortasında kaktüslerle bakışıyoruz."

Kanca, "Dövüşüyoruz desek daha iyi olur," diyerek lafa daldı. Onun işaret ettiği yere bakarken Mermi'yi gördüm. Galiba en sonunda bir kaktüsle dans etmeye karar vermişti. Ya da kaktüsler tam olarak onun gibi durduğu için kendisinin mi yoksa kaktüslerin mi kol kaslarının daha kalın olduğunu anlamaya girişmiş de olabilirdi.

"Oğlum, götüme battı lan! Ananı avradını sikeyim, bu nasıl acı?" dedi Mermi. Bir yandan eliyle kalçasını tutuyordu. "Doktooor! Yardım ediiin! Kasayı çizdirdim! Doktooor!"

"Doktorların yanma gitmek için dikeni bilerek götüne sokmadıysa ben de bir şey bilmiyorum, abiciğim," dedi Kanca.

"Sen de peşinden gitseydin Kanca," dedi Siren. "Eksik kaldın."

"Beni doktormuş, hemşireymiş kesmiyor, komutanım," dedi Kanca. Olduğu yerde gerinmişti. "Dişime göre biri lazım. Böyle eli silah tutan, düşmana korku salan..."

Siren ayağıyla toprağa bir şeyler çiziyordu.

"Umarım dişine göre biri değil de o dişini kıracak biri karşına çıkar."

"Çıkmadığını kim söyledi ki komutanım?" dedi Kanca.

"Kuşlar," dedi Siren. "Duymasını bilene çok şey söylerler."

"Siren Komutan'ım ne demek istedi şimdi?" diye sordu Yamalı. "Yani kendisi hep çok güzel konuşur, tatlı tatlı anlatır ama anlayamadım. Komutanım alttan alttan laf sokuştu için değil, kesin benim salaklığımdandır."

"Siren Komutan'ım, geçen yıl Kanca Komutan'ımın dişini kırmıştı," dedi İmam. "Ona atıfta bulunuyor galiba."

"Ne zaman la?" dedi Yamalı.

"Hani iddialaşmışlardı ya, kim daha iyi dövüştür diye. Siren Komutan'ım ağzının payını güzelce vermiş, eline de dişlerini vermişti. Ne çabuk unuttun, Yamalı?" dedi İmam gülmemek için zor dururken. "Biri benim yerime gülsün, ben imam olduğum için gülemem."

"Ben unutmaya çalışıyorum, siz tekrar tekrar hatırlatıyorsunuz. Sıktınız abiciğim ama! Komutanıma el mi kaldıracaktım bir de?" diyerek hayıflandı Kanca.

"Rütbelerimizi bir kenara bırakmıştık, üstelik sivildik Kanca," dedi Siren.

"Buranın havası da iyice bozuldu. Yalan rüzgârları esiyor sadece. Yarbay Beton'u özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Kanca burun kıvırarak. "Bizi başıboş bırakmamalıydı. Bırakırsa işte böyle sapıtıyoruz."

"Herkes kendi adına konuşsun. Ben gayet namazında niyazında bir delikanlıyım. Allah'ıma şükürler olsun ki," dedi İmam. "Namaz demişken..." Uzun namlulu silahını yavaşça omzundan sıyırdı. "Namaz vakti geçmeden, ben kılıp geleyim. Sen burada dur, hafız Mermi."

"Oğlum, ben hafız değilim," dedi Mermi.

"Bir şeyi kırk kere dersen olurmuş. Hafız, hafız, hafız, hafız, hafız, hafız, hafız..."

İmam yavaşça uzaklaşırken söylenmeye devam ediyordu.

"Sana yıllardır imam, imam, imam, diyoruz da sen imam olabildin mi?" diye söylendi Kanca. "En son olan operasyonda neredeyse dinden çıkıyordun, lan!"

"Ölünce olacağım," dedi İmam. "Ben ölünce sadece *imam öldü* diyecekler. Ne adım geçecek ne de soyadım. Babam da beni imam sanacak, en azından mutlu olur. Oyalamayın beni komutanım. Namaz vakti geçiyor, namaz. Gelip benimle cemaat olacak değilsiniz ya ancak çene çalın."

"He he, Barut Yüzbaşı da öyle diyordu zaten," dedi Kanca ağlamaklı bir sesle. "Bize kıldıracağı tek namaz, cenaze namazı olur. Daha sabah yaptırdığı antrenmanların acısı geçmedi. Bu adam bizimle vakit geçirdikçe merhametli olması gerekirken tam aksine, iyice merhametsiz herifin tekine dönüşüyor. Bir kere daha iflahımın sikilmesine hazır değilim. Kolum ancak düşmana kalkar."

Timdekiler sadece Barut adımı bilir, bana o şekilde hitap ederdi. Kendime seçtiğim lakap da ilk adımdan geliyordu.

Yarbay Beton ise bölükte rezil olayım diye beni yalnızca Ulukurt diye bağırarak çağırırdı. Hiç unutmuyorum, o zamanlar daha teğmendim. İçtimanın ortasında, "ULUKURT!" diye bağırmıştı. Bir anda bütün bölükten önce, "Emret, komutanım," diye daha sonrasında ise hemen, "Aauuu," diye bir ses yükselmişti. Hâlbuki komutanım yalnızca bana seslenmek istemişti. Diğerleri neden böyle söylediğini anlamadığı için komutanımızın emir verdiğini sanıp kimi zaman uluyordu.

"Barut Yüzbaşı zaten patlamaya hazır bir bomba gibi. Huyuna gidelim," dedi Yamalı. "Bırakın, kılsın namazını. Uğraşmayın, Komutan İmam'la."

"Kılsın oğlum, bana ne?" dedi Kanca. "Bu da var ya, namaz esnasında şehit olmak için ne kadar kaza namazı varsa hepsini tek seferde kılmaya çalışıyor. Normalde namaz beş dakikaysa bu üç saate çıkartıyor. Tam namazdan kalkacağı sırada diğer vakit geliyor, tekrar başına geçiyor," diye devam etti. "Uyanık."

Duyduğum seslerle birlikte çadırın küçük penceresinden ayrıldım. Kaşlarım çatıldığında gelen seslere dikkat kesildim. Yanlış duymadığıma emindim. Oturduğum yerden ayağa kalkıp çadırın çıkışına doğru ilerledim. Kapıyı araladığım anda timdekiler hazır ola geçmişlerdi. Onlara rahat olmalarını işaret etmeme rağmen pozisyonlarını bozmadılar.

"Bu şarkı da neyin nesi?"

"Çocuklar ileride oyun oynuyor, komutanım," dedi Yamalı. "Rahatça oynasınlar diye başlarında nöbet tutuyoruz."

Yirmi metre mesafede oyun oynayan çocukları gördüm. Yamalı'nın dediği gibi sesler oradan geliyordu. Diğerlerinin yanından geçip giderken avuç içlerimde karıncalanmalar meydana gelmişti.

Aynı ritmi tekrar tekrar söylemeye devam ederlerken yüzümdeki maskeye şükrettim. Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum. İstemsiz olan bir şeydi. Tıpkı siktiğimin ateş böceklerinin midemde tepinmeleri gibi.

Çocuklar beni gördükleri an durdular. Çoğu bizden korkuyordu. Çünkü bir askerin giymesi gereken üniformadan biraz uzak bir üniformamız vardı. Onların dilinde, "Şarkıyı hanginiz söylüyordunuz?" diye sordum. Hepsi birbirinin arkasına geçmeye çalışırken, biri ayağı takılarak yere düştü. Hemen onu yerden kaldırıp toz olan üstünü düzelttim. "Benden korkmayın, sizi korumak için buradayım."

Çocukları çok severdim ama onlar beni sevmezdi.

Bakışları yerde olan kız çocuğu, "Ben söylüyordum," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun sen?" diye sordum. Elini ağzına götürürken utandığını belli eden bakışlar attı.

"Doktor abladan," derken yanakları al aldı. "Bize o öğretti. Bizimle oyunlar oynardı. Oyun oynarken hep bu şarkıyı söylüyordu."

"Nasıl bir oyun bu ufaklık?" diye sordum. "Bana gösterebilir misin?"

Çekingen bir tavırla bacaklarımın dibine geldiğinde ürkek bakışlar atıyordu. Elimi ona uzattığımda yavaşça kavradı. "*Yannana yannane*," diye şarkıyı söylemeye başladığında eş zamanlı olarak zıplıyordu.

Zihnim çöldeki bir avuç kum gibi savruldu.

Aynı şarkı bozuk plak gibi zihnimde tekrar ediyordu. Saçları kızıl, kokusu tarçın, bakışları orman gibi olan küçük kız etrafımda son hız koşturuyordu.

"Çok sıkıcısın, Ulu!"

Yaşı benden oldukça küçüktü. Bana duyduğu hayranlık, kendi boyunu aşıyordu. Daha küçük olduğu için aklı eğriye doğruya ermiyordu. "Abi diyeceksin kızım, abi!" diyerek onu uyardım. "Ben senin askerlik arkadaşın mıyım?"

"Belki oluruz. Yeşil Dev benim asker olmamı istiyor," derken elimden sıkıca tuttu. "Hadi, şarkı söyleyelim."

Çoğu zaman beni sinir ediyordu. Elimi tutmaması için geri çektim. Onu hiçbir şekilde heveslendirmek istemiyordum. Her hareketimi yanlış anlamaya müsaitti.

"Ya, ben bebek miyim de yanana yanane deyip duracağım?"

"Öyle değil," dedi dudaklarını büzerken. Hemen küsmüştü. "Bak, böyle," derken az önce küsen o değilmiş gibi tekrardan elimi tuttu. Çok korkusuz bir kızdı. Onu korkutmayı ne kadar denesem de bana mısın demiyordu. Beni

de kendisiyle birlikte döndürmeye başladığında, "Yannana yannane yannanna mo de keçene," dedi. "Yannana yannane yannanna mo de keçene."

Tekrar ve tekrar, akmak üzere olan gözyaşları mutluluğa dönüşürken şen şakrak bir şekilde şarkıyı söylemeye uzunca bir süre devam etti.

Âna geri döndüğümde, sıcaklık yüksek derecelerde olmasına rağmen vücudumu bir soğukluk kapladı. Kız çocuğu etrafımda dönmeyi, diğerleri de alkışlamayı bırakmıştı. Ben ise öylece duruyordum.

"Kimden öğrendiğini söylemiştin?"

"Doktor abla, bizi iyileştirdi," dedi kısık bir tonda. Eliyle en uzak mesafedeki çadırı işaret etti. "Orada kalıyorlar. Kızıl saçlı doktor abla. Biz ona havuç abla diyorduk."

Küçük kızın bana verdiği bilgiyle beraber koşar adımlarla o çadıra doğru gittim. Neden koştuğumu bilmiyordum. Sanki yürüyerek gitsem elimden kaçıracak gibiydim. Günlerdir buradaydık ama revirle hiç işimiz olmamıştı. O kadar uzun bir mesafeyi bu kadar kısa sürede nasıl geldiğimi anlayamamıştım. Yüreğim ağzımda atıyordu. Kaybettiğim bir şeyi bulmanın heyecanıyla saniyeler dakikalar gibi geçiyordu.

İçeriye girdiğimde bir sürü yatakla karşılaştım. Birkaç çalışan vardı. Gözlerim tek bir rengi aradı. Artık özlem duygusunun rengi kırmızıydı.

Onu gördüm.

Siktir.

Koca bir siktir.

Oradaydı işte. Yine hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı. Kızıl saçları sırtına dökülüyordu. Ben kırmızı rengi de hiç sevmezdim, bu yaştan sonra kırmızıyı gördüğümde neden heyecanlandığımı anlamıyordum. *Sikik ateş böcekleri.*

Diğer çalışanlar ne için geldiğimi anlamaya çalışır gibi bana bakıyordu. Ben ise kızıl saçlı kadına bakıyordum. Arkası dönüktü. Adımlarım yavaşlamıştı. Onun yanına gittiğimde nefesim sıklaştı. Omzuna hafifçe dokunduğum sırada bana doğru döndü. O an ateş böceklerinin ışıkları söndü, dünyam kararmış gibi oldu.

Kızıl saçlı kadın beni görünce, "Buyurun yüzbaşım," dedi.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

O değilmiş.

Balkan Kızı değilmiş.

Sikeyim.

Elimle karnıma vurdum. Tepinip durmayın, küçük ateş böcekleri. Yanlış alarm, sizin yüzünüzden iki metrelik adam da heyecanlandı. Allah'ın belaları.

Beni baştan aşağıya süzdüğünde, "Karnınız mı ağrıyor?" diye sordu. Elimle karnıma vurmaya devam ettiğim için haklı olarak bunu sormuştu.

Bir elin doktoruna rezil olmadığım kalmıştı. Ama siz bunu hak ettiniz sikik ateş böcekleri. Şimdi hemen doktora sizi ameliyatla aldırmak istediğimi söyleyeceğim.

"Doktor Hanım, bir ihtiyacınız var mı diye soracaktım," dedim ifadesiz bir tonda. Sesim normalde kalındı, maskenin altından konuştuğum için biraz daha kalın çıkıyordu. Çocukların neden korktuğuna şaşmamam gerekiyordu. "Günlerdir buradayız ve..."

Lafımı kesip, "Bütün gün oturmaktan sıkıldığınız için oyalanacak bir şeyler arıyorsunuz," dedi. Sıcak bir şekilde gülümsedi. Yüzüne düşen saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp kirpiklerinin altından bana baktı.

"Evet, tam olarak bu," diyerek onu onayladım.

"Şunu tutabilirseniz bana çok yardımcı olacaksınız," dediğinde serum şişesini işaret etti. Serum askısı olmasına rağmen benden istemesine karşı çıkmadım. En azından vakit geçecekti. Diğer türlü hiç geçmiyordu.

Ondan serumu aldığımda hastanın başına doğru ilerledik. Sesimi kısık tutmaya çalışıyordum. "Alışkın değiliz," dedim kederli bir sesle. Değildik. Harbiye'den yüksek dereceyle mezun olan teğmenleri gizli askerî üs olan Kasırga'ya almışlardı ve burada teğmen olarak bir yıl daha eğitime tabi tutulmuştuk. O zamandan beri en ağır şartlarda eğitim görmüş, en zorlu koşullarda görev almıştık. Bir Allah'ın günü de oturduğumu hatırlamazdım. "İlk kez hiçbir şey yapmadan geçirdiğim günler oluyor."

"Daha önce buraya asker geldiğini hiç görmemiştim, yani gelenler var ama Türk askeri değildi," dedi nahif bir tonlamayla. Tebessüm etmeye devam ediyordu. "Yeni bir operasyon falan mı başlatıldı? Bizim buradaki televizyon çoğu zaman bozuk. Gündemi sürekli olarak takip edemiyoruz. Bize

de bir bilgi gelmedi. Sizi de rahatsız etmemek adına, yıllardır merak içinde kalsak da soramadık."

Lafı uzatmadan, "Keşif için buradayız," dedim. Hayır, büyük bir hata yaptığımız için buraya cezalı olarak gönderilmiştik. Operasyon falan başlatılmamıştı. Bundan sonra başlatılan herhangi bir operasyona bizi dâhil etmeleri bile meçhuldü. Yarbay Beton, bizi cezalandırmayı seviyordu ve bu mecazi anlamda da değildi.

"Pekâlâ yüzbaşım," dediğinde elinden tutmu ve bakışlarıyla da işaret etti. "Serumu bırakabilirsiniz, çok yardımcı oldunuz. Eğer bir şey olursa söyleriz."

Elini avuçladım ve yavaşça kendimden uzaklaştırıp kendisine doğru ittim. "Temasa geçmeden," derken gözlerinin içine bakıyordum. "Söylemeniz yeterli."

Sahra hastane çadırından dışarıya çıktığımda başıma korkunç bir ağrı saplandı. Bu kız, küçükken de başımı ağrıtıp dururdu. Yıllar geçti, kocaman kız oldu. Artık etrafımda bile değildi ama varlığı yanımda olmamasına rağmen başımı ağrıtmayı başarıyordu.

Şiirlerini sevdiğim Nâzım Hikmet Ran boşuna demeniş:

"Şehrime gel sevgilim.

Yarın çık gel.

Bırak her şeyi, bir bekleyenim var de gel.

Gel ki bu şehir adımlarınla anlamlansın.

Gel ki bu şehir nefretim olmaktan çıksın.

Gel ki nefes alayım.

Gel."

Gel, Balkan Kızı, gel. Kendi isteğinle gel yoksa ben seni gelip alacağım o ait olmadığın şehirden.

Yer, zaman ve şartlar bizim için fark etmiyordu. Kara Harp Okulundan mezun olduktan sonra Kasırga Hava Üssü'ne gelip havada, denizde ve karada görev alabilmemiz için eğitimler almıştık. Yarbay Beton, "Tehdidi gördüğünüz an denizde boğacaksınız," derdi. "Karada felaketi olacaksınız, havada ise bomba gibi üstüne yağacaksınız."

Fakat benim herkese yeten gücüm, timin askeri köpeğine yetmiyordu.

"Buraya gel!" diye tekrardan komut verdim.

Dilini çıkarmış bana bakıyordu. Sadece bakıyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Elimdeki mamayla onun ilgisini çekmeye çalışırken timdekiler büyük bir merakla beni izliyordu. Hepsi gülmemek için kendini sıkarken patlayacak gibiydi. Yatıp kalksınlar ve maskelerine şükretsinlerdi.

Göz bölgemize siyah boya sürüyor, sadece gözlerimiz açıkta kalacak şekilde tüm kafamızı kapatan maskeler takıyorduk. Ne erkek olduğumuz ne de kadın olduğumuz belliydi. Giymiş olduğumuz hücum yelekleri ve bedenimize yerleştirdiğimiz teçhizatlar bizi olduğundan kalıplı ve kilolu gösteriyordu. Bu duruşumuz çoğu insanı korkuturken köpeğimize hiç etki etmiyordu.

"Gel!" dedim ısrarla.

Afrika ordusunun eğitimi bittiği için sıra kendi timimdeki askerlerin operasyon arası eğitimine başlamaya gelmişti. Güçten düşme, eksikleri fark etme, hataları önceden görebilme gibi operasyon sırasında yaşanabilecek aksaklıkları eğitimle tekrar fark edebiliyorduk. Kasırga Hava Üssü bizi sürgün ettiği için yine de hız kesmeyi düşünmüyorduk. Buraya geleli yirmi gün olmuş, geçiyordu bile.

"Koş!"

"Gel!"

Köpeğin inadı tuttu mu tam tutuyordu. Bu kadar bağırıp çağırmama sik kırığı teröristler bile koşup gelecekti ama bizim kız asla oralı olmuyordu.

Mermi bana doğru bir adım atıp kısık bir sesle, "İzninizle bir de ben çağırayım mı, komutanım?" diye sordu.

"Bilmediğim bir özelliğin mi var, Mermi?"

"Yok komutanım, ben her zaman bildiğiniz gibiyim. Çağırdığım hiçbir dişi bana karşı koyamaz da."

"Çağır bakalım," dedim kenara doğru çekilip. "Dediğin gibi karşı koyamıyor mu görelim, Mermi." Böyle söylemem diğerlerinin hareket etmesine neden oldu.

"Piremses," diye seslendi Mermi. Timin köpeği oralı bile olmamıştı. Mermi bozuntuya vermeyip boğazını temizledi. "Pişttt, piremses."

Askerlerin gülüşmeleri kulağımı tırmalarken Mermi tekrardan, "Cimcime," diye seslendi. "Pişt, uyudun mu yoksa kız?"

"Püü, Allah'ın belası seni," dedi Kanca. "Abaza dayılara bağladın iyice. Bir tek boydan fotoğraf atsana demediğin kaldı." Kanca sabırsızca bana doğru dönüp, "Ben çağırayım mı, komutanım?" dedi.

"Gerek yok!" diye bağırdım.

Öğle sıcağında hepsini ayağa diktiğim ve ellerine ağır makineli silahlar verdiğim için geçen her bir dakika onlara eziyet gibi geliyordu.

"Kızım!" diye seslendim. Belli ki nazlanmayı seven bir köpekti. Öyle ya da böyle dilini çözecektim. "Ateş böceği!" Adının Türkçesini söylememe rağmen hareket etmiyordu. "Koş! Firefly! Koş!"

Dilini çıkarıp, hiç ara vermeden nefeslenmeye devam etti. Kulaklarını dikmiş, hepimize teker teker bakıyordu. Yanına doğru yaklaşıp fevri bir hareketle onu koruyucu kıyafetinden tuttum. Biraz havaya kaldırdığımda heyecanlı bir şekilde yüzüyormuş gibi patilerini hareket ettirdi.

"Kim şımartıyor seni bu kadar?" Bakışlarımı hazır olda duran askerlere çevirdim. "Hanginiz?"

Hiçbirinden çıt dahi çıkmadı.

"Yat yere!" diye bağırmamla diğerleri harekete geçmek üzereyken, "Siz değil!" dedim hızlıca.

"Fısıltı onunla iyi anlaşıyor. Onun çağırmasını ister misiniz, komutanım?" diye seslendi İmam. "Bayılacağım yoksa."

"Komutanım, İmam ha bayıldı, ha bayılacak," dedi Mermi kendini tutamayarak. "Bayılırsa onu revire götürme görevini bana verir misiniz? Boşuna kas yapmadım ya. Tek başıma bile taşırım."

"Komutanım sana günahını bile vermez," dedi Kanca. "İmam bayılırsa yemeğini yeriz. Hepimiz Türk yemeklerine hasret kaldık."

"İmam bayıldı diyerek kötüyü çağırmayın. Tövbe haşa! Bayılırsam da sorarım size bunun hesabını. Zaten abdest almaya suyumuz yok. Bayılırsam abdestim bozulur," diyerek hayıflandı İmam.

"Bu da ölmeye meraklı ama iş bayılmaya gelince korkuyor," dedi Kanca.

"İmam, ne biçim askersin sen? Sen zaten bunların eğitimini aldın. Bu sıcaklara karşı tecrübeli olman lazım," diyerek ters bakışlar attım.

"Estağfurullah, komutanım," dedi İmam. "Bu sıcaklar bize vız gelir, tırıs gider. Daha da varsa kabulümüz. Solaryuma bile gireriz."

Kanca yanıma geldiğinde, "Komutanım," dedi. "Fısıltı seslensin, sabah akşam köpekle geziyor zaten. Dilinden bir tek o anlar diyeceğim ama Firefly sadece timin dişileriyle içli dışlı. Akraba mı ne, anlamadım gitti."

"Akraba falan derken?" diyerek araya girdi Siren. "Sabahları içtimada seni havlatayım mı istiyorsun, asker?"

Kanca beklediği karşılığı almış olacak ki dudakları kenara kıvrıldı. Çoğu zaman bilerek yaptığının farkındaydım. Üstelik onu uyarmıştım da. "Siz ne emrederseniz o, komutanım," dedi Kanca. "Havla deyin, havlarım. Nasıl olsa üstümsünüz. Üstümde olan bana sözünü geçirebilir."

"Çabuk kesin sesinizi," dedim dağılan ekibe. "Fısıltı, sen seslen," diyerek ona doğru baktım. Timin en sessiziydi. Ağzını hiç açmaz, varlığı da yokluğu da anlaşılmazdı. Ekibe ilk katıldığında onun kadın olduğunu yalnızca ben biliyordum. Diğerleri uzun bir süre boyunca kadın olduğunu fark etmemişti bile.

Ta ki Yamalı yanlışlıkla onu üniformasız görene kadar. Yamalı onu gördükten sonra timdekiler de onun kadın olduğunu öğrenmişti.

Fısıltı pozisyonunu bozmadan maskesinin altından ıslık çaldı. Firefly onu tutmama rağmen benden kurtulup Fısıltı'nın ayaklarına koştu.

"Gerçekten onun ıslığına gidiyorsun ama bana bakmaya tenezzül bile etmiyor musun?" diye bağırdığımda köpek hariç hepsi mum gibi dikilmişti. Firefly ise heyecanla Fısıltı'dan gelecek emri bekliyordu. "Türkiye'ye döndüğümüzde yeni bir köpek talep edeceğim!"

Fısıltı ondan uzaklaşmaya çalışıyordu ama her uzaklaştığında köpek peşinden gidiyordu. Tamamen ona bağlanmış gibiydi. "Sana koyduğum ismi de geri alıyorum," dedim sert bir tonda. "Adın artık Firefly değil. Senin zıttın olan bir oğlan bulacağım ve ona ateş böceği diyeceğim."

Siren silahına dikkat edip dizlerinin üstüne çöktü. "Paşam," diye seslendiğinde Firefly koşarak ona doğru gitti.

"O dişi yalnız," dedi Kanca.

"Biliyorum," dedi Siren. "Sarkıntılık yapamadığın tek dişi türü hatta. Malum hepsine sırnaşmakta bir numarasın. Hem ben ona paşa demek istiyorum. Bir sorun mu var, Kanca?"

"Yok, komutanım," dedi Kanca omuz silkerek. "Ne sorumu olacak?"

Yamalı öne çıkıp, "Komutanımı duydunuz," dedi. "Bundan sonra adı Paşa ve herkes ona öyle seslenecek. Siren Komutan'ım ne diyorsa o."

"Yalaka diyorum da kimse bana inanmıyor," dedi Kanca. "Barut Komutan'ım ne derse o olur ayrıca. Ağzımı açtırma istersen yamuk kafalı."

Olan biteni ağzım açık izlemediğim kalmıştı. Kanca'nın da dediği gibi köpeğimin cidden bir tek timdeki kadın askerlerle arası iyiydi, geri kalan erkek topluluğuna yüz vermiyordu. "Paşa diyor sana ve buna rağmen ona mı gidiyorsun?" diye söylenirken bir anda kendimi kaybetmiştim. "Sen gerçekten koyduğum ismi hak etmiyorsun!"

"Köpeğin suçu neydi de bizimle gönderdi?" diye sordu Siren.

"Yarbay Beton, size sahip çıksın diye gönderiyorum, dedi," diye açıkladı Mermi.

"Bizi köpeğe emanet etmiş resmen," dedi Kanca.

Mermi, "Görevlere katılsaydı bari," diyerek lafa atladı. "Burada Fısıltı'yla takılmaktan iyice kafayı yedi."

Fısıltı uzun süren sessizliğini bozup, "Fısıltı siksin sizi," diye söylendi.

"Bu kızçe de her ağzını açtığında yalnızca bize sövüyor," dedi İmam. Elini kaldırıp kızar gibi yapmaya başladı. "Kız pire, bir daha küfredersen ağzına acı biber sürerim bak!"

Fısıltı ağzını bile açmadan gözlerinin içine bakan köpeğe İmam'ı işaret etti. Firefly son sürat koşup İmam'a doğru atladı. Onu tek hareketle yere düşürürken, "Ah!" dedi İmam. "Alın lan şunu üstümden! Yürü git, teröristlere saldır, pire torbası! Sahibin ne ki sen ne olacaksın!"

Fısıltı gözlerinde beliren keyifle köpeğini ve İmam'ı izliyordu. "Fısıltı," diyerek adını söylediğimde hızlıca toparlanıp bana baktı.

"Emret, komutanım!"

"Benimle gel," diyerek arkamı döndüm. "Köpeği de al."

Çadıra ilerlediğimde burnumdan solur bir hâldeydim. Üstümdeki hücum yeleğini bollaştırdım ve silahı köşeye bıraktım. Fısıltı da peşimden çadıra girmişti.

"Buyurun, komutanım."

Masanın arkasına geçip sandalyeye yerleştim.

"Sen bu köpeğe ne yaptın? Niye benim sözümü dinlemiyor?"

Fısıltı dibinde duran köpeğin askısını bırakmıyordu. Bakışlarını yere düşürüp sakin bir tonda, "Sadece sevdim, komutanım," dedi.

"Fısıltı," dedim sabrımın son demlerindeyken. "Bu köpek sokak hayvanı veyahut evcil hayvanımız değil. Bu askerî bir köpek. Bize eşlik etmesi için bir buçuk yıl zorlu eğitimlerden geçti. Verdiğimiz her emri uygulamak zorunda. Operasyonlara katılıyoruz ve görev esnasında yapacağı tek bir hata sadece onun ölümüne değil, hepimizin ölümüne sebep olur." Bakışlarını yerden kaldırmıyordu. "Yüzüme bak!" Elimi masaya vurdum. Kirpiklerini bana doğru kaldırdı. "Şunun şurasında yirmi gündür buradayız. Bu köpek yalnızca yirmi gündür göreve çıkmıyor. Olası bir operasyonda hâkimiyeti nasıl tekrar eline alacaksın?"

"Görevde değiliz diye biraz oyun oynasın istedim..."

"Biz buraya oyun oynamaya gelmedik! Her an tetikte olmamız gerekiyor. Beklenmedik bir saldırı gerçekleşse köpek peşinde mi koşacağım ben?"

"Haklısınız, komutanım."

"Timin en önemli kuralı neydi?"

"Hiç kimseyle duygusal bağ kurmamak." Firefly arada kafasını kaldırıp hem bana hem de Fısıltı'ya bakıyordu. "Benim hatam. Gereğinden fazla vakit geçirdim ve onun da disiplinini bozdum. Özür dilerim, komutanım." Köpek bir anda dikilip bana doğru havladı. "*Ne staŋuvaj, sedni!*"

Yüzümde hayret verici bir ifade belirirken, "Ne dedin sen?" diye sordum.

"Oturmasını söyledim."

Kafamı kabullenemeyen bir ifadeyle iki yana sallıyordum.

"Bana sakın köpeğin yabancı dil bildiğini söyleme."

"Emredersiniz, komutanım."

"Fısıltı, olan neyse onu söyle!"

"Firefly burada eğitim almadı ki komutanım," derken bakışlarını benden çekip bacağına yaslanan canlıya baktı. "Dilimizi bilmiyor. Onu Balkanlar'dan özel olarak getirtmiş, Türk ordusuna desteklerinden dolayı minnettarlıklarını belli etmek adına göndermişlerdi. Saldırı ve operasyon köpeği olmak için eğitildi."

Yüzümde maske olmasına rağmen sertçe yüzümü sıvazladım. Dağı taşı sikesim vardı. Sinir vücuduma öyle bir yüklenmişti ki bir savaş çıksa da sinirimi atsam diye bekliyordum. Ona inanamayan gözlerle bakarken, "Bana şimdi mi söylüyorsun bunu?" diye sordum.

"Bana bir şey sorulmadığı sürece ben ağzım açmam ki," dedi Fısıltı. Tamam, çok içine kapanık bir kızdı. Kendini herkesten soyutlar, üç beş kelimeden fazla da konuşmazdı.

"Bu sana sorulacak bir şey değildi zaten. Bu köpek aylardır bizimle. Aylardır! Benim onunla anlaşamadığımı fark ettiğin ilk an gelip söylemen gerekiyordu, Fısıltı." Oturduğum yerden kalktım ve çadırın içinde yürümeye başladım. "Görev esnasında ben çağırdığım zaman nasıl geliyordu peki? Madem başka dilde komut alıyordu da bu nasıl gerçekleşti?"

"Her türlü kızacaksınız, o yüzden yalan söylemeyeceğim," dedi Fısıltı. Yok, ben bunlara gerçekten çok iyi davranıyordum. Yarbay Beton'un yanında ben melek kalıyor olmalıydım yoksa diğer türlü bu kadar rahat olamazlardı. "Ben siz sinirlenmeyin, daha sonra hıncınızı bizden çıkartıyorsunuz diye arkanızdan gelmesini fısıldıyordum. Yani sizden değil, benden komut alıyordu."

"Ah Fısıltı, ah! Niye böylesiniz anlamıyorum ki! Bu hayvanın canı bize emanet. Timin içinde kaç askeriz, bir köpeğe sahip çıkamasaydık eğer ne olacaktı?" diye bağırdığımda kısa bir anlığına gözlerini kapattı.

"Haklısınız, komutanım."

"Ben haklı olduğumu biliyorum zaten Fısıltı. Tekrar etmene gerek yok. Hangi dili anlıyor peki Firefly?" derken sakinleşmenin yollarını arıyordum. "Bu yaştan sonra Balkan dili mi öğreneceğim?"

"Neredeyse bütün Balkan dillerini biliyor. Yunanca, Bulgarca, Makedonca, Arnavutça, Rumence..."

Kaşlarımı çattım. Timin içinde birkaç dil bilen askerler vardı. Dil farklılığı bulunsun diye çoğunu farklı dil bilenlerden seçmiştim. Hatırladığım kadarıyla Fısıltı bu kadar dil bilmiyordu.

"Sen nereden biliyorsun peki? Balkan mısın?"

"Ben onunla anlaşabilmek için sadece birkaç temel kelime öğrendim. Bilmiyorum, komutanım."

Sıkıntı içerisinde ofladım. "Bizimle konuş desem konuşmazsın ama Firefly için bilmem kaç dil öğrenmişsin," dedim. Bakışlarımla dışarıyı işaret ettim. "Çıkabilirsin."

Arkasını dönse de çok geçmeden tekrar bana doğru baktı. Gözlerim onda olduğu için bakışlarımız kesişti.

"Şey, komutanım..."

"Evet."

Bakışlarını tekrar köpeğe çevirdiğinde, "Onu gönderecek misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedim tekdüze bir sesle.

Yere eğildi. Köpeği hızlıca kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. Kirpiklerinin titrediğini fark ettiğimde, "Göndermeyin, komutanım," dedi. "Ben bir daha ona dokunmam, yanına bile yaklaşmam ama timden ayrılmasın."

"Gidecek."

"Komutanım..."

Lafını kesip, "Diyeceğin başka bir şey yoksa nöbetine devam et, Fısıltı," derken büyük bir kararlılıkla gözlerinin içine bakıyordum.

Ayağa kalkıp saygı içinde selam verdi ve soğuk bir tonda, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Arkasını dönüp koşar adımlarla çadırdan çıktı.

Bacağımda hissettiğim sıcaklıkla birlikte bakışlarımı yere düşürdüm. Kaşlarımı çattığımda, bütün gün çağırdığım ama asla gelme tenezzülünde bulunmayan köpeği gördüm. "Gideceğini duyunca hemen gel, bacağıma yapış," dedim kızgınlıkla. İri gözleri sulanmış gibiydi. "Hiç öyle bakma, gideceksin." Köşeye bıraktığım silahı askısından tekrar omzuma asarken köpek bacağımda dolanmaya devam ediyordu. "Bütün gün lafımı dinlemezken iyiydi ama," dediğim sırada bedenini bacağıma sürttü. Kendini sevdirmek istiyordu. "Sırnaşma!"

Ben ne dersem tersini yapmaya programlanmış gibiydi. "Otur!" diye komut verdim. "Ya sen Türkçe öğreneceksin ya sen, başka oluru yok. Ben bu yaştan sonra başka dil öğrenemem. Otuz üç yaşında adamım, yaşlandım artık." Denemek amaçlı Fısıltı'nın söylediği cümleleri hatırladığım kadarıyla tekrar ettim. "*Ne stanuvaj, sedni!*" Köpek hemen oturup hazır bir pozisyonda bekledi. "Vay anasını ya, bu kadar kolay mıydı cidden?"

Dilini dışarıya çıkarıp, merakla beklerken yüzünü avuçladım. Öğrendiklerimden dolayı köpeği kendime doğru çektim ve kokusunu almaya çalıştım. Tanıdık bir koku arıyordum.

"Benim Balkan Kızı'mla aynı yerden mi geliyorsun sen?" Sanki ne dediğimi anlamış gibi heyecanla havladı. "Ya hav diyeceksin, ya hav. Ben bunu *evet* olarak algılıyorum," dediğimde patisini bana uzattı. Patisinden tutmamla üzerime doğru çullandı. "Tamam, sırnaşma. Gitmiyorsun bir yere. Fısıltı'nın burnu sürtsün diye öyle dedim. Git de dinlen şimdi, bugün sıcağın altında çok durdun. Güneş çarpmasın. Eğer bir daha sözümü dinlemezsen o zaman kapının önüne koyarım seni," desem de benimle oyun oynamak istiyor gibiydi. "Siz Balkan kızları hiç mi laf dinlemezsiniz?"

"Komutanım! Barut Komutan'ım!" diye seslenen Siren'le birlikte hızla toparlandım. "Acil bir durum var, izninizle gelebilir miyim?"

Kapıya çıkıp karşısında durdum. Endişeli bakışlarını üzerime çevirdim.

"Ne oluyor Siren? Hemen rapor ver!"

"Sahra hastanesinde yangın çıkmış. İçeride hem sağlık çalışanları hem de siviller var. Olaya müdahale etmek için Hayalet Timi emrinizi bekliyor."

Ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada patlama sesi aniden kulaklarıma ulaştı ve ardından sağır edici bir ses kulaklarıma doldu. Eş zamanlı olarak gökyüzüne doğru bir alev topu yükseldi.

"Beni hiç unutmayacağını söylemiştin, umarım öyle de olmuştur, Balkan Kızı."

11.
KİBRİT

"Ben senden önce ölmek isterim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Etrafı kaplayan yoğun duman, ciğerlerimize doğru hızla yol alıyordu. Sahra hastanesinde başlayan küçük bir kıvılcım, durdurulamaz bir yangına dönüşmüştü.

Hayalet Timi, aleve dayanıklı koruyucu kıyafetlerini fevri hareketlerle üzerine geçirirken askerî gaz maskesini takmayı da ihmal etmemişti. Korkunç bir duman, herkesi zehirlemek üzere hızla yayılmaya başlamıştı.

Hastaneye doğru giderken yapmış olduğumuz planın üstünden tekrar geçiyordum. "İlk işiniz etrafı abluka altına almak," dedim. Firefly bacaklarının arasına girmiş, benimle beraber yürüyordu. "Eğer kundaklama olayı olduysa çok uzaklaşmış olamazlar. Fısıltı, sen Firefly ve dronelarla etrafı kontrol et ve sonrasında hemen bana raporla," deyip köpeği almasını işaret ettim. Fısıltı ıslık çalınca köpek direkt onun yanına koştu. "Siren ve Kanca, Afrikalı askerlerle bölgeyi koruyun ve hiçbir sivili buraya yaklaştırmayın. Mermi, İmam ve Yamalı, siz benimle birlikte söndürme ve tahliye ekibine yardım edeceksiniz."

"Emredersiniz, komutanım!" diye hep bir ağızdan konuştuktan sonra ayrı bölgelere doğru dağıldılar.

Beni çevreleyen üç adama bakarak, "Diğer çadırlara sıçramasına izin vermeyin," dedim.

Yangının başladığı yerin az ilerisinde hemşire olduğunu tahmin ettiğim bir kadın içli içli ağlıyordu. Etrafı saran alevlerden dolayı kimse içeriye giremiyordu. Hemşire içeride birilerinin daha olduğunu söyleyip duruyordu. Yanına gidip yüzüne doğru eğildim. "İçeriden mi çıktınız?" diye sorarken tenini kaplayan is lekelerine baktım. Başını olumlu anlamda salladı. "Konuşabilecek durumda mısınız?" Dudaklarını araladı ve iç çekişlerinden dolayı pek bir şey diyemedi. Elimi omzuna koyarak yavaşça sıktım. "Bana içeride kaç kişi olduğunu söylemeniz gerekiyor. Sizin dışınızda birileri var mıydı?"

"Var," dedi kısık bir tonda. "Evet, var."

"Kaç kişiler?"

"Doktor Sevil'i net hatırlıyorum," dedi. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Hastanın başındaydı. Küçük bir tartışma yaşandı. O tartışmaya bakmak için yanına giderken patlama gerçekleşti. İki kişinin daha onunla olması lazım. Çadırın en sonunda kaldılar. Alevler her tarafı sardığı için onları çıkartamadık." Titreyen kirpikleriyle gözlerimin içine baktı. "Onları kurtarın yüzbaşım yoksa yanarak can verecekler."

Yanarak can vermek...

Son cümlesi omuzlarıma ağır bir yükün binmesine neden oldu. Alevlere bir kişiyi teslim etmiştim ben. Başka birini teslim etmeye hiç niyetim yoktu.

Fısıltı, köpekle birlikte yanımıza geldiğinde, "Barut Komutan'ım," diyerek araya girdi. Gaz maskesi taktığımız için bu kargaşada sesini duymak bir tık daha zordu. "Drone ile kontrolü sağladım. Çevre temiz gözüküyor. Yangın ya içerideki biri tarafından gerçekleştirildi ya da arıza kaynaklı çıktı."

"Söndürme işlemi tamamlandıktan sonra detaylı incelemesini timle birlikte yaparsın," diyerek hastaneyi işaret ettim. "Benimle birlikte kurtarma ekibine yardımcı ol. Oksijen tüpleri patlarsa işimiz daha da zorlaşır."

Görevlerin çoğunda Fısıltı'yı yanımdan ayırmazdım. Timin en kısa boylusu oydu. Küçük bir bedene sahip olmasına rağmen gücü sadece dışarıdan bakıldığında fark edilemezdi. Varlığı sessiz ve hızlıydı, bu yüzden beraber hareket etmek daha kolay oluyordu. Her daim peşime takılırdı.

Bakışları bendeyken ilerlemesi için komut verdim. Çapraz bir şekilde alevlerin arasına doğru daldığımızda yangın söndürme tüplü askerler önümüzü açmıştı. Cehennem sıcağını aratmayan ortamda havaya saçılan küller bile tekrar tekrar yanıyordu. Yıkımlar meydana geliyordu. Bu yangından geriye kül bile kalmayacaktı.

Zifirî duman beni tamamen içine hapsettiğinde adımlarım yavaşlamıştı. Sıcaklık bedenimi ele geçirirken sırtımdan aşağıya terler sicim sicim akıyordu. Alevlerin arasında gördüğümü sandığım kadın gülümseyerek bana bakıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve o kadının gitmesini bekledim. Gözlerimi yavaşça araladığımda ise kaybolmadığını, yürümeye başladığını gördüm.

Bu kadın, annemdi.

"Anne..." diye mırıldandım. Öleceğini bile bile alevlere doğru yürüyordu. Adımlarımı hızlandırıp peşinden gitmek için çabaladım. Fakat bir anda dumanlar onu sarıp sarmalamıştı. "Anne!" Tekrar seslendim. "Anne, orada mısın? Ses ver!"

Omzuma dokunulmasıyla hızla arkama döndüm. Bana yine gülümsüyordu. Yakıcı sıcaklığa rağmen soğukta kalmamı sağlayan şey unutamadığım gülümsemesiydi. "Oğlum," dedi özlediğim sesiyle. "Neden geldin? Olman gereken yer burası değil. Burada buluşmayacağız."

"Anne." Sesim fısıltıdan ibaretti. "Benimle gel yoksa yanacağız."

Ona elimi uzattığımda benden uzaklaştı. Pes etmedim ve aramızdaki mesafe açıldıkça yaklaşmaya çalıştım. "Seni kurtaracağım," dedim yemin eder gibi. "Yanarak ölmeyeceksin, anne. Seni kurtaracağım!"

Bedenlerimiz arasında hiç mesafe kalmadığında geniş kollarımla anneme sarıldım. "Öleceğin yangın, bu yangın değil. Seni beklediğim yer burası değil," dedi.

"Geldim işte," dedim. "Geldim. Bak, buradayım. Söz verdiğim gibi geldim. Seni almadan da gitmeyeceğim."

Kafasını iki yana salladı. "Buradan yalnızca sen çıkacaksın," dedi. "Hem daha yaşayamadığın çok şey var. Ablanı, kardeşini ve yeğenlerini benim yerime çok sev, onlara sıkıca sarıl. O küçük Balkan kızını da çok sev, tamam mı? Ona bir hayat borçlusun. Ondan sonra seni bekliyor olacağım, Barut Ulu." Onu bırakmamak için sıkı sıkı sarılsam da annem beni kendinden itmeye çalışıyordu. "Artık nefes alma, oğlum. Aldığın her nefes seni sadece zehirleyecek. Buradan sağ çıkmalısın."

"Seni bırakmayacağım," dedim dilimden akan kararlılıkla. "Seni bir kere bıraktım ve kaybettim. Bir daha teslim etmeyeceğim." Yüzümdeki gaz maskesini çıkarıp anneme taktım. Ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Kaldığını hissettiğim son nefesimle onu kucakladım ve ne tarafta olduğunu bilmediğim dışarıya doğru koşmaya çalıştım.

"Yüzbaşım..." diyen cılız sesi işittim. Fısıltı, kolumun altına girmeye çalışıyordu. Dumanın zehrini soluduğum için başım feci dönüyordu. Maskemi anneme takmıştım ve havayı solumamaya çalışsam da ciğerlerime yapışıyordu. Adımlarımı atıyordum ama ayaklarım gitmiyordu.

Yere düşmemek için büyük çaba gösterirken küçük bedenine rağmen Fısıltı beni hızla tuttu.

"Komutanım, kötü görünüyorsunuz. İyi misiniz?"

Onun yönlendirmesiyle yürümeye devam ederken dumanlar azalmaya başlamıştı. Etrafım biraz daha aydınlandığında kollarımın arasındaki kişiye baktım. Sahra hastanesinde görev alan doktordu. Adını anımsayamamıştım. Görmek istediğim kişi o değildi. Annem neredeydi? Arkama dönüp alevlerin arasında kalan bedene bakmak istemiştim ama Fısıltı buna engel olmuştu.

"Komutanım, kaybedecek bir saniyemiz bile yok, çıkmamız gerekiyor. İçeride kimse kalmadı. Bir tek siz kaldınız."

"Hayır," dedim, ne dediğimi bilemeden. "İçeride biri daha var. Onu da alıp geleceğim!"

Annemi orada bırakacak değildim. Geri dönüp onu oradan çıkarmalıydım. Yıllardır beni bekliyordu. Kucağımdaki kadını kuru toprakla kaplı zemine bırakmak üzereyken gökyüzüne doğru bir alev topu daha yükseldi. Artık orası tamamen külden ibaret olacaktı.

Fısıltı bir yandan beni tutmaya çalışıyor, diğer yandan da omzundaki telsizi aktifleştiriyordu. "Çadırda kimse kalmadı, hastalar ve sağlık çalışanları tahliye edildi," dedi tok bir sesle. "Fısıltı konuşuyor, timin dikkatine!"

Kucağımdaki baygın kadınla birlikte tamamen dizlerimin üstüne çöktüm. Ciğerlerime biriken hava başımı döndürüyordu. Yüzümde maskem yoktu ve nefes almak için kendimi zorluyordum. Zorladıkça nefesim ciğerlerime baskı yapıyordu.

"Annem," dedim boğuk bir sesle. Annem orada kalmıştı.

"Komutanım..." dedi boğuk bir ses. Beni sarsıyordu ama içeride çok kaldığım için duman gözlerimi de etkilemişti. "Komutanım! Kendinizi bırakmayın! Nefes almaya çalışın!" Etrafımda sesler vardı ama artık her şey pusluydu.

Önce kollarımın hâkimiyetini kaybettim. Sonra da dizlerimin bağı çözüldü. Gökyüzünde parlayan güneş bana hiç yardımcı olmuyordu. Arkaya doğru düşerken bedenim his kaybına uğradı. Harlanan aleve pişmanlıkla bakarken, "Kurtaramadım," diye fısıldadım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Seni kurtaramadım. Ne babamdan kurtarabildim ne de alevlerden. Beni sakın affetme anne çünkü ben kendimi hiç affetmeyeceğim."

Ateş yalnızca düştüğü yeri yakar, bilmez misin? Yaktığı yerden seni kora çevirir, külün kalmayana kadar savrulup durursun. Başlangıçta sadece bir kıvılcım gibi gelir, hafif bir dokunur. Sonra yavaşça etkisini artırır, içini yakar, seni paramparça eder. Acı verici, yıkıcı bir güçtür ateş. Ancak o sıcağın içindeyken kendini kaybetmenin ve kül olmanın ne demek olduğunu tam olarak anlarsın.

İlk başta hissettiğim sıcaklık hafifti. İnce bir duman gibi etrafımı sardı. Sonra kontrol edemediğim bir yangın hâline geldi ve içimi yakıp beni kül etti. Her şeyi yok etti, geriye hiçbir şey bırakmadı.

Külüm kalmayana kadar ateşe düşmüş gibiydim.

Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken, etrafımın ısısıyla yanıp kavrulduğumu hissediyordum. Ciğerlerim yanıyor, nefes almaya çalıştıkça akciğerlerime dolan duman beni boğuyordu. "Anne..." diye fısıldadım. Ağzımın içi kupkuruydu ve dilim bir damla suya hasretti. "Annem..."

Gözlerim dumanla dolu olduğu için göremiyordum ama içimdeki acı ve çaresizlik her şeyden daha keskin bir şekilde hissediliyordu. Annemin yüzünü hayal ettim, o sıcak gülümsemesini ve o nazik dokunuşlarını...

Aynı kelimeleri tekrar tekrar dile getirirken, susuzluğum giderek artıyordu. Annem olsa beni hiç susuz bırakmazdı. Susadığımı anlar, ben demeden suyumu getirirdi. Gölün ortasında olsam bile annem olmadığı sürece hep susuz kalacaktım. En acısı da buydu.

Bedenimde ağırlık hissettiğimde hafifçe sarsıldım. Gözlerimi açmak için çabalarken, "Komutanım," diyen ses zihnime sızdı. Rüya ve gerçeklik arasına asılıp kaldığım sırada sesin varlığı beni kendime getirmeye yetmişti. Gözlerime bakan bir çift göz tanıdıktı. "Bir şey mi istediniz?"

"Siren," dedim kısık bir sesle. Sesimin çıkmasını engelleyen şey, ağzımı ve burnumu kapatan oksijen maskesiydi. Hızla başımdan çıkarıp, derin bir nefes alarak boğazımdaki kuruluğu bir nebze olsun gidermeye çalıştım.

"Benim. Buradayım, komutanım," dedi Siren. Sesi hafif titriyordu. Gözlerindeki derin endişeyi ve saygıyı hissettim. "Kendinize gelmenize sevindik."

"Sevindik?" dedim şaşkınlıkla. Bu kadar karmaşık bir durumda bile Siren'in sakinliği beni rahatlatmaya yetmişti.

Siren bakışlarını kaldırdı ve az ötedeki timi işaret etti. Camın arkasına sırayla dizilmiş timi gördüğümde bunun gerçek olmadığını umdum. Ama

maalesef öyle değildi. Tim, onlara bakmamla asker selamı vermiş, hazır ol pozisyonuna geçmişti.

"Hepsinin gözü niye kırmızı Siren?" diye sorduğumda kafamı geri yasladım.

"Duman herkesi etkiledi," dedi Siren, yarım ağızla.

"Sikerler," diye mırıldandım. Ne olup bittiğini idrak edemiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım hâlâ dönüyordu. "Bir," derken odadaki her şey iki katına çıkmış gibiydi. "İki. Üç..."

Başımı kaldırdığımda, İmam'dan iki tane olduğunu fark ettim. Beynim gerçekle hayal arasında kaybolmuş gibiydi. "Üç..." diye mırıldandım. Dengemi kaybedip, yere düşmek üzereyken ellerimle kendimi destekledim.

"Komutanım, hemen ayaklanmasaydınız keşke," dedi Siren. Yanıma geldiğinde, benimle birlikte camın dışında kalan time bakıyordu. "Neyi sayıyorsunuz?"

"Sizi," dedim. "Sizi saymaya çalışıyorum ama hepinizi çift görüyorum. Ne oldu bana?"

"Komutanım," dedi Siren sakinlikle. Onun sakin sakin konuşması beni daha çok sinirlendiriyordu. "Duman zehirlenmesi geçirdiniz. Birkaç saattir baygın bir hâldesiniz. Bizi neden sayıyorsunuz?"

Onun sorusuna aldırmadan, ortaya yeni bir soru atıp tepkisini incelemeye koyuldum.

"Şehit mi verdik?"

"Hayır, komutanım."

"Gazi mi olduk?"

"Hayır, komutanım."

"Kayıp mı var?"

"Hayır, komutanım."

"O zaman niye ağladınız, Siren?" dedim sert bir ifadeyle. "Hepinizin yüzünden düşen bin parça. Siz ne halt yediniz? Bölgeden haber ver, yangın söndürüldü mü? Hemen rapor ver bana, ne oldu?"

Siren, "Komutanım..." dediğinde konuşmaya çekiniyor gibiydi. "Alevlerin içinde kalan sivilleri kurtardıktan sonra yangın hemen söndürüldü ve alan kontrol altına alındı. Bilinciniz kapandığı için diğer yaralılarla birlikte

en yakın sağlık kuruluşuna sevkinizi sağladık. Ben de size eşlik ettim. Askerî birliklere haber verildi. Kampın kuzey kısmında tahliye işlemi başlatılacak. Gerçekten bir şey yapmadık. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Hepsi Yamalı'nın suçu," dedi Siren. Birini ispiyonlamak onun huyu değildi lakin öyle bir yüz ifadem vardı ki bundan kurtulmak için beni bile ateşe atabilirdi. "Fısıltı, tahliye edildi anonsunu geçtikten sonra yanınıza ilk ulaşan Yamalı olmuş. Sizi yerde baygın bir şekilde görünce..."

Ellerimle yüzümü sıvazladım. İçimde fırtınalar kopuyordu.

"Düşündüğüm şeyi yapmış olduğunu söyleme sakın!"

"Emredersiniz, komutanım!"

"Olanı söyle, Siren!"

"Yamalı'yı biliyorsunuz, komutanım," diyerek anlatmaya başladı. "Olayları aşırı şekilde abartarak anlatmayı seviyor. Sizin kötü bir hâlde olduğunuzu söyleyince timdekiler telaş yaptı. Hepsi sizi görmek için saatlerdir bekliyor."

Ağır adımlarla cama yaklaşıp tuşa bastığımda perdenin kapanmasını sağladım. Artık beni göremiyorlardı. Dışarıdan bir gürültü kopmuştu ama sesler boğuk boğuk geldiği için net duyamıyordum.

"Benim için ağladılar yani?" diye sordum şaşkınlıkla. Bunlar ne ara bu kadar duygusal olmuştu ki? Aldığımız eğitimlerde duygusuz davranmayı bize çok güzel bir şekilde öğretmişlerdi hâlbuki.

"Evet, komutanım," dedi Siren. "Bizi korkuttunuz. Dağ gibi olan adamı yerde öyle görünce bir şey oldu sandık."

Merakla ona baktım.

"Arkamdan en çok kim üzüldü?"

"Doktor Sevil, komutanım," diye yanıtladı. "Ağlayıp durdu. Zor sakinleştirdiler."

Kaşlarımı çattım.

"O kim?"

"Şu yangından kurtardığınız kızıl saçlı doktor," dedi. Gözüme çarpan üniformamı elime aldım, giymeye başladığımda sırtımda keskin bir ağrı

belirdi. Bedenimde yanıklar mevcuttu. O alevlerin arasında yanmamak mümkün değildi.

"O nerede?"

Sağ tarafı işaret etti.

"Yan odanızda, tedavisi sürüyor."

"Çıkabilirsin, Siren."

"Emredersiniz, komutanım," diyerek asker selamı verdi ve bana arkasını dönmeden geriye doğru adımladı. Kapıyı kapatmasıyla odanın içinde bulunan lavaboya ilerledim. Yüzümdeki maskeyi hiç düşünmeden çıkarttım. Siren'in yanımda durma amacı, gizliliğimizi korumak içindi. Ölsek de bu maske çıkmayacaktı. Üniformayı giydiğimiz sürece yüzümüz ifşa olamazdı.

Ama ben sivil olduğum zaman bile maske takıyordum. Bu alışkanlık ya da bağımlılık yaptığı için değildi. Yüzümde yara vardı ve hiç hoş bir görüntüsü yoktu. En son ne zaman aynaya baktığımı bilmiyordum. Aynalar artık en büyük düşmanımdı. Gördüğümde kaçar, saklanırdım. Zira maskesiz yüzümü gören insanlar da öyleydi. Beni görünce kaçar, saklanırlardı. Tıpkı Umay ablamın küçük çocuğu gibi. Ailemden geriye sadece kardeşlerim kalmıştı. Babam hayattaydı ancak tek varlığı kimlikteki baba kısmını doldurmaktı.

Aynaya bakmadan elimi yüzümü yıkadım ve kendime gelmeye çalıştım. Yüzümden damla damla sular akıyordu. Parmaklarımla yüzümün sağına dokundum. Bu küçümsenecek bir yara izi değildi. Kaşımın üstünden itibaren başlıyor, elmacık kemiğimi geçiyor ve çeneme kadar uzanıyordu.

Hayatımı tümden değiştiren bir operasyon sırasında bu yarayı almıştım. O gün şehit olacağımı sanmıştım çünkü tüm silah arkadaşlarımı şehit vermiştim. Biri hariç. En yakın dostum ise gazi olmuştu.

Barış.

Barış çok başarılı bir askerdi. Rütbe almamıza az bir zaman kalmıştı. Gazi olmasaydı timin komutanı ben değil, kesinlikle o olacaktı. Can dostum... Şimdi ise tekerlekli sandalyeye mahkûm kalmıştı.

Ona bir söz vermiştim. İntikamımızı alacaktım.

Maskemi geri taktığımda kendimi daha huzurlu hissediyordum. Maskenin altında nasıl bir yüze sahip olduğumu kimse bilmiyordu ve bu beni

içten içe rahatlatıyordu. Diğer türlü insanların sürekli olarak yüzüme bakıp bana acıyacak olması beni delirten bir noktaydı.

Kıyafetlerimi ve teçhizatlarımı vücuduma geçirip odadan dışarıya çıktığımda timdekiler ilk defa hazır ola geçmek yerine hep bir koldan üzerime çullanıp bana sarıldı.

"Komutanım," dedi İmam. "Benim dualarımla ayakta değilseniz ben de cennete gitmeyeyim!"

"Komutanım bizi bırakmaz demiştim ben," dedi Yamalı. "Yarbay Beton duymasın ama en iyi komutan Barut Komutan'ım. Üstüne de kimseyi tanımam."

"Firefly bile çok özledi, hav hav deyip duruyor," dedi Fısıltı. Hayret, ilk defa ben bir şey sormadan ağzını açmıştı.

"Fıs fıs," dedi Kanca. "Köpek hav havdan başka ne diyecek? Bu nasıl dramatize etmek, lan!"

Yamalı, "Siz bunlara aldırmayın, komutanım," dedi. "Siz öyle alevlere teslim olacak biri değilsiniz. Alev bile sizden korkar. Bir an Siren Komutan'ım başa geçecek diye Kanca Komutan'ım az korkmadı, en çok ona ağladı."

"Ben timin başına geçtiğimde kim istifa edecek belli oldu," dedi Siren.

"Komutanım, diğerleri hava atmak gibi olmasın diye söylemedi ama sizi ben taşıdım," dedi Mermi. Kollarını kaldırıp büyük bir zevkle kaslarını gösterdi. "Boşuna yapmadık yani."

"Siz var ya..." dedim iyi bir şey söyleyecekmiş gibi. Hepsinin bir anda gözleri parlamıştı. "Harbi dayaklıksınız! Ben sizi dövmüyorum diye mi bu kadar rahatsınız lan! Hemen toparlan Hayalet Timi, TOPARLAN!"

Saatlerdir başında beklediğim kadın yavaştan kendine gelmeye başlıyordu. Elim sıkıca elini tutuyordu. Yüzümü görebilse ne kadar endişe içinde olduğumu anlayabilirdi lakin ifadem gözlerime de yansımıştı. Ona korku dolu gözlerle bakıyordum.

Araladığı gözleri beni görmeyi beklemediği için hızla irileşti. Yattığı yerden doğrulmaya çalıştı. Omuzlarından bastırdım. İstemsizce sert davranmıştım. "Rahatsız olma," diye konuştuğumda sesim normalden daha yumuşaktı ama.

Yangınların arasından kurtardığım doktor bana yoğun bir ilgiyle bakıyordu. Pürüzlü bir sesle, "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi. "Başımda mı bekledin?"

"Evet," diyerek ellerimizi ayırdım.

Bakışları ellerimize düştü, onu sıkıca tuttuğumun yeni farkına varmıştı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi minnet dolu bir sesle. "Sen olmasaydın orada yanarak can verecektim."

"Teşekkür etmene gerek yok. Görevimizi yaptık sadece."

Gözlerimin içine baktı.

"Şu an başımda beklemen de göreve dâhil mi?"

"Evet, halkın güvenliğini sağlamak amacıyla burada duruyorum," dediğimde gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. "Aslına bakarsan..." derken çekingen duruyordum. "Fazla vaktim yok. Senin kendine gelmeni bekledim. Malum, görev bizi bekler. Doktor Hanım, size birkaç soru sormamda sakınca var mı peki?"

"Sevil," dedi doğrulmaya çalışırken. Fakat ben ona yine izin vermeyince yatmaya devam etti. "Sevil diyebilirsin."

"Sağlık çalışanının dediğine göre yangın öncesi bir tartışma yaşanmış. Ne oldu?"

Gözleri sulandığında, "Mültecilerden biri," dedi. "Sarkıntılık yapmaya başladı. Her şey bir anda gerçekleşti."

"Ne zamandan beri Doğu Afrika'da gönüllü doktorluk yapıyorsun, Sevil?"

"Bir seneden fazla oldu," derken gözlerini kıstı. "Belki daha çok... Saldırı ne zaman olmuştu? O zamandan bu yana neredeyse."

"O zamandan bu zamana gelen giden kişilerden haberiniz oluyordur."

"Yani, buranın demirbaşı benim."

İstediğim cevabı almanın rahatlığıyla dudaklarımı tekrar araladım.

"Hiç durmadan nefessiz konuşan, insanı pişman eden, sürekli yabancı şarkılar söyleyip kendi kendine eğlenen bir doktor bu topraklara geldi mi?"

Dudakları kenara kıvrıldığında, "On yaşındaki kardeşimi tarif ettin," dedi. Bir anda kaşlarını kaldırdı. "Doktor mu dedin?"

"Evet, doktor," diye mırıldandım. "Biraz çocuk olduğu aşikâr."

"Çocukları eğlendirebilmek için bazen doktorluğu kenara bıraktığımız oluyor. O yüzden bahsettiğin kişi herhangi biri olabilir," derken dudak büzdü.

Elimi sol göğsümün üzerine yerleştirdiğimde hücum yeleğinin altından iç cebime ulaştım. Oradan bir fotoğraf çıkardığımda çekilen kareye önce ben bir bakış kondurdum.

Kızıl saçları olan bir Balkan kızı...

Onun hep küçük ve çilli kalacağını sanırdım ama o herkese inat kocaman bir kız olmuştu. Kız değil, kadındı. Böyle bir kere bakmakla asla yetinilmeyecek bir kadındı.

Fotoğrafı ona doğru çevirdim. Kimse görmesin isterdim ama sormam gerekiyordu. "Bu kadından bahsediyorum," diye sordum. Sesim sabırsızdı. "Bu kadın, bu topraklara hiç geldi mi?"

Çok kısa bir anlığına fotoğrafa baktı. Sonrasında hemen gözlerini bana çevirdi. "Çıkartamadım," dese de sesinden yalan akıyordu.

Ona fotoğrafa tekrar bakmasını işaret ederken biraz daha yakınlaştırdım. "İyi bak," diye âdeta emrettim.

"Saçları orijinal mi?" diye sorarken bu durumun hoşuna gitmediği belliydi. "Burada benden başka kızıl bir kadın olamaz. Eğer kızıl bir kadın buraya gelmiş olsaydı bunu hiç unutmazdım, Barut."

Fotoğrafı avucumun arasında sıkıp sol göğsümdeki yerine sakladım. "Sen daha güzelsin," derken geriye doğru yaslandım.

Gözleri irileştiğinde, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet," dedim dilimden akan keskinlikle. "Ben daha olgun kadınlardan hoşlanıyorum. Çocuk gibi ortalıkta, *yannana yannane* diye dolaşan kızlardan değil."

Yüzünü buruşturduğunda ifadesinde tiksinti belirdi. "O şarkıyı da hiç sevmem!" dedi.

"Ne kadar çok ortak noktamız var, Sevil," dedim. Bacaklarımı iki yana ayırdığımda bakışları vücudumda gezindi. "Ben de hiç sevmem."

"Olgun kadınlardan hoşlandığını hiç belli etmiyorsun."

Ona doğru yaklaşıp gözlerini gözlerime kitledim. Yüzüne eğildiğimde bedeni kasılmıştı. "Neden belli edeyim ki?" diye sorduğumda elimin tersiyle çenesine dokundum. "Olgun kadınlardan hoşlandığımı söyledim. ITO üyesi olduğu için kanıtları ortadan kaldırmak amacıyla yangın çıkartan birinden hoşlanıyorum, demedim."

Yüzündeki ifade donuklaştığında, "Hı?" diye bir ses çıkardı.

Elimi kaldırdığımda Sevil'in bedeninde bir sürü kırmızı lazer ışık belirdi. "Hı ya," diyen kişi İmam olmuştu. "*Hı* denmez, *efendim* denir."

Hayalet Timi yere yatmış bir pozisyonda bir süredir bekliyordu. Hepsi ayağa kalkıp nişan almıştı. Sevil, neye uğradığını şaşırmış bir şekilde odanın içinde duran askerlere bakıyordu. Onu kaldırmamaya çalışma nedenim de askerleri görmemesi içindi.

"Kendine geldiğine göre paket yapabilirsiniz," dedim oturduğum yerden ayağa kalkarken. "Ekiplere teslim etmeden önce siz sorguya çekin. Burada bir iş birlikçisi varsa önce itiraf ettirin."

Sevil'in bağırışları odayı inletse de timdekiler kısa sürede onu etkisiz hâle getirmişti. Saatler boyunca süren sorgudan sonra terörle mücadele ekiplerine teslim edilmişti. Diğerleriyle birlikte kendi bölgemize giderken arabanın içindeydik.

Hepsi kendi arasında konuşurken zırhlı aracı süren İmam, "Az kala komutanımı everiyorduk," dedi. "Çok korktum bu ırz düşmanına varacak, bu kanı bozuğa yenge hanım demek zorunda kalacağız diye. Vallahi ben nikâhlarını kıymazdım. Başka imam bulun derdim."

"Komutanımı kimseye yâr etmem," dedi Yamalı. "Yakışıklı, kaslı, çekici bir adam, eyvallah ama o kadar kolay değil. Evlenirse bizi unutup gider. Evde kalmış zaten kalacağı kadar. Bize bu saatten sonra turşusunu kurmak düşer. Bir küçücük fıçıcık, içi dolu turşucuk. Cevap Barut Komutan'ım!"

"Şu bilmeceleri değiştirip durma amına koyayım ya," diye söylendi Kanca. "Senin yüzünden doğrusunu unutuyorum." Dilini damağına vurdu. "Hem komutanım vatan aşkıyla yanıp tutuşan biri. Evleneceğini sanmıyorum."

"Komutanımın gönlü zaten dolu," dedi Mermi. "Benimle dolu demek isterdim lakin yıllardır bir kadını seviyor."

Arkaya doğru bir hışımla dönerek Mermi'nin kafasına sertçe vurdum. "Sen ne biliyorsun da konuşuyorsun, sik kırığı?" diye bağırdım. Bağırışımla

birlikte aracı süren İmam direksiyonun hâkimiyetini kaybetti. Hızlıca toparladığında yola devam etti.

"Acıtmış ama komutanım! Ya ameliyatlı yerime denk gelseydi?" dedi Mermi kafasını okşarken. "Hem siz, bizi mi dinliyordunuz?"

"Arabaya bindiğinizden beri kafamı sikiyorsunuz!" dedim öfkeyle. "Lan, göt kadar arabanın içinde babanı mı dinleyeceğim, eşek! Sizi dinliyorum tabii ki. Senin o dilinin olmayan kemiğini sikeyim ben. Götünden niye laf uyduruyorsun?"

Mermi küskün bir tavırla bana bakıyor, bir yandan da kafasını sıvazlamaya devam ediyordu.

"Komutanım, üstüme vazife değil ama dilinizde bir göçmen kızı, başka da bir şey dediğiniz yok. Yani o yüzden gönlünüzün dolu olduğunu düşündüm."

"Göçmen değil, lan. Balkan kızıydı o," dedi Kanca. "İyi bok yedin yanlış söyleyerek salak. Daha ne söylediğini bilmiyorsan niye konuşuyorsun, dalyarak?"

"Yarın sabahtan itibaren her sabah içtimada bağıra bağıra Göçmen Kızı türküsünü söyleyeceksiniz," dediğimde gözlerimden âdeta alev çıkıyordu. "Göçmen kızı madem benim dilimde, benim askerlerim değil misiniz, sizin de dilinizde olacak!"

Önüme döndüğüm sırada diğerleri Mermi'nin ağzına sıçıyordu. Mermi ağlamaklı bir sesle, "Zaten doktor fobim oluştu," dedi. Öne doğru yaklaştığında, "Komutanım, ben şimdi nasıl gönül rahatlığıyla doktorlara yanaşacağım?" diye sordu. "Yazık, günah değil mi bana?"

"Araba mısın da yanaşmaya çalışıyorsun, Mermi?" dedim. Bu çocuğun yavşama sanatı beni benden alıyordu.

"Komutanım, ayıptır söylemesi, benim hem kızıllara hem de doktorlara zaafım var. Onları görünce bana bir hâller oluyor," dedi Mermi. "İyi ki bu kadına hiç yanaşmadım yoksa beni zaafımdan vurup hemen nikâhına almıştı."

Dikiz aynasından arka tarafa göz attım.

"Siz mi döversiniz yoksa ben mi döveyim?"

"Benim epeydir elim kaşınıyordu," dedi Kanca. "İzninizle komutanım."

Bakışlarımı aynadan çekmedim ve Kanca'nın, Mermi'nin üstüne çullandığını gördüm. Hiçbir şey olmamış gibi tekrar bakışlarımı yola çevirdiğimde müziğin sesini açtım ve bağırış seslerinin kesilmesini sağladım.

Hayalet Timi böyleydi işte. Yıllar önce ben de bu timin yalnızca bir askeriydim. Zaman geçti; kimileri şehit düştü, kimileri gazi kaldı, kimileri ise kayboldu. İçinde bulunduğum timin komutanı oldum. Bir gün ben de yok olacaktım lakin bu tim kalmaya hep devam edecek, sadece askerleri değişecekti.

"Ben bir göçmen kızı gördüm, Tuna boyunda!" Hep bir ağızdan tezahürat eden askerler, çizmiş olduğum sınırın etrafında koşturuyordu. "Elinde bir besli kuzu hem kucağında!"

Siren ve Kanca önde Türk bayrağını, yanlarında ise iki Afrikalı asker kendi bayraklarını sallıyordu. Dörtlü gruplar oluşturularak sıra sıra dizilmiş, koordineli bir şekilde sabah koşusu yapılıyordu.

"Doğru söyle göçmen kızı, annen var mıdır?" diyerek en çok sesini çıkartan kişi Mermi'ydi. "Ne annem var ne babam, kalmışım öksüz!" Koşu yaparken genelde marş söylemeyi tercih ediyorlardı ama Mermi'nin özel hayatıma yaptığı yorum sebebiyle bu türküyü söylemek zorunda kalmışlardı. Mermi öylesine korkmuştu ki Afrikalı askerlere de bu türküyü kısa sürede ezberletmişti.

"Sen bir öksüz, ben bir garip, alayım seni." Bu türkü hep yüreğimin sıkışmasına neden oluyordu. Bana o kadar çok Balkan Kızı'nı hatırlatıyordu ki her bir satırında ondan izler buluyordum. "Alayım da gizli yerde sarayım seni!"

O istese, gel dese gidip alırdım Balkan Kızı'mı. Lakin o beni yıllar önce tanımamıştı bile.

Hayatımın dönüm noktası olan operasyonda ağır bir yara almıştım. Silah arkadaşlarımı kaybetmiştim. En yakın arkadaşım, kadim dostum Barış'ın bile öldüğünü sanıyordum. Son anda hastaneye yetiştirilmiştim ve orada Balkan Kızı'nı görmüştüm. Oradaydı fakat bir o kadar da uzaktı bana. O zamandan beri onu hiç unutamamıştım. Aklımın bir köşesinde hep yer edinmişti.

"Komutanım," diyerek yanıma geldi Siren. "Acil bir maruzat bildirecektim. Türkiye'den çağrı var. Üstelik bir kere de aranmamışız. Askerî hat cevapsız çağrılarla dolu. Bakmak ister misiniz yoksa ben mi bakayım?"

"Kahretsin!" dedim. Yanımdaki Afrikalı komutana doğru dönüp asker selamı verdim. Yanından ayrıldım ve hızlı adımlarla çadıra doğru ilerledim.

Çadıra ilerlerken Siren de peşimden geliyordu. Buraya geleli bir hayli zaman olmuştu. O zamandan bu yana Türkiye'den hiç aranmamıştık. Günlük olarak raporlarımızı iletiyor, haftalık olarak da genel durum değerlendirmesi yapıyorduk. Sadece onaylamakla yetiniyorlar ve başka bir şey için iletişime geçmiyorlardı.

Telefonun başına geçtim ve sesimin tok çıkmasını sağlayarak, "Kasırga Hava Üssü, Özel Tim Komutanı Piyade Yüzbaşı Barut, emret komutanım!" diye bağırdım.

"Barut Beyefendiciğim, umarım o güzel keyfinizi bölmüyoruzdur," dedi hattın ucundaki ses. Konuşan kişi Yarbay Beton'du. Eğer bağırarak telefonu açsaydı rahatlayacaktım. Şu an sakin ve güzelce konuştuğuna göre kesin ağzıma sıçacaktı. "İyisinizdir inşallah?"

"Sağ ol, komutanım!"

"Saatlerdir ne telefona bakılıyor ne geri dönüş yapılıyor. Biz ne zamandan beri sizin keyfinizi bekliyoruz acaba? Yüksek müsaadenizle sormak isterim."

Sesindeki sinir elle tutulur cinstendi.

"Beklettiğim için özür dilerim, komutanım," dedim sert bir sesle. "Askerlerin idman ve eğitimini yaptırıyordum."

"Yaptırıyordum mu?" dedi. Sanki yanlış bir şey söylemişim hissine kapılmıştım. "Sen genelkurmay başkanı oldun da haberimiz mi yok, it! Sen niye koşmuyorsun?"

"Komutanım, küçük bir kaza geçirdim," dedim açıklamak adına. Yangının üzerinden çok geçmemişti. Sahra hastanesindeki sivilleri kurtaracağım diye vücudumun birkaç yeri yanmıştı. "Timi tek başına bırakmamak adına izin kullanmadım. Faaliyetlere de kaza nedeniyle..."

"Ne izni lan?" diye bağırdığında telefonu hızlıca kulağımdan uzaklaştırdım. "O telefonu hemen kulağına sok!" Uyarmasıyla kulağıma tekrar yaklaştırdım. "Sen kendini memur mu sanıyorsun? Sizde izin mizin yok! Ancak ölünce izin yapabilirsiniz!"

"Doğru söylüyorsunuz, komutanım."

"Siren'i ver telefona," dediğinde sesi ılımlı gelmeye başlamıştı.

"Emredersiniz, komutanım," derken yerimden kımıldamadan Siren'e gelmesini işaret ettim.

Siren telefonu eline aldı ve hoparlörü açıp, hiç beklemeden gür çıkan sesiyle tekmil verdi.

"Kasırga Hava Üssü, Deniz Piyade Kıdemli Üsteğmen Siren, emret komutanım!"

Yarbay Beton, "Barut Komutan'ın hazır olda bekliyor mu?" diye sordu.

Siren bana kısa bir bakış attı. "Bekliyor, komutanım." Cidden bekliyordum. Yarbay Beton yanımızda olmasa da bizi görmese de onun her yerde eli, kulağı ve gözü vardı. Yaşadığı sürece, adının geçtiği her yerde hazır olda beklemek, istemsiz olan bir şeydi.

"İyi, aferin. Kapatana kadar öyle dursun," dedi keyifli bir sesle. Genelde benim eziyet çekmemden hoşlanan biriydi. "Söyleyeceklerimi not al, bana hatırlatacakların var," dediğinde Siren fevri bir hareketle kâğıt ve kalem çıkardı. "Barut Komutan Türkiye'ye geldiğinde, faaliyetlere katılmadığı günlerin hepsini gözümün önünde iki katı şeklinde gerçekleştirecek."

Tim, buraya geldiğimizden beri elleri boşaldığı için biraz gevşemeye başlamıştı. Hiçbirimiz bu kadar boş durmaya alışık değildik. Onları da anlıyordum. Bu yüzden idmanları, eğitimleri ve içtimaları bile iki katı yoğunlaştırmıştım. Bunun dönüp dolaşıp bana gireceğini bilseydim hiç iki katına çıkarır mıydım?

Türkiye'ye döndüğümde dört katı beni bekliyordu. Yarbay Beton bunu asla unutmazdı.

Siren yazmaya başlamış fakat durmuştu. "Komutanım, haddimi aştığım izin özür dilerim," diye başladığında kolundan tuttum. Kendi sesimizi kapatıp, vakit kaybetmeden, "Sus Siren, sakın ağzını açma!" diyerek emreden bir tonda konuştum.

Siren, bana karşı çıkıp sesi geri açtığında, "Barut Komutan'ımın durumu ciddi," dedi. "Yanıkları küçümsenecek yaralar değil. Ciddi olmasına rağmen tedaviyi reddetti ve bölgeyi tek başına bırakmadı. Normal şartlarda yanıkları için hastanede tedavi görmesi gerekmektedir."

"Kafası kopsa bile timi ne yapıyorsa onu yapmak zorunda!" diye bağırdı Yarbay Beton. Haklıydı, böyle olması gerekiyordu. "Biz onu oraya çobanlık yapsın, koyunlara ot yedirsin diye göndermedik! Eğer yapamıyorsa tim komutanlığını hemen şimdi bırakabilir!"

Söyledikleri bana dokunmadı. Dokunan kısmı, her bir olay olduğunda bana tim komutanlığını bırakmamı söylemesiydi. Yaşım kaç, rütbem ne olursa olsun onun gözünde bir hiçtim. Özel eğitimlerden geçen, gölge ve üstün yetenekli askerlerden oluşan Hayalet Timi'nin başına komutan olarak atandığımda ise pes edeceğimi söylemişti.

Gözlerimi öfke bürürken Siren'e ters bir bakış attım. "Sana sus dedim, Siren!" diye mırıldanırken sesimi kısık tutmaya çalıştım.

"ULUKURT!"

Küçüklüğümden beri bana böyle sesleniyordu.

"Emret, komutanım!" dedim.

"Hayalet Timi'ni topla ve keşfi bitirin," dediğinde, aylardır duymak istediğim kelimeleri sonunda dudaklarından döktü. "Türkiye Cumhuriyeti topraklarına geri dönüyorsunuz!"

"Acaba sen çayı kaç şekerli içiyorsun? Ondan öncesinde hiç çay içiyor musun ki? Sana dair öğrenmek istediğim, aklıma kazımak istediğim çok detay var, Balkan Kızı."

12.
KİBRİT

"Seni bulduğumda bu sefer uzun uzun bakacağım. Neden bakıyorsun diye soracak olursan, bakmadığım günlerin acısını çıkartıyorum diyeceğim, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Doğu Afrika'da son günümüzü geçirdikten sonra bütün kontrolleri sağladık ve sabahın erken saatlerinde gönderilen askerî helikopterle bulunduğumuz bölgeden alındık. Bir gündür yollardaydık ve şimdi ise Türkiye sınırından Kasırga Hava Üssü'ne ait helikopterle alınmış, son uçuşumuzu gerçekleştiriyorduk.

Helikopter rotasını değiştirdiğinde, aşağıda kıvrılan dağ yollar ve yeşil vadiler belirdi. Güneş ışığı, çalıların ve ağaçların üzerinde parıldıyordu. Manzara âdeta bir tabloya dönüşmüştü. Helikopter sessizce ilerlerken rüzgârın uğultusu kulaklarımızı dolduruyordu. Dağların zirveleri bulutlarla örtülüydü. Gökyüzü ise masmaviydi.

Hava üssü gizli olduğu için kendi başımıza gidemiyorduk. Karargâha gideceğimiz için hepimiz ciddiyeti ele almıştık. Her şeye rağmen timdekilerin yüzü gülüyordu. Sabaha kadar uyumayıp halay çekmişlerdi. Yamalı, Doğulu olduğu için yerel halktan bulduğu bulgurla etsiz çiğköfte yoğurmuştu. Türkiye topraklarına geri döndüğümüz için bir kurban kesmedikleri kalmıştı ki Yamalı sürekli olarak, "Kurban olduğumun komutanısı," dediği için diğerleri onu kurban etmeyi bile düşünmüştü.

"Baş koymuşum Türkiye'min yoluna. Düzlüğüne, yokuşuna ölürüm. Asırlardır kır atımı suladım," diye söylediği türküye devam etti Mermi. Askerî helikopterin kapı önüne yüzüstü uzanmış, bacaklarını hareket ettiriyordu. Türkiye sınırına girdiğimiz andan itibaren bana yalvarmaya başlamış, manzarayı seyredebilmek için kapıyı açmak istediğini söylemişti.

Bir aydan uzun süredir kendi ülkemizde olmadığımız için havasına bile hasret kalmıştık. Bu yüzden kapıyı açmasına izin vermiştim. Bu ülkenin havası bile bir başkaydı.

"Irmağının akışına ölürüm Türkiye'm. Ölürüm Türkiye'm. Ölürüm Türkiye'm, hey!"

"Sus artık. Senin yüzünden dilime takıldı, türküyü bağırarak söylememek için zor duruyorum," dedi Kanca. Uzanıp ayağıyla Mermi'yi dürttü. "Barut Komutan'ım zaten çok sinirli, tek sinirli olmadığı an uyuduğu an.

Eğer onu uyandırırsan ondan önce seni ben döverim. İnene kadar havada bizi ulutur, benden söylemesi."

İmam, "Siren'e bile çok sinirli komutanım," diyerek ona katıldı. "Tam adı gibi şu an. Her an patlayabilir ve yaklaşan olursa fena yakar."

Kanca duyduğu sözlerle hızla İmam'a döndü ve merakla bakmaya başladı. "Siren'e neden sinirlenmiş?" diye sorarken yüz ifadesi düşmüştü.

"Hayır olsun, komutanım," dedi. İmam'ın gözlerinin kenarı kırıştı. Yüksek ihtimalle sinsice gülüyordu. "Başka zaman olsa Siren'e sinirlendi diye göbek atarsınız, niye bir anda suratınız düştü?"

"Ne alaka?" dedi Kanca geriye doğru yaslanırken. "Neye sinirlendiğini bilmiyorum, bilsem ona göre göbek atacağım zaten."

"Kesin dırdırı!" dedi Siren.

İmam, "Mermi aşağıya düşeceksin, aşağıya!" diye uyarıda bulunmasına rağmen Mermi kenarda sallanmaya devam ediyordu. Mermi'ye en yakın kişi Fısıltı'ydı. İmam bunu fırsat bilerek, "Kız fıs fıs," dedi. "Şuna bir tekme atsana, aşağıya yuvarlansın."

Fısıltı gözlerini dahi açmadan, "Uğraşma benimle," diye mırıldandı.

Uyuyormuş gibi görünmek için gözlük takmıştım. Onlar benim uyuduğumu sanıyordu ama hiçbir şekilde uyuyamıyordum. Hâlbuki uyusam biraz kendime gelecektim ama uyku haram gibiydi.

Çok geçmedi. Siren çekingen bir tavırla yanıma doğru gelip, "Komutanım..." dedi. Sessiz kalmaya devam ettim. Belki uyuyormuş gibi davranmaya devam edersem başımdan giderdi. "Uyuduğunuz zaman kaşlarınızı çatmıyorsunuz," dedi Siren. "Şu an iki kaşınızın ortasında Vardar Ovası gibi çukur var." Güneş gözlüğümü indirip yüzüne boş gözlerle baktım. Ayakta öylece dikilirken, "Size saygısızlık yapmak istememiştim," dedi.

"Ama yaptın. Sana konuşma diyorsam konuşmayacaksın, Siren," dedim tekdüze bir sesle. "Uyarı alacağını söylemiş miydim? Demediysem de öğrenmiş oldun."

"İzninizle oturabilir miyim?" diye sorduğunda sadece gözümü kırptım. "Yarbay Beton, bazen çok merhametsiz olabiliyor."

"Bu merhametsizlik değil, Siren," dedim bilmiş bir tavırla. "Yarbay Beton haklı. Tim ne yapıyorsa komutanı da ona katılmak zorunda. Tim ölüyorsa komutanı da ölmek zorunda. Beraber hareket edilmesi gerekiyor.

Mazeret bulunmayacak. Bulursan değil timin komutanı ancak kapı kolu olursun."

"Biliyorum," dedi Siren. "Biz bir ekibiz. Üstünüz size yok yere kızarken buna göz yumamazdım. Benim komutanım sizsiniz."

"Yarbay Beton hepimizin komutanı. O ne diyorsa odur. Sorgulanmaz. Her zaman doğruyu söyler. Bu sefer sadece uyarıyla kalmam," derken gözlüğü gözlerime tekrar yerleştirdim. "Bir daha sakın tekrarlama."

Siren yoğun bir inatla, "Tekrarlayacağım," dedi. "Çünkü tim ruhu böyle bir şey Barut Komutan'ım. Bizden önceki timi kaybettiğiniz için bağlanma korkusu yaşıyorsunuz. Bu yüzden de duygusal bağı tim içinde yasakladınız. Yine aynısı olacak sanıyorsunuz ama sizi başarısızlığa uğratmayacağız."

Başarısızlığa uğratmayacağız...

"Vatan sağ olsun," diyebildim.

Pilotun sesli anonsundan sonra Siren ayağa kalkıp Mermi'nin bacağına vurdu. "İnişe geçiyoruz," dediğinde diğerleri de toparlanmıştı. Koltuklarımıza yerleşirken helikopterin motor sesi yavaşladı ve inişe başladık. Kemerlerimizi sıkıca bağladık ve hazır pozisyona geçtik.

Kısa süre sonra inişimizi gerçekleştirmiştik. Helikopter piste yaklaştığında dışarıdaki rüzgârın uğultusu kabinin içine doluyordu. Piste indiğimizde, helikopter hafifçe sallanarak durdu ve motor sesi kesildi. Dışarıdaki görevliler helikopteri karşılamak için hazırda bekliyordu.

Kapı açıldığında, timle birlikte dışarı çıktık ve bizi karşılayan görevlilere selam verdik. Karşılama ekibi bizi yönlendirdiğinde hava üssünün içine doğru yürümeye başladık.

Ezbere bildiğimiz yollardan geçerken bir süredir buraya gelmediğimiz için değişikliklere hayret içinde bakıyorduk. Yol boyunca, hava üssünde yapılan güncellemeleri ve yenilikleri fark ettik.

İmam, yanında duran Mermi'yi dürterek, "Acemi birliğine baksanıza," dedi. "Bize nasıl bakıyorlar. Ah, babam olacaktı da benim şu hâlimi görecekti!"

"Herkes biz olmak istiyor," dedi Kanca.

"Biri fotoğraf çekilmeye gelse asla şaşırmam," dedi Siren. "Telefon yasak olmasaydı tabii."

"Yıllar önce biz de çömezdik ama hiçbirimizin kası böyle değildi, lan," dedi Mermi. "Çok zayıf değiller mi? Ekmek satışı mı yasaklandı? Ne oldu, lan? Sadece bir ay yoktuk. Fısıltı ordusu kuruluyor da haberimiz mi yok? Hepsi fısıltı gibi minnacık!"

Fısıltı küçük adımlarla Mermi'nin yanına gidip arka bacağına sert bir tekme attı. "Dur kız, cimcime," dedi Mermi. "Elimde kalacaksın." Bakışları beni bulduğunda, "Komutanım, izninizle şuraya doğru koşup gelebilir miyim?" dedi.

"Ne yapacaksın, Mermi? Maruzatın ne?"

"Vatan, devlet, namus meselesi," dedi Mermi hızlıca. "Önemli olmasa vallahi de billahi de istemem. Bir dakika bile sürmeyecek, komutanım."

"Vatanı, devleti, namusu niye karıştırıyorsun lan?" dedim kızgınlıkla. "Şimdi sana nasıl izin vermeyeceğim? Bir daha böyle izin alma sakın! Ne bok yiyeceksen ye, gel. Elli dokuz saniyen var."

Yeni mezunlar kendi aralarında kas gösterisi yaparken Mermi koşar adımlarla yanlarına doğru gitti. Bir hışımla üstünü çıkarttı ve maskesi yüzünde kalırken kol kaslarını ortaya çıkartacak hareketler sergiledi. Yeni mezunlar yavaşça tişörtlerini eline alırken Mermi kahkahalar atıyordu.

"Basmış aminoasiti, bununla hava atıyor," dedi Kanca. Siren'in gülerek Mermi'yi izlemesinden hiç hoşnut değildi. "Kadınlar düşmesi gereken şeyin zekâ olduğunu ne zaman anlayacaklar acaba? Belki böyle sırıtmaktan vazgeçerler."

Siren'in yüzündeki sırıtış hızlıca silindi. "Zekâsı olan olsaydı düşerdik, Kanca," dedi. Sertleşen bakışlarıyla Kanca'nın bedenini baştan aşağıya süzdü. Bakışları belinin altında durduğunda kirpiklerini kaldırdı. "Sizin beyniniz de hep farklı bir noktada. Genelde onu kullanıyorsunuz."

Mermi fevri bir hareketle üzerini giyip koşar adımlarla yanımıza geri geldi.

"Sağ olun, komutanım!"

"Toparlan Hayalet Timi, toparlan," diyerek söylendim. Adımlarımız Yarbay Beton'un odasına doğru gidiyordu.

Bulunduğu kata geldiğimizde koridor başındaki askerler, "Anavatan topraklarına hoş geldiniz," diyerek selam verdi. "Yarbay Beton, *kılık kıyafetlerini temizleyip gelsinler, karşımda çöl yabanilerini görmek istemiyorum*, dedi. Yarım saat süre tanıdı. Sonrasında odasında sizi bekliyor."

Bir an önce konuşup görüşmeyi bitirmek istiyordum lakin belli ki o bizi görmeye pek meraklı değildi. Arkama doğru dönüp, "Herkes misafir koğuşuna gitsin, dağılın," dedim. Kolumdaki saate kısa bir bakış attım. "Yirmi dakikanız var."

"Ama komutanım, Yarbay Beton yarım saat demiş. Misafir koğuşu üssün diğer tarafında..."

"Artık on beş dakikanınız var," derken yürümeye başladım. "Eğer gitmezseniz beş dakikaya düşecek!"

"Emredersiniz, komutanım!"

Kendi kısmıma ilerlediğimde adımlarım oldukça yavaştı. Çoğu askerin yaşadığı sıkıntıların on katını yaşıyordum. Biz askerlerin yaşadığı depresyonun ve ruhsal sıkıntıların haddi hesabı yoktu. Ölüm değildi bizi korkutan. Ölümden sonra arkamızda kalacak olanları düşünüyorduk. Sadece kendi maaşıyla ailesini geçindirip bir sürü borç batağına giren asker vardı. Yaşanan sıkıntının, aileye, eşe, dosta duyulan özlemin hiç bitmeyecek olması korkutuyordu bizi.

"*Kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için,*" diye boşuna dememiş, Atsız. Kahramanlar can verirdi ama nasıl verirdi? İşte bunu kimse konuşmuyordu.

Üsse gelip giden birçok asker olduğu için burada görev yapan askerlerin yanı sıra geçici askerler için de bloklar bulunuyordu. Oyalanmadan, soğuk bir duş alıp vücudumdaki yanıkların durumuna baktım. Çoğu su toplamıştı ama gün içinde hareket hâlinde olduğum için patlıyordu. Ne kadar pansuman yapsam da çabucak iyileşecek yaralar değildi bunlar. Yarım saat sonra hazırlanmıştım.

Yarbay Beton'un odasının önüne gittiğimde diğerlerinin kapıda beklediğini gördüm. "Teyemmümle abdest ala ala az kala toprağa dönüşecektim," dedi İmam. "Şu suyu yaratan Allah'ıma şükürler olsun!" Bakışları bir anda Fısıltı'ya döndü. "Fısıltı? Abim, sen beyaz tenli miydin?"

"Abin senin anandır," dedi Fısıltı.

"Bana bak Fısıltı, ağzına acı biber sürdürme bana!" diye kızdığında, Firefly Fısıltı'ya kızan İmam'a havladı. "Hoşt köpek! Bundan sonra alnıma *Fısıltılar ve Küpekler giremez* yazacağım!"

"Siren Komutan'ım, duşunuz yarıda mı kaldı?" dedi Kanca. Sesi flörtöz çıkıyordu. "Saçlarınız ıslak kalmış. Çağırsaydınız yardıma gelirdim."

"Gelseydin keşke Kanca," dedi Siren aynı tavırla. "Bu kadar çabuk öl-mek istiyorsan neden gelmedin?"

"Davet edilmediğim yere gelmem, komutanım," dedi Kanca.

"Çok beklersin, Kanca," dedi Siren.

"Mümin kardeşlerim, size bir şey soracağım," dedi İmam. "Barut Komutan'ım bizi buraya erkenden dikti ama neden kendisi on beş dakika-dır ortalıkta yok?"

Arkalarında olduğumu fark etmemişlerdi. "Neden bana sormuyorsun, İmam?" diye seslendiğimde, sesimi işittiği an korkuyla arkasını döndü.

"Eşhedü enla ilahe illallah..." derken hayalet görmüş gibiydi. "Arkada öfkeli bir boğa var sanıyordum. Meğerse komutanımmış!" deyip asker sela-mına durdu. "Dikkat!"

"Kapı önü sohbetini ne zaman kesersiniz diye bekliyorum, hiç oralı ol-duğunuz yok!" dedim öfkeli gözlerle. "Beni görmediğinize göre aranızda tek gölge asker benim galiba."

"Affedersiniz, komutanım!" dediler hep bir ağızdan.

Yanlarından ilerleyip kapının önüne geçtim ve sertçe tıklattım. İçeriden gelen sesle birlikte bir asker kapıyı açtı. Ağır adımlarla içeriye girip masanın önüne ip gibi dizildik. "Hayalet Timi, rahat!" dedim. "Hazır ol!" diye ba-ğırıp en sonunda, "Dikkat!" dedim. Bir adım öne çıktım. Yarbay Beton'un gözlerinin içine bakıyordum. "Hayalet Timi, bir yüzbaşı, iki üsteğmen, dört teğmen olmak üzere emir ve görüşlerinize hazırdır, komutanım!"

Yarbay Beton, timin karşısında durdu. Hepsine üstten bakıyordu.

"Merhaba asker!"

"Sağ ol!"

"Nasılsınız?"

"Sağ ol!"

"Siz de sağ olun!" dediğinde koltuğuna geri oturdu. "Rahat olun."

Her askerin sesi birbiriyle uyumlu bir şekilde yankılanmıştı. Şimdi ise masanın etrafında bir sessizlik hâkimdi. Yarbay Beton timin her bir üyesine tek tek bakıp, onların gözlerine değerken herkes bir sonraki adımı bekli-yordu.

Mermi, Yarbay Beton'u çok sevip saymasına rağmen bakışları kol kaslarına doğru kayıyordu. Görür görmez morali bozulmuştu. Kas konusunda Mermi'yi yenecek tek bir kişi vardı bu dünyada. O da Âkif Cesur Beton'du.

"Buraya neden çağrıldığınızı merak ediyor olmalısınız," dedi Yarbay Beton.

"Komutanım," dedim tok bir sesle. "Öncesinde neden bunca zaman çağrılmadığımızı merak ediyoruz. Sürgünde gibiydik."

"Demek hâlâ anlamadınız..." Sesini öfke bürüdüğünde ters bir bakış attı. "Anlasanız şaşardım zaten hayalet dingiller." Saygı ve sevgi sözcüğü dilinden hiç eksik olmazdı. "Her neyse... Bulunduğunuz bölgedeki ITO üyelerini tespit edip bölgeden temizlemişsiniz. Bunun için Terörle Mücadele Daire Başkanlığı tarafınıza teşekkür yazısı yolladı. Okuyup en kısa sürede geri bildirimde bulunun."

"Emredersiniz, komutanım!"

"Komutanım," dedim meraklı bir ses tonuyla. "Sürgünde miydik? Bize ceza verdiğinizin farkındayız. Bu ne zamana kadar devam edecek? Operasyonlara katılıp görev almak istiyoruz. Bir aydır her şeyden uzağız, bu hepimiz için çok fazla."

"Daha neden ceza aldığını bile bilmeden, niye sürgünün bitip bitmediğini soruyorsun oğlum sen?" dedi Yarbay Beton. "Hem ben cezanız başladı demedim ki. Bu gördüğünüz fragman bile değildi!"

"Bu başlamamış hâli miydi?" diye sorarken konuşmamam gerektiğini biliyordum.

"Sürgün için Doğu Afrika'ya giden gördün mü sen?"

"Hayır, komutanım."

"Sürgün dediğin, kişiyi masa başı bir işe mahkûm etmekle başlar. Tayinini verdirip kendisini en işe yaramaz hissettireceğin şekilde göreve başlatırsın," dedi duygusuz bir tonda. "Siz masa başı bir işte değildiniz."

"Komutanım," dedim can çekişir gibi. "Biz yıllardır en ağır eğitimleri aldık. En zorlu görevlerde bulunduk. Bu kadar yarayı, bereyi, işkenceyi masa başı bir işin başına geçmek için almadık!"

"Eğer birazdan vereceğim görevi başarıyla sonuçlandırmazsanız masa başı işinize hazırlanın," dedi kelimelerin üstüne basa basa. "Başarılı olur-

sanız cezanız bitmiş olur. Başarılı olmazsanız kâğıtlarla haşır neşir olmaya alışsanız iyi edersiniz."

Komutanı olduğum Hayalet Timi, benim önderliğimden bu yana hiçbir operasyonu başarısızlıkla sonuçlandırmamıştı. Bizim için çocuk oyuncağı olacaktı. "Yeni görevimizi almaktan şeref duyarız!" dedim gür çıkan sesimle. Gözlerimde merak belirdi. Hepimiz heyecanla bakışıyorduk.

Yarbay Beton'un yanındaki plan tablosuna odaklanarak, "Yeni görevimiz nedir, komutanım?" diye sordum.

Yarbay Beton dikkatlice bir sayfa açtı. Odaklanmak için gözlerimi kıstım. İlk önce tanıdık bir sima gördüm, daha sonra hiç sevmediğim bir renkle karşılaştım: Kırmızı. Bu iki şeyin birleşmesiyle burnumun direği sızladı. O tanıdık koku, burada olmamasına rağmen burnuma sızıyordu.

"Operasyonun adı, Balkan Kızı."

Yarbay Beton, elindeki çubukla hasret kaldığım kadının fotoğrafını işaret etti. Üstüne tekrar tekrar vururken kalbimin patlayacağını sandım. "Kuzey Makedonya'ya gidip bir kuşun göçmesini sağlayacaksınız," diye devam etti. "Bu fotoğrafta gördüğünüz kadının adı, Talia Alaz. Onu doğduğu topraklara geri getireceksiniz. Sıradaki göreviniz işte budur, Hayalet Timi."

Görevin gerçekliği karşısında şaşkına dönmüş, bedenim âdeta buz kesmişti. İçimdeki karmaşık duyguları anlamlandıramıyordum.

Balkan Kızı, yıllar sonra doğduğu topraklara geri mi gelecekti? Üstelik bu, benim yöneteceğim bir operasyon sayesinde olacaktı. Hayalet Timi, yanlış yere uçmuş bir göçmen kuşunu almaya gidecekti.

Yaşadığım duygu karmaşası derin düşüncelere dalmama sebep oldu. Rüyalarıma hep annem konuk olurdu. Bana, "Baldan tatlı Balkan Kızı'na bir hayat borçlusun," derdi. "Ona, o hayatı vermeden sakın yanıma gelme."

Doğu Afrika'daki sahra hastanesinde yangın çıktığında, karbonmonoksit zehirlenmesi geçirdiğim için halüsinasyon görmüştüm. Yine karşımda annem belirmişti ve bana yapmam gerekenleri söylemişti. Çok geçmemişti. O olayın üstünden günler sonra Türkiye'ye geldiğimde Yarbay Beton bana yeni bir görev vermişti.

"Talia Alaz'ı, Türkiye'de istiyorum," dedi Yarbay Beton. Sesi beni şimdiki ana doğru sürüklerken karşı çıkmadım. Dikkati ele alıp onu dinlemeye devam ettim. "Onu kılına bile zarar vermeden kendi rızasıyla Kasırga Hava Üssü'ne getireceksiniz!"

"Komutanım," dedi Siren. Diğerleri de en az benim kadar bu duruma şaşkındı. "Buraya daha önce hiç sivil girmedi. Kasırga'ya bir sivil mi getireceğiz?"

"Evet," dedi Yarbay Beton. "Onun için en güvenli yer burası."

"Komutanım, kendisi önemli bir kişi mi?" diye sordu Yamalı. "Ona göre hareket etmek isteriz. Barut Komutan'ımın operasyonu çok iyi yöneteceğine şüphem yok."

"Bir de şüphen olsaydı, yalaka," dedi Kanca.

"Dayak yiyeceksiniz, susun," diyerek uyardı Siren. "Burada bulunduğum süre boyunca hiç sivil geldiğini görmedim. Yamalı'nın da dediği gibi önemli biri mi? Kim bu Talia Alaz?"

Kim değildi ki? Kim değildi ki Siren?

Hiç yaşamadığım çocukluğumdu o benim. Hiç unutamadığım geçmişimdi. Bir daha gelmeyeceğini bildiğim zamanlarımdı.

"Hayalet Timi," dedi Yarbay Beton. Kaslı bedeni gerildi. Onu ilk kez bu kadar karamsar görüyordum. "Öncelikle bu görevin diğer görevlerinize benzemeyeceğini belirtmek isterim. Bu görev esnasında sivil kimliğinizi açığa çıkarmak zorunda kalabilirsiniz. Hazırlıklı olmanızda fayda var."

En önemli kurallardan biri kimliğimizi gizli tutmaktı. Kimliğimizi açığa çıkarmamızı gerektirecek kadar nasıl önemli bir görevdi bu?

"Komutanınız görevin detaylarını aktarana kadar bilmeniz gerekenler bunlar. Göreve çıkana kadar izinlisiniz. Balkan Kızı Operasyonu hayırlı olsun. Beni yanıltmayacağınızı biliyorum. Size bu konuda güvenim tam. Yüzbaşı Barut hariç odadan çıkabilirsiniz," deyip kapıyı işaret etti.

Timdekiler selam verip, "Emredersiniz, komutanım!" dediler ve hiçbir şey anlamayan yüz ifadeleriyle dışarıya çıktılar. Odada Yarbay Beton'la ben kalmıştım.

Yüzümde yer edinen dehşet verici ifademle plan tablosuna bakıyordum. Oraya asılmış olan fotoğrafı güncel bir fotoğraftı. Bende olan fotoğrafında yaşı daha küçüktü. Yirmili yaşlarının başında olabilirdi ama tabloya asılmış fotoğrafında yüzüne bir olgunluk gelmişti. Gözlerimi oradan alamıyordum. Sabaha kadar incelesem yine doyulmazdı.

Bu kız nasıl bir şeydi ve bana ne yapıyordu?

"Niye cin çarpmış gibisin, Ulukurt?"

Kendimi hızlıca toparladım. Bana her ne yapıyorsa iyi bir şey yapmadığı elliydi.

"Komutanım," dedim ifadesiz bir sesle. Bakışlarımı fotoğraftan çekmeye çalışıyordum. "Bu kişi..."

Yarbay benim yerime cümlemi tamamlayarak, "Ayhan Binbaşı'mın büyük kızı Talia," derken gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu. "Onu hatırlıyor musun?"

Doğruyu söyleyerek, "Evet, hatırlıyorum," dedim. Hatırlamak değildi, unutmamaktı.

"Unutsaydın kafanı kırardım," dedi. Bu konuda bir hata yaparsam kafamı gerçekten kıracağı aşikârdı.

"Neden onu Türkiye'ye çağırmıyorsunuz da bir operasyonla gidip alıyoruz?" diye sordum, anlamadığımı belli eden bir tonda. "Bu operasyon tam olarak nedir? Kurtarma operasyonu mu?"

Asıl merak ettiğim, şu an ne durumda olduğuydu. Birini kurtarmaya gidiyorsak ya tehlikenin eşiğindedir ya da ölümün. Balkan Kızı hangisine giriyordu?

Elini omzuma koyduğunda yumuşak olmayacak bir şekilde sıktı. "Doğu Afrika sana yaramış, Ulukurt," dedi. "Atılkurt olmuşsun."

"Sağ olun, komutanım!" dedim.

"Ayhan Alaz," diyerek söze başladı. "Benim manevi babam, abim gibiydi. Elinde büyüdüm. Ben nasıl senin sümüklü hâllerini biliyorsam o da benim nasıl yağız bir delikanlı olduğumu bilirdi."

Bana gelince sümüklü, kendine gelince yağız bir delikanlı. Bu adamın egosu haddinden fazlaydı.

"Ayhan amcayı ben de çok severdim. Üstümde emeği çoktu," dedim içli bir hâlde. Balkan Kızı'nın babasıydı Ayhan Alaz. Lojmanda yaşadığımız için çoğunlukla kendisiyle karşılaşırdım. Asker olmamı ama asla babam gibi bir asker olmamamı isterdi. Babamın ısrarlı baskıları yüzünden askerî liseye gitmek istemezdim. Çok zor kaydolmuştum. Bana askerliğin iyi yanlarını, nasıl kutsal bir meslek olduğunu anlatan hep Ayhan amcaydı. Asker olmaktan korkmuyordum. Babam gibi bir asker olmaktan korkuyordum ben. Korktuğum başıma gelmişti zaten. Günün sonunda olmak istemediğin kişiye dönüşürdün.

"Kasırga Hava Üssü, Türkiye'nin en başarılı askerleri tarafından yürütülen bir gizli projeydi. Gizliliğini yıllar geçse de korumaya devam ediyor. Hâlâ devam edebiliyorsak bu uğurda canını feda eden askerler sayesinde. O başarılı askerlerden biri de Ayhan Binbaşı'mdı," dedi Yarbay Beton. Onu ilk defa bu kadar duygulu konuşurken görüyordum. Genelde hep bağıran çağıran ve azarlayan bir adam olmuştu. "ITO tarafından esir düşürülen eşi Maria yengem için rehin değiştirme operasyonu yapılmıştı. Devamını az çok biliyorsun."

"Evet, komutanım."

Masasına geri döndü ve orta boylarda bir kutu çıkardı. Kutunun içini açıp eline kâğıtlar aldı. Aldığı kâğıtlar mektuba benziyordu. Daha yakından bakmak adına ona doğru yaklaştım. Evet, bir sürü mektup vardı.

"Ayhan abim bana uzun bir süre boyunca mektup yazmış," derken birkaç tanesini bana uzattı. Bekletmeden elinden aldım. "Askerlerin arasına sızan ITO üyeleri olduğu için mektupların bana ulaşmasını engellemişler. Tam on altı yıl sonra o mektuplar elime geçti."

On altı yıl sonra okunan mektuplar...

On altı yıl. Dile kolay.

En üstte duran mektubu açtım ve Yarbay Beton'un izniyle okumaya başladım.

Ayhan Alaz'ın İletilmeyen Mektubu

Son operasyonunun çok başarılı geçtiğini duydum, Beton. Adın gibi çok cesur birisin, kardeşim. Baban sana Âkif ismini koyarak Cesur ismini gölgelemiş ama bu ismi taşımasan da seni görenler ne kadar cesaretli biri olduğunun farkında.

Bu sana yolladığım kaçıncı mektubum bilmiyorum. Görevler artık daha da zorlaşmaya başladı ve işimiz eskisi gibi kolay değil. Etrafımızda bir sürü it sürüsü olduğu için bir türlü denk gelemedik ama bu mektupların tez vakitte sana ulaşmasını dilerim.

Peter Kalovski'nin ITO üyesi olduğunu kanıtlayan birkaç delil buldum. İstersem bunları hemen ifşa edebilirim ama indireceğim kişi yalnızca o olur. Ben ITO'yu kökten bitirmek istiyorum, kardeşim. Üstelik onu ifşa ettikten sonra olacaklar beni korkutmuyor da değil. Maria'yla çocuklara nasıl etki edeceğini bilmediğim için ağırdan almam gerekiyor.

Peter çok zeki ve kurnaz biri. İnsanları kolaylıkla manipüle edebiliyor. Birinin aklını çelebilmesi dakikalarını bile almıyor. Zekâsı yalnızca kötülüğe çalışıyor. Hafife alınacak biri kesinlikle değil.

Kanıtların hepsini rahmetli annemin evinin deposuna yerleştirdim. CD'ler, kasetler ve belgeler yer alıyor. Eğer bana bir şey olursa tek yapman gereken o kanıtları ortaya çıkarmak.

Peter Kalovski sandığımdan daha güçlü çıktı. Onu öldürsem bile terör örgütünün bitmeyeceğini biliyorum. Asıl önü kesilmesi gereken, Peter'ın üretmiş olduğu kimyasal silahlar. Silahlar olmazsa Peter'ın varlığının bir amacı da kalmaz.

Tek dileğim, aileme zarar gelmeden bu işi bir an önce bitirmek. En son eve gittiğimde Talia seni sordu. "Yeşil Dev çay partisine gelecekti, gelmedi. Ne zaman gelir? Onu özledim," dedi. Kızım eve gelir gelmez seni sorduğuna göre onun kalbini fethetmişsin demek ki.

Kızıma bir çay partisi borçlusun, Beton. Bir sonraki mektubuma kadar umarım her şeyi açıklığa kavuşturmuş, o çay partisini hak ettiği şekilde kızımla yapmış oluruz.

Kasırgadan etkilenmeyen tek şey, ateş böcekleridir. Siz hiç ateş böceği gördünüz mü?

Âkif Cesur Beton'a.

İmza, Ayhan Alaz.

Bunun gibi daha nice mektup vardı. Peter Kalovski... Bu adam, Balkan Kızı'nın öz dayısıydı. Bir ITO üyesiydi. Onu hatırlıyordum.

Yarbay Beton masaya sertçe vurarak, "Geç kaldım!" dedi. "Çok geç kaldım, lan! Bu mektuplar bana on altı yıl önce gelmeliydi!" Masaya bir yumruk daha indirdi. Tekrar ve tekrar.

Onun koluna girip daha fazla hasar vermemesi için geriye doğru çekmeye çalıştım. "Komutanım," dedim sakin tutmaya çalıştığım sesimle.

"Kızların dayısı Peter Kalovski, aslında bir ITO üyesiymiş," dedi kelimeleri zorlukla konuşurken. Sesinden tiksinti akıyordu. "İtin oğlu, örgütün en güçlü üyelerinden biri. Yıllar boyunca kimse fark etmedi. Buna ben de dâhilim. Ayhan abim en başından beri farkındaymış. Bile bile öldü adam!

Bile bile ölüme gitti!" Eliyle yüzünü sıvazladı. "Nasıl böyle bir hata yaptım? Nasıl?"

Bilmem kaçıncı kere, "Komutanım," dedim. "Her şeyi bilmeniz mümkün değil. Her şeyi bilemezsiniz."

"Bilmeliydim!" diye bağırdı. "Kızlar o adamla birlikte büyüdü. Ayhan abimin vasiyeti mektuplarda açıkça yazılı. Bu adamın vasiyeti bile yerine getirilmemiş! Hem de benim getirmem gerekiyordu. *Ne olursa olsun kızları o şerefsize bırakma* demiş ama ben bırakmak zorunda kaldım."

Tıpkı benim gibi... Tıpkı annem gibi... Tıpkı diğer herkes gibi Balkan Kızı'nı bırakmak zorunda kalmıştı.

"Kızlar buradan hiç gitmeyecekti. Gitmemeliydi," dedi yoğun bir pişmanlıkla. Öfkesini kusarken etrafa zarar vermeyi ihmal etmiyordu. "Dizimizin dibinde, hiç olmadı bu karargâhın içinde güle oynaya büyüyüp giderlerdi. Kimse de karşı çıkmaz, herkes omzunda gezdirirdi." Ağzından çıkan her harfin altında ağır bir pişmanlık vardı. Elinden gelse zaman yolculuğu yapar, o ana geri giderdi. "Fakat o pezevenk dayısı kızların gitmesine engel olacağımı bildiği için bana uzaklaştırma kararı aldırdı. Bu beni elbette durdurmadı. Sikerim uzaklaştırmasını dedim. Havalimanına kadar gittim. Fakat ne yaptıysa Talia benden deli gibi korktu. Ağladı, zırladı. Dayısıyla gideceğini, benden nefret ettiğini ve onu sadece korkuttuğumu söyledi."

"Sizden bir tek korkmayan Balkan Kızı'ydı," dedim bilmiş bir tavırla. Küçükken Beton Komutan lojmana geldiğinde bütün çocuklar kaçar, saklanırdı. İri cüsseli bedeni herkesi korkutmaya yetiyordu. "Buna inanmış olamazsınız."

"Oğlum, mal mısın sen?" diye hayıflandı. "Beni gören korkusundan altına işiyor. Bacağım kadar kız. Elbette benden korkuyor sandım. Küçücük çocuğun lafına inandım. Ah, geri zekâlı kafam!" Eliyle kafasına vururken dişlerimi birbirine bastırdım.

"Mektupta yazılanlara göre çok kurnaz biriymiş," dedim düz bir tonda. "Küçükken hatırladığım kadarıyla da şeytan gibiydi. Birkaç kere görmüştüm. Onun için küçük bir kız çocuğunun aklını çelmek, çocuk oyuncağı olmuştur."

"Zaten yaşadıkları kolay şeyler değildi," dedi. Hem anasız hem de babası kalmışlardı. Bir gecede öksüz düşmüşlerdi. O zamanlar hepimiz için çok zordu. "Bir anlığına kendine yeni bir hayat kurabilir diye düşündüm. Ama yine de göndermeye niyetim yoktu. Gerekirse ben de onlarla giderdim. El

kadar çocuklardı, lan. Ne anaları vardı ne de babaları. Üstelik o insanlar benim ablamla abim gibiydi. Ellerinden ekmek yemişim, su içmişim. O iyiliklerini, on çocukları olsa ve ben onuna da baksam ödeyemezdim."

"Ayhan amcayla Maria teyze çok iyi insanlardı," dedim duyduğum minnetle. "Annemin tek kurtuluş kapısı Maria teyzeydi. Olamadı." Annem, Maria teyzeyi kendi kız kardeşi gibi sever, sayardı.

"O sıra kayıplarımız artmıştı," dedi. Bakışları tek bir noktaya odaklandı ve kabullenemeyen bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Annen, Bahar yengemin vefatı, karakollara yapılan saldırılar derken her şey üst üste geldi."

Aynı zamanda hayatımdan çıkıp giden sadece Balkan Kızı değildi. Annem de gitmişti. Annemi de eş zamanlı olarak kaybetmiştim. On altı yıl olmuştu, dile kolaydı. Ülkü daha bacağım kadar kızdı. Ben büyüktüm, aklım eriyordu. Umay ablam da gençti. Her ne kadar en büyüğümüz o olsa da küçük yaşında bize annelik yapmak zorunda kalmıştı. Hoş, bazen ablam mı yoksa annem mi olduğunu unuturdum.

"Peki, hakkında ne biliyoruz?" diye sordum merakla. Artık küçük bir kız değildi. Onu en son gördüğümde bir hastanedeydik.

"Siz Doğu Afrika'dan dönene kadar bilgilerini istedim," dedi ılımlı bir tonda. "Tıp Fakültesi mezunu. Aktif bir şekilde mesleğini yapmıyor. Güvenlik soruşturması bekliyor." Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Kayıtlarda bekâr gözüküyor ama medeni hâlini tam olarak bilemeyiz. Sözlü, nişanlı veyahut sevgilisi olabilir."

Niye olsundu ki? Ne münasebet canım?

Siktiğimin ateş böcekleri karnımda, hiç olmayacak bir yerde kendilerini belli ediyordu.

"Karşısına çıkıp, '*Bizimle geliyorsun!*' diyecek hâlimiz yok, komutanım. Küçükken de laf dinlemezin tekiydi. Büyüyünce iyice fena bir şey olmuştur," dedim. Ne dediğimi anladığımda artık çok geçti.

"Olduysa oldu, sana ne lan?" diyerek kızdı.

"Komutanım, bize zorluk çıkartacaktır," dedim sesime yerleşen sakinlikle. "Benim kim olduğumu bilecek mi? Kimliğimi kimseye açmadım. Timdekiler bile beni yalnızca Barut Komutan diye biliyor."

"O yerden bitme, küçükken senin bacağına yapışıp dururdu." Gülüşü hiç hayra alamet değildi. Aklına bir şey gelmiş olmalı ki deli gibi sırıtıyordu. "Dua et de yine öyle olsun yoksa işin cidden zor."

"Beni tanımıyor..." diye mırıldandım. Onunla hastanede karşılaştığımda beni tanımamıştı. Yarbay Beton'un bakışları beni buldu, tanımadığını nereden bildiğimi sorarcasına baktı. Hızlıca lafımı toparladım. "Yani artık tanımaz. Beni Ulu diye bildiğinde, en son gördüğünde on altı ya da on yedi yaşındaydım. Şimdi ise otuz üç yaşında adamım. Çok değiştim."

"Eğer seni tanımayacaksa kimliğini boş yere riske atma," dedi. "Seni tanıyabileceği bir şey ver ona. Baktın tanımıyor, kimliğini deşifre etme."

"Tanısa da tanımasa da elinden çekeceğim var, komutanım."

"Seni çekip silahla vursa bile ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin, Ulukurt. Kendisi şu an yirmi yedi yaşında. Yirmi yedi!" diye avaz avaz bağırdı. "Kardeşi de on altı yaşında. On altı yıl geç kaldık. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? On altı yıldır o kanı bozuk götveren, Allah bilir Ayhan abimin emanetlerine ne yaptı?" Kafasını iki yana salladı. "Düşünmek bile istemiyorum!"

"Az bir süre değil," diye mırıldandım. Değildi. "Her şeye hazırlıklı olmalıyız."

"Sıkı bir plan yapılacak. Öylece gidip direkt alamazsınız onları. O herifi hemen indiremeyeceğiz, burası kesin. İlk işimiz Talia'ya ulaşmak ve ona bizimle iş birliği yapması için teklifte bulunmak. Tabii öncesinde hangi tarafta olduğunu anlamamız gerekiyor. Dayısı beynini yıkadıysa aramıza bir ajan bile sokabilir, hiç de fark etmeyiz," dediğinde sesi bir felaketi çağrıştırıyordu. Karşısına çıkacağım kadın, kim bilir nasıl biri olacaktı? "Bu yüzden de alınıp sağ salim bir şekilde Türkiye'ye getirilmesi gerekiyor."

"Er ya da geç, bunu yapacağıma emin olabilirsiniz," dedim kendimden emin bir şekilde. "Bu uğurda gölge askerliğim riske girse bile operasyon başarıyla tamamlanacak, komutanım." Gölge askerin kimliği deşifre olduğu zaman bu statüden çıkartılırdı. Artık bir asker olamazdı.

"Oğlum," dedi Yarbay Beton. Gözleri gözlerime tırmandı.

Oğlum...

Babam bile bir kere olsun böyle *oğlum* dememişti.

"Emret, komutanım!" dedim kalın bir sesle.

Elini omzuma koyup yavaşça sıktı. "Siktirme komutanını. Sana şimdi söyleyeceklerim rütbe ve meslek dışındadır," demesiyle söyleyeceklerine dikkat kesildim. "Bahar yengemin nasıl öldüğünü hatırlıyor musun, Ulukurt?"

Unutmak istiyordum. *Hiç hatırlamamak...* Böyle bir hadisenin gerçekleşmesini hiç istemiyordum. Bedenimi korkunç bir alev kapladı. O an yaşadığım sıcaklığı hissettim. Ateşin yalnızca yakmadığını fark ettiğim bir andı. Ateş aslında yok ederdi. Hem de küçücük bir kıvılcımla. Bir kibritin ucundan çıkan alev bile seni yok etmeye yeterdi.

Yanarak...

Annem yanarak can vermişti.

"Hiç unutmadım," dedim. Bir saniye olsun, bir dakika olsun. İnsan annesinin ölümünü nasıl unuturdu ki?

"Peter Kalovski," dedi tiksinti dolu bir sesle. "Bizimle çok uğraştı. Annen, kızları alıp götürmesin diye onun karşısında bir duvar gibi durdu. Peter, o duvarı da yıkıp geçti. Bunu anneni öldürerek yapmış olabilir, oğlum."

Bedenim buz kesti. Gözlerimin kararmakta olduğunu hissederken bir adım geriye gittim. Sanki bana ne olacağını Yarbay Beton biliyormuş gibi bedenimi sıkıca tuttu. Dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. "Ne?" dedim. İki harf dudaklarımın arasından çıkıp benden bağımsız döküldü.

"Seni körüklemek istemiyorum," dedi. "Ne vasıfla konuştuğumu da bilmiyorum..."

"Bana bir abiden çok baba gibi oldunuz," dedim lafını keserek.

Gözleri sevinçle parladı. "Bunu bilmek çok güzel," dedi. "Asıl konumuza dönecek olursak..." Sıkıntı içinde ofladı. "Annenin ölümü şüpheliydi. Baban asker adamdı, üstünde çok duramadı zira biz de öyle. Ablan Umay ise bunun kader olmadığını, cinayet olduğunu söyleyip durdu. Kimse ona aldırış etmedi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Yüzümü avuçladı.

"Demek istediğim, annenin ölümünde Peter Kalovski'nin parmağı olabilir."

"Hayır, hayır," dedim hızlıca. Kaşlarımı çattım ve yüzümü avuçlayan ellerini ittim. "Gaz kaçağıydı. Önce bir patlama gerçekleşti, daha sonra ev bir anda alev aldı. Geç kalındı. Yetişemedik. Annem oracıkta yanarak can verdi."

"Ben de böyle olduğuna inanmak istiyorum," dedi üzgün çıkan sesiyle. "Ayhan abimin mektupları, Peter'ın aslında bir şeytan oluşu ve on altı yıl önce gerçekleşen olaylar derken bazı eksik parçalar birleşiyor, Ulukurt."

Duymak istemiyordum. Eğer bu işte Peter denen adamın parmağı varsa bunca yıl boyunca onun nefes almasına nasıl izin vermiştim ben? O nasıl güle oynaya gezdi de benim annem her bir saniyesini hissettiği korkunç acıyla yanarak can verdi?

"Bu senin için çok zor olacak, biliyorum," dediğinde tepki dahi veremiyordum. "Duygularını bir kenara bırakıp operasyona odaklanman gerekecek. Fakat senden bunu istemiyorum, oğlum. Ben senden, o orospu çocuğundan her şeyin hesabını sormanı istiyorum. Onu bunca yıl yaşadığına pişman ettirmeni ve ölmek için sana yalvarmasını istiyorum!"

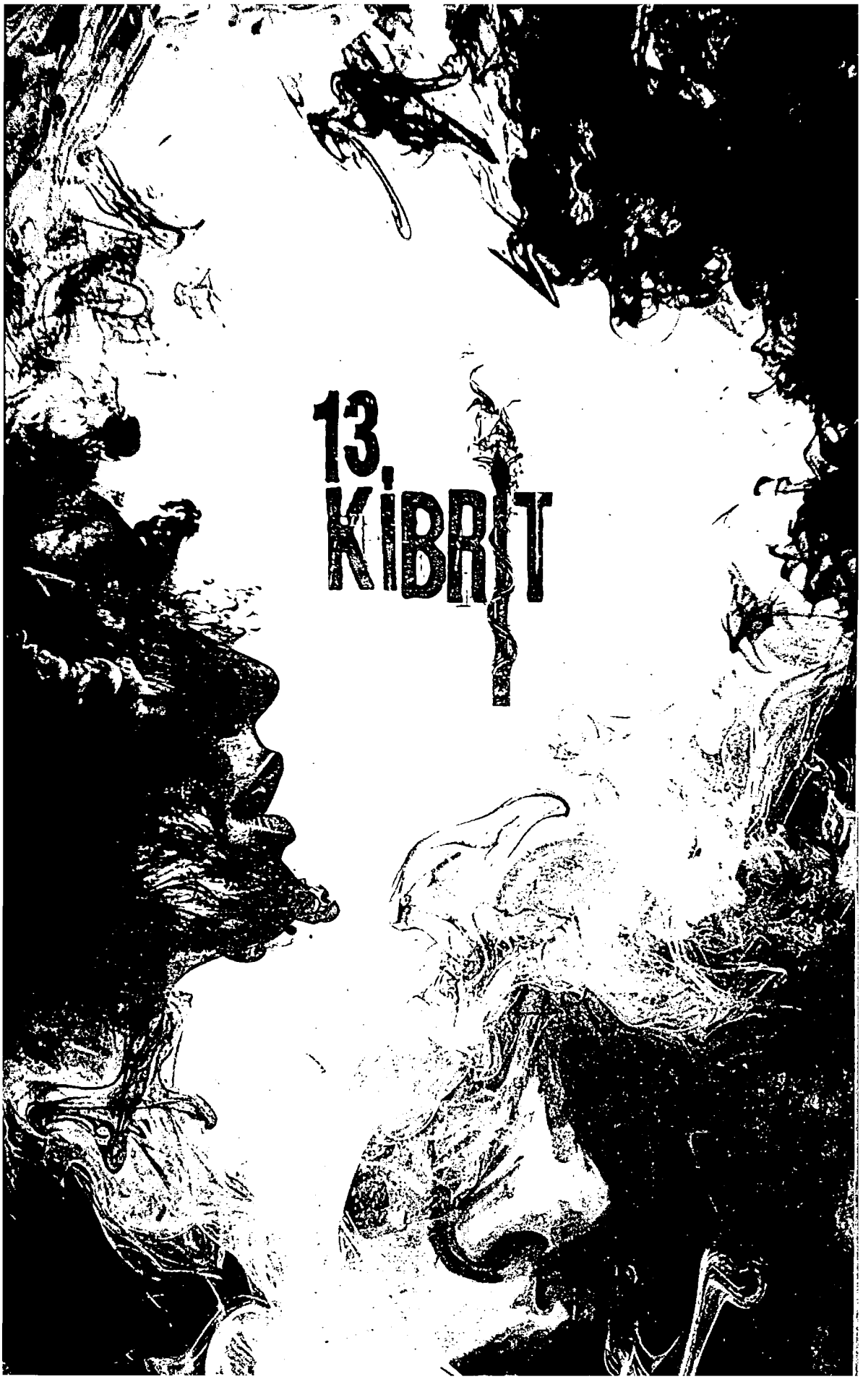
Tam karşımda durdu. Kesinlikle gözlerimin içine bakıyordu. Yapacağıma emindi. "Bu görevi yalnızca Hayalet Timi başarabilir," dedi. "Timi nasıl kurduğunu hatırlıyor musun?"

Gözlerimdeki kararlılık arttı. Hayalet Timi'ni nasıl kurduğumu, her bir üyesini seçerken neler yaşadığımı, nasıl bir ekip olmaları gerektiğini düşündüğüm anları zihnimden geçirdim.

"Hatırlıyorum."

"Timinle birlikte sizi zorlu bir görevin başlangıcı bekliyor. O kızı anavatanında istiyorum. Bunu senden başka kimse yapamaz, Yüzbaşı Barut!"

"Kendi isteğinle gel yoksa ben seni gelip alacağım o ait olmadığın şehirden, Balkan Kızı."

13.
KİBRİT

"Beni sevsen iyileşir miyim, Balkan Kızı?"

Bir kibrit yak...

Geçmiş Zaman ~ Timin Kurulması

Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, "*Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır,*" demiş.

Kan kızılı bayrağın altında dikilen Barut Ulu Boratav, haricî formasına taktığı yakasındaki Atatürk armasıyla şehitlikteydi. Atatürk'ün sözleri zihninde tekrar tekrar dönüyordu. Bu kutsal vatan uğruna şehit olan timine, intikamla harlanan bakışlarla bakıyordu. Türkiye Cumhuriyeti payidar kalsın diye hiç düşünmeden kendilerini feda etmişlerdi. Boratav, kendisinin neden orada olmadığını düşünüp duruyordu.

Kıdemli Üsteğmen Barut.

Timi iki ayrı ekibe ayrılmıştı. Başarıyla tamamladıkları operasyondan vatana dönmek üzereyken kayıplar vermişlerdi. Hain bir saldırıydı. Barut, en belirgin yarayı yüzünden almıştı. Yüzünün tamamen parçalandığını sanmıştı. Korkulan olmamıştı. Yine de mesleğine geri dönebilecekti. Onun için en önemli şey buydu.

Fakat silah arkadaşı Barış Kameroğlu artık gaziydi.

Barut, o hain saldırıda Barış'ın ilk etapta öldüğünü sanmıştı. Çok yakınında bomba patladığını işitmişti. İlk ona koşmuştu, ilk ona bakmıştı, ilk onu sormuştu. Arkadaşının bacaklarını gördüğünde her şey için çok geç olduğunu biliyordu lakin yine de umudunu kesmemişti. Bedeninden kanlar akarken onu metrelerce sırtında taşımıştı. Eğer taşımasaydı öleceğini biliyordu. Onu yaşatan Barut olmuştu.

Şimdi ise Barış, hayatını kurtardığı için minnet duymak yerine ondan nefret ediyordu. Aynı okulu okuduğu, aynı eğitimlerden geçtiği, aynı birliğe alındığı, aynı kaptan yemek yediği ve aynı yerde kaldığı arkadaşıyla gözlerini açtığından beri konuşmuyordu.

"Kurtarma beni," demişti Barış. "Kurtarma sakın. Belimden aşağısını hissetmiyorum. Yapma, Barut. Yaşatma beni."

Barut inatla, "Yaşayacaksın," demişti. "Hem sana daha kız istemedik biz. Sağdıcın olacağım. O düğünü yapacağız. Karşılıklı oynayacağız. Daha yaşayacağımız çok şey var, kardeşim. Pes etmek yok. Hani biz Harbiyeli, harbi adamlardık?"

"Bu saatten sonra..." demişti Barış. Konuşamıyordu. Bilinci kapanmak üzereydi. "Bana değil kız, çitli çekirdek bile vermezler. Bacaklarımı hissetmiyorum diyorum, oğlum. Bırak beni, şehadet şerbetinden içeyim."

Barut dinlememişti. İkisi de yaralıydı ama Barış'a nazaran onun yaraları daha azdı. Kan kaybından ölmemesi için onu güvenli bir alana çekip iletişime geçecekti. Kurtarabildiği kadar kişiyi kurtarmak istemişti. Diğer tim arkadaşlarından ikisi ilk saldırıda şehit düşmüştü. Komutanını görememişti.

Şu anda komutanının boş olan tabutuna bakıyordu. Yalnızca adı yazılıydı, sembolik olarak gömülmüştü ve içinin boş olduğunu bilerek bakıyordu. İntikam, gözlerinden okunan tek ifadeydi.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi genç kadın kısık çıkan sesiyle. Gözlerinden yaşlar sicim sicim akıyordu.

"Gelmekte geciktiğim için üzgünüm," dedi Barut mahcup bir tonda. O genç kadın boş tabutu bekliyordu.

"Yeni bir tim kurulacak, değil mi?" Genç kadın merakla gözlerle baktığında, Barut kadının yüzüne bakmaya âdeta utanıyordu.

"Evet."

İşleyiş böyleydi. Hayalet Timi üyelerinde eksiklik olursa yerine başarılı yeni askerler gelirdi. Bu tim, ne olursa olsun varlığını sürdürmeye devam edecekti.

"O timde olmak istiyorum," dedi intikam dolu bir sesle. "Eğer seninle konuşurlarsa..."

"Filiz," diyerek lafını kesti. "Bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

"Ne olursa olsun o time gireceğim ve bu boş tabutun hesabını soracağım!" dedi ve kararlı gözlerle genç adamın yanından bir hışımla ayrıldı.

Mezarlık ziyaret edilmeyi bekleyenlerle doluydu. Barut bulduğu ilk fırsatta Barış'ı alıp gelmiş, tim arkadaşlarını ziyaret etmek istemişti. İkisi de tedavi altında olduğu için cenaze merasimine katılamamışlardı. Barut ülke dışında bir hastanede, bir daha hiç görmeyeceğini sandığı Balkan Kızı sayesinde hayata tutunmuştu.

Tören gizlilikle yürütülmüş, gölge askerler olduğu için şehit ve gazi olanlar bir saniye bile medyaya yansımamıştı. Herkesten gizli göçüp gitmişlerdi. Vatan uğruna can verdikleri bilinmeden. Bir gün Boratav da böyle öleceğini hissediyordu.

Barış'ı evden zorla çıkartmıştı. Ne konuşuyor ne de başka bir şey yapıyordu. Bir ölüden farksızdı. Hayata gözlerini tekrardan açmıştı fakat hayatta değil gibiydi. Barut, kardeşinin günden güne eridiğine şahit oluyordu ve elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Barut," diye fısıldadı Barış. Sesi uzun süredir sessiz olduğu için pürüzlüydü.

Barut Ulu, daldığı düşüncelerden hızlıca sıyrılıp işittiği sese yöneldi. İlk başta onun seslendiğini algılayamamıştı. Konuşmamasına o kadar alışmıştı ki seslenmesi garibine gitmişti. Eğilip Barış'a doğru baktı. "Kardeşim?" diye sorarcasına cevap verdi.

"İkimizin de orada olması gerektiğini biliyorsun," dedi Barış bakışlarıyla toprağın altını işaret ederken. "Ama ikimiz de orada değiliz."

"Değiliz," diyerek onayladı Barut.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Barış tekdüze bir sesle. "Anası ağlayan şehitler için."

Barut bu sözlerin ne olduğunu bildiği için, "Anası ağlayan şehitler için," diye tekrar etti. İkisin de annesi yoktu ve ölürlerse anneleri ağlamayacaktı.

"Kalleşçe vurulan Mehmetler için," diye devam etti Barış. Sesi hiç olmadığı kadar gürdü. Bir süredir konuşmamasının acısını çıkartıyordu âdeta.

"Kalleşçe vurulan Mehmetler için."

Barut tekrar etti. İkisi de yutkunamadı.

Barış sesinin titreyeceğini bilerek, "Sevdiğini bekleyen genç kızlar için!" diye bağırdı.

"Sevdiğini bekleyen genç kızlar için."

"İntikam," dedi Barış.

Yemin edercesine, "İntikam," dedi Barut.

"İntikam alacağız." Barış, kardeş gibi gördüğü adama baktı. "İntikam alacaksın. Sen yapacaksın. Ben..." Durdu. Bakışları bacaklarına düştü. "Benim yerime de kardeşim, benim yerime de."

"Yemin olsun, sözüm olsun, ant olsun," dedi Barut. Gözleri söylediklerini doğrular nitelikteydi. "Senden, bizden aldıkları her şey için misliyle karşılık vermezsem annemin hakkı bana helal olmasın, beni toprak bile kabul etmesin, kardeşim."

İkisi tekrardan sessizliğe büründüğünde tüm tim arkadaşlarına karanfil bıraktılar. Bir asker yanlarına koşarak geldiğinde, "Komutanım," diye seslendi. "Mezarlığa girmek isteyen bir kadın var. Barış Komutan'ımla görüşmek istediğini söyledi. İçeriye alalım mı?"

Barış mezarlığın kapısına doğru baktığında gelen kişiyi gördü. Yağmurdan ıslanmış saçlarıyla haftalar önce ayrıldığı kız arkadaşı öylece duruyordu. Onu hiç böyle görmemişti. Kendisini ilk kez tekerlekli sandalyede görecekti. O an yok olmak, bu anı yaşamamak istedi.

"Almayın," dedi Barış hızlıca. "Beni hemen arabaya götürün."

"Barış," dedi Barut.

Barış, "Görüşmek istemiyorum," diyerek ellerini tekerlekli sandalyeye yerleştirdi ve uzaklaşmaya başladı.

Barut, günlerdir perişan olan kadının yanına doğru ilerledi. Şapkasını biraz daha eğip yüzündeki yarayı gizlemeye çalıştı. Barış'ın evlenme hayali kurduğu, yakın bir zamanda da evlilik teklifi ettiği kız arkadaşıydı. Yağmur, sınıf öğretmeni olan, çok cana yakın ve sevecen bir insandı.

İkisi karşı karşıya geldiğinde Yağmur bakışlarını Barış'tan çekti. "Hiç boşuna ağzını açma, Barut," dedi kısılan sesiyle. "Tek istediğim onun iyi olduğundan emin olmak. Beni artık istemediğinizi biliyorum."

"Seni istemediğimizi nereden çıkarttın, Yağmur?" diye sordu Barut. Onun böyle düşünüyor olmasına üzülmüştü. Yağmur çok sevip saydığı bir arkadaşıydı.

Yağmur öfkeyle Barut'a baktı. "Beni kovdu!" diye bağırdı. "Beni kovdu! Kalbinden, hayatından, evinden, her yerden! Bana bundan birkaç ay önce evlenme teklifi eden adam, beni bir anda hayatından siktir etti!"

Dişlerini sıktı Barut. Barış'ın gerçekleştirmek istediği bir hayali vardı. Kendini bildi bileli hiç ailesi olmadığı için bir aile kurmak istiyordu. Düzenli bir ilişkisi, evlenme hayalleri kurduğu bir sevgilisi vardı. Okuldan mezun olduktan sonra hayatına Yağmur girmişti ve o zamandan beri beraberlerdi. Barış gazi olduktan sonra yaşadığı bunalımlardan ötürü Yağmur'dan ayrılmıştı.

"Çünkü senin hayatında olmak istemiyor," dedi Barut. "Sözlerim sana acımasız gelebilir fakat aylardır yalnızca birbirinizi üzüyorsunuz ve ben ikinizin de üzülmesini istemiyorum, Yağmur. Ama onu da anla."

"Bana Barış'ı koruma Barut," dedi. "En az onun kadar sen de suçlusun. En başından beni yanınızda isteseydin Barış bu kadar içine kapanmayacak, süreci beraber atlatacaktık. Ben sevgilim ölmedi diye dualar ederken o ölmediği için beddua ediyor!"

"Kolay şeyler yaşamadık. Hayatımızın en uzun görevine çıkmıştık ve operasyon tamamlandı, başarıyla ayrılıyoruz sanırken büyük kayıplar verdik, Yağmur," diyerek genç kadını sakinleştirmek istedi. Yağmur'u tutmasa koşarak Barış'ın yanına gitme potansiyeli vardı. "Bak, haftalar sonra arkadaşlarımızın yanına gelebildik."

Yağmur hiç düşünmeden, "Siz de ölseydiniz keşke," dedi.

Barut onu susturmak adına, "Yağmur," dedi. "Sonradan pişman olacağın kelimeler söyleme."

"Ölseydiniz," dedi onu duymazlıktan gelerek. "Ölseydi." Bakışları Barış'ın içinde olduğu arabaya doğru kaydı. "Eğer onun bu kadar değişeceğini bilseydim ölmesini yeğlerdim. Tabutuna sarılır, kendimi avuturdum bir şekilde. Şimdi yaşıyor fakat ona sarılamıyorum bile."

"Ağır konuşuyorsun, öğretmen," diyerek uyarıda bulundu Barut. Sesi hiç olmadığı kadar sertti. "Daha önce kimseyi kaybetmediğin, bu kadar kolay ölmemizi istemenden belli. Öyle tabuta sarılmakla avunmuyorsun. Bir avuç toprak sana yetmiyor."

"Bunu taş kalpli olan sen mi diyorsun, Barut? Sen ne anlarsın ki?" diye sorduğunda Yağmur elini kaldırıp genç adamın göğsüne vurdu. Henüz iyileşmemiş yaraları bulunmasına rağmen onun bu tavrına aldırmadı Barut. "Günlerce kapınızda ağladım. Beni içeri al, onun yarasına merhem olurum dedim. Bana mısın demedin!" Tekrar göğsüne vurdu. "O kadar kalpsizsin ki beni ondan uzak tuttun! Onu görmeme bir an olsun izin vermedin! Nefret ediyorum senden! Nefret!"

Tekrar vurmak üzere olan elini bir hışımla tuttu Barut. "İçindeki tüm öfkeyi dök," dedi yaşlı gözlerin içine bakarken. "Çünkü bir daha buna izin vermeyeceğim."

Onu duymuyordu. Bütün algıları kapanmıştı.

"Onun yanında olabilseydim her şey bu kadar kötü olmazdı!" dedi. Sesi bütün mezarlığı inletiyordu. "Hepsi senin suçun!" diyerek tekrar bağırdı Yağmur. Barut gözlerini yumdu. Bu lafa alışkındı. Babası, annesi öldükten sonra hep onu suçlamıştı. Annesinin ölümünden hep kendini suçlu bilmişti. "Hayatında o kadar kimse yok ki sevginin her şeyi iyileştirebileceğinden habersizsin! Aşkın her şeyin üstesinden geleceğini bilmiyorsun!"

Aşkı bilmiyordu Barut. Sevgiye ise çok uzaktı. Fakat yakın zamanda o sevgiyi tatmıştı. Her gece baş ucunda ona şarkılar söyleyen kadının sevgisini hissetmiş, iyileşmişti.

Araladığı gözleriyle, "Benim suçum, söylediğin her şeyde haklısın," dedi Barut ifadesizce. Ona duymak istediklerini söyledi. Onunla tartışacak ve kavga edecek değildi. Barış'ın hayatındaki en önemli insandı sonuçta.

"Beni sevdiğim adamdan ayırdın ya..." Gözlerinde hüzün belirirken öfkesi diline yansıdı Yağmur'un. "Dilerim, bizim yaşayamadığımız her şeyi sen de yaşayamazsın. Dilerim, sevdiğinle sen de kavuşamazsın. Dilerim, ahım hep üstünde kalır, Barut Ulu Boratav."

Sustu Barut. Dilini dahi oynatmadı.

Söyleyecek hiçbir şey yoktu. Karşısında öfkeli bir kadının kurşunu aratmayan sözleri ve öte yandan artık her dakika ölmek isteyen arkadaşı vardı. *O yaşayacaksa bu ah hep üstümde kalabilir*, diye düşündü. Bir gün bu ahın gitmesini dileyeceğini bilmeden...

Yağmur eli ve gönlü boş ayrılırken, Barış'ı görme umuduyla geldiği yerden ağlayarak gitmişti. Barut bir süre onun gitmesini izledikten sonra kendisini bekleyen araca doğru ilerledi. Geniş minibüsün kapısı açıldığında üniformasına dikkat edip koltuğa yerleşti.

"Ne diyor?" diye sordu Barış. Arkadaşının gözlerine bakan Barut, o harelere yerleşmiş acıyı gördü. Bu bakışlar öfkesini harlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Barış köpekler gibi seviyordu Yağmur'u. Kendisine mahkûm olacağını düşünerek onun için ondan ayrılmıştı. Seve seve ayrılmıştı.

Barut bakışlarını camdan dışarıya dikip, "Seninle görüşmek istiyor," dedi. Âkif Cesur Beton da arabanın içindeydi. İki genç adama kızgınlıkla bakıyordu.

"Beni unutsun artık, benden ona yâr olmaz," diyerek mırıldandı Barış.

"O kıza haksızlık ediyorsun, kardeşim," dedi Barut.

"Eğer benimle olursa hayatı mahvolacak," dedi Barış içi acıya acıya. "Ben artık engelli bir adamım. Yağmur benden iyilerini hak ediyor. En azından iki ayaklı birini."

Barut, "O sadece seni istiyor. Sadece seni," dedi kelimelerin üstüne basa basa.

Barış kalbinin ağrımasıyla, "Sus abiciğim, sus. Duymak istemiyorum artık," diyerek konuyu değiştirmeye çalışsa da Âkif Cesur Beton sessizliğini bozdu.

"Barış."

"Emredin, komutanım," dedi Barış. Artık bu cümleyi kullanamayacaktı. Dili o kadar alışmıştı ki adı her söylendiğinde bunu diyemeyecekti.

"Eskisinden daha güçlü olacaksın," dedi Âkif. Buna inanıyordu. Barış'ın gözlerinde bunu görüyordu.

Barış boşa satılan umut istemiyordu. Bir süredir duyduğu şeylerden biriydi bu. Kusma isteği uyandırıyordu artık. "Karargâha geri dönebilecek miyim?" diye sordu komutanının gözlerinin içine bakarken. Âkif Cesur ifadesizce baktı. "Elim yine silah tutacak mı?" dedi. "Bacaklarımı bana geri verebilecek misiniz?" Âkif'in bunlara cevabı olsa da susmayı tercih etti. "O zaman bana boş vaatlerde bulunmayın, komutanım."

Âkif Cesur derin bir nefes alıp verdi. "Eskiden küçük bir kız tanırdım," dedi iç çekerken. "İlk kez yara alıp izne ayrıldığımda başımdan hiç ayrılmadı. Bana üzüldüğünden değildi. Benim gibi bir adamın nasıl yara aldığına inanamadığındandı. Benim, Yeşil Dev olduğumu söyleyip dururdu. O çocuk benim iyileşeceğime inandı ve ben onun inancıyla tekrar ayağa kalktım."

O anlar aklına geldiği için gülümsedi. Üstelik tek gülümseyen o değildi. Barut da gülümsüyordu. O kız yıllar sonra kendisini de ayağa kaldırmıştı. Ağzını bıçak açmadı. Küçükken Balkan Kızı dediği kişiyi tekrar bulmuştu. O kız onu tanımasa da o tanımıştı.

"Ben sana inanıyorum, Barış. İster bacaklarınla ister bacaksız, sen tekrar ayağa kalkacaksın. Çünkü benim askerimsin," dedi Cesur gururla. "Bu millet sana çok şey borçlu. En çok da ben borçluyum, oğlum."

"Yine de bir kadının hayatını karartamam, komutanım," dedi Barış. "Ona istediği her şeyi veremem. Hayatını eksik yaşamasın. Yol yakınken ayrılmamız iyi oldu."

Yağmur konusu onun için kesindi. Sadece kendi hayatını değil, hem sevdiğinin hem de olacak çocuklarının psikolojisini düşünüyordu. Kimseye kendini yük etmeye niyeti yoktu. Her çocuk babasıyla koşup oynamalıydı. Engeller olmadan, kısıtlanmadan büyümeliydi. Barış böyle düşünüyordu.

"Siz gerçekten ikiz dingilsiniz," dedi Âkif Cesur gür çıkan sesiyle. "Al birini, vur ötekine."

"Ben ne yaptım, komutanım?" diye sordu Barut. Yine laf işittiği için kendine kızıyordu. "Laf söz dinlemeyen Barış. Ben ikisi arasında pervane oldum."

Âkif Cesur, yüzüne alaycı bir ifade takındı. "Sen sanki ondan çok farklısın," dedi bilmiş bir tavırla. "Yarın karşına biri çıksa senin de yapacağın şey bu. Kızı sevsen de istemeyeceksin, yüzümde yara var diyeceksin. Yarını bahane edecek, gönlüne söz geçirmeye çalışacaksın."

Barut ağzının içinden, "Hayatımda kimse olmayacak, komutanım," dedi. Hastane anıları zihnine doldu. Belki de ilk kez o an hayatında birinin olmasını istemişti. Kimi ve neyi istediğini artık biliyordu. Karnında ateş böcekleri vardı ve bu durumdan hiç hoşnut değildi. *Ne iğrenç bir şeydi ateş böcekleri...*

Âkif Cesur ikisine doğru yaklaştığında, ellerini kaldırıp onların göğsünün üzerine yerleştirdi. "Olay tamamen burası." Kalplerini işaret ediyordu. "Buraya hiçbir zaman söz geçiremezsin. Burası hep yanar. Dilin ne söylerse söylesin burası bambaşka konuşur."

Barış yavaşça yutkundu. "Ben her şeyi göze aldım," dedi.

Âkif Cesur bilmiş bir edayla kafasını iki yana salladı.

"Yağmur hastanede benimle de konuştu. Ailesine anlatmış seni. Kız çıkıp gelmiş, *ben sevdikten sonra kimse bir şey diyemez* diyor. Sen ona rağmen ayrılmak istiyorsun. Doğru mu lan bu yaptığın?"

"Komutanım," dedi Barış güçlü bir tonda. "Alışamadığım daha çok şey var. Hayatım elimden kaydı benim. Benim artık bir hayatım yokken ben o kıza nasıl bir hayat vereceğim?"

"Yeniden inşa edersiniz. Yaşıyorsun oğlum, en önemlisi bu. Hayattasın, her şey mümkün." Âkif'in olumlu konuşmalarına rağmen Barış umutsuzca kafasını iki yana salladı. "Seversin, eyvallah ama seveni çok zor bulursun, Barış. Hayatında böyle biri varken bir kere daha düşün. Keşke dememek için."

Barut'un telefonu çalmaya başladığında bütün dikkatler dağılmıştı. Âkif'in en büyük keşkesi arıyordu. Telefonu eline alıp arayan kişiye baktı. Bakışları karşısındaki adama döndüğünde kaçamak bir bakış attı. Beklet-meden çağrıyı yanıtlayıp, "Barut'um," diyen sesi işitti. Arayan kişi ablası Umay'dı.

"Buyur abla," dedi Barut kısık bir sesle. Âkif Cesur Beton istemsizce kasıldı. Yıllar geçse de o his geçmek bilmiyordu. Bu adam bunu çok iyi biliyordu ve karşısındaki iki adama da bunu anlatmaya çalışıyordu.

"Yemeğe gelecek misiniz diye soracaktım ablacığım, erken geliriz dedin ama akşam olmak üzere."

Hattın ucundaki kadın, aynı zamanda sevdalı olduğu adamın da onu dinlediğini bilse telefonu saatlerce kapatmazdı.

"Daha işimiz bitmedi abla, bizi beklemeyin."

"Acele etmeyin, Barut'um. Barış bol bol temiz hava alsın. Günlerdir hastane dışında bir yere gittiği yok."

"Ben birazdan eve geleceğim, Umay abla. Barut gezmeye devam edebilir," diyerek lafa atladı Barış.

Onun sesini duyan Umay, "Yok sana ev falan! Evde çocuğun mu ağlıyor?" diye sordu. "Gelmiyorsunuz. Güzelce gezip, karnınızı doyurup öyle geliyorsunuz. Bir de size yemek yapamam!"

Telefonu suratlarına kapattı. Umay normalde şehir dışında yaşıyordu. Kısa süreliğine, operasyonda ağır yaralanan kardeşinin yanına taşınmıştı. Hem Barış'a hem de Ulu'ya annelik yapıyordu. Aslında yemeği çoktan hazırdı ama hem kardeşinin hem de kardeşi gibi gördüğü adamın dışarıda kafa dağıtmasını istiyordu.

"Evden de kovulduk, iyi mi?" diyerek oturduğu yere sindi Barış. "Neyse ki Beton Komutan'ım var, bize evini açar."

Âkif Cesur telefonun kapanmasıyla rahatlamıştı. Sesine bile öyle özlem duyuyordu ki yüreğinin titremesine engel olamıyordu. Dile kolaydı, yirmi yıldan fazla bu kadını bekliyordu. Bu kadında kalmıştı. Kısa süren sessizliğini bozup, "Evimi size elbette açmam," dedi. "O kadar iyi kalpli bir adam değilim." Derin bir nefes aldı. "Kasırga Hava Üssü'ne gideceğiz zaten. İsterseniz orada barınabilirsiniz."

Barut, Barış'ın koluna vurdu. "Bizi barınağa da bırakabilirdi," dedi göz kırparken. İkisi gülüştüğünde Âkif Cesur kaşlarını iyice çattı.

"Bir şey mi dedin, Ulukurt?" diye sordu.

Barut olayı toparlamak adına, "Ne için gideceğiz, komutanım?" diye sordu.

"Kendine yeni bir tim oluşturacaksın, Ulukurt," dedi Âkif Cesur. "Artık bir time komutan olacaksın. Üstelik son operasyonda kendini fazlasıyla kanıtladın. Rütbe almaya hazır ol."

Barut işittikleriyle silah arkadaşına doğru döndü. Bu habere sevinemiyordu bile. Barış ise gözlerinin içi bile gülümseyerek bakıyordu ona. Arkadaşıyla gurur duymuş, rütbe bile alacak olmasına mutlu olmuştu.

"Biliyorsunuz ki Barış bir sonraki tim için komutan olacaktı. Hayatta her şey planlarımıza göre gitmiyor ne yazık ki," diyerek ekledi Âkif. "Ne olursa olsun, Ulukurt emekli olana kadar Barış'ın onun yakasından düşmeyeceğini biliyorum."

"Umarım öyle olur, komutanım," dedi Barut. Tek dileği buydu. Barış burukça gülümsedi. Yolculuğun geri kalanı sessiz geçerken tüm dünyadan gizlenen üsse gelmişlerdi.

Karargâha giriş yaptıklarında Fahrettin Komutan'ın yanına gittiler. İkisi de asker selamı verdikten sonra operasyonlar ve bekleyen görevler hakkında konuştular. "Seni çağırma sebebim belli Barut," dedi Fahrettin Komutan.

Büyük bir dikkatle, "Sizi dinliyorum, komutanım," dedi Barut.

"Üsteğmenlikteki hizmet süreni tamamladığın için yüzbaşı rütbesine terfi etmek için sınava ve değerlendirmeye girmiştin."

"Evet, komutanım. Operasyondan önceydi."

"Sonuçlanmasına az bir zaman kaldı fakat yüzbaşı olmak için önünde hiçbir engel görmüyorum." Fahrettin Komutan öne doğru eğildi. "Şimdi senden yeni bir tim kurmanı ve resmî olarak yüzbaşı olduğunda timin komutanı olmanı istiyorum."

Barut gururlanmadan edemedi. Annesi onun askerî okuldan mezun olduğunu bile görememişti. Yakın zamanda yüzbaşı olacağını duysa ne hissedeceğini düşündü. Kesin çok sevinirdi. İçi burkuldu. "Emredersiniz, komutanım," dedi sesinde hissedilen heyecanla.

"Biliyorsun..." dedi Fahrettin Komutan. "Normal şartlarda yüzünde bu denli ciddi bir yara bulunan askerin gazi ünvanı alması gerekir. Kasırga Hava Üssü bütün kuralların dışında bir oluşum. Sizler özel harekât altında

yetişen gölge asker olarak anılıyorsunuz ve harp okullarından mezun olduğunuzdan beri farklı bir işleyişe tabi tutuluyorsunuz çünkü gizli askerlerimizsiniz."

"Evet, komutanım," dedi Barut. "Askerî heyet sürekli olarak maske taktığım ve yaranın boyutu mesleğime engel olmadığı için devam etmem konusunda karar kıldı."

"Güzel," dedi Fahrettin Komutan. Âkif Cesur sessizce onları dinliyordu. "Keşke Barış da aramızda olabilseydi fakat senin kadar şanslı değil. Bu şansını iyi kullan, Barut. En kısa sürede senden denizde, karada ve havada çalışmaya uygun taze kanlar istiyorum. Çıkacağınız operasyonlar çok yönlü olacak. O yüzden oluşturabileceğin en iyi ekibi oluştur."

Barut sabırsızlıkla, "Şimdiden başlamam mümkün mü?" diye sordu.

"Henüz iznin bitmedi."

"Kaybedecek bir saniyem bile yok, komutanım," dedi Barut. "İyiyim. Yüzüm için geçireceğim bir operasyonum var. Onun dışında rütbemi bekleyeceğim. Bu sürede timi oluşturabilirim."

"Pekâlâ," dedi Fahrettin Komutan. "İzin senin, Barut. Göster hünerlerini."

"Sağ olun, komutanım!"

Barut ve Âkif Cesur odadan çıkıp dosya arşivine ilerledi. Barış'ı eski arkadaşlarıyla koridorda konuşurken görünce bir nebze olsun içi rahatlamıştı Barut'un. "Yardımına ihtiyacım var," dedi Barut, Barış'ın tekerlekli sandalyesini tuttuğunda. İlerlemeye başladılar.

"Senin kimseye ihtiyacın olmaz ki," dedi Barış.

"Sana her zaman var, kardeşim," dedi Barut. "Her zaman var."

Arşiv odasına geldiklerinde Barut karşısında bir sürü dosya gördü. Barış masanın yanında yerini alırken beklemeye koyuldu. Âkif Cesur kararlı bir sesle, "Hayalet Timi'nin yeni komutanı olarak kendine bu dosyalar içinden bir ekip seçeceksin," dedi. "Daha sonra Fahrettin Komutan'ımla birlikte seçtiğin kişilerin uyumluluğunu kontrol edeceğiz. Kolay görevlere çıkmayacaksınız. Ona göre askerlerini bul, Ulukurt."

Barut Ulu Boratav uzun zaman sonra ilk kez bu kadar heyecanlanmıştı. Hızını alamayıp dosyaların başına geçti ve karıştırmaya başladı. Aklında birkaç isim vardı. Burada herkes birbirini tanır, namı çabuk yayılırdı. Kasır-

ga Hava Üssü, askerleri harp okulundan seçtiği için buraya gelen en düşük rütbeli asker teğmen oluyordu.

Barış onunla birlikte dosyalara odaklanmıştı.

"Nelere ihtiyacın var?"

"Önceliğim ilk yardım konusunda eğitim almış bir asker. Ona ihtiyacım var," dedi Barut. Önceki timinde bu konuda yetkin kimse yoktu. *Acaba olsaydı şu an Barış'ın bacakları olur muydu*, diye düşünmeden edemiyordu. "Havacı kesin olacak. Hepsini piyadelerden oluşturmak istiyorum. Keskin nişancı, bomba tahrip, timsahlar, hava piyade ve deniz piyade, keşif, istihbarat alanında uzman kişiler. Hava piyadeden kim var? Baksana kâğıtlara."

Barış kafasını sallayıp sandalyesini ittirdi. Evrak dosyalarının önüne geldiğinde büyük kutuyu kucağına aldı.

"İlk beş?"

"Üçe düşür."

Barış ilk üçteki dosyayı eline alarak geldi ve masaya bıraktı. Dosyanın en üstteki bilgilerini okuyan Barut, tanıdık eğitimlerle karşılaştı. "Bunu tanıyorum," dedi. "Neden rütbesi bizden düşük? Bizimle birlikte eğitim aldığı zamanı hatırlıyorum."

"Keskin nişancı alanında uzmanlaşmak istediği için hem havayı hem de nişancılık eğitimlerini aynı anda yürütememişti. O yüzden rütbesi düşük kaldı. Kaptan derlerdi. Hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Barış.

Barut başını salladı. "Kaptan Kanca." O dosyayı kenara ayırdı ve üstündeki bilgileri dikkatlice okudu:

Kod Adı: *KANCA.*

Rütbe: *Hava Piyade Teğmen.*

Eğitim: *Hava Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Sniper. Hava Taarruzu.*

Beceriler: *Hava harekâtı planlama. Hava araçları operasyonu. Kamuflaj ve gizlenme. Yabancı diller. Keskin nişancı. Uzun menzil atışı. Keşif. İstihbarat toplama. Drone operatörü.*

"Hem havacı hem de keskin nişancı," dedi Barut. "Onu kesinlikle timde görmek istiyorum."

"Nişancıların birbirini koruması gerekiyor," dedi Barış kendinden emin bir ifadeyle. "Timde ikinci bir keskin nişancıya ihtiyacın var."

İkisi de kâğıtlara tekrar yoğunlaştı, önlerinde bakılacak bir sürü dosya vardı. Uzmanlık alanlarına göre askerlere bakan Barut, öncelikli olarak katıldıkları operasyonlara ve görevlere dikkat ediyordu. Teğmen Yamalı son operasyonda adından sıkça söz ettirmişti. Onun namını duymuştu Barut. Yakın dövüş alanında oldukça uzman biriydi.

Kod Adı: *YAMALI.*

Rütbe: *Piyade Teğmen.*

Eğitim: *Kara Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Özel Harekât. İstihbarat.*

Beceriler: *Özel keşif ve istihbarat. Analiz etme. Gözetleme. Yabancı diller. Sinyal istihbaratı. Hareket ve taarruz. Yakın dövüş. Dövüş teknikleri. Kaçma ve tutma teknikleri. Kamuflaj ve gizlenme.*

Yamalı'nın dosyasını kenara ayırdı. Timde bir timsaha ihtiyacı olduğu için hem karada hem de denizde görev alan askerleri incelemeye koyuldu. Becerilerine baktığı asker, aynı zamanda amfibi keskin nişancı olduğu için dikkatini daha çok çekmişti. Kanca ile uyumlu olabileceğini düşündü.

Kod Adı: *SİREN.*

Rütbe: *Ambifi Deniz Piyade Üsteğmen.*

Eğitim: *Deniz Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Ambifi Timsah.*

Beceriler: *Keşif. İstihbarat toplama. Sabotaj. Kurtarma. Hedefi etkisiz hâle getirme. Yabancı diller. Profesyonel dalış. Su altı taarruzları. Keskin nişancı. Uzun menzilli atış. Kamuflaj ve gizlenme.*

Barış iki dosyayla Barut'un yanına geldiğinde bakışları gözlerine tırmandı. "Bu askeri tanıyorum," dedi. "Delinin teki."

Barut gösterdiği kişiye baktı. Lakabı İmam'dı. "Belli," deyip incelemeye başladı.

Kod Adı: *İMAM.*

Rütbe: *Piyade Teğmen.*

Eğitim: *Kara Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Özel Harekât. Bomba Tahrip.*

Beceriler: *Savaş aracı teknik bilgi ve bakım. Tank ve zırhlı araçların kullanımı. Harekât planlama ve icra etme. Patlayıcıları tespit etme. Patlayıcıları imha etme. Mayın tarama. Küçük ve karmaşık patlayıcı cihazları tespit etme. Hızlı ve etkili kararlar alma. Yabancı diller.*

"Astlardan duyduğum kadarıyla, '*Benim adım bomba, soyadım ölüm, lan!*' diyerek imhalara gidiyormuş. Gözü kara birine ihtiyacın var. Ölümden korkmuyormuş."

"Akıllıya ihtiyacım yok," dedi Barut kararlı bir sesle. "Delisi de herkese denk gelmez. Onu da istiyorum. Adı neden İmam acaba?" diye sorarken merak duygusu kabardı. Barış'ın elindeki diğer dosyaya göz attı. "O kim?"

Barış gülerek, "Mermi," dedi. "Keşke seni operasyonlarda yan yana görebilseydim onunla."

Barut kaşlarını çatıp, "Mermi mi?" dedi. Kim olduğunu hatırlayamamıştı.

Barış kollarını kaldırarak, "Hatırlarsın şimdi," dediğinde kol kaslarını gösterdi. Barut'un kaşları yukarıya doğru kalktı. Mermi koca bir kas yığınıydı. Herkesçe biliniyordu.

"Benim rekora yetişen tek o vardı, değil mi?" diye sordu Barut. Silah kullanma ve teknik bilgi kısmında Barut'un becerisi bir hayli üstündü. Barış kafasını olumlu anlamda sallayıp dosyasını uzattı.

Kod Adı: *MERMİ.*

Rütbe: *Piyade Teğmen.*

Eğitim: *Kara Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Özel Harekât. İlk Yardım.*

Beceriler: *Özel keşif ve istihbarat. Tıbbi acil durum müdahale. Mühimmat bilgisi ve bakımı. Ağır ve hafif silah teknik bilgisi ve bakımı. Gözetim ve izleme. Araştırma ve analiz. Hareket ve taarruz. Kamuflaj ve gizlenme. Yabancı diller.*

Dosyayı uzunca inceleyen Barut, anlamsız bir ifadeyle arkadaşına baktı. "İlk yardım mı?" diye sordu. Kendini şanslı hissediyordu.

"Onun hemşirelere olan zaafını herkes bilir," dedi Barış. İnsanlarla içli dışlı biri olduğu için herkesten haberdardı. Barut ise kimseyle ilgilenmezdi.

"Kesin hemşirelere yanaşmak için özellikle eğitim aldı. İşine net yarayacak. Emin ol. Bu kadar donanımlı başka bir asker bulamazsın."

Aldığı eğitimler timde yer alması için yeterliydi. Sadece bu da değildi, seçilen her askeri ayrı bir eğitim süreci daha bekliyordu. Hepsi zorlu bir sınavdan geçecekti ve başarılı olurlarsa Hayalet Timi'ne alınacaklardı.

Saatler sonra Barış dosyalardan kafasını kaldırdı. Günler sonra onun ilk kez güldüğünü görünce Barut içten içe sevindi. Onu buraya getirmek iyi olmuştu anlaşılan.

"Neye bakıp gülüyorsun?"

"Hayatımın aşkını buldum sanırım. Ona bakıyordum," dedi Barış dalga geçerek.

"Askerle evlenmezsin sen, geç şimdi bunları."

"Seninle evlenirim."

Oturduğu yerden kalktı ve dosyayı gizleyen Barış'a yaklaştı. "Bana mı bakıyordun?" diye merakla sordu Barut. "Benim dosyamı nasıl buldun, lan?"

"Dingiller listesinin en başında yer alıyordu. Bulmam zor olmadı."

Barut dosyayı elinden hızlıca alarak, "Ver şunu," dedi. "Bütün mahremim ortaya dökülmüş. Ayıp ayıp."

"Ayıp yatakta olur. Sen ne ara o kadar başarıyı aldın? Bana bak, beni Yağmur'la buluşmalara gönderip gizli gizli operasyonlara mı katılıyordun yoksa?"

"Elimde mesleğimden başka bir şey olmadığı için en iyisini yapmaya çalıştım," dedi Barut duygusuz bir tonda. Dosyasını kenara bıraktığında, orada yazılanları okumak istemedi fakat Barış ne yazdığını iyi biliyordu.

Kod Adı: *BARUT.*

(Güvenlik gerekçesiyle "KURT" olan lakabı yakın bir zamanda değiştirildi.)

Rütbe: *Piyade Kıdemli Üsteğmen.*

Eğitim: *Kara Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Özel Harekât. Harekât ve Taktik.*

Beceriler: *Tim komutan yardımcılığı. Su altı operasyonlarına uygunluk. Hava operasyonları. Makineli silahlar. Taktiksel planlama ve operasyon yürütme. Zorlu şartlara uyum. Yabancı diller. Gözlem ve keşif. Dil ve operasyon stratejisi. Sabotaj. Rehine kurtarma. Terörle mücadele.*

Yine de babasının gözünde asker değildi. Babası Bahadır, onun bu kadar yüksek mevkide olan bir asker olduğunu bilmiyordu. Gölge askerler gizli tutulduğu için ailesine bile söylemesi yasaktı. Ailesi onu yalnızca kara kuvvetlerinde görevli bir asker zannediyordu. Hâlbuki o, binlerce kişinin başvurduğu fakat çok az insanın seçildiği özel bir askerdi.

Barut, dosyaları eline alarak, "Hepsi bu kadar," dedi.

Barış kaşlarını çattı.

"Bir iki kişi daha almalısın. Yeterli değil."

Barut kendine güvenen bir sesle, "İki kişiyi daha sonra ileteceğim," dedi. "İlk olarak bu kişileri sınava tabi tutmak istiyorum."

"Aklındakiler kim?"

Barut, sabah yaptıkları mezarlık ziyaretini hatırladı. İntikam dolu gözleri unutmuyordu. "Biri yeni mezunlardan. Diğerini tanıyorsun, belki buradadır," diyerek yanıtladı. "Hadi, Beton Komutan'ın yanına gidelim."

Arşiv odasından çıkıp Âkif Cesur'un odasına doğru ilerlediler. Kapının önüne geldiklerinde izin alıp içeriye girdiler. Âkif Cesur, ikisinin de yüzüne beklenti dolu gözlerle baktı. "Seçebildin mi timini?"

"İki kişi hariç, evet," dedi Barut. "Aynı devrede olduğum Çakal'ı timde görmek istiyorum." Âkif Cesur'un yüzündeki ifade değiştiğinde Barut ve Barış bir şey olduğunun farkına varmıştı.

"Ne oldu, komutanım?" dedi Barış.

"Çakal'ın bu sabah yaralandığı ve kaldırıldığı hastanede şehit olduğu haberi geldi. Vatan sağ olsun."

Âkif Cesur, kelimeleri ağzından güçlü bir şekilde çıkartmaya çalışsa da yüreği yanıyordu. Aynı ateş, odada bulunan diğer iki adamın yüreğine de düşmüştü. Barut dişlerini birbirine bastırarak, "Başımız sağ olsun," dedi. Barış da içine tamamen kapanıp kendini diğerlerinden soyutladı.

"Diğer istediğin kişi kim?" diye sordu Âkif Cesur.

"Yeni mezunların dosyasına bakmam mümkün mü, komutanım?"

Âkif Cesur şaşkınlığını gizleyemeden, "Yenilerden mi seçeceksin?" dedi. "Hayalet Tim'inde olduğunun farkındasın, değil mi?"

Barut sesine yerleşen bir keskinlikle, "Farkındayım," dedi. "Dosyalarına bakmak istiyorum."

Âkif Cesur uzatmadan, genç askerin isteğini yerine getirerek yenilerin bulunduğu dosyayı ortaya çıkardı. Barut, hızlıca başına geçerek kâğıtları karıştırmaya başladı. Âkif Cesur kimi seçeceğini merak ediyordu. "Bu," dedi Barut hiç bekletmeden. Yüreği, Çakal'ın şehit haberini öğrendiğinden beri yangın yeriydi. İntikam ateşini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Timdeki son askerin dosyasını uzattı. Sessiz fakat yapacaklarıyla çok ses getirecek bir askerin dosyasıydı.

Kod Adı: *FISILTI.*

Rütbe: *Piyade Teğmen.*

Eğitim: *Kara Harp Okulu.*

Uzmanlık: *Özel Harekât. Bomba Tahrip.*

Beceriler: *Patlayıcıların tespiti ve imha edilmesi. Hızlı ve etkili kararlar alma. Taktik patlayıcılar. Patlayıcı imalatı. Patlayıcı maddelerin güvenli taşınması. Hedef belirleme ve keşif. Kamuflaj ve gizlenme.*

Âkif Cesur kâğıda göz ucuyla baktı. Detaylı incelemeyi daha sonra üstüyle birlikte yapacaktı. "Hepsinde kararın kesin mi?" diye sordu.

"Kesin komutanım," dedi Barut. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok." İzni henüz bitmemişti. Üstelik daha yüzü için bıçak altına yatacaktı. Şu an hiçbir şey umurunda değildi. Bir an önce üsse geri dönmek ve operasyonlara devam etmek istiyordu. "Bu kişileri timimde görmek istiyorum. En kısa sürede operasyona çıkacağımıza emin olabilirsiniz. Hiçbiri birbiriyle uyumlu değil. Hepsi ayrı kafada. Bir o kadar da zor insanlar."

"Başka bir şey var mı?"

"Eğer bu timin komutanı ben olacaksam kendi kurallarımı koymak isterim."

Âkif Cesur tek kaşını kaldırdı.

"Ne kuralı koyacaksın? Bin türlü kural var zaten."

"Fahrettin Komutan'ımla bana gereken izni verin. Eğer timi oluşturursak size bütün kuralları yazılı olarak ileteceğim."

"Allah bilir, yine ne işler peşindesin, Ulukurt," dedi kafasını iki yana sallarken. Dosyaları kolunun altına sıkıştırdı. "Bana birini soracaktın sen? Günlerdir konuşman gereken bir şey olduğunu söyleyip duruyorsun. Anlat. Neymiş bu önemli şey?"

Bir anlık dalgınlık yaşadı Barut. Ona Balkan Kızı'nı soracaktı. Yıllar önce bu topraklardan ayrılan küçük kızı, yıllar sonra tekrar gördüğünden bahsedecekti. Ama şimdi doğru bir zaman değildi.

"Komutanım," dedi kaşlarını çatarken. "Biliyorsunuz, bir süredir kardeşlerim benim evimde kalıyor. Ülkü, küçüklük arkadaşından bahsetti. Ona tekrar ulaşmasının mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Sizin komutanınızın kızıydı. Adı..."

"Talia," dedi Âkif. "Talia Alaz." Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. Çok özlemişti o kızı. Bacaklarının dibinde dolaşıp durur, nefesi kesilene kadar konuşurdu. Bıcır bıcır bir şeydi.

"Evet," dedi Barut. "Ondan bir haberiniz var mı?" Kalbi hızlanmaya başlamıştı. Bu hisse engel olamıyordu. Normal değildi.

Âkif Cesur başını sallayıp kederli bir sesle, "Var tabii," dedi. "Artık reşit olduğu için onunla iletişime geçmeye çalışmıştım. Bana o zaman haber göndermişti. Bir daha rahatsız etmemem gerektiğini, ona ulaşırsam eğer yasal yollara başvuracağını söyledi. Türkiye'den de Türkiye'ye dair her şeyden de nefret ediyormuş. O artık Balkan kızıymış."

Barut duyduklarının etkisiyle yüzünü düşürdü. O çok büyümüştü. Hastane kartında adı yazdığı için aynı kişi olduğuna emin olmuştu. Talia Alaz'ın ismini unutması mümkün değildi. Üstelik kırmızı saçlarını, elmacık kemiklerine dağılan çilleri kimde görse tanırdı.

"Balkan Kızı..." diye fısıldadı Barut. Yutkunamadı. Hâlbuki onu tekrar bulduğu için çok mutlu olmuştu. Alıp getirmeyi bile düşünmüştü. Hem Beton Komutan hem de kardeşleri onu görse ne çok sevinirdi. O kız nerede olursa olsun buralıydı. "Ah Balkan Kızı, ah."

"O nerede mutluysa orada olsun, Ulukurt," dedi Âkif. "Emin ol, bu vatanda olmasını ben de çok isterdim ama orası da onun vatanı. Buna karışamayız. Ayhan abim burada büyümelerini çok istiyordu. Nasip değilmiş."

"Haklısınız, komutanım," dedi Barut. Söyleyeceği her şeyi geri yuttu. Ona, onu gördüğünü anlatamazdı. Üstelik Balkan Kızı'nı da mutlu görmüştü. Küçüklük hâlinden geriye hiçbir şey kaybetmemişti. Etrafa neşe saçmayı, olduğu yeri renklendirmeyi seviyordu. Barut'un kolundaki alçıya

bile renkli çizimler yapmıştı. Bir hastanede intörn olarak çalışıyordu. Eline mesleğini alacaktı. Hayatına girip geleceğini baltalamak istemiyordu.

Âkif Cesur, "Her neyse," diyerek konuyu değiştirdi. Bu kız onun da aklından hiç çıkmıyordu. "İlk göreviniz şimdiden belli." Barut bedenini dikleştirdi ve hazır ola geçti. "Şehitlerimizi ve gazi olan Barış'ı bu hâle getirenleri yok etmek. Bundan sonraki hiçbir görevde başarısız olma hakkınız yok, Boratav. Ölmeyi unutun. Timin ve sen, ITO'nun kalbini yok edeceksiniz. Önünüzde uzun yıllar var."

Barut elini alnına yaslayıp asker selamı verdi. Gözleri kararlılıkla parlarken gür çıkan sesiyle bağırdı:

"Boratav daima hazır. Yeter ki emredin, komutanım!"

"Biz, birbirimiz için dünyaya gelmişiz, Balkan Kızı."

14.
KİBRİT

bana getirmeyen her yarınla hukukum var artık,
Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Şimdiki Zaman ~ Barut Ulu Boratav

Âkif Cesur Beton, "Vatanınız, bayrağınız, andınız belli," derdi. "Kendinize, yanınızda görmek istediğiniz can dostunuzu seçin. İşte, onunla birlikte şehadet şerbetini içeceksiniz!"

Benim can dostum, Barış Kameroğlu'ydu.

Barış'a *can dostum*, derdim çünkü vatan bize, canlarımız ise birbirimize emanetti.

Yediğimizle içtiğimiz ayrı gitmezdi. Başımıza ne gelirse birlikte gelirdi. Beraber güler, beraber ağlardık. Şimdi ise onu görmeden geçirdiğim ne çok gün oluyordu. Doğu Afrika'dan döndükten sonra Yarbay Beton yeni görevimizi vermişti.

Balkan Kızı Operasyonu.

Yeni görevimi aldıktan sonra kısa bir izin yapmak ve aksiyon almak için evime gelmiştim. Barış'la birlikte yaşıyordum. Ona olan biteni özet geçerek Yarbay Beton'un söylediklerini aktarıyordum.

Barış, kahkahaları odayı inletirken, "Seni çekip vursa bile..." dedi. Koltuğa uzanmış bir hâlde cips paketinde kalanları tırtıklıyordu. "Gerçekten böyle mi dedi, Beton?"

Bahsettiği olay, Balkan Kızı'nın nazına oynayacak olmamdı. Yarbay Beton, kız beni çekip vursa bile ağzımı açmayacağımı söylemişti.

"Gülme, amına koyayım ya," dedim ve elimdeki tütünden bir nefes çektim. Tadı bok gibiydi. Fakat tütüne o kadar çok alışmıştım ki normal sigara, artık sigara gibi gelmiyor, hafif kalıyordu. "Zaten başıma bir şey gelse de bırakıp gitsem diye gün sayıyor."

"Öyle olduğuna bakma. Canından olma diye yapıyor. Bezdiriyor ki bir şey olmadan bırakıp git. Kendince bunun için uğraşıyor," dedi Barış.

"Ya kendi yaptıkları? Az mı dövdü eğitirken? Bize neler yaptığını ne çabuk unuttun?" dedim sesimde beliren sinirle. "Kaç kemiğim onun yüzün-

den kırıldı. Kemiğimin kırılmasına değil de yanlış kaynamasına üzüldüm. Bir de büyüyünce unutacağımı söyleyip dururdu. Bak büyüdüm, kaç yıl geçti o olayların üstünden ama hâlâ unutamadım."

Barış gülümserken, "Asker adamlarız," dedi. Gülüşü yavaşça soldu. "Ben değilim tabii artık. Yani o zamanlar asker adamlardık. Gelen vuruyor, giden vuruyordu. Tuzu biberiydi. Zoru biz seçtik. Harbiyeli, harbi adamlarız dedik ve Kasırga Hava Üssü'nün teklifini kabul ettik. İyi bok mu yedik, orası meçhul tabii."

Kara Harp Okulundan mezun olanlara Harbiyeli deniliyordu. Bizim de lakabımız buydu. Bizi Harbiyeli diye çağırırlardı.

Elimi kaldırdım ve onun görebileceği şekilde hafifçe titrettim. "Yarbay Beton, KHÜ'ye ilk girdiğimizde, 'Merhaba, Harbiyeli!' diyerek elimi sıkmıştı ya, işte o zamandan beri elim hâlâ titrer," dedim yalancı bir sesle.

Barış yanındaki yastığı alıp bana doğru fırlattı. "Siktir git, yalancı," dedi. "Sen adamın elini sıktın diye parmaklarını kırmaktan beter etmişti. Sonra da daha ilk günden rapor almıştın. Senin yüzünden, senin idmanlarını da bana yaptırıyorlardı, amına koyayım!"

"Adamı görür görmez heyecanlanmıştım," derken aklım o günlere gitti. Ne günlerdi ama. Bir daha tekrarı olmayacaktı. "KHÜ'yü herkes kötü anlatırdı. Ben de ilk günden tanıdık birini görünce çok sevinmiştim. Bir an elini sevinçle sıktım. Ne bileyim ben hayatımı sikeceğini. Tanıdık birinin olmasına daha ilk günden pişman olmuştum."

"Öyle ya da böyle Yarbay Beton gibisi bulunmaz," dedi Barış. Derin bir iç çekti. "İkimiz de ilk kurşunumuzu yediğimizde yanımıza ilk o gelmişti."

"Evet, yarım yamalak hatırlıyorum." Yeni bir tütün sarmaya başladım. "O da doktorun çıkardığı kurşunları yedirmek içindi. 'Siz ne biçim Harbiyeli adamlarsınız, lan. Harbiyeli dediğin kurşuna kafar atar. Bir de ikiniz birlikte vurulmuşsunuz. Siz olsanız olsanız ikiz dingil olursunuz!' deyip durmuştu."

"İkiz dingiller," dedi Barış kahkaha atarken. "Bunu bile özledim, lan. Ne günlerdi be oğlum. Kıymetini bil."

"Eğer Balkan Kızı Operasyonu'nu başarıyla tamamlamazsam benim iflahımı sikecek," dedim açık bir dille. "Çok kolay gibi gözüken ama bir o kadar da zor bir görev. Üstelik hedefimiz olan kızın şu an nasıl bir bela olduğunu bile bilmiyorum."

Bana anlam veremeyen gözlerle baktı.

"Ee, geçen senelerde gördüğünü söylemiştin, Barut?"

"Kardeşim, gördüm de nasıl gördüm? Ben hasta, o doktor!"

"Yani o zamandan beri böylesin demek ki," dedi Barış eğlenirken. "Kadına hastasın."

Etrafıma hızlıca bakınmaya başladım. "Nerede benim silahım?" diye söylenirken aramaya devam ettim. "Belli ki birileri kafasına kurşun yemek istiyor!"

"Sana *hayır* diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, kardeşim."

"Neyse, siktir et. Halledeceğiz bir şekilde," dedim geçiştirir gibi. Nefes aldıkça boğuluyordum. Üstelik Yarbay Beton'la annem hakkında konuştuklarımız yüzünden içim içime bir türlü sığmıyordu. "Evin içi çok havasız."

"Bizi tütüne boğduğun için olabilir mi acaba?"

"Balkona çıkalım, içeriyi havalandırayım biraz."

"Hazır havalandırmışken toz da alsan harika olur aslında," dedi Barış.

Oturduğum yerden kalktım ve etrafa kısa bir bakış attım. "Neredeydi malzemeler? Eve gelmeye gelmeye her şeyin yerini unuttum," dedim. Barış'la ev arkadaşı olsam da ayda yılda bir kere gelebiliyordum, burası çoğunlukla Barış'ın evi gibiydi. "Evi süpürdükten sonra tozunu da alırım."

Yüzümdeki ifadeyi gördükten sonra kaşları havaya kalktı. Bana inanamayan gözlerle bakarken, "Sen ciddisin," dedi.

"Yapmadığım şey mi sanki sikik! Her izne geldiğimde evi bok götürüyor diyerek, ağlaya zırlaya temizletiyorsun ya!"

"Köpek, sen mi temizliyorsun? En son izin gününüzde Hayalet Timi'ni acil bir durum diye çağırıp onlara evi temizletmedin mi?"

"Acil bir durum değil miydi?" dedim. "Gayet de önemli bir olaydı. Onlar gibi kuvvetli, işi çabuk bitiren insanları nereden bulacağım? Hem ne iş yaptılar sanki. Abartma lütfen, Barış. Silip süpürdüler sadece."

"Yamalı, evdeki bütün halıları yıkıyordu en son!"

"Ben demedim, kendisi gözüme girmek için yıkamayı teklif etti. Ben de kabul ettim," dedim. Perdeleri tamamen açtım ve camları da sonuna kadar açtığımda içeriye yakıcı bir güneş sızdı. Gözlerimi aniden kıstım. "Bu güneşi kaçırma bak, balkona çıkalım, hadi."

Onun oturduğu koltuğa geçtim ve önünde durdum. "Zahmet olmazsa götür beni kardeşim," deyip elini uzattı. Onu kavrayıp üst bedeninden tuttum. Hiç zorlanmadan kucağıma almıştım.

Kolunu boynuma attı ve gevşek bir şekilde gülümsedi. Allah bilir, aklından ne geçiyordu. Pezevenk düşünceliydi.

"Niye gülüyorsun, it?"

"Hiç..." dedi. "Seninle evlenen yaşadı var ya, elinden her iş geliyor."

"Ya he he, işiniz gücünüz beni evlendirmek zaten," dedim kızgın bir dille. Çevremdeki herkes benim medeni durumuma kafayı takmış gibiydi. Telefonum çalmaya başladığında hızlı hareket etmeye çalıştım.

Balkona çıkınca onu yavaşça ahşap sandalyeye bıraktım. Bacaklarını kendi düzeltti ve iyice yerleşti. Bedenine göre bacakları incelmişti. "Şu yaşında, kucağında karını ve çocuğunu taşıyacağın yerde benim gibi sakat bir adamı taşıyorsun. Böyle kader olmaz olsun be," dedi Barış.

"O dilini sikmeyeyim senin," dedim yoğun bir öfkeyle. "Kaç defa konuştuk bu konuyu. Sakat ne amına koyayım! Beni dellendirme, Barış!"

Histerik bir kahkaha attı.

"Sakat değil miyim, dalyarak? Neyim ya? Uzaylı mıyım?"

"Sakat kelimesi literatürden kaldırıldı, haberin olsun. Kendin hakkında böyle söyleyip durma, benim canımı da sıkma," derken karşısına geçip oturdum.

"Senin canın çok da sikimdeydi," dedi Barış. "Sanki kaldırılınca iyileştim."

Böyle yapması canımı sıkıyordu. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Bir gün eve geldiğimde onu sağ bulamamaktan korkuyordum. Psikolojisi hiç iyi değildi. Benden bir yaş büyüktü. Otuz dört yaşında adam, gözlerimin önünde günden güne eriyordu.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Koltuğun üstünden alıp arayan kişiye baktım. Ablam arıyordu. "Evlilik konusunu duyunca hissetti sanırım," dedim. "Ablam arıyor."

Telefonu alıp tekrar balkona çıktığımda çağrıyı yanıtladım.

"Abla!"

"Barut'um, ablasının dağ duruşlusu," diyerek iltifatlarına başlayan ablama göz devirmemek için üstün çaba gösterdim. "Görevden gelmişsin, ablasının aslanı. Nasılsın?"

"Geldim ama çok durmayacağım abla," dedim sakinlikle. "Kısa süreliğine izin yapıp tekrar göreve başlayacağım ve bu sefer daha uzun sürecek."

"Nereye gideceğin belli oldu mu?"

"Balkanlar'a gidiyorum," diyerek açık bir adres belirtmedim. O da çok sorgulamazdı zaten fakat dünyanın hangi bölgesinde olduğumu merak ederdi. "Aylar sürebilir."

"Barut... Ablam..." diye başladığında bir şey isteyeceğini anlamıştım. Sesi hoparlörde olduğu için Barış da bizi duyuyordu.

"Oyalanmadan söyle, abla. Ne isteyeceksin?"

"Bir tane kız var. Çok güzel. Avukatmış. Kendi işinde gücünde..."

Kıvranarak konuşuyordu âdeta. Kızacağımı biliyordu.

"İyi, ne güzel abla. Allah sahibine bağışlasın," dedim umursamaz bir tonda.

"Bağışlasın, bağışlasın tabii de acaba bir görüşseniz mi ablam?"

"Neden?" dedim salağa yatarak. "Kardeş katili olacağım için kaç sene yatarım diye avukat hanımdan danışmanlık mı alayım, abla?"

Ablam hızlıca dilini damağına vurdu.

"Tövbe de, Barut Ulu! Ne biçim konuşuyorsun? O ne demek ya, kardeş katili falan. Tövbe tövbe..."

"Ona doğru gidiyoruz. Kimseyle görüşmek istemiyorum ben abla! Bunu anlamak, bu kadar zor mu? Evine geliyorum, akşamına eve resmen görmem için misafir ayağına kız çağırmış oluyorsun. Kardeş katili edeceksin beni en sonunda!"

Telefonun diğer ucundan ablamın sesi artık gergin geliyordu. "Evleneceksin, Barut Ulu!" dedi büyük bir inatla. "Emdiğin sütü helal etmem!"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Hayırdır abla, beni sen mi emzirdin de helal etmiyorsun?" dedim alaycı bir tonla.

Ablam inadına devam etti. "Annem tüm haklarını bana bıraktı. Eğer bir an önce evlenmezsen hiçbirini helal etmem," dedi kararlı bir sesle. Ve başka bir şey demeden telefonu suratıma kapattı.

Telefonu sinirle kenara atarak, "Bıktım ben bu kadının ısrarından," dedim. "Çattık yemin ediyorum!"

"Senin mutluluğunu istiyor," dedi Barış. "Üzüp duruyorsun kadını. Ne kötülüğü var sana?"

"Sinirimi senden çıkartmayayım," dedim öfkem kaynamaya devam ederken. "Çok meraklıysan sen evlen, Barış. Ablam kız bulmak için can atıyor nasılsa. Ertesi gün evlenirsin."

"Evde kal," dedi Barış homurdanırcasına. "Seni düşünende kabahat."

"Abilik!"

Hızla arkama dönüp balkonun açık olan kapısından salona doğru baktım. "Ülkü!" dedim. Onu görmeyi beklemiyordum. "Senin ne işin var burada?"

Koşar adımlarla balkona geldi. Kollarını bana dolayıp sarıldı. Sarı saçlarına zarar vermeden, sarılıp başının üstüne bir buse kondurdum. "Geleceğini söylemedin," dedim. Kız kardeşimi çok özlemiştim. Uzun zamandır görüşmüyorduk.

Barış araya girip, "Ben çağırdım," dedi. "Senin suratsızlığını çekeceğime kardeşinin bal suratını çekmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Benden ayrılıp Barış'ın yanına gittiğinde ona da sarıldı. Yanaklarını sıkarken, "Barış abilik," dedi Ülkü. "Yine formundasın bakıyorum."

"Vücuttan fazlalıkları atınca öyle oldu," dedi Barış. Ülkü onun kaslarına kallte kontrol yaparken sarılmaya devam ediyorlardı.

Kızgın bir suratla Ülkü'ye baktım.

"Sen beni mi yoksa Barış'ı mı görmeye geldin, Ülkü?"

"İkinizi de!" dedi Ülkü.

Barış, Ülkü'yü başından savmaya çalışırken, "Tamam kız, abartma," dedi. "Bak ağlarsa sonra susturamayız, meme de yok bu ayıboğana."

Ülkü, küçük bir kuş gibi daldan dala konarken, Barış'ın başından ayrılıp yanıma geldi. Yüzümü mıncırırken garip garip sesler çıkartıyordu. Başını göğsüme yaslayıp, "Çok özledim seni," dedi. "Yaşlanmışsın."

"Abart," dedim. "On sekizinde çıtırım."

"Küçül de cebime gir," dedi Barış.

"Ablam diyordu da inanmıyordum," dedi Ülkü. Dudaklarını üzgün bir biçimde büzdü. "Hayır, zengin de değilsin ki paran için seninle evlensinler. Sen gerçekten evde kalmışsın, abi. Kimse yaşlı bir adamla evlenmez."

"Ülkü, almayayım ayağımın altına şimdi! Ne evi? Ne evliliği kızım?" Daha ilk dakikadan beni sinir etmeyi başarmıştı. "Benim zaten yerim yurdum yok. Varsa görev yoksa görev. Bir de evleneceğim kadının hayatını mı sikeceğim? Asker yolu mu bekleyecek? Ben senede ancak bir kere izne ayrılıyorum, o da yaralanırsam."

"Ablam sana görücü usulüyle kız bakacakmış. Hatta birini bulmuş bile," dedi. Beni delirtmeye yemin etmiş gibiydi. "Eğer akşama bir yere davet ederse mümkünse takım elbise giyip çiçek ve çikolatayla git."

"Siz iyice saçmaladınız ama abiciğim. Ben ne diyorum sen ne diyorsun," derken kafamı iki yana salladım. Kaşlarımı bir anda çattım ve ona şüpheli bakışlar attım. "Hem sen buraya nasıl geldin?"

Ülkü, "Arabanla," derken kucağımdan kalktı.

Benden uzaklaşmak üzereyken onu kolundan tuttum. Kendime doğru çektim ve saçlarını kokladım. Erkek parfümü kokusu ararken sigara kokusuyla karşılaştım. "Sigara mı kullanıyorsun sen?" diye sorarken elimden kaçmaması için sıkıca tutuyordum.

Suçu bana attı.

"Sen kullanıyorsun. Senden bulaşmıştır."

"Ben kullanırım ama sen kullanamazsın çünkü senin astımın var!"

Ülkü sinirlenerek, "Bu adamı mağarasından kim çıkarttı?" dedi. Kızmaya başlamıştı.

Ona ters bir bakış atıp, "Ben niye hiçbir yerden senin hesaplarını bulamıyorum?" diye sordum. "Beni engelledin mi?"

Saçlarını savurup omuz silkti.

"Artık kullanmıyorum. Sosyal medyanın bana göre olmadığına karar verdim, abilik."

"Ülkü!"

Bulduğu ilk fırsatta Barış'ın yanına gitti. "Barış abilik..." dedi kirpiklerini sulandırırken. "Güzel abilik, canım abilik. Şu taş devrinden kalma ada-

ma bir şey söyler misin? Operasyonun ortasında bile beni arıyor ve nerede olduğumu sorup fotoğraf istiyor."

Barış eline aldığı küllüğün içini boşalttı ve son hızla bana fırlattı. Reflekslerim güçlü olduğu için kafamı yana yatırdım ve bana isabet etmesini engelledim. "Hayvan herif!" diye bağırdı. "Herkes senin gibi yobaz mı? Bırak, kız hayatını yaşasın işte. Ne diye kısıtlıyorsun? Sonra beni kimse sevmiyor diye ağlıyorsun. Sevmez tabii."

"Kardeşimi pezevenklerin eline teslim etmiyorum diye yobazsam en âlâ yobaz benim!" dedim sertçe. "Etrafın bok böcekleriyle dolu olduğunu bilmiyorsun sanki. Bu kızın aklı bir karış havada!"

O sırada Ülkü'nün giydiği kıyafeti fark ettim. Baştan aşağıya süzdükçe bedenime sinir yüklenmesi yaşanıyordu.

"Abiciğim," dedim dikenli bir dille. "Güzel abiciğim, maaşıma bloke konuldu da benim mi haberim yok?"

"Yoo," dedi Ülkü. "Gayet de maaşın yatıyor. Valla çatır çutur harcıyorum. Hatta bu ay çok harcama yapmış bile olabilirim."

"Ee, abiciğim, o zaman kıyafetlerin nerede senin? Üstüne bir şey giymeyi unutmuşsun, Ülkü!"

"İmdaaat!" dedi Ülkü. "Sen evlenmemekle en iyisini yapıyorsun, abilik. Kesinlikle evlenme. Ola ki böyle bir hata yaptın, kadının ayağına kapanıp seninle evlenmemesi için ona yalvaracağım. Hayatını karartmasın. Biz yaptık, o yapmasın!"

"Böyle bir şey olmayacağı için ağzını boş yere hiç yorma," dedim emin bir ifadeyle. "Biri sana yaklaşıp numaranı almak isterse ne yapacaksın, Ülkü? Bakayım, öğrettiğim şeyleri unutmuş musun?"

"Bunu!" diyen Ülkü, hiç düşünmeden yumruğu yüzümün ortasına geçirdi. "Bazen bununla da yetinmiyorum," derken karnıma sert bir yumruk salladı. Daha birinin şokunu atlatamadan Ülkü bir diğerini indiriyordu bedenime.

Onu hızlıca kucağıma alıp kollarını yakaladım ve bana vurmasını engelledim. "Aferin benim kardeşliğime," dedim yanağından öperken. "Erkek sinek görürsen bile saldır kızım, tamam mı? Tıpkı sana öğrettiğim gibi."

Hiç de öyle bahsettiği gibi bir adam olduğumu düşünmüyordum. Kardeşim tabii ki de istediğini giyebilirdi. Sadece yüz bulmasını istemiyordum. Ebeveynlik görevi bana ve ablama düşüyordu. Baba figürünü başkasında

aramasın, kimsenin kucağına kendini atmasın diye sert adam rolü kesiyordum. Dağlarda, sınırlarda, kimsenin adım bile atmayacağı yerlerde nöbet tutan, operasyon peşinde koşan biriydim. Onun başına bir iş gelse yanına gitmem bile aylar sürerdi. Ben yokken de kendini koruyabilsin istiyordum. Umuyordum ki öyle yapabiliyordur.

Geçmiş Zaman ~ Kara Harp Okulu, Ant İçme ve Meç Kuşanma Töreni

Yaşa, varol Harbiye, yıkılmaz satvetinle.

Göklerden gelen bir ses sana ne diyor, dinle:

Türk vatanı üstünde sönmez güneşsin sen,

Kartal yuvalarında, hürdür millet seninle.

Kara Harp Okulu'na kabul edilen öğrenciler, eğitim ve öğretim hayatlarına başlamadan önce beş haftalık süren intibak eğitimine tabi tutulurdu. Bu eğitimde başarılı olan öğrenciler Harbiyeli olmaya hak kazanırdı.

Barut Ulu Boratav da hak kazananlardan biriydi. Artık bir Harbiyeli olacaktı.

Şimdi de Askerlik ve Harbiyeli Şeref Yemini yapmak üzere tören alanına gelmişti. Yeni okul hayatı için oldukça heyecanlıydı. Artık üniversiteli olacaktı Barut. İstediği kariyere adım adım yaklaşmanın verdiği heyecan içine sığmıyordu. Beş hafta boyunca İzmir'de Menteş Askerî Kampı'ndaydı. Atış ve Tatbikat Bölge Birlik Komutanlığı'nda sıkı eğitimlerden geçmişti.

Komutanları, "Hazır!" dediğinde o hep, "Daima hazır!" demişti. Boratav, daima hazırdı. Onu buna hazırlayan kişi babasıydı. Merhametsizliğiyle bilinirdi. Mesleğinde oldukça iyi olsa da hem babalıkta hem de kocalıkta sınıfta kalan bir adamdı.

Tören alanı kalabalık ve gürültülüydü. Bir yandan bando sesleri, bir yandan kalabalığın çıkardığı sesler vardı. Meydan ana baba günüydü. Neye odaklanacağını şaşırmıştı. Menteş Askerî Kampı'ndan sonra bu kadar insanı görmeyi beklemiyordu, Barut. Beş hafta boyunca sadece orman ve deniz görmüştü.

Gözleri sürekli gelen ziyaretçilerin toplandığı tribün kısmındaydı. Kendi ailesinden birilerini arıyordu. Babasının zaten gelmeyeceğini biliyordu lakin ablası ve kız kardeşi geleceklerine dair söz vermişti.

Herkesin gözü kendi ailesindeydi. Törenden sonra serbest zaman verilecekti ve o anı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Barut son olaylardan sonra kardeşlerine daha çok bağlanmıştı. Kampta olduğu için telefon bile yasaktı. Sık sık görüşememiş, şehir dışında olduğu için onlardan kimseyi de çağıramamıştı. Ülkü ve Umay burnunda tütüyordu.

Marşlar eşliğinde yürüyüş yapıldıktan sonra Harbiyeli adaylar masa üstünde serili olan şanlı Türk bayrağının yanında yerlerini aldı. "Dikkat!" diye bir ses yükseldi. Askerler önce selam verdi, daha sonra ellerini masanın üstünde duran meçlerine yerleştirdi. "Şeref, namusumdur. Dürüstlük, karakterimdir. Sevgi, insanlığımdır. Vazife, amacımdır. Vatan, her şeyimdir!" Askerler hep bir ağızdan yemini tekrar etti. "Bu sözlerime hayatım boyunca bağlı kalacağıma, Harbiyeli olarak teminat verir, asil Türk milletinin huzurunda ant içerim!"

"Esas duruş!"

Askerler elini masadan ayırıp dik duruşa geçti.

"Meç kuşan!"

Barut yemin sonrasında büyük bir sabırsızlıkla meçini avuçlarının arasına aldı ve kuşandı. Haricî takım elbisesine meç çok yakışmıştı ve onu takmak da gururlanmasına neden olmuştu.

Serbest zaman verildiği gibi diğerleriyle birlikte tribünlere doğru ilerledi. Koşar adımlarla giderken çocuklar gibi heyecanlıydı. Bu heyecanı çok uzun sürmeyecekti. Tribünlerde oturanlar arasında tanıdık simalar göremediğinde gözleri kısıldı. Herkese teker teker bakıyordu. Ağlayan anneler, kavuşan sevgililer, dik durmaya çalışan babalar... Barut'un ailesi neredeydi?

Bir anda curcuna oluşurken kamerasız tuşlu telefonunu eline aldı ve ablasının numarasını hızlıca tuşladı. Bir yandan da etrafına bakmaya devam ediyordu. Yanıtlanan çağrıya doğru sevinçle, "Abla!" dedi. "Ne tarafta duruyorsunuz? Şu an serbest bıraktılar. Hemen yanınıza geleyim. Göremedim sizi."

Önce bir hıçkırık sesi koptu fakat bu kısa sürdü.

"Ablacığım, ben... Ben çok özür dilerim."

Barut'un adımları durdu. Etrafındaki kalabalık bir anda silinirken telefondaki sese odaklandı. Ağlayan sese...

"Ağlıyor musun sen?" diye sorarken kaşları çatılmıştı.

"Hayır hayır, ağlamıyorum," dedi Umay. Sesini düz tutmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

Barut kalabalığın arasından sıyrılıp bir kenara geçti. "Ee, gelmediniz mi, abla?" diye sordu. Derin düşüncelere dalarken ifadesi aniden değişmişti. Oysaki ne kadar sevinçliydi. Üniversiteli olmuştu ve annesinin istediği o okula sonunda girmişti.

"Ben gelmek istedim ama enişstenin bir akrabası rahatsızlandı, apar topar şehir dışına çıkmak zorunda kaldık. O yüzden biz gelemedik."

Barut histerik bir kahkaha attı. "Abla, buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?" dedi. "Başka yalan bulamadın mı? Yoksa yine kavga mı ettiniz?"

Umay dudaklarını ısırdı. Sonra dudağındaki yarayı unuttuğu için telefonun mikrofon kısmını kapatıp yavaşça sızlandı. "Yalan söylemiyorum, Barut," dedi hızlıca. "Enişstene vereyim, istersen onunla konuş. Hastanedeyiz."

Barut söylediklerine bir gram bile inanmıyordu. Bir terslik olduğunun farkındaydı.

"Kesin sana bir şey yaptı. O yüzden hastanedesin, değil mi?"

Umay telefonu kendinden uzaklaştırdı ve gözyaşlarına engel olamadı. Kardeşi neler olduğunun farkına vardığı için içten içe kendini kahrediyordu. Telefonu hiç açmamalıydı. Açmıştı ve her şey ortaya çıkacaktı. İçini gitgide büyük bir korku kaplarken Barut'un sabırsız çıkan sesi duyuldu.

"Abla, cevap ver yoksa andım olsun her şeyi yakar ve oraya gelirim!"

Barut kendini çaresiz hissediyordu. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ve bu da delirmesine neden oluyordu. Ablasının yanına gitmek, ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu. İzin hakkı yoktu. Öylece çıkıp gidemezdi. Okulunu yakardı ve bir hiç uğruna yıllarını harcamış olurdu.

"Hayır, yapmadı," dedi Umay. "Ben gerçekten gelmek istedim. Seni yemin töreninde tek bırakmak istememiştim. Anneme katılacağıma dair söz vermiştim ama katılamadım, Barut."

"Sorun etme. Birazdan Ülkü gelir zaten," dedi Barut. Ama içten içe kendisi sorun ediyordu. Herkesin ailesi yanındaydı. Herkes birilerine sarılırken

o kimsesiz, öylece ayakta kalmıştı. Ne annesi vardı ne babası. Kardeşleri bile yanında değildi.

Umay kendini toparlayıp, "O da gelemeyecek," dedi üzgün bir tonla.

Yutkunamadı Barut.

"Niye?"

"Babam evine çağırmış."

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Çabucak oraya gitmesi gerektiğini söyledi ve başka bir şey demedi. Göndermek zorunda kaldım."

Anneleri vefat ettikten sonra babaları bir başkasıyla evlenmişti. Evlendiği kadın, Ülkü küçük olmasına rağmen onlarla beraber yaşamasını istememişti ve Ülkü göçebe hayatı yaşamaya başlamıştı. Kimi zaman ablasında, kimi zaman da anneannesinde kalıyordu.

Annesi varken hepsi bir çatının altındaydı; anneleri gidince o çatı da uçup gitmiş, evsiz kalmışlardı. Hepsi bir yere dağılmıştı.

Barut hiddetle, "Ben her gün yemin törenine mi katılıyorum?" diye sordu. "Niye yanıma gelmesine izin vermedi? Diğer günler çuvala mı girmiş?" Babasını hiçbir zaman anlamıyordu ve anlamayacaktı da. Nefret ediyordu ondan. Soyadını bile taşımak istemiyordu.

Umay, ne diyeceğini bilemez bir hâlde, "Bilerek yapıyor işte," dedi. "Ablacığım, sen ona aldırma. Olur mu? Nasıl geçti tören?"

"Yemin edip meçlerimizi kuşandık. Gösteri yapılacak. Daha bitmedi," dedi isteksiz bir şekilde. "Lisede de gelmemiştiniz. Ülkü çok merak ediyordu törenleri. Keşke bu sefer gelseydiniz."

"Mezuniyetine geliriz, söz. Hem mezuniyetinde rütbeni ben kendi ellerimle takacağım," dedi Umay. Yine gelmeyeceklerini biliyordu. Hiçbir zaman törenlerine katılmamışlardı. Hep tek başınaydı. Kendisini gururla izleyen ailesini hep yanında görmek istemişti ama hiç nasip olmamıştı. "Tek değilsin, değil mi? Arkadaşların var mı?"

"Var var, merak etme. Kalabalığız bayağı," dedi yavaşça yutkunurken. Yanında kimsesi yoktu. Henüz arkadaş edinememişti. Kamptayken tanıştığı kişiler olmuştu lakin o kampın geçici olduğunu bildiği için genel olarak mesafesini korumuştu. "Kapatıyorum. Geri toplanacağız."

Telefonu kapattıktan sonra olduğu yere çöktü. Kimse yemin törenine gelmeyecekti. Öksüz, bir başına kalmıştı. Kendini garip hissediyordu. Ağlamadan nasıl duracaktı? Yemin töreninde çoğu askerin ailesi, arkadaşları yanındayken o tek başına kalmıştı. Ağlamamak için dişlerini birbirine basmıştı. Çenesinin kırılacağını sandı. Meç kuşanmış takımına bir damla gözyaşı düştüğünde yok olmak istedi. Koskoca adam olmuştu ama annesine olan özleminden hüngür hüngür ağlıyordu. Annesi olsaydı böyle olmazdı. *Annem olsaydı öleceğini bilse yine gelirdi*, diye geçirdi içinden.

Omuzları çökmüştü. Etrafında annesine sarılan askerleri görünce yüreği burkuldu. Annesini kaybedeli çok olmamıştı. Acısı tazeydi. Kokusu burnunda tütüyordu. Şu an burada olması için her şeyini verirdi. Yemin sonrası koşarak yanına gider, yanaklarından doyasıya öperdi. Ölümünü bir türlü kabullenemiyordu. Günlerce ağlamıştı. Kendini harap etmişti. Morgun kapısından hiç ayrılmamıştı. Gömülünce de mezarından... Ta ki babası gelip, onu döverek kendine getirene kadar.

"Kardeşim!" diye seslendi biri. Barut, aileleriyle özlem gideren askerlerin arasından ilerlerken kendisine seslenildiğini işitti. Sesin geldiği yöne döndüğünde tanımadığı birini gördü. "Rica etsem fotoğrafımızı çeker misin?" dedi onun gibi olan asker.

Barut, fotoğraf çekmesini isteyen askere baktı. Yanında annesiyle babası duruyordu ve gözlerinde, kendi ailesinde görmek istediği gururun emareleri vardı. Barut kafasını sallayıp, "Çekerim tabii," dedi. Telefonu aldı ve çekirdek ailenin poz vermesini bekledi. Kendi babasıyla hiç fotoğrafının olmadığı geldi aklına. Babası en büyük yarasıydı. İçine dertti. Gencecik yaşında, saçındaki beyazların sebebiydi.

Anne ve baba, asker oğluna sıkıca sarılırken onlarla birlikte Barut'un da dudakları kenara doğru kıvrıldı. Ne olurdu, kendi ailesiyle böyle bir pozu olsaydı? Şu basit fotoğraf karesi bile o kadar çok canını yakıyordu ki iç çekmeden edemiyordu. Ailece çekilmiş toplu bir fotoğrafları bile yoktu.

Bir fotoğraf karesi bu kadar can yakmamalıydı.

Bir fotoğraf karesi bu kadar kalp ağrıtmamalıydı.

Bir fotoğraf karesi bu kadar acı vermemeliydi.

Verdikleri pozlardan sonra genç asker, "Teşekkür ederim, Harbiyeli," dedi. "İstersen ben de senin fotoğrafını çekebilirim," dediğinde Barut öylece bakakaldı. Kiminle, neyle, niye çekilecekti? Yıllar sonra baktığında ne kadar yalnız olduğuna üzülmek için mi çekilecekti?

Mutsuz anlar resmedilmemeliydi.

Sadece kafasını iki yana salladı ve telefonu geri uzattı. Hızlı adımlarla alandan çıktığında kendini ağaçların altındaki masalara doğru attı. En uzak yer burasıydı ve kolay kolay kimsenin gelmeyeceğini bildiği için geçip oturdu. Daha geçit töreni olacağı için çok uzaklaşmaması gerekiyordu.

Uzun bir süre oturduktan sonra karşısında beliren kişiyle birlikte dikkatini ona verdi. Sandalyenin çekilmesiyle biri çoktan karşısına oturmuştu. İzin almadığından rütbeli biri olduğunu düşünüp bakışlarını endişeyle ona çevirdi. Üstündeki üniformayla kendi gibi yeni öğrenci olduğunu görünce, "Orası dolu yalnız," dedi. Üstü olmadığı için kalkma zahmetinde bulunmamıştı.

Tanımadığı asker, "Şizofren değilsen burası boş, kardeşim," dedi.

Yanında kimseyi istemiyordu. Bakışlarını tekrardan aileleriyle hasret gideren kalabalığa çevirdi.

"Orası dolu, başka yere otur."

"Tüh," dedi yalancı bir sesle. "Keyfin ve kâhyası mı oturuyor yoksa?"

Bakışlarını kalabalıktan çekip askere dikti ve oldukça ters bir şekilde baktı.

"Evet, beğenemedin mi?"

"Boş işte, uzatma. Diğer masalara güneş vuruyor. Tek gölge yer burası."

"Gelecek birileri var," dedi Barut. "Onları bekliyorum."

"Gelince kalkarım, sıkıntı yok," deyip sandalyeye iyice yerleşti. Konuşmak istiyordu ama masasına izinsiz oturduğu kişinin yüzündeki ifadeden dolayı konuşmaya da çekiniyordu. "Kaça satıyorsun?" diyerek ortaya bir soru attı.

Barut dinlemiyordu ama yine de kendimi cevaplamaktan alıkoyamayıp, "Neyden bahsediyorsun?" dedi.

"Sirke," dedi genç asker. "Suratın sirke satıyor da. Kaçtan verdiğini merak ettim. Harbiyeliler ne zamandan beri sirke satıyor?"

Şu an hiç espri kaldıracak hâli olmadığı için ellerini sıktı. Dişlerinin arasından, "Sana bela olarak okul hayatını zehretmemi istemiyorsan sessizce otur," dedi Barut. Zaten canı burnundaydı, bir de tanımadığı biri ona salça oluyordu.

"Koskoca tören alanında tek başına oturan sensin."

Barut ona boş gözlerle baktı.

"Seni ilgilendiren kısım tam olarak nedir?"

"Sadece selam vermek istemiştim."

"Aleykümselam. Aldım selamını. Hadi, git şimdi."

Karşısındaki genç asker, sabahtan beri baktığı yere baktı. "Herkesin ailesi var. Anneleri ve babaları yanında. Ablası, abisi, kız ve erkek kardeşi... Herkesin yanında mutlaka biri var," dedi onun söyleyemediği her şeye tercüman olurken.

Kendi gibi kalabalığı izleyen adamın yüzüne ilk kez baktı. Aynı duyguları taşıdığını fark ettiğinde yavaşça yutkundu. O da hüzünle ailelere bakıyordu.

"Biz şanssız kesimdeyiz sanırım. Sanırım değil, basbayağı da öyleyiz," diye devam ettiğinde, karşısındaki askere hak verdi. "İnsanın yanında kimsesi olmaz mı, lan?" Bunu kendi kendine mırıldansa da Barut yine de duymuştu.

İnsanın yanında kimsesi olmaz mı?

Üzülüyordu, kahroluyordu ve içini ezen duyguyu alıp yok etmek istiyordu.

Tanımadığı asker, "Neyse," deyip ayağa kalktı. "Sana iyi oturmalar."

"Otur," dedi Barut. "Beklediğim yok, bekleyenim de yok. Kimse gelmeyecek."

"Benim gibi öksüz misin?" diye sordu. İkisi de yutkunamamıştı.

Benim gibi öksüz misin?

Soruyu zihninin derinliklerinde defalarca tekrar etti. Karşısındaki gencin öksüz olduğunu duyunca, üzülmeden edememişti. Yüzündeki ifade donuktu. Barut mimik dahi yapmıyordu.

Barut, "Sadece kayıp verdim," diye yanıtladı. İnsanın annesi olmayınca öksüz oluyormuş. Barut bunu çok küçük yaşta öğrenmişti. "Peki, ya sen?"

"Kendimi bildim bileli devlet koruması altında, yetiştirme yurdunda büyüdüm," dedi ıssız bir tonda. "Aslında yurttan kardeşlerim çok ama hepimiz farklı şehirlerdeyiz. Çağırsam gelirlerdi de zahmet etmelerini istemedim. Ceplerinde paraları var mı yoksa yok mu, bilmiyorum."

Barut olumlu anlamda kafasını salladı. Elini uzatıp, "Barut Ulu Boratav," dedi.

Masasına izinsiz oturduğu gibi hayatına da izinsiz girecek olan bu genç asker adını bahşetti:

"Barış Kameroğlu."

"Barış..." Barut kendi kendine mırıldanırken, çok geçmeden onu anımsamıştı. "Savaş Beden Eğitimi'ni birinci bitiren Kameroğlu mu?"

Barış gülümsedi.

"Ta kendisi."

Barut açık sözlülükle, "Sana çok sinir olmuştum," dedi. "Bot eğitiminde bana çok ter döktürdün."

Barış kendinden emin bir şekilde, "Barışta ter dökmeyen, savaşta kan döker, Harbiyeli," dedi. Geriye doğru yaslanıp şapkasını eline aldı ve göz kırptı. "Sana daha çok ter döktüreceğim. Harbiyeli olduk artık. Harbi adamlar olacağız."

Onlar sadece harbi adamlar olmadı. Onlar silah arkadaşı, harp arkadaşı, tim arkadaşı, can arkadaşı oldular.

Âkif Cesur Beton, "Vatanınız, bayrağınız, andınız belli," derdi. "Kendinize, yanınızda görmek istediğiniz can dostunuzu seçin. İşte, onunla birlikte şehadet şerbeti içeceksiniz!"

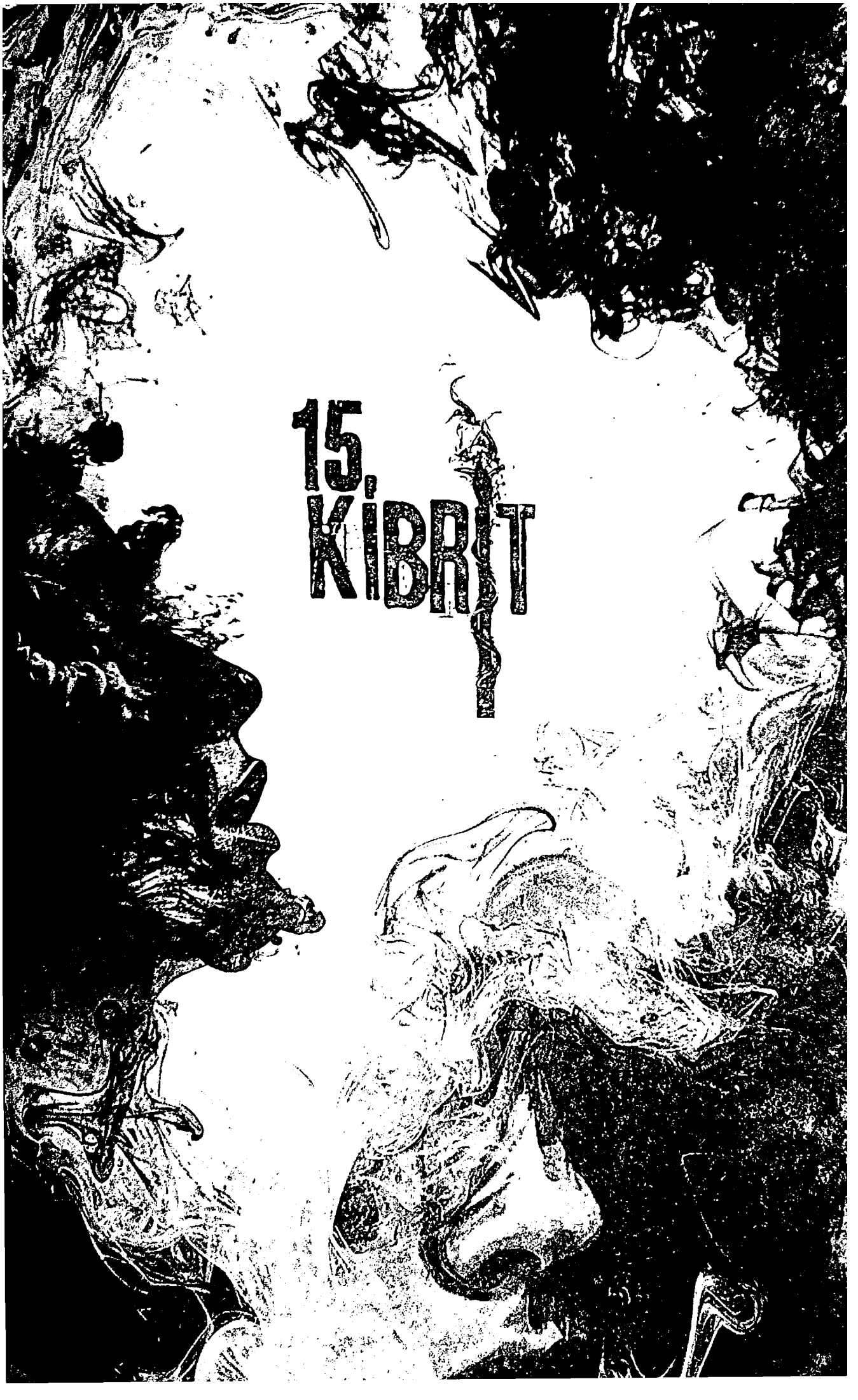
Barut, Barış için; Barış da Barut için hiç düşünmeden ölür ve öldürürdü. Çünkü silah kardeşi olmak böyle bir şeydi.

Şahikalar üstünde meydan okur bu erler,

Yaklaşacak düşmana mezar olur bu yerler.

Bağlayamaz bir kuvvet bu kasırga milleti,

Tarihlere sorun ki bize "Ölmez Türk!" derler.

15.
KİBRİT

"Yüzümdeki yaraya rağmen beni yine de sever misin, Balkan Kızı?"

Bir kibrit yak...

Şimdiki Zaman ~ Barut Ulu Boratav

Makedonya, büyüleyici bir manzaraya sahipti. Balkan Kızı, bu manzaraya bakarak mı büyümüştü?

Belki de şu anda aynı gökyüzünü seyrediyorduk. Belki de bu dağların eteklerinde aynı esintiyi hissediyorduk. Ama benim için onunla aynı manzarayı paylaştığımı hissetmek, bir hazine kadar değerliydi.

Yıllar önceyi hatırladım. Ben hasta yatağımda hareketsiz bir şekilde yatarken pencereye bir hayli uzaktım. Bıkmadan, usanmadan her sabah odama gelir ve pencereye bakarak bana havanın nasıl olduğunu anlatırdı. Kendi memleketini de resimler çizerek gösterirdi. Çizimleri çok güzel olmasa da ben neyi resmetmek istediğini anladığımı zannediyordum fakat şu an gördüğüm manzara hiçbir tabloya konuk olamazdı.

"Drama Köprüsü'nü hiç duydun mu?" diye sordu. Neden başımdan gitmediğini anlamıyordum. Nöbeti çoktan bitmiş olmasına rağmen odadan çıkmıyordu. Kaldığım oda tek kişilikti. Aydınlık bir havaya sahip değildi fakat sanki odanın içinde güneş var gibi de aydınlıktı.

Bunun nedeni o kızıl saçlı kadındı.

Bana doğru dönerek, "Türküsü var," dedi. "Hiç dinledin mi? Mutlaka dinlemelisin. Çok etkileyici. İsimsiz Asker, sen hangi dilleri biliyorsun acaba?" Yüzüme doğru yaklaştığında gözlerini kısarak bana baktı. "Beni anlayamamandan korkuyorum. Bunca zaman boş yere ağzımı yormuş olduğumu düşünsene. Hoş, anlamasan da konuşacağım."

Yatağın ucuna geçip oturdu ve bacaklarını kendisine doğru çekti. "Kardeşimi özledim." Sesi titredi. "Ondan uzak kalmak istemiyorum. Yaşı çok küçük. Ben ondan yaşlarca büyüğüm. Sanki kardeşimin ablası değil de annesiyim." Bakışlarını boşluğa dikerek konuşmaya devam etti. "Doğduğumuz ülkeden ayrıldığımızda kardeşim daha kundakta bir bebekti. Onu hep bebeğim gibi gördüm. Herkesten korumak ve kollamak istedim. Şimdi ondan çok uzağım."

Makedonya'da mı yoksa farklı bir ülkede mi yaşıyorlardı? Ondan çok uzakta olduğunu söylediğine göre şu an bulunduğum yerin neresi olduğunu kestiremiyordum. Herkes İngilizce konuşuyordu.

"Telefon çoğu zaman çekmiyor," derken bedeni de sesi gibi titriyordu. "Onunla görüntülü konuşmayalı uzun zaman oldu. Saatlerimiz denk değil."

Neredeyiz? Keşke hangi ülkede olduğumuzu da söylesen Balkan Kızı!

"En azından telefon çekseydi sana Drama Köprüsü'nü dinletirdim," dedi sakinleştirici etkisi bulunan bir sesle. "Belki nerede olduğunu da gösterirdim. Oraya mutlaka gitmelisin, güzel bir tarihî yapısı var." Bakışlarını gözlerime kilitledi. "Gezmeyi seven biri misin?" Yavaşça gülümsedi. "Benimki de soru! Askersin. Doğru düzgün izin günün bile olmaz. Babamın öyleydi. İzin günlerinde acil göreve çağrıldığını hatırlıyorum. Hiçbir doğum günümde olmadı. Kardeşimin doğumunu da kaçırmıştı. Senin bir ailen var mı acaba?"

Oturduğu yerden kalkıp yanı başıma geldi. Elinin tersini alnıma yerleştirdiğinde teninin hissiyatı içimi gıdıkladı. "Ateşin düşmüş sayılır," dedi nahif bir tonla. "Umarım bir ailen yoktur, İsimsiz Asker. Bunu dediğim için üzgünüm ama uzun bir süredir buradasın. Hemen çıkacak gibi de görünmüyorsun. Ailen senin için endişeleniyor olmalı. Keşke benimle konuşabilsen de ailene ulaşmanı sağlasam." Aniden durdu ve elini alnımdan çekti. "Belki de evli bir adamsın. Çocuğun bile olabilir." Gözlerime bakmaya çekinirken yavaşça yutkundu. "Ailene kavuşman için dua edeceğim."

Aile olarak gördüğün her kim varsa onlara kavuşman için her şeyi yapacağım. Sana söz, Balkan Kızı. Nerede olmak istiyorsan orada güvenle yaşamanı sağlayacağım.

"Komutanım," diye seslendi Kanca. Onun konuşmasıyla bakışlarımı terastan ayırdım ve arkama doğru döndüm. "Eşyalarınızın hepsi burada. Diğerleri odalarına yerleşti. Bir sonraki emrinizi bekliyoruz."

Makedonya'da istihbarat, keşif, plan ve operasyon yapabilmemiz için Balkan Kızı'nın yaşadığı şehirden bir ev kiralamıştık. Beş odalı, terası ve bahçesi bulunan müstakil bir evdi. Şehrin göbeğinde değildi. Balkan Kızı'na da çok yakın sayılmazdı.

"Saat gece yarısını çoktan geçti," derken kucağındaki kutuyu elime aldım. "Dinlenin. Yarın sabahtan itibaren bizi büyük bir maraton bekliyor. Belki de alabileceğiniz en iyi son uykunuz olacak. Tadını çıkartın."

"Emredersiniz, komutanım."

Tim beni tamamen rahat bıraktığında odanın kapısını kapattım. Eşyalı bir evdi. Burada ne kadar süre kalacağımızı bilmediğimiz için yanımıza çok fazla eşya getirmemiş, havalimanından sonra yerel markete giderek acil ihtiyaçlarımızı karşılaşmıştık.

Diğerleri ikişer gruplar hâlinde odalara yerleşmişti. Mermi ve İmam, Kanca ve Yamalı, Fısıltı ve Siren aynı odalarda kalmayı seçmişti. Ben ise tek başıma kalacaktım.

Sandalyeyi çekip oturduğumda, kutuyu da yanıma almıştım. Bakış açımda ise Makedonya'nın eşsiz manzarası vardı. Gecenin karanlığına rağmen varlığını belli eden bir eser gibiydi. Kutudaki konyağı çıkarıp elime aldığım bardağa az bir miktar döktüm. Balkan Kızı'nın yıllar önce bana bahsetmiş olduğu "Drama Köprüsü" türküsünü açtım ve operasyondan önce son bir keyif çıkardım.

"Drama Köprüsü bre Hasan, dardır geçilmez. Bre Hasan, dardır geçilmez."

Bu türkü onun sevdiği kadar vardı. O zamandan beri dinleyip dururdum.

"Soğuktur suları da Hasan, bir tas içilmez. Soğuktur suları da Hasan, bir tas içilmez."

Hayatıma kattığı tek müzik bu değildi. Bana uyumadan önce her gece bir şeyler mırıldanırdı ve onun sayesinde öğrendiğim çok müzik olmuştu.

"Anadan geçilir Hasan, yârdan geçilmez. Bre Hasan, yârdan geçilmez."

Bir gün seninle karşılıklı oturup içtiğimizde, arka planda "Drama Köprüsü" çalacak, Balkan Kızı.

Drama Köprüsü her neredeyse oraya da gideceğiz.

"O masayı yemeklerimizi yemek için kullanırız sanıyordum, komutanım. Onunla bizi dövmezsiniz, değil mi?" Konuşan İmam'dı. Sesi kısık ve uykulu çıkıyordu.

Elimdeki geniş camı dikkatlice yere bıraktığımda kırmamaya özen gösterdim. Henüz güneş doğmamıştı. Sabahın ilk saatleriydi. Ona doğru dönerek yüzüne bakmaya başladım. Elinde seccade vardı. Yüksek ihtimalle namaz kılacaktı. Onu görev dışında ne zaman görsem namaz kılardı.

Masanın üstüne bırakmış olduğum haritayı düzeltirken, "Cam masaymış," dedim. "Camını kaldırdım. Arasına Makedonya'nın siyasi haritasını

yerleştirdim. Yemek yerken bile boş durmayıp çalışmamız gerekiyor. Bu yine de sizi dövmeyeceğim anlamına gelmiyor tabii."

"Yardım edeyim, komutanım. Belki acır beni az döversiniz," dediğinde benimle birlikte camı kavradı ve haritanın üstüne yerleştirdi. Masanın yüzeyi kocaman bir haritayla kaplanmıştı. "Namazdan sonra diğerlerini kaldırırım. İşlere koyuluruz," dediği an Mermi odasından çıkmıştı.

Gördüğüm kadarıyla hiç uyumamış gibiydi. Mermi beni görür görmez, "Komutanım," dedi. "Talia Alaz Hanım hakkında her şeyi öğrendim."

"Ne öğrendin?" diye sorduğumda, kollarımı göğsümde birleştirerek masaya yaslandım.

"Bütün her şey bu tabletin içinde," dedi Mermi. Ona cevap vereceğim sırada da Yamalı odasından çıktı.

Yamalı kendi kendine konuşarak, "Peter Kalovski..." dedi ve anlık olarak duraksadı. Bizi görmeyi beklemiyor gibi yüzümüze bakıyordu. "Siz de uyumadınız mı?" Bakışları bana takıldı. "Kurban olduğumun komutanısı, sabahlar sizinle ayrı bir güzel oluyor," dedi. "Günüm şimdi aydı!"

"Daha güneş doğmadı yalaka," dedi İmam. "Namaz vaktini kaçıracağım." Kolundaki saatine baktı. "İzninizle, komutanım." Kafamı sallayıp onun gitmesine izin verdim. Bir başka odaya geçtiğinde Mermi ve Yamalı'yla birlikte kalmıştım.

Bakışlarımı Yamalı'nın üzerinde tutarken, "Peter Kalovski, dedin. Hayırdır?" diye sordum.

"Sizin için hiç uyumadım, kurban olduğumun komutanısı," dedi Yamalı. "Her şey size layık olmak için. Komutanım sabaha kadar tüm bilgilerin elinde olmasını ister kesin dedim. İyi düşünmüş müyüm, komutanım?"

Sert bir tonla, "Bu zaten görevin," dedim. "Bunun için bir de tebrik mi bekliyorsun, Yamalı?" Onları övdüğüm zamanlar sayılıydı.

Yamalı sessizce, "Sadece söylemek istedim, komutanım," diye mırıldandı.

"Bu da kendini nasıl öveceğini şaşırdı. Hem sıranı bekle, önce ben geldim," dedi Mermi. Bakışları beni buldu. "Talia Alaz Hanım hakkında konuşabilir miyiz, komutanım?"

"İkiniz de gelin benimle."

Net bir şekilde konuştuktan sonra mutfağa doğru ilerledim ve içeriye girip, kendime makineyle kahve yapmaya başladığım sırada Yamalı önüme geçerek makinenin başında durdu.

Yamalı hızlıca, "Siz oturun, komutanım. Ben yaparım," dedi.

"Oğlum, benim elim ayağım yokmuş gibi niye davranıyorsun?" diyerek kızdım.

"Komutanım, makine elinizde kalmasın diye dedim," dedi Yamalı çekingen bir tavırla. "Makinelerle pek aranız yok."

"Adam en ağır makineli tüfeği kullanıyor, nasıl arası yok?" dedi Mermi gülerek.

"Silah başka, bu başka," dedi Yamalı. "Ben yapayım mı, komutanım?"

"Geç otur, Yamalı," dedim sert bir tonla. Gözlerim de en az sesim kadar sertti. "Sabah sabah canımı sıkmayın. Nesi varmış makinenin de aram olmasın? İyice teknoloji cahili yaptınız beni." Sessizliğe bürünerek, mutfaktaki sandalyeye geçip oturdu.

Mermi, elindeki tableti kenara bıraktığında, "Komutanım, Talia Alaz Hanım henüz resmî olarak doktor değilmiş," dedi.

Bunu Yarbay Beton da söylemişti. Mesleğe başlamamıştı, güvenlik soruşturması bekliyordu. Emin olmak için, "Yaşı kaç?" diye sordum.

"Yirmi yedi," dedi Mermi. "Yaşı da yaşıma denk."

Kaşlarımı çattım.

"O ne demek, lan?"

Mermi arsız arsız sırıtarak, "Hem kızıl hem de doktor," dedi. Evin içinde benim dışımda kimse maske takmıyordu. "Daha ne isterim, komutanım!"

"Bence sus," dedi Yamalı kısık bir sesle. "Bu bakış, hiç hayırlı bir bakış değil. Üç numaralı bakış bu, kafana terliği yiyeceksin demek."

Saniyeler içerisinde ayağımdan çıkardığım terliği kafasına atmıştım. "Sakın Mermi!" dedim. Yediği terliğin etkisi geçmeden sesimin yüksekliği onda ayrı bir darbe yarattı. "Eğer duygularına hâkim olamayacaksan şimdi Türkiye'ye dönmen için biletini aldırırım!"

Duyguları konusunda Mermi'ye kızıyordum ama ben onu gördüğümde ne yapacaktım? Neler olacaktı? Onu nasıl hiç tanımıyormuş gibi davranacaktım?

Mermi, kafasına yemiş olduğu terliğin yerini ovarken bakışlarını yere indirdi.

"Sadece şey etmiştim, komutanım."

"Ne etmiştin?"

"Komutanım, anlayın işte. Kızıl olan doktorları görünce bana bir şeyler oluyor. Zorlanacağım tek görev bu olabilir," dediğinde ona içten içe hak verdim. Bu görevde zorlanacak tek kişi Mermi değildi. Yamalı'ya doğru dönerek, "Niye daha erken uyarmıyorsun, lan?" dedi. "Terliği kafama yedim senin yüzünden!"

"Ne zaman ağzımı açsam kızıyorsunuz!" dedi Yamalı sitemkâr bir ifadeyle. "Ne yapacağımı şaşırdım."

Makinenin haznesine su doldurup kahveyi de ekledim fakat makine bir türlü çalışmıyordu. Birkaç kere denemeden sonra kenarına vurdum. Ev sahibi evdeki birkaç şey dışında geri kalan eşyaların sorunsuzca çalıştığını söylemişti. Sinirlerim giderek bozulurken kahve içme isteğim de gitmişti. "Bozuk bu," dedim burnumdan solurken. "Yamalı, çay için su koy."

Yamalı, yüzüme bakmaya çekinirken makineye kısa bir bakış attı. "Çay varken kahve de neymiş, değil mi ama komutanım?" diye söylendi. "Kesin makine bozuktur."

"Az laf, çok iş, Yamalı." Tezgâhın önünden ayrılıp, Mermi'nin karşısına geçerek oturdum. "Hedef hakkında öğrendiklerine devam et, Mermi."

"Kendisine ait küçük bir dükkânı var," dedi Mermi. Bu bilmediğim bir detaydı. İlgimi çekerken devam etmesi için başımı salladım. "Botanik bahçesi de denilebilir. Günün çoğu zamanını orada geçiriyormuş."

"Bilgilerini bana yolla. Kız kardeşinden bahset," dedim. Alisa, ne annesini ne de babasını bilmişti. O kıza üzülmeden edemiyordum.

"Okula gidiyor, yaşı daha küçük. Reşit bile değil. On altı yaşında bir lise öğrencisi," diye yanıtladı Mermi. "İşitme engelliymiş. Onun dışında, kardeşi hakkında hiçbir bilgi yok."

"Okulunun adresini bana ilet."

Bu kız okula gidiyorsa biri mutlaka onu okuldan alıp eve getirmeliydi. Bu görevi Balkan Kızı'ndan başka kimsenin yapmayacağına emindim. Onu uzaktan da olsa görmek istiyordum.

"Yamalı," dedim, bardağımdaki çaydan bir yudum alarak. "Peter'ın ailesi hakkında ne biliyorsun?"

"Peter Kalovski evli gözüküyor. Bir çocuğu var. Kız çocuğu ve henüz iki yaşında bile değil. Eşi, kendisi gibi kimyager. Basına röportaj verdikleri birkaç yazıya rastladım. Mutlu bir evlilik resmi çizmişler, ikisi hakkında da çok saygın insanlar olarak bahsediyorlar." Yamalı hafifçe kaşlarını çattı. "Bir kadın, neden böyle bir adamla evlenir ki?"

"Kocasının ne olduğunu biliyor mu ki?" diye sordu Mermi.

"Orasını bilmiyorum," dedi Yamalı. "Fakat bunca zaman fark etmemesinin imkânı yok. Hem evlendiğin insanı düğünden sonra tanırsın diye boşuna dememişler." Bakışları beni yakaladı. "Siz evlenmeyin, kurban olduğumun komutanısı. Evlilik kötü bir şey."

Gel de ablama anlat, Yamalı! Kafayı benim evlenmemle bozmuştu. "Sen evli misin yoksa Yamalı?" diye sordum.

"Hayır, komutanım," dedi.

"O zaman kötü bir şey olduğunu nereden biliyorsun?" diye sorarak cevap vermesini bekledim.

"Sizi biriyle paylaşma düşüncesi kötü, komutanım. Yoksa evlilik neden kötü olsun?"

"Manyak manyak konuşup beni delirtme, Yamalı." Sinirle burnumdan soludum. "Kalovski için başka neler öğrendin? Anlat."

"Kalovski Enstitüsü adında bir şirketi var. Bu şirketin normal bir şirket olmadığına eminim. Planımı yaptım, komutanım. Kurye kılığında da olsa o şirkete gireceğim. Güvenlik kısmına bakıp şirketin içini dışını kameralarla tarayacağım."

"Bu konuda çok dikkatli olmalısın," diyerek onu uyardım. "Normal bir şirket olmadığını düşünüyorsan -ki kesinlikle öyledir- güvenlik en üst seviyede olacaktır. Yakalanırsan ve yüzün ifşa olursa operasyonda devre dışı bırakılırsın."

"Ben dikkati sizden öğrendim, komutanım. Tamamen bir gölge olacağım. Yakalanmayacağıma emin olabilirsiniz."

"Gün sonuna kadar Peter Kalovski'ye ait her bilgiyi elimde istiyorum, Yamalı. Önceliğimiz tamamen o. Zamanla Peter'ın yanına sızıp bize istih-

barat sağlayacaksın. O yüzden öyle bir plan yap ki bizi kendine hayran bırak."

Yamalı'nın gözleri aniden parladı.

"Emredersiniz, komutanım."

Mermi, içinde kurt varmış gibi hareket ederken, "Ben de bir plan yaptım, komutanım," dedi. "Üstün yeteneklerimle Talia Alaz Hanım'ın yanına sızacağım."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Üstün yeteneğin nedir, Mermi?"

Kollarını iki yana açarak kaslarını gösterebileceği en abartılı şekilde gözlerime sundu. "Şu ana kadar hiçbir dişi buna karşı koyamadı. En büyük gizli silahım."

"Pek gizli gibi durmuyor, Mermi."

"Sinsi bir gizlilik, komutanım. Talia Alaz Hanım beni sporla kafayı bozmuş, kas gösterisi yapan biri olarak görecek ve aslında yanına sızmış biri olduğumu fark etmeyecek."

Mermi, doğru bir noktaya parmak basmıştı. Daha önceki operasyonlarda istihbarat toplama yeteneklerini görmüştüm. Saha görevlerinde oldukça başarılıydı. Yanına sızdığı her kimse, ondan bütün bilgileri toplayıp gelirdi. Bu zamana kadar beni yanılttığını hiç görmemiştim.

"Dayısı çevresine dikkat edecektir," dedim emin bir ifadeyle. "Onun güvenini kazanmak için önce arkadaş çevresini araştır ve onların arasına sız. Her şey doğal bir şekilde ilerlesin."

Mermi güven dolu bir sesle, "Oldu bilin, komutanım," dedi.

"İlk haftamız tamamen istihbaratla geçecek, o yüzden ikinizden de fazladan mesai istiyorum. Uyuduğunuzu, bir dakika boş durduğunuzu görmeyeceğim. Sahaya inecek, gözlem ve keşif yapacaksınız."

İkisi de aynı anda, "Emredersiniz, komutanım," dedi. Oturduğum yerden kalktığım sırada Yamalı da hareketlendi. "Bir yere mi gidiyorsunuz, komutanım?"

"Dışarı çıkacağım."

"Kahvaltı yapmadınız ama."

"Dışarıda bir şeyler atıştırırım. Siz kahvaltınızı yapın. Bugün size eşlik etmeyeceğim." Mermi'ye döndüm. "İki dakika içinde bana Alisa Alaz'ın okulunun ve botanik bahçesi dediğin yerin bilgilerini gönder."

"Siz kapıdan çıkmadan iletmiş olacağım, komutanım," diye yanıtladı Mermi. Onlarla kahvaltı yapmadığım için Yamalı'nın yüzü düştü. Fazla vakit kaybetmeden, hazırlanıp evden çıktım.

Sokağa adım attığımda burnuma dolan kokuyu özlemle içime çektim. Nasıl bir şeyse bu memleket, tıpkı o kadın gibi kokuyordu. Mermi'nin göndermiş olduğu bilgilere baktıktan sonra telefonumdaki haritayı ona göre ayarladım. İçimde tuhaf bir heyecan vardı. Balkan Kızı'nı uzaktan da olsa görebilmeyi umuyordum.

Kiralamış olduğumuz arabaya bindim. Bütün günümü bu arabada geçirme ihtimalim olacağından yiyecek bir şeyler almak için rotamı ilk olarak pastaneye çevirdim. Yolculuğum başladığında yağmur aniden bastırdı.

Saatlerdir bir okulun önünde duruyordum. İlk olarak dükkâna gitmiş fakat kepenkleri kapalı olduğu için geri dönmüştüm. Saat öğleye gelmek üzereydi. Öğrendiğim bilgiye göre Alisa Alaz'ın dersleri öğlen başlıyordu. Birçok araba gelip geçti. Benim aradığım ise kırmızı renkli bir arabaydı.

Sokağın başında, beklediğim özelliklere sahip bir araba belirdi. Kıstığım gözlerle arabayı incelerken olduğum yere iyice sindim. Kalıplı biri olduğum için istesem de çok küçülemiyordum. Arabanın arkasından, çok az bir mesafeyle siyah, geniş bir araba daha geliyordu. Ön tarafta oturan gözlüklü adamları gördüğümde neler olduğunu anlamak çok zor değildi.

Kırmızı araba yavaşladı. Kalbim, hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Okulun önüne park ettiğinde yolcu kısmının kapısı açıldı. Eş zamanlı olarak siyah arabadan da adamlar inip etraflarını korumaya aldı.

Sikeyim!

Eğer arabanın içinde başka kimse kalmadıysa şu an saydığım kadarıyla dört adet koruma vardı.

Kızıl saçlı kıza baktım. Zayıf bir bedene sahipti ve saçları beline kadar uzanıyordu. Durgun bakışları öylece yola bakıyor, bacaklarını sabırsızca yere vuruyordu. Bu kız, Alisa Alaz'dı. Onu en son canlı olarak gördüğümde el kadar bebekti. Bir zaman sonra onu bana tekrar gösteren ise Balkan Kızı'ydı.

"Sana hiç kardeşimi göstermiş miydim?"

Gözleri ay gibi parlarken kirpiklerini hızla kırpıyordu. Gece olduğunda çenesi daha çok düşüyordu. Bedenim yorgundu. Karnımdan almış olduğum bıçak darbesine dikiş atılmıştı fakat günler sonra bir komplikasyon oluşmuştu. Onun için saatler önce tekrar bir tedavi görmüş, bundan dolayı da elimi dahi hareket ettiremeyecek kadar hâlsizleşmiştim.

"Neden öyle bakıyorsun, İsimsiz Asker?" diye sorduğunda gözlerindeki ışık hiç yanmamış gibi söndü. "Bir yerin mi ağrıyor yoksa?"

Ağrımaz mıydı? Kalbim bir hiçliğin ortasına düşmüştü. Kalbim nasıl ağrımasındı?

Bütün tim arkadaşlarım şehit olmuştu. Barış'ın akıbetini bilmiyordum. Bana ise her an şehit olacak gözüyle bakılıyordu. Yaşarsam da yüksek ihtimalle gazi olacaktım.

Tek dayanağım oydu ve o bunu bilmiyordu bile.

"Serumuna ağrı kesici katabilirim," dediğinde sesi hiç olmadığı kadar şefkat doluydu. "Gözlerini oynatabiliyorsun. Eğer ağrı kesici istiyorsan sağ tarafa doğru bak." Hiçbir tepki vermeden öylece gözlerinin içine baktım. Kaç gündür burada olduğumu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, dört duvar arasında sıkışmış olduğumdu. Onun ormanı anımsatan yeşil gözleri tek manzaramdı.

"İstemiyorsan sola bak," diye devam ettiğinde onu daha fazla endişelendirmeden sola doğru bir bakış attım. "Tamam," dedi rahatlamış bir ifadeyle. "En azından ellerimizle anlaşabiliyorduk. Şimdi sana bir şey olur da anlamazsam diye korkmuyor değilim. Yarın sabah kendini daha iyi hissedeceksin."

Odanın perdelerini tamamen kapatıp yanıma doğru geldi. Az önce cebine koymuş olduğu telefonu tekrar çıkarttı ve bana uzatarak, "Bu güzel kız benim kardeşim," dedi. "Benziyor muyuz sence? Kendisine benzediğimizi söylediğimde bana kızıyor. Ona göre hiç benzemiyormuşuz."

Eğer yapabilseydim kaşlarımı çatardım. Kardeşi tıpkı onun küçüklüğü gibiydi. Tek bir farkla. Balkan Kızı, hiç durmadan gülümserdi. Kardeşi fotoğrafta somurtkan duruyordu. İkisi de kızıl saçlı, beyaz tenli, çilli bir yüze sahipti. Çok büyümüştü. Karşımda sanki hem Balkan Kızı'nın küçük hâli hem de büyük hâli duruyor gibiydi.

"Başka kardeşim yok," dedi ortamdaki sessizliği gidermek için. "Bir ablam olmasını isterdim. Büyük kız olmanın bazı zorlukları var." Aramızdaki mesafeyi kısalttı. Elini başıma koyduğunda saçlarımı geriye doğru yatırdı. "Hiç, keşke büyümeseydim dediğin oluyor mu?"

Çok. Çok oluyordu. Keşke büyümeseydim. Annemin dizlerine tekrar uzanmak için her şeyimi verirdim. Ona bir kere daha sarılmak, oğlum deyişini duymak için neler yapmazdım ki.

"Keşke hiç büyümeyip ailemizin yanında olsaydık."

Ben konuşamadım fakat o benim hislerime tercüman oldu.

Ve Alisa Alaz, biraz daha büyümüş hâliyle şimdi tekrar karşımdaydı. Korumalardan uzaklaşmak istediğini belli eden hareketler sergilerken sürücü tarafındaki kapı açıldı. Arabadan inen kişiye dikkat kesildiğimde etrafımdaki her şey bir anda kayboldu. Önce kızıl saçları kadrajıma girdi. Ardından biçimli bedeni. Sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremesem de bu kişinin Balkan Kızı olduğunu iliklerime kadar hissediyordum.

Başında bandana, üstünde ise sarı bir elbise vardı. Kolunda okul çantası asılıydı. Arabanın kapısını kapatıp kardeşinin yanına doğru ilerledi. Artık onu yan profilden görebiliyordum. Yüzü olgunlaşmıştı. Onu gördüğüm an, ateş böcekleri karnımdaki varlıklarını belli etti. Gözleri ise bana tek bir yeri çağrıştırıyordu.

Alisa, ablasının olduğu tarafa bakmıyordu ama Balkan Kızı bakışlarını ondan ayırmıyordu. Bana anlattığı kadarıyla kardeşine oldukça düşkün biri olduğunu biliyordum. Onun saçlarını düzeltip yanaklarına öpücük kondurdu. Alisa bu durumdan hoşnut gözükmüyordu. Elinin tersiyle ablasının öptüğü yerleri sildi.

Balkan Kızı, ellerini kaldırıp onunla işaret dilinde konuştu. İşaret dili öğrenmemiz zorunlu bir ders olduğu için bu dile hâkimdim. "İyileşmediysen okula gitmek zorunda değilsin," dedi.

Alisa ona aynı şekilde karşılık verip, "Ben sadece bugünlük değil. Hiç gitmemek istiyorum," dedi.

"Okula gitmek zorundasın, Alisa. Bu senin tercihine kalan bir şey değil," dedi Balkan Kızı. "Bana anlatmadığın bir şeyler mi var? Bak, içimde zaten kötü bir his var. Bana ne olduğunu söyle, bebeğim."

Alisa yalnızca omuz silkti. Bu kızın nesi vardı? Ablası onun için çırpınırken hiçbir tepki vermiyordu. İyileşme meselesinden bahsettiğine göre yakın zamanda bir hastalık geçirmiş olmalıydı. Bu yüzden de huzursuz davranıyor olabilirdi. Ülkü'den biliyordum. Hasta olduğu zaman dünyanın en çekilmez insanı oluyordu. Aralarındaki kardeşlik ilişkisini böyle beklememiştim. Ben tam aksine, birbirine çok bağlı olan iki kız kardeş göreceğimi zannediyordum.

"Alisa," dedi Balkan Kızı. Onunla konuşmaya çalışıyor, Alisa ise bunu reddediyordu. "Benimle konuşmazsan ne olduğunu bilemem. Bana yardımcı ol. Günlerdir okula gitmiyorsun. Dün de okulun kapısından eve geri döndük. Bugün en azından sınıfa gir. Eğer kendini kötü hissedersen söz, seni almaya geleceğim. Hatta istersen okulun önünde beklerim."

Alisa en sonunda pes ederek, "Tamam," dedi. "Burada bekle. Çok duracağımı sanmıyorum."

"Eğer kulağın yine çınlarsa bu sefer doktora gidelim ve sorunun ne olduğunu soralım, olur mu?" Alisa yalnızca kafasını salladı. "Öğretmenin ameliyata girdiğin için derslerde seni çok yormayacak. Fakat evde seninle ayrıca çalışacağız. O yüzden dersleri boşlamak yok, Alisa." Alisa gözlerini devirmekle yetindi. "Şimdi ablana sarıl."

Alisa, çantayı ablasının kolundan aldığı gibi okula doğru çekingen adımlarla ilerledi. Ona sarılmadan gitmişti. Balkan Kızı, onun bu tavrına üzülürken arkasından öylece bakakaldı. Alisa, hızlı adımlarla okula girdiğinde kadrajımdan tamamen çıktı. Korumalar Balkan Kızı'nın yanına gelerek bir şeyler konuştular ve sonra onu yalnız bıraktılar.

Arabasına doğru adımlayan Balkan Kızı, açmış olduğu kapıdan içeriye girdi. Onu göremediğim için arabayı çalıştırdım ve önüne park etmek için gaza bastım. Aramızda birkaç araba varken onu görebileceğim şekilde park ettim. İç dikiz aynasından baktığımda, onu hiç görmek istemediğim bir hâlde buldum.

Balkan Kızı, hüngür hüngür ağlıyordu.

Parmaklarım direksiyonu sıkarken bakışlarımı dikiz aynasından ayırmadım. Gözünden akan her yaşta sanki boğuluyor gibiydim. Neden ağlıyordu? Kardeşi için mi yoksa bambaşka bir şey mi vardı?

Omuzlarım yanında yokken ağlama, Balkan Kızı. Gözyaşların içimi yakıyor. Bana bunun neler hissettirdiğini bilsen ağlar mısın hiç?

Makedonya'da Birinci Hafta

"Şu kızıl saçlı arkadaşının sevgilisi var mı?"

Mermi, günler sonra olmasını istediğim konumdaydı. Balkan Kızı'nın yakın arkadaşı Denisa'yla bir kafede oturuyordu. Arabamın içinden onları izliyor, Mermi'nin gömleğinin düğmesinde gizlenmiş küçük bir kamera aracılığıyla onları hem görüyor hem de dinliyordum.

Denisa, Balkan Kızı hakkında konuşurken içimde gizli bir heyecan ve endişe vardı.

"Talia'dan mı bahsediyorsun?" diye sordu Denisa.

"Evet," dedi Mermi.

Denisa, "Güzel bir kadın," dedi. "Talibi çok maalesef Miles." Denisa'nın sesi yumuşaktı ama o sözlerde biraz acıma vardı.

Miles, Mermi'nin bu operasyon için kullandığı takma isimdi. Denisa'ya katıldım. Balkan Kızı gerçekten de çarpıcı bir güzelliğe sahipti. Her gördüğümde kalbimi hızlandıran, beni büyüleyen bir çekiciliği vardı.

"Bu, şansımın olduğu anlamına mı geliyor?"

Mermi'nin sesi, içimde gerginlik yarattı. Her ağzını açtığında bedenime sinir yükleniyordu.

"Bildiğim kadarıyla kendisinin bir sevdiği var, Miles. Şansına küs."

Denisa'nın ağzından çıkan kelimeler kalbimin en kırılgan noktasına beklenmedik bir hızla, acımasızca saplandı. Balkan Kızı'nın bir sevdiği mi vardı? Onun varlığı bile benim dünyamı aydınlatırken bu düşünce beni aniden karanlığa gömdü.

İçimde derin bir sızı hissettim. Bu yürek burkan gerçekle ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Görevim duygusallığa yer vermemeyi emrederken ruhum isyan ediyor, bir isim koyamadığım duygulara teslim olmak istiyordu. Oysa bu görevde duygularıma yer yoktu.

Balkan Kızı için sevinmeliydim. Peki ya neden sevinemiyordum?

Denisa'nın sesi, kafenin arka planındaki gürültünün üzerinde yükseliyordu. Her sözcüğü, Balkan Kızı hakkında yeni bir pencere açıyordu ve ben, bu bilgilere aç olan bir yabancı olarak hepsini içime çekiyordum.

Mermi'nin soruları, Denisa'nın samimiyet duvarını yavaş yavaş eritiyor, onu daha fazla bilgi vermeye teşvik ediyordu.

"Doktor olmayı çok istiyor. Tek gerçekleştirmek istediği hayali bu," dedi Denisa.

"Neden olmuyor peki?" diye sordu Mermi. Onun en büyük kanayan yarası da bu olmalıydı. Balkan Kızı kızıldı fakat Mermi'nin istediği diğer özelliği henüz karşılamıyordu. "Tam da doktor olacak birine benziyor. Ona kesin çok yakışır."

Benim elim de senin yüzüne çok yakışırdı, Mermi!

"Bazı olaylar mevcutmuş," dedi Denisa. "Açıkçası ben de pek bilmiyorum. Tek bildiğim doktor olmak istediği. O önlüğü mutlaka giyecek."

Mermi derin bir nefes alıp verdi.

"Umarım bir an önce giyer."

Balkan Kızı öğlenleri kardeşini okula bırakıyor, onu okuldan alana kadar aynı ilçede bulunan çiçek dükkânına gidiyordu. Dükkânda harıl harıl çalışmaktan sonra akşamüstü kardeşini okuldan alıp eve geçiyordu. Dün onu okuldan aldıktan sonra neredeyse şehrin dışında bulunan çiftlik evine gitmişlerdi. Orada kardeşiyle beraber hayvanları besleyip geri dönmüşlerdi. Hayatı kardeşinden ibaret gibiydi.

Balkan Kızı kadraja girdiğinde, Mermi hareketlendi. Yalnız değildi. Yanında bebek arabası vardı ve yüzündeki ifadeye bakacak olursak bebeği bir hayli seviyor olmalıydı. "Beklettim, kusura bakmayın," diye mırıldandı. Mermi'nin varlığından dolayı İngilizce konuşuyordu. Denisa kalkıp Balkan Kızı'na sarıldı. "Denisa senden bahsetmişti. Ben Talia," diyerek elini uzattı.

Mermi çarpık bir gülümsemeyle, "Miles," dedi. "Memnun oldum, Talia."

"Bu güzel kızın adı da Angela," dedi Balkan Kızı. Onu bebek arabasından çıkarıp yavaşça kucağına aldı. Bebek, başını çevirerek omzuna yaslandığında yüzünü çevirmişti. Balkan Kızı onun bu hareketine gülümsemeden edemedi. "Sanırım birileri uykuya devam etmek istiyor. Angela, Miles abiye selam vermeyecek misin?"

Mermi tüm patavatsızlığını konuşturarak, "Angela umarım senin kızın değildir," dedi.

Balkan Kızı, "Dayımın kızı," diye yanıtladı. Mermi derin bir nefes alıp verdi. "Yeğenim oluyor. Annesi çalıştığı için ona ben bakıyorum. Normalde bu saatlerde onu emzirmek için evde olur ama iş yerinde bir sıkıntı çıkmış."

"Getirmekle iyi yapmışsın. Biraz bebek severiz," dedi Mermi.

Denisa, konuşmaları takip ederken gülümsedi ve bebek Angela ile ilgilenmeye başladı. Balkan Kızı ise Mermi'ye dönerek, "Miles, sen burada yeni misin?" diye sordu. "Daha önce seni hiç görmemiştim."

Mermi, bu soruya hazırlıklıydı.

"Evet, yeni taşındım. Buranın atmosferini sevdim, insanlar da çok cana yakın."

"Nerelisin peki?"

"İrlanda," dedi Mermi, hiç düşünmeden.

"Aksanın neredeyse hiç yok."

"O şekilde konuşursam hiç anlamayabilirsin."

"Sana buraları gezdirmek isterim, Miles. Söylemen yeterli. Burada doğmadım ama burada büyüdüm. O yüzden yerlisi sayılırım. Hem..." Balkan Kızı çantasına doğru döndü. "Hem bugün baharın ilk günü. Sana bundan takmama izin ver."

"O nedir?" diye sordu Mermi.

"*Marteniçka*," dedi Balkan Kızı. O an zihnim eski anıları hatırladı ama anda kalmam gerektiği için onları izlemeye devam ettim.

Mermi alay ederek, "Sana âşık olmam için büyü falan yapmayacaksın, değil mi?" dedi.

"Bu bir Balkan geleneğidir. Büyü değil, korkma. Büyü olsa bundan haberin olmazdı."

Bakışlarım bileğime düştü. Bileğime dolanmış kırmızı ve beyaz iple karşılaştım.

"İsimsiz Asker!" Şen şakrak çıkan sesten dolayı kapalı olan gözlerimi aralamak için kendimi zorladım. "Daha uyanmamışsın."

Her sabah nasıl bu kadar dinç ve enerjik olabiliyordu? Odayı aydınlatan ışığın yumuşak dokunuşunu hissettim ve perdenin açılma sesiyle birlikte içeriye güneşin sıcak ışıkları sızdı. Gözlerimi yavaşça açıp güneşe karşı koymaya çalıştım.

Enerjisiyle odanın içini doldurarak, "Bugün baharın ilk günü. Güzel karşılaman gerekiyor," diye devam etti. "Dışarısı çok güzel. Seni bir an önce bu odadan çıkartmalıyız. Bir süredir temiz havadan ve güneşten uzaksın." Odanın içine giren güneş ışıkları onun neşeli yüzünde oynaşıyordu. Tüm dikkatimi üzerine çekerek, "Yolda gelirken baharın gelişi için bir şey yaptım," dedi. "Bu iplere marteniçka diyoruz. Kendim yaptım. Mart ayının ilk günü takar, ayın sonunda ise çıkartırız. Eğer leylek görürsen daha erken de çıkartabilirsin."

Boş gözlerle yüzüne baktım. Onu dinlemeye başladığımda, bir süre sonra istemsiz bir şekilde dikkatim dağılıyordu.

"Sana da bu bileklikten yaptım. Hediyeleşmemiz lazım," diyerek yanıma geldi. "Leylek gördüğün zaman çıkartıp çiçek açmış en yakın ağaca bağlaman gerekiyor." Bileğimi kendine doğru çekti. "Beyaz renk uzun ömrü, kırmızı renk ise gücü ve sağlığı temsil eder. Şimdi ben bilekliği bağlarken dilek tutmayı sakın unutma."

Dilek mi tutacaktım? Bu kız böyle şeylere inanıyor muydu? O kadar heyecanlı ve istekliydi ki bu tavrından dolayı ondan gözümü alamıyordum. Gözlerim dudaklarındayken tek düşündüğüm onu öpmekti.

Buradan çıkmayı ve onu öpmeyi diledim.

O *marteniçka* dediği beyaz ve kırmızı ip hâlâ bileğimde duruyordu. Hiç çıkartmamıştım.

"Teşekkür ederim," dedi Mermi. "Çok naziksin."

Telefon sesi arabanın içine hücum etti. Bakışlarımı ekrandan ayırdım. Siren arıyordu. Önceliğimi ona vererek çağrıyı yanıtladım.

"Siren!"

"Komutanım, müsait misiniz?"

"Seni dinliyorum, Siren."

"Yamalı'dan iletmem gereken şeyler var," dedi Siren. "Peter Kalovski neredeyse her hafta sonunu bir kumarhanede geçiriyormuş. Yurt dışında bir mekânmış. Etkinlik tarzı bir yermiş. Söylediğine göre birçok iş insanı da orada bulunuyormuş."

"Yamalı neden benimle iletişime geçmedi?" diye sorduğumda kaşlarım çatıldı.

"Komutanım..." dedi Siren kararsız bir sesle. "Peter Kalovski'nin korumasını avına düşürmüş, düşürmüş ama kendisi de düşmüş desek yeridir."

"Neler oluyor?"

"Sarhoş olmuş," demesiyle içim bir nebze olsun rahatlamıştı. "Onu bu şekilde görmenizi istemedi. Herifin ağzından laf almak için onu kendisiyle birlikte zilzurna sarhoş etmiş. Kanca şimdi onu ayıltmak için duşa soktu."

"Kafasına ıslak tuvalet terliğiyle vursun," dedim. "Benim vurduğumu zannedip hemen kendine gelir."

"İletirim, komutanım," dedikten sonra Yamalı'dan öğrendiği bilgilere devam etti. "Peter Kalovski'nin favori mekânıymış burası. Bulduğu her boş vakti burada değerlendiriyormuş. Korumanın söylediğine göre iş anlaşmalarını da burada yaparmış. Yurt dışındaki kumarhaneyi takibe alalım mı?"

Kumarhane... Onunla tanışmak için güzel bir yerdi burası. Bu fırsatı iyi değerlendirmemiz lazımdı.

"Yurt dışına çıkış için gerekli olan bütün bilgileri sağlayın. Her an oraya gidecekmiş gibi hazırlıklı olun."

"Gün içerisinde başvuruda bulunacağım, komutanım." Kısa bir es verdi. "Yarbay Beton sizinle acil olarak konuşmak istediğini söyledi."

"Tamamdır, kendisine dönüş sağlarım. Akşam hepiniz evde olun," dedikten sonra telefonu kapattım. Kısa süreliğine Mermi'nin gömleğindeki mikro kameraya baktığımda, gördüğüm manzara beni derinden etkiledi.

Balkan Kızı, kucağındaki bebeğe öyle bir sevgiyle bakıyordu ki o an her şeyi unuttum. Gözleri bebeğin yüzüne değdiğinde, içindeki sevgi ve şefkat âdeta parlayıp yüzüne yansıyordu. Her bir dokunuşunda, sanki kendi çocuğuna dokunuyormuş gibi özenle hareket ediyordu. Gözlerim, onların arasındaki o sıcak teması izlerken aniden bir anı geldi aklıma: Çocukluğum. Annemin beni sakinleştirmek için kollarında salladığı zamanları hatırladım. Balkan Kızı'nın sevgiyle dolu gözleri, anneminkinden hiç de farklı değildi.

Bu manzarayı izlerken içimde sönmeyen ateşin varlığı kendisini belli etti. Belki de ilk kez görevimin acımasızlığıyla yüzleşiyordum. Balkan Kızı'nın bu masumiyeti ve sevgisi, içimdeki buzları eritmeye çalışsa da aynı zamanda görevimin soğuk gerçekleriyle çelişiyordu. Artık duygularımı kapatmam gereken noktadaydım.

Telefonumdan Yarbay Beton'un numarasını bulup tıkladım ve aramaya başladım. Çağrı neredeyse kapanmak üzereyken, "Benim," diye yanıtlandı.

Bu ses Barış'a aitti.

"Barış, sen misin?"

"Selam dostum," dedi keyifli çıkan sesiyle. "Biz de tam senin dedikodunu yapıyorduk. İyi insan lafının üstüne ararmış."

"Nasılsın, kardeşim?"

"Senin gibi hayırsız değilim."

"Bir kere de nasılsın dediğimde ne olur nasıl olduğunu söyle!" diyerek homurdandım.

"Nasıl olduğumu sordun, söylüyorum. Gayet karakterli bir kişiliğim var. İnsanları arayıp sorarım. Onları habersiz bırakmam," dediğinde Barış'ın sesindeki imayı hissettim.

"Ha, sen bana trip mi atıyorsun?" derken oturduğum yerde hareket ettim. Günlerimi arabanın içinde geçirmekten bütün bedenim uyuşmuştu. "Neye trip attığını söyle bari de ben de bileyim."

"Beni tam yirmi dört saattir aramadın!" dedi ve durdu. "Hatta yirmi beş saat oldu!"

Gözlerimi devirdim.

"Biz evlendik de benim haberim mi yok, Barış? Karım olsa bu kadar trip atmaz! Bir de aksini iddia etmiyorsun, ciddi ciddi tavır almışsın."

Barış, gülüşü giderek derinleşirken, "Oğlum, ben senin başının belasıyım," dedi. "Benden kurtulmak yok! Evlensen de başının etini yiyeceğim. Hem benim hem de karının dırdırını çekeceksin!"

"Bir kumam olmadığı kalmıştı."

"Kuma mı?" diye sordu. "Hmm." Hoşuna gitmiş gibiydi. "Tamam, kabul. Ben kuman olacağım. Hem kumaları el üstünde tutup daha çok değer veriyorlar. Karına şimdiden üzülüyorum."

"Gevezeliği bir kenara bırak da Yarbay Beton nerede? Siren'e acil olarak konuşmak istediğini söylemiş."

"Birazdan gelir," dedi Barış. "Ee, anlat bakalım, özledin mi beni?"

"Çok özledim," dedim gayet ciddi bir tonla. "Öyle ki burnumda tütüyorsun."

"Ya..." diyerek harfleri uzattı. "Benim için şiir de yazdın mı?"

"Yazmaz mıyım hiç! Böyle özleminden geberdiğimi anlatan bir şiir hem de."

Barış tok bir kahkaha attı.

"Şapşal! Her gece fotoğrafıma da bakıyor musun?"

"Barış, sen geri zekâlı mısın, oğlum?" dedim kaynayan öfkemle. "Hayır, bir de devam ettirip ben ne yapıyorum da demiyorsun! İyice azıttın!"

"Bir sonraki hamleni bilmelerine asla izin verme diye boşuna dememişler. Şu an hattını dinleyen birileri varsa duyduklarıyla baygınlık geçirmiştir."

"Böyle bir konuşmaya hiç gerek yoktu!"

"Hoşuna gitti, biliyorum," dedi Barış keyifle. Sesi aniden ciddileşti. "Sana güveniyoruz, kardeşim. Olduğun her operasyonda adından söz ettiriyorsun. Başarıyla döneceksin."

"Ulukurt mu?"

Yarbay Beton'un sesini duymamla oturduğum yerde dikleştim. Sesi bile hazır ola geçmem için yeterliydi. Çatık kaşlarını görür gibi oldum. Sesinin tonuyla bile bir otorite simgesi olan bu adam, kimi zaman âdeta çevresindekileri donduran bir kış rüzgârı gibiydi.

"Evet, komutanım," diye cevap verdi Barış. Sesinin az önceki ince ve titrek hâlinden eser yoktu. Şimdi derin ve sağlam bir tona bürünmüştü. Görünüşe göre benim gibi o da Yarbay Beton'un soğuk varlığı altında kendine gelmişti. "Siz gelene kadar konuşayım dedim."

"Neler yapmış, dingil?" diye sordu Yarbay Beton. Sözleriyle sanki havayı keskin bir bıçak gibi yarıyordu. "Bir sıkıntı çıkartmamıştır umarım."

"Komutanım, sizi duyabiliyorum," diye seslendim.

Keskin bir sesle, "Kes lan," diye tersledi. "Sana mı soruyorum ben?" Bu adamı hiç özlememiştim. Her fırsatta, neredeyse kaçınılmaz bir şekilde bana karşı zehirli bir tavır sergiliyordu.

Barış, bu kez ses tonu daha da ciddileşerek, "Bir sorun yokmuş, komutanım," dedi.

"İyi, ver telefonu," dedi Yarbay Beton. Telefonun el değiştirdiğini, cihazın bir elden diğerine kayarken çıkardığı hafif hışırtı sesinden anladım. "Ne var, Ulukurt? Niye aradın?"

Telefonu kulağıma bastırırken bu adamın gerçekten de bir kamera şakası yapıyor olabileceğini düşündüm. Ancak Yarbay Beton'un, hayatımı zehretmek için sanki kutsal bir yemin etmiş gibi davrandığını çok iyi biliyordum.

"Komutanım, Siren'e acil olarak konuşmak istediğinizi söylemişsiniz."

"Talia'dan haber ver."

Bütün duygulardan arınarak, "İz üstündeyiz," diye yanıtladım. "Mermi, hedefe ulaştı. Güven kazanma aşamasında. Bugün itibarıyla bir adım atacağız."

"O kızlara gözünüz gibi bakacaksınız. Bu operasyon sürecinde eğer o kızların kılına bir zarar gelirse sizi mahvederim!" dedi Yarbay Beton öfkeyle.

"Gözümüz gibi bakacağız."

"Şimdi beni iyi dinle," dediğinde bir anlık sessizlik oldu. "IDA ile kombine operasyona karar kılındı." Bu, beklenmedik bir gelişmeydi. IDA, Uluslararası Savunma Teşkilatı'ydı. *International Defense Agency*, yani İngilizce kısaltması olan IDA'yı kullanıyorduk.

IDA genellikle daha geniş çaplı operasyonlarda rol alırdı. Bizimle ortak operasyon yöneteceklerine göre bu görev sandığımdan daha derin olmalıydı.

Merakla, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" sordum.

Yarbay Beton ciddiyetle, "Operasyonun başarısı için IDA ile koordineli bir şekilde çalışmanı istiyorum," dedi. "Bahsettiğimiz yeni kimlik olayında bize bir hayli yardımcı olup işleri hızlandırmamızı sağlayacaklar."

Bu talimatlar beni biraz şaşırtmıştı. IDA'nın operasyona dâhil olması, işlerin ciddiyetini ve kapsamını artıracaktı. Yarbay Beton'un sesindeki kararlılık, bu operasyonun ne kadar önemli olduğunu bir kere daha vurguluyordu.

"Anladım, komutanım. IDA ile koordineli bir şekilde çalışacağım," dedim aynı tavırla. "Ne zaman başlayalım?"

Yarbay Beton bir an düşündü.

"Hemen hazırlıklara başla. IDA ile iletişime geç, ekipmanların ve bilgi aktarımının sağlanması için gerekenleri hallet. İlk toplantı için bir saat sonra hazır olmanı istiyorum. IDA askeri Binbaşı Duncan'la görüşeceksin."

IDA ile iş birliği yapmak, yeni bir kimlik olayını çözmek için büyük bir adımdı. Peter Kalovski'nin bulunacağı kumarhanede bu kimlik büyük bir etken olacaktı.

"Emredersiniz, komutanım. Başka bir şey yoksa timi de bilgilendirip operasyonu hızlandırmak istiyorum."

"İzin senin, Ulukurt."

Telefonu kapattıktan sonra tekrar Mermi'ye odaklandım. Angela'yı koluna yaslamış, diğerlerini güldürüyordu. Kulağındaki iletişim hattını aktifleştirdim. "Mermi," dedim. Mermi hiç bozuntuya vermedi. "Oradan ayrılmadan önce Balkan Kızı'na ilk kibrit kutusunu ver." Cümlelerim, etrafa karışan buğulu nefesler arasında bir fısıltıya dönüşmüştü. Anın ağırlığı, elimdeki bir başka kibrit kutusunu daha da değerli kılıyordu. Bu sadece bir iletişim aracı değil, aynı zamanda aramızda oluşacak bir güven bağıydı.

Kibrit kutusunun içinde zar zor katlanmış bir mektup saklıydı. Yanında yalnızca bir adet kibrit çöpü bulunuyordu. Mektubu okuduktan sonra yakıp yok etmesi içindi.

O küçük kutu, sıradan görüntüsüyle aldatıcıydı ama içinde taşıdığı mektup ise devrim niteliğinde bir teklifi barındırıyordu. Yanında bulunan tek bir kibrit çöpü, bu teklifin ne kadar hassas olduğunun altını çiziyordu.

Bir kibritle yok olmak... Bir kibritin kısa ama şiddetli ömrü gibi etki yaratacak bir mektup... Kibritin alevi sadece mektubu değil, aynı zamanda her şeyi yakacaktı. O alev hem bir son hem de bir başlangıç simgesiydi.

Kibrit çöpü, bu oyunun sessiz ama kritik bir figürüydü. Onun tek bir hareketi, tüm gerçekleri ortaya çıkarabilir ya da sonsuza dek gölge altında bırakabilirdi. Balkan Kızı'yla aramızda oluşacak bağ, sadece bir kibritin alevi kadar uzağımızdaydı. Her şey, bir kibritin ateşlenmesiyle belirlenecekti.

Bir kibrit yak, Balkan Kızı. Geçmişini kül etsin, yarına da ışık olsun. Sönmesine hiç izin vermeyeceğim.

Makedonya'da İkinci Hafta

"Yüzbaşı Barut," dedi Binbaşı Duncan. "Artık adın bu." Konuşması sonlandığında ekrandaki profili işaret etti. Gösterdiği yere baktığımda, ekranda yazılanları okudum.

Boris Abrams.

Yeni bir kimlik, yeni bir profil, yeni bir başlangıç beni bekliyordu. Makedonya'ya geleli iki hafta olmuştu. Planlarımızı ilmek ilmek işleyip harekete geçirmeye başlamıştık. Sinsice ilerlememiz gerektiği için her adımı hesaplıyorduk. Hem Peter'a hem de Balkan Kızı'na hiç olmadığımız kadar yakındık.

Bu fırsatı iyi değerlendiriyorduk.

IDA askeri olan Binbaşı Duncan, bana yeni kimliğimi sunmuştu. Yarbay Beton'un talimatıyla koordineli bir şekilde çalışmıştık. Kasırga Hava Üssü, gizli bir askerî üs olduğu için Binbaşı Duncan bizi yalnızca özel kuvvetlere bağlı olan askerler sanıyordu. Operasyonun detaylarını üstlerimin emriyle paylaşmamıştım. Makedonya'da bulunma nedenimiz kod adı PEKA olan ITO, terör örgüt üyesi olarak biliniyordu.

PEKA.

Yani, Peter Kalovski.

Binbaşı Duncan, "PEKA'nın karşısına bu isimle çıkacaksın," dedi. "İstihbarat seninle. Bu isim hakkında her şey ayarlandı ve gerçek bir kişi gibi gözükeceksin. Yüzbaşı, nasıl bir yol izleyeceğine karar verdin mi?"

Masanın etrafında dolaşarak tam karşıma geçti. Aramızda soğuk rüzgârlar esiyor, gerilim havası tüm odada yoğunlaşıyordu.

"Haftalar öncesinden karar vermiştim," dedim düz bir tonla. "Sahte bir ilaç şirketinin CEO'su olacağım. Takibimize göre PEKA'nın ilgisi şu an ilaç şirketlerinde. En kolay bu şekilde bağlantı kuracağız."

Bana üstten bir bakış attı.

"Bu kolay olmayacaktır."

"Laftan ziyade icraata odaklıyımdır," dedim ağırlaşan kelimelerimle. Bakışlarımı ekrana çevirdim. "Sizler kimliği ayarlarken şirket için neler yaptığıma bakalım." Elimdeki kumandaya basıp ekranı değiştirdim ve görmesini istediğim görüntüyü ekrana yansıttım. "Şirketi finanse etmek için izlenebilir olmayan kaynaklar buldum. Kâğıt üzerinde bir kuruluş sağladık. Resmî

bir şirket olarak gözükmekteyiz. Kısa dönemli bir şirket olmayacağı için şu an attığımız her adım geleceği destekleyecek."

"Bununla PEKA'nın ilgisini çekebilecek misin?" diye sordu. Bakışlarında yoğun bir şüphe vardı.

"İki gün sonra kumarhanede gerçekleşecek olan bir etkinliğe davet ettiğine göre ilgisini bir hayli çekmiş olmalıyım."

PEKA'nın dikkatini çekecek bir planım vardı. Bu operasyonun başarısı için her adımı dikkatle planlamıştık. Artık sahnede PEKA ile olan ilk temasımızın ne getireceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Binbaşı Duncan, "Yüzbaşı, herkesin dilinden düşürmediği Türk'ün gücünü gösterin," dedi.

"Göstereceğiz. Buna hiç şüpheniz olmasın," dedim. Kendime olan güvenimi göstermek için biraz daha yüksek bir tonla konuşmuştum.

"Bu dosyada PEKA hakkında bütün bilgiler yer alıyor," dediğinde diğer çalışanlar dosyaları teker teker önümüze bıraktı. "Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmeniz için dikkatlice okuyun. Öğrendikleriniz sizi şaşırtmayacak fakat nasıl bir belaya bulaştığınızı anlayacaksınız."

Dosyayı açtığımda, içinde PEKA'ya ait tüm detayların olduğunu gördüm. Yüzlerce sayfa rapor, fotoğraf ve istihbarat notu... PEKA'nın etkileyici bir şekilde organize olmuş, güçlü bir suç örgüt lideri olduğunu gösteriyordu bunlar. ITO'nun kendi içinde oluşturduğu bir hiyerarşi, geniş bir şebeke ve oldukça yüksek bir finansal güç...

PEKA'nın etrafında dönen karanlık dünya, insanların hayatlarını mahveden, korku ve dehşet saçan bir imparatorluğun yansımasıydı. Bu dosyalar, o dünyanın sadece yüzeyini çiziyordu ve gerçekten dehşet vericiydi.

Dosyayı dikkatle inceledikten sonra Binbaşı Duncan'a bakarak, "Bu belgeleri iyi analiz edeceğiz ve PEKA'nın zayıf noktalarını bulup onları kullanmaktan çekinmeyeceğiz," dedim.

"Timinle sana başarılar diliyorum, IDA her zaman sizinle."

Başını sallayıp odadan çıktıktan sonra Hayalet Timi'yle birlikte kaldım. Dosyaları karıştırırken PEKA'nın korkunç gücünü daha iyi kavramaya başladım. Onunla karşı karşıya gelmek, sadece bir rakiple savaşmak değil, bir imparatorluğa meydan okumaktı. İşlediği suçlarla korku salan bu adam, bölgedeki herkesin üzerinde bir baskı kuruyordu.

Tahtanın önüne geçtiğimde belgelerden öğrendiğim kadarıyla konuşmaya başladım. Timdeki herkes beni dikkatle dinliyordu.

"Bu dosyalar, PEKA'nın işlediği suçların sadece bir kısmını içeriyor. Uyuşturucu kaçakçılığı, silah ticareti, insan kaçakçılığı, kara para aklama... İsim verilmiş fakat çoğu karanlıkta kalmış. PEKA'nın etrafında dönüp duran bu karanlık dünyayı görebilmek için derinlere inmeliyiz."

"Komutanım," dedi Yamalı. "Herif efsanevi bir figür. Karanlık işlerle uğraşan herkesin dilinde. Zeki ve acımasız olduğu herkesçe biliniyor. Bizden her zaman bir adım önde olacaktır."

"Biliyorum, Yamalı," dedim. "İşte bu yüzden Boris Abrams var. PEKA hiç tanışmaması gereken biriyle tanışacak ve hayatının hatasını yapacak."

"Bu durumdan Talia Alaz etkilenmeyecek mi, komutanım?" diye sordu Siren. "Yarbay Beton'un önceliği, Alaz kardeşlerin bu olayın dışında tutulması. Dayısına saldırdığımızda yeğenlerini de kaybedebiliriz."

"Bugün itibarıyla artık Peter Kalovski yok. Hedefimiz olan Balkan Kızı'nın dayısı olarak bildiğimiz adamla değil, ITO'nun büyük bölge lideri olan PEKA ile ilgileneceğiz. Anladığımız kadarıyla hedef, öz dayısının nasıl bir pislik olduğundan bihaber."

Mermi hoşnutsuz bir sesle, "İşin kötü tarafı, Talia Alaz Hanım dayısını çok seviyor," dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, "Hoş, sadece o değil," dedi. "Çevredeki herkes o adamdan övgüyle bahsediyor. Bilim insanı olarak birçok başarısı bulunduğundan dolayı onu idol olarak görenler bile var."

"Bilmiyorlar ki dünyanın şu an karşı karşıya olduğu örgüt üyesinin bir numaralı adamı," dedi Yamalı. "Kurban olduğumun komutanısı kadar olmasa da Peter Kalovski çok zeki bir adam. Hayran olmamak elde değil."

"Herif katil, ne hayranlığı Yamalı?" dedi Siren.

"Komutanım," dedi Yamalı. "Orası öyle de kötü çekiciliği diye bir şey var. Annem olsaydı da beni eşek sudan gelene kadar dövseydi keşke."

"Annene ne gerek var, Yamalı?" dedim kızgınlıkla. "Ben ne güne duruyorum? Sen istediğin zaman söyle, hemen döverim seni."

"Komutanım, sizin vurduğunuz yerde gül biter," dedi Yamalı.

"Bana bak, Yamalı," dedi Kanca. "Herifin dövmesini falan yaptırmadın, değil mi? Seni bu herifle bu kadar çok baş başa bırakmamalıydık. Mesleki deformasyon geçireceksin yoksa."

"Yaptırmış olabilir, yalakaya hiç güvenmiyorum. Biri şunu hamama götürüp her tarafına baksın, kiminle beş günden fazla zaman geçirse âşık oluyor zaten," dedi Mermi.

"Eğer susmazsanız kurban olduğumun komutanısı beni döve döve öldürecek," dedi Yamalı kısılan sesiyle. "Adama âşık olduğum falan yok! Benim tek hayranlık duyduğum kişi Barut Komutan!"

"İyi işte," dedi İmam. "Seni öldürürse cenaze namazından önce yıkarken bütün vücuduna bakarım. Peter pisliğinin resmi olmasa da sırtında kesinlikle kocaman harflerle komutanımın adının yazdığına eminim."

"Kesin sesinizi!" dedim sertçe. "İki dakika gevşemeden durun!"

Yamalı'nın aksini iddia etmemesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Bu çocuğun sırtında gerçekten adım yazıyor olabilir miydi?

Yamalı suçlu bir edayla, "Öyle bakmayın, komutanım," dedi. "Dövmenizi yaptırmadım. Annem hiç izin vermedi."

Tamam, annesi izin vermediyse kesinlikle yaptırmamıştı.

"Anneciğin izin verseydi yaptıracak mıydın, Yamalı kuş?" diye sordu İmam.

"Yaptırırdım," dedi Yamalı boş bulunarak. Derin ve sert bir soluk aldım. "Komutanımın dövmesini değil elbette! Hayalet Timi'nin simgesi olan iskelet yüz dövmesini yaptırmak istiyordum ama annem izin vermedi. Can acıyormuş. Oğlunun canının acımasına dayanamayacağını söyledi."

"Oğlum, annen senin asker olduğunu bilmiyor mu?" dedi Kanca. "Dövme yaptırırken canın yanacak diye korkan annen seni askere nasıl göndermiş?"

Yamalı kaçamak bir bakış attı.

"Asker olduğumu biliyor ama masa başı evrak işlerinde çalıştığımı zannediyor. Böylesine derin bir görevde yer aldığımı bilmiyor."

"Vay başımıza gelen," dedi İmam. "Yarın bir gün şehit olursan ne olacak? Anan demeyecek mi bu çocuk masa başındaydı, nasıl vefat etti diye!"

"Orasını açıklamak da size kalmış artık," dedi Yamalı. Bakışları bütün timde dolaştı. "Olan olmuş olacak. O yüzden ben görmeyeceğim. Çok üzülmesin annem, olur mu? Zaten kapıya benim dışımda başka bir asker gidince hemen anlar."

"Her asker ailesi anlar," dedi Siren. "Kapıya gelen askerin ve ambulansın neden geldiğini kimse bilmek istemez."

Bu konuşmalar can sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu. Şehitlik, mesleğin bir gerçeğiydi. Dikkatleri dağılan time döndüm ve hafifçe öksürerek, "Toparlan Hayalet Timi!" diye seslendim. Bana verilmiş olan dosyayı elime aldım. Üstünde Boris Abrams yazıyordu. "Sona çok yaklaştık, o zamana kadar hepinize ölmeyi yasaklıyorum."

Elimdeki kimliği sıktım.

Balkan Kızı'nın da Peter Kalovski'nin de karşısına Boris Abrams olarak çıkacaktım.

Peter Kalovski'nin olduğu yere sızmamı sağlayacak olan şey bu kimlikti. Yaptığımız araştırmalara göre Kalovski, kendisiyle uzun dönem çalışacak bir ilaç şirketi arıyordu. İlaç şirketinin CEO'su olmaya artık hazırdım.

Birkaç Gün Sonra - Bulgaristan, Kumarhane

Karanlık kumarhane, sigara dumanıyla doluydu. Masalardan gelen kahkaha ve iskambil kâğıdı sesleri mekânın içine yayılmıştı. Yüzbaşı Barut ve Hayalet Timi kumarhanenin içinde belirli bölgelere dağılmıştı.

Boris Abrams kimliğiyle içeriye giren Yüzbaşı Barut, en gözde masada oturuyordu. Başında dikilen kişi Mermi'den başkası değildi. Koruma kılığında içeriye sızmıştı. Burası gizliliğe önem veren bir kumarhane olduğu için herkesin yüzünde maske vardı.

Yüzbaşı Barut, kumarhaneye girdiği ilk saatlerden dikkatleri üstüne toplamayı başarmıştı. Peter Kalovski'nin kumarhaneye olan ilgisini öğrendiğinden beri buraya dair bir şeyler öğrenmişti. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Planları tekrar tekrar aklından geçirirken zihninin çatlağından sızan Balkan Kızı'nı geri plana atmakta zorlanıyordu.

Küçükken yüzüne bile bakmadığı o küçük kız, bir zamanlar yaralı bir isimsiz askerken karşısında bir kadın olarak belirmişti ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Bunu her ne kadar kendine itiraf edemese de geri dönülemez bir şekilde sevdalanmıştı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

Yüzbaşı, kendisine seslenildiğini duyduğunda bakışlarını kaldırdı. Kumarhaneye girdiğinden beri mekân görevlisi olan kadın, etrafında dönüp duruyordu. "Olursa söylerim," diye karşılık verdi.

"Dinlenmek istediğiniz zaman size oda ayarlayabilirim," diyen genç kadın bakışlarını kumarhanenin yeni gözdesi olacak adamdan ayırmıyordu.

Yüzbaşı, kadının teklifine nazikçe başını sallayarak, "Belki sonra," dedi. Buraya dinlenmeye değil, kazanmaya gelmişti. Bir an önce buradan çıkmak istese de görevini tamamlamadan gitmeye niyeti yoktu.

Onun bu kibar reddedişi karşısında görevli kadın bir an tereddüt etti ama sonra profesyonelliğini koruyarak, "Elbette, efendim. İstediğiniz zaman size yardımcı olmak için buradayım," dedi ve oradan ayrıldı.

Yüzbaşı, önündeki oyunun bitmesiyle birlikte oturduğu yerden kalktı. Memi yanına yaklaşarak, "Bulgaristan'ın önde gelen mafyalarından biri olan Admir burada," dedi. "Yanında da oğlu Nikola var."

"Masalarına gidiyoruz. Peter'la hâlâ düşmanlar, öyle değil mi?"

Tim, Peter'ın dostu ve düşmanı olan kim varsa hepsini ortaya çıkarmıştı. Admir de yakın takibe aldıkları biriydi.

Hedeflerinden biri Admir'in çetesini çökertmekti. Öncesinde Boris Abrams olarak aralarına sızacak, daha sonrasında Hayalet Timi'yle bir operasyon düzenleyip onları kendi inlerinde yakalayacaktı.

Balkan Kızı Operasyonu için Admir, önemli bir piyondu.

"Geçen hafta aralarında bir çatışma oldu. Şimdi ikisi de güç gösterisi için aynı mekânda oyun oynayacak."

Yüzbaşı Barut kumarhanenin içerisinde, ışıkların altında parıldayan rulet masalarının, slot makinelerinin ve kartların sesi eşliğinde yavaşça ilerledi. Oyun masalarından birine yaklaştığında, karşısına çıkan yaşlı bir beyefendiyle göz göze geldi.

Admir, daha önce görmediğine emin olduğu adama bakıp, "Yenilmeye geldiysen buyur," dedi. Yüzbaşı, kendisine işaret edilen sandalyeye oturdu ve cebinden bir sigara çıkardı. Ateşlediği sigaranın dumanı havada asılı kalırken cebinden yüksek değere sahip birkaç jeton çıkardı ve masaya koydu.

"Henüz yenildiğimi kimse görmedi. Hem seninle işimizin uzun olacağını biliyorum."

"Nereden biliyormuşsun?" diye sordu Admir.

Yüzbaşı Barut sahici bir tonla, "Zeki adamları gözünden tanırım," dedi. "Sen de öyle bir adamsın. Doğru yolu seçeceksin."

Admir elini öne doğru uzattı. Karşısındaki adamın iltifatı hoşuna gitmişti. "Admir," dedi. Bu kumarhanenin içinde çok iş anlaşması yapılırdı.

Yüzbaşı Barut adamın elini sıkarak, "Boris," dedi. Sakinliğini koruyarak, "Oyun henüz başlamadı," diye de ekledi.

Oyun başladığında, çevresindeki diğer oyuncular da onun varlığına alışmış gibi bir hava içinde oyunlarına devam ettiler.

Bir masa yakınında, yüksek bahisli bir poker oyunu sürüyordu. Ve PEKA, masanın tam karşısına oturmuş, çevresindeki adamlarıyla sohbet ediyordu. Bu adam, sanki her şeyin kontrolü ondaymış gibi etrafındaki herkesi sakinliğiyle büyülüyordu.

Yüzbaşı Barut, gözlerini kod adı PEKA olan Peter Kalovski'ye çevirdi. O an, hiç tahmin etmediği bir şey gördü. Yanında kızıl saçlı bir kadın vardı ve yüzünde maske takılıydı. Talia Alaz, onunla birlikte buraya mı gelmişti?

Yüzbaşı Barut tok çıkan sesiyle, "Ara," dedi. Mermi ona öncülük ederken oturduğu yerden kalktı. İkisi birlikte alandan uzaklaştıktan sonra Yüzbaşı Barut'un aklından tek bir şey geçiyordu. O yanındaki kişi kimdi? Gerçekten Talia Alaz olabilir miydi? Onun burada ne işi vardı?

Kısa sürede tuvalete ulaştılar ve hiçbir şey olmamış gibi pisuvar kısmına geçtiler. Mermi etrafı kontrol ettikten sonra bulduğu ilk fırsatta, "O kadın, Talia Alaz Hanım olabilir mi?" diye sordu.

"Sikeyim," dedi Yüzbaşı Barut. "Eğer oysa bu gece bazı değişiklikler yapmak zorunda kalabiliriz. Diğerleri alanda mı?"

"Evet," dedi Mermi etrafı gözetlerken. "Kanca ve Siren iş üzerindeler."

Kanca, farklı bir masaya oturmuş, poker oynuyordu. Elini kaldırıp kumarhane görevlisi rolünde ortalıkta gezen Siren'i yanına doğru çağırdı. Siren, kulağındaki kulaklığa dokunduktan sonra elini kaldıran Kanca'nın yanına doğru ilerledi. "Evet, efendim," diye mırıldandı. İkisi yaşıttı fakat rütbe olarak Siren daha üstündü.

"Geceleri burası hep böyle sıkıcı mı?" diye sordu Kanca. Yavaşça göz kırptığında hâlinden bir hayli memnun gözüküyordu.

Siren, dişlerini birbirine bastırarak, "Burası bir bar değil, efendim," dedi.

Kanca'nın gülümsemesi genişledi. "O zaman cennete düşmüş olmalıyım." Geriye doğru hafifçe yaslandı. "Diğer türlü karşımda bir meleğin olmasını nasıl açıklayacağım?" Akıllı biriydi. Bulduğu her fırsatı değerlendirirdi.

Siren, duyduğu iltifat karşısında içinde yeşeren duygulara engel olamadı. "Teşekkür ederim, efendim," dediğinde onu dinleyen birileri olduğu için bozuntuya veremezdi. Kanca bunu bildiği için bütün gece Siren'le uğraşmaktan geri kalmayacaktı.

"Bar kısmında bana eşlik et," dedi Kanca oturduğu yerden kalkarken. "Bakalım, siz melekler neler içiyormuşsunuz."

"İşimin başında olmalıyım," diyen Siren'in kulaklığından bir ses yayıldı.

"Yeni müşterimizin devamlılığı için ona ayak uydur."

Siren, bugün görevli olacak kişi hastalandığı için acil olarak onun yerine geçmişti. Görevlinin hasta olması timin bir planı olduğu için hiçbir şey tesadüf değildi. Kulaklıktan gelen ses, şefine aitti ve her adımı izleyerek onu yönlendiriyordu.

"Sizi kırmak, yapacağım en büyük yanlış olur," diyerek lafını düzeltti Siren. "Buyurunuz, efendim."

Kanca istediğini almış bir şekilde Siren'le yan yana ilerledi. Siren'in bu gece sınavı uzun olacaktı.

Öte yandan Yüzbaşı Barut diğer planlarını gözden geçirmeye koyuldu. Mermi ona düşünme fırsatı yaratırken onun hata yapma payının olmadığının bilincindeydi. "O kadına yakınlaşacağım," dedi Yüzbaşı Barut. "Operasyonun seyrinin değişmemesi için hedefin burada olup olmadığını kesinleştirmeliyiz."

"Boy pos olarak aynılar," dedi Mermi.

Yüzbaşı kısık çıkan sesiyle, "Boyunu posunu bilecek kadar çok baktın, Mermi. Öyle mi?" dedi.

"Görev için," dese de Yüzbaşı Barut'un gözünden kaçırmadığı detaydan dolayı yavaşla yutkundu. "Kızmayın hemen komutanım, boy takıntım var. Bir doksan boyunda adamım, beni bir yetmişten aşağısı kesmez."

"Beyefendiye kadın beğendiremiyoruz!" diye hayıflandı Yüzbaşı Barut. "Senin neye takıntın yok ki Mermi, neye yok?"

"İç güzelliğe önem veririm, komutanım. Talia Alaz Hanım'ın da içi bayağı güzel."

"Seni var ya, bir döverim Mermi, kimse alamaz elimden!" Öfkesi volkan gibi patlarken sesi fayanslara çarptı. "Dua et de şu an görev üstündeyiz. Bana hatırlat, sana güzel bir ceza vereceğim. Eğer hatırlatmayı unutursan seni Yarbay Beton'un eline bırakırım."

"Emredersiniz, komutanım," diye mırıldandı Mermi. İkisi de tuvaletten çıktıktan sonra oturdukları masaya geri geldi. Oyun kaldığı yerden devam ederken sahte kimliğine çabuk bürünen Yüzbaşı Barut, maskesine rağmen gülümsedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bütün masalar tek bir kişiyi konuşuyordu: Boris Abrams.

Bu isim, PEKA'nın da dikkatini en sonunda çekmişti.

Peter Kalovski, sert bakışlarını Boris Abrams'a dikip onu süzmeye başladı. Kim olduğunu çıkartmaya çalışıyordu. Bu ismi duyduğuna emindi fakat nerede duyduğunu kestiremiyordu. Masadaki gülüşmeler aniden kesildi. Ardından yanında duran Siren'e döndü ve sessizce, "Boris Abrams kim?" diye sordu.

Siren, nazik bir gülümsemeyle, "Kendisi yakın bir zamanda aramıza katıldı, efendim," dedi.

"Kimlerden?" diye sordu PEKA. "Mevkisi ne?"

"Yükselişte olan bir ilaç şirketinin sahibi," dedi Siren. "Henüz kumarhane içinde bir mevkiye erişmedi."

Mevkiye erişmemesine rağmen o masada oturuyor olmasına sinir olmuştu. Yalnızca onun olduğu masa dolu olurdu fakat diğer dolu olan masa Boris Abrams'a aitti.

Peter, tıpkı PEKA zihniyle düşündü ve çalışan kadının söylediklerini kafasında tartarak, "Masama davet edin," dedi.

Siren başını hafifçe salladı. Zafer kazanmış bir edayla Boris Abrams lakaplı komutanının yanına giderken, direkt olarak gözlerinin içine bakıyordu. Masadan izin alarak Boris'in yanına geçti ve kulağına eğilerek, "Efendim," dedi. "PEKA sizleri masasına davet ediyor."

Yüzbaşı duruşunu değiştirmeden, "Gelmiyorum," dedi. "Eğer istiyorsa kendisi masama gelebilir."

Siren dinlendiğini bilerek, "Efendim," dedi. "Kendisi burada yüksek mevki sahibi. Eğer masasına davet ediyorsa icabet etmeniz gerekiyor."

"Ben kendisini tanımıyorum," dedi Yüzbaşı Barut. "Buraya gelirse kendisiyle tanışırım. Bu şekilde ilet."

Siren aldığı komutla PEKA'nın masasına tekrar geldi. Peter, maske olmasına rağmen genç kadının yüzüne bakarak ifadesini anlamaya çalıştı.

"Gelmiyor."

Peter şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

Siren sessizce, "O sizi davet ediyor," diye yanıtladı.

Peter, içinde bir karışıklık hissederek, "Benim kim olduğumu biliyor mu da buna cesaret ediyor?" diye sordu.

Siren, bir an duraksadı. Sonra sakin bir şekilde, "Söyledim, efendim," dedi. "O ise masasına giderseniz tanışacağınızı söyledi."

"Masada kimse kalmasın," dedi Peter ciddi bir ifadeyle. Yanındaki kızıl saçlı kadına bakarak, "Sen hariç, herkes gitsin," dedi. Siren onun emriyle masadan uzaklaştığında arka tarafa doğru ilerledi. Kulağındaki kulaklığı çıkarıp derin nefesler almaya başladı. Gerilim dolu dakikalar tüylerini ürpertmişti.

Çok geçmeden Kanca arkasında belirdi. "İyi misiniz?" diye sordu. Yüzünde maskesi yoktu. Siren kulaklığını işaret ettiğinde onu kimsenin duymadığını anladı. "Neden bir anda gittin?"

"Nefes almaya ihtiyacım vardı," dedi Siren.

"Yüzdük yüzdük ve kuyruğuna geldik," dedi Kanca. "Komutanım onunla tanışmak üzere. Peter'ın dikkatini sonunda çekebildik." Endişe içinde genç kadının yüzüne baktı. "Yüzün sararmış, su ister misin?"

Bu sakin ve sessiz öfke anında, Kanca'nın sözleri aralarında bir duvar gibi yükselmişti.

"Seni mahvedeceğimi biliyorsun, değil mi Kanca?"

Kanca anlamazlıktan gelerek, "Neden?" diye sordu.

"Bana zorla alkol içirdin!" diye haykırdı Siren. Sesindeki sarsıntıyı bastıramamıştı.

Kanca'nın yanıtı soğuktu. "Sakinleşmeye ihtiyacın vardı," dedi. Sanki bu mantıklı bir açıklama olabilirmiş gibi söylemişti.

"Benimle senli benli konuşmayı kes," dedi Siren. Bu durumdan rahatsız olduğunu belli etmişti. "Ben senin üstünüm."

"Bağırarak birilerini başımıza toplamaya çalışıyorsan doğru yoldasın," dedi Kanca. "Şu an özel bir görevde olduğumuz için bu kadar rahat konuşuyor olabilir miyim? Hepimiz rütbe dışıyız!"

"Görevde olduğunun farkındasın yani?" dedi Siren histerik bir kahkaha atarak. "Bar kısmında yanıma gelen adamı dövmekten beter ettiğinde de görevde miydin?"

Her kelime, Kanca'nın savunmasını daha da zayıflatıyordu.

"Seni korumak istememin olayla alakası ne?" diye sordu. Belki de gerçekten bu durumu anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Benim, korunmaya ihtiyacım yok!"

Kanca yılmadan, "Timin ikinci kuralını hatırlatırım," dedi. "Silah arkadaşını ne olursa olsun koru."

Siren, hüzünle gülümsedi.

"Timin birinci kuralını sana ben hatırlatayım. Duygusal bağ yasak! Bu davranışını bir başkası fark etseydi ne olacaktı?"

"Ben sakinleş diye sana alkol içirdim," dedi Kanca. Bunu yaptığına pişman olduğunu hissetmişti. "Bana bağırıp çağır diye değil."

"Benim yerime karar vermeye son ver, Kanca. Bu seni son uyarışım."

"Ben karar vermiyorum, komutanım," dedi Kanca ciddiyete bürünerek. "Sadece gergin görünüyordunuz ve sizi neyin sakinleştirdiğini çok iyi biliyorum. Doğru olanı da yaptım. Eminim ki şu an kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur."

Siren, Kanca'nın söylediklerini kafasında tartarken içinde bir çatışma yaşadı. Evet, daha iyi ve sakin hissediyordu ama bu, Kanca'nın doğru şeyi yaptığı anlamına gelmiyordu.

Tam ağzını açıp bir şey diyeceği sırada odanın kapısı sessizce açıldı. Siren'in yüzünde maske olmadığı için Kanca onu yavaşça kendine doğru çekti. Siren'in endişeli gözleri Kanca'nın gözlerine karıştı ve ikisinin de kalpleri hızla atmaya başladı.

Kanca hiç düşünmeden dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Her ikisi de bu anı bekliyor gibiydi. Bu başlangıç, kısa sürede derinleşen bir tutkuya dönüştü.

Siren, Kanca'nın dudaklarının arasında kendini kaybetti. Dudakları arasındaki uyum, iki alevin birbirine dokunup aynı ateşte yanmaya başlaması gibiydi. Kanca'nın dudakları, onunkileri ustaca sararken bir eli de Siren'in belini sıkıca kavradı. Diğer eli ise yavaşça onun saçlarının arasından süzülüp ensesine yerleşti.

Siren, Kanca'nın dudaklarında hissettiği baskıya, içinde yanan tutkuyla karşılık verdi. Öpücükleri her bir dokunuşla birlikte daha da derinleşti. Her bir nefes alıp vermede, birbirlerine olan arzuları daha da büyüdü.

Nihayet, yavaşça ayrıldıklarında, aralarındaki sıcaklık hâlâ hissediliyordu. Kanca, gelen kişiye doğru dönerek, "Git," dedi. "Müsait değiliz." Sesindeki otorite, odada yankılandı.

Odaya giren şef, ikisini uygunsuz bir şekilde gördüğü için hiç ses etmeden geri çıktı. Onların yaşadığı bu an, aralarındaki tüm çatışmaların ve kavgaların ötesinde bir gerçeklik barındırıyordu; belki de her iki tarafın da inkâr edemediği bir duygu olan bağlılıktı bu.

"Bana vurmadan önce..."

Kanca, sert bir tokatın yüzünde patladığını hissetti. Lafını tamamlayamadan başı yana doğru savrulmuştu. Ancak bu tokat Kanca'ya değil, Siren'in kendisineydi. Ona karşılık vermişti. Siren, görev sırasında böyle bir davranışın kabul edilemez olduğunu biliyordu. Ancak duygularının patlaması, kontrolünü kaybetmesine neden olmuştu.

İkisi de öfke dolu gözlerle birbirlerini delip geçiyordu. Aralarına bir süre sessizlik hâkim oldu. Nefes alıp verişleri de hızlanmıştı.

"Seni öpmeseydim herif yüzünü görecekti!"

Kanca'nın hırçın sesi sessizliği yardı.

Siren, gözlerinde hiddetle parlayan bir ifadeyle, "Buna gerek yoktu!" diye karşılık verdi. Sesi âdeta titriyordu.

"Sen gerçekten çalışılması en zor insansın!"

Siren, göğsünde bir yerlerde bir acı hissetti. "Öyleyse git!" dedi. "Ben de seninle çalışmaya bayılmıyorum!"

Odaya yine bir anlık sessizlik çöktü. İkisi de birbirlerine sert bakışlarla meydan okuyordu. Aralarında bir çatışma atmosferi oluşmuştu ve bu atmosfer, patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Kanca, Siren'e son bir kez sert bir bakış attı ve sonra dönüp odadan çıktı. Kapı ardından hızla kapandı ve sessizlik yeniden odayı kapladı.

Siren, odanın içinde yalnız kaldığında, bir an için kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti. Kendini toparlamalı ve görevine kaldığı yerden devam etmeliydi.

Peter Kalovski, bir süredir Yüzbaşı Barut'u inceliyordu. Bakışlarını ondan ayırmıyordu. Yüzünde derin düşüncelerin izi vardı. Bu tür bir reddedilmeye pek alışkın olmayan biri olarak böyle bir tepkiyle karşılaşmak, onu hem şaşırtmış hem de biraz öfkelendirmişti.

Peter ağzını açıp birkaç kez daha bir şey söylemek üzere olduğunu belirtti ama sonunda vazgeçti. Yerinden kalkarak kendine has asil bir duruşla, "Kimmiş şu Boris Abrams, tanışalım," dedi. O sırada yanındakiler endişeli bakışlarla onu izliyordu.

Boris Abrams'ın bu cesareti nereden aldığını ve kendisine bu kadar resmî bir şekilde meydan okumasının altında yatan sebepleri merak ediyordu. Yavaş adımlarla Boris'in masasına doğru ilerlerken etrafındaki insanların fısıltılarını ve meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Peşinden kızıl saçlı kadın da geliyordu.

Masasına yaklaştığında, gördüğü adam onu rahatlatmıştı. Yüzbaşı Barut sakin bir şekilde oturuyor ve önündeki içeceğini yudumluyordu. Onu gördüğünde hiç şaşırmamış gibi bir ifade takındı. Masasındaki adamlar bu beklenmedik ziyaretçiye şaşkınlıkla bakıyordu.

Peter, Boris'in oturduğu masaya vardığında elini uzattı.

"Şeytanın bol olsun."

Boris Abrams, kısa bir duraksamadan sonra uzatılan eli sıkarak, "Tanışmadık," dedi. "Sizi masama davet etmekten memnuniyet duyarım. Ben Boris. Boris Abrams."

Yüzbaşı Barut, Peter'ın yanındaki kızıl saçlı kadına baktığında emin olduğu bir şey vardı. O kadının gözleri maviydi ve Balkan Kızı'nın gözleri ise ormanı anımsatan bir yeşildi. Bu kadın kesinlikle Talia Alaz değildi. İçi rahatlamıştı.

"PEKA," dedi Peter. Güç göstergesi adına avucunun arasındaki eli daha çok sıktı. "Bölge lideri."

Yüzbaşı Barut'un istediği tanışma sonunda gerçekleşmişti. Onun için artık her şey daha netti. Bu gece iki önemli adamla tanışmıştı. İlki Bulgaristan'ın yeraltı mafyası Admir'di. En kısa sürede Admir'in saltanatını ortadan kaldıracaktı.

İkincisi ve önemlisi de Peter Kalovski'ydi. Talia Alaz'ı Türkiye'ye götürüp iş birliğinde bulunduklarında, ITO'nun kalbi olan adamı çökertmenin ilk adımını atmış olacaklardı. Bu yıllar bile sürecek olsa Yüzbaşı Barut'un vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Makedonya'da Üçüncü Hafta

Sokaklar, duman ve toz bulutlarıyla kaplıydı. Yüzbaşı Barut, Hayalet Timi'yle birlikte Bulgaristan mafyası olan Admir ve çetesini çökertmek üzere yoğun bir operasyonun içindeydi. Bulundukları yer âdeta bir savaş alanına dönmüştü; silah sesleri yankılanıyor, patlamalar gökyüzünü aydınlatıyordu.

Hayalet Timi üyeleri, düşmanla karşı karşıya gelmek için hazırdı. Kanca, bir çatının tepesinde düşman pozisyonlarını gözlemliyordu ve nişancı tüfeğiyle hedeflerine odaklanmıştı. Siren, bir binanın girişinde saklanmış, takımın hareketlerini koordine edip komutanına yardımcılık ediyordu. İmam, siperde düşmanı izliyor ve olası hamleleri planlıyordu. Yamalı, sokak aralarında hızla ilerliyordu, düşmanı karşılamaya hazırdı. Fısıltı, sessizce hareket ediyor ve düşmanın arkasına sızarak keşif yapıyordu. Mermi ise güçlü kollarıyla düşmanı alt etmeye hazırdı.

Yüzbaşı Barut, timin komutanı olarak cesurca ilerliyor, her bir askerinin güvenliğini sağlamak için onları dikkatle yönlendiriyordu. Çatışmanın ortasında silahlar ateş almaya başladı. Sokaklar, mermilerin uğultusu ve patlamaların yankısıyla dolup taşıyordu. Düşman çetesi, sert direniş gösteriyor, her fırsatta ateş açıyordu. Hayalet Timi, kararlılıkla ilerleyerek düşmanı etkisiz hâle getirmek için çabalıyordu.

Operasyonun amacı, Admir ve çetesini etkisiz hâle getirerek Admir'i canlı bir şekilde tutuklamaktı. Balkan Kızı Operasyonu'nda Admir büyük bir rol oynayacaktı.

Yüzbaşı Barut, operasyon yüksek tempoda devam ederken düşmanla yakın temasa geçmeye karar verdi. Adımları hızlı ve kararlıydı. Kalbinin ritmi, çatışmanın yoğunluğuna uyum sağlamıştı.

Düşmanla karşı karşıya geldiğinde, Yüzbaşı Barut'un tüm dikkati ve yetenekleri devreye giriyor, savaş alanındaki tüm tehlikelere rağmen sakin ve odaklı kalıyordu. Elleri, silahını ustalıkla yönlendiriyor, düşman hedeflerini hızla tespit ediyor ve vuruyordu.

Birkaç düşman, beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Yüzbaşı Barut, hızla tepki gösterdi ve hedeflerine ateş etti. İki düşmanı etkisiz hâle getirdiğinde üçüncü bir düşman aniden önüne fırladı.

Karşılıklı birkaç saniye süren kısa bir bakışmanın ardından, Yüzbaşı Barut hızlı refleksleriyle silahını doğrulttu ve düşmanı vurdu. Diğer düş-

manlar da Yüzbaşı Barut'a ateş açtı ancak o, sakinliğini koruyarak hızlıca hedeflerine nişan aldı ve ateş etti.

Çatışma sona erdiğinde, Barut ve Hayalet Timi etrafa bakındı. Birkaç düşman cesedi etrafa dağılmıştı. Barut, bir an için etrafını gözden geçirdi ve timine döndü. "Devam ediyoruz, işimiz bitmedi. İlerliyoruz!" dedi. Cesareti ve kararlılığıyla timini teşvik ediyordu. "Admir'i canlı istiyorum!"

Mermi, hızla ilerlerken gözleri kararlılıkla düşmana doğru dikildi. "İçimdeki ateşle bu çeteyi yakacağım," dedi.

"Benim adım bomba, soyadım ölüm, lan!" diyen İmam, izlediği filmden aklında kalan repliği bağırarak söylüyordu. Düşman tarafına el bombaları fırlattığında geriye çekilerek kendini korumaya aldı.

"Ölmeye değil, öldürmeye geldik!" dedi Yamalı. Aklına şehit olan abisi geldi. İntikam ateşi hiç sönmemişti yüreğinde. Komutanına bağlı olma nedeni de onun tıpkı abisine benziyor olmasından kaynaklanıyordu. Bu kadar ilgili olması, onun yaşadığından emin olmaya çalışması ve ona bitmek tükenmek bilmeyen hayranlığı bu yüzdendi. Sanki Yüzbaşı Barut'a baktığında abisini görüyormuş gibi oluyordu. "Kurban olduğumun komutanısına en ufak zarar gelsin, yok ederim hepinizi!"

Fısıltı sessizce hareket ediyordu. Düşmanın arkasına sızarak onları tek tek etkisiz hâle getiriyordu. Dikkatlice adımlarını atan Fısıltı, her hamlesinde bir sonraki adımını planlıyor ve operasyonun başarıya ulaşması için gereken bilgiyi topluyordu.

İmam, siperde düşmanı izliyor ve elindeki patlayıcıları kullanarak düşmanın savunmasını engelliyordu. "Patlayıcılar yerleştirildiğinde, bu bina havaya uçacak!" diye bağırarak tim arkadaşlarına uyarıda bulunuyordu.

Tam bu sırada, sokakta beklenmedik bir patlama oldu. Duman ve toz bulutları arasında, düşman çetesi hızla saldırıya geçti. Yamalı, İmam ve Mermi hızla yanıt verirken Kanca bir düşmanı yakın mesafeden vurdu.

Barut, tim üyelerinin durumunu hızla değerlendirerek hemen harekete geçti. "Diğerlerini toplayın, hayaletler!" diye bağırdı. "Kanca ve ben Admir'in peşinden gidiyoruz!"

Hayalet Timi, Yüzbaşı Barut'un talimatıyla düşmana karşı koymaya devam ederken Barut ve Kanca hızla Admir'in peşine düştü. Sokakları aşarak hedeflerine yaklaştılar. Admir ve birkaç adamı bir ara sokaktan hızla kaçarken Barut ve Kanca onları takibe başladı.

Yaklaştıklarında, Barut aniden durdu ve elini kaldırdı.

"Senin için yolun sonu, Admir."

Admir ve adamları, dar bir geçitte sıkışmışlardı. Hayalet Timi, Yüzbaşı Barut'un emriyle etraflarını sararak düşmanı kuşattı. Barut, elindeki silahı sıkıca tutarak ileriye doğru bir adım attı. "Ellerini kaldır ve yere yat!" diye bağırdı.

Admir, bir an tereddüt etti ancak çok geçmeden, silahını bırakıp ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam! Ben teslim oluyorum," dedi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Kanca, Barut'un yanında dururken onun sakinliğini hissediyordu. İki tim üyesi, sıkışmış düşman çetesinin arasında hareket etmeye başladı. Kanca, dikkatlice adım attı ve Admir'e yaklaştı. Ancak tam yaklaşırken Admir hızlı bir hamleyle Kanca'nın üzerine atıldı ve silahı alıp kaçmaya çalıştı.

Yüzbaşı Barut hızla reaksiyon verdi ve Admir'e saldırdı. İkisi arasında kısa bir mücadele yaşandı. Sonunda, diğer tim üyelerinin de yardımıyla Admir zorlukla etkisiz hâle getirildi. Çatışma nihayet sona ermişti.

Barut, yorgun ama zafer dolu bir gülümsemeyle timine baktı. "İyi iş çıkardınız," dedi. "Durmak yok. Canlı olan herkesi toplayın ve sorgu için merkeze götürülmesini sağlayın."

Düşmanın lideri sonunda etkisiz hâle getirilmişti ve tehlike bertaraf edilmişti. Sokaklar sessizliğe bürünmüş gibiydi. Duman ve toz bulutları arasında, birkaç saniye boyunca süren bir sessizlik oldu.

Admir nefes nefese bir hâlde, "Beni ne yapacaksınız?" diye sordu.

Yüzbaşı Barut tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

"Bir anlaşma yapacağız."

"Devletle anlaşma yapmam!" dedi Admir öfke içinde.

"Sana seçme şansı sunmadık, Admir." Bakışlarını karşısındaki yaşlı adamın bakışlarına diktiğinde, Admir daha önce görmüş olduğu gözlere odaklandı. Boris Abrams'ın gözleriydi. "Sana işimizin uzun süreceğini ve hiçbir zaman yenilmediğimi söylemiştim. İşte, şimdi tekrar bir aradayız."

Admir, öfkeyle çenesini sıktı ancak sessiz kalmak zorunda kaldı.

Yüzbaşı Barut, diğer tim üyeleriyle birlikte Admir'i arabaya bindirdi. Kanca, sakin bir şekilde hareket ederek düşman liderini arka koltuğa yerleştirdi. Soğuk bir ses tonuyla, "Sana yapılacakları göreceksin," dedi.

Admir, güçlükle nefes alırken gözlerini Yüzbaşı Barut'a dikti. "Bunu yaparsanız geri kalanlar sizi yok edecek. Bağlantılarım güçlü," diye tehdit etti.

Yüzbaşı Barut kararlı bakışlarını yaşlı adamdan ayırmadı. "Bütün bağlantılarını kopardık, Admir. Hepsi toprak altında. Hangi koşullarda kurtarılacağını göreceğiz," dedi. "Ama şimdilik sessiz ol ve zamanını bekle."

Admir'in binmiş olduğu araba hareket ettikten sonra Yüzbaşı Barut kendi aracına ilerledi. Yamalı yorgun bir şekilde koşarak onun yanına geldiğinde Barut'un dikkatini çekmişti. Saçları dökülmüştü. Yüzünde ter damlaları vardı ve nefes alıp verişi hızlıydı.

Yamalı, birden durdu ve Yüzbaşı Barut'a endişeyle baktı. "Kurban olduğumun komutanısı," diye seslendi. "Çok önemli bir haber getirdim."

"Ne oldu, Yamalı?" dedi Yüzbaşı Barut.

"Balkan Kızı..." dedi nefesini düzene sokmaya çalışırken. Yüzbaşı ağzından çıkanlara dikkat kesildi. "Talia Alaz, şehir dışına çıkmak üzereyken emniyet güçleri tarafından gözaltına alınmış."

Barut, şaşkınlıkla Yamalı'ya baktı.

"Ne?"

"Bir kontrol noktasında yasaklı bir maddeyle yakalanmış," dedi Yamalı. "Siren, emniyet ekipleriyle iletişime geçmeye çalışıyor."

Barut, ağzından çıkan küfre engel olamayıp, "Sikerler!" dedi. Hızla düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Bu, operasyonun gidişatını değiştirebilir," dedi ciddi bir ifadeyle. "Hayalet Timi'ni hemen toparlayın ve Balkan Kızı neredeyse oraya gidiyoruz."

Yamalı, hızla başını salladı.

"Hemen iletiyorum."

Yüzbaşı Barut, Yamalı'nın ardından bakarken bu beklenmedik gelişmenin operasyonun seyrini nasıl etkileyeceğini düşündü. Talia Alaz'ın gözaltına alınması, Balkan Kızı Operasyonu için önemli bir sorundu.

Ne olduğunu merak ediyordu ve içi içine sığmıyordu. Derin bir nefes alıp verdi. Sigara paketini tamamen yaksa bile içi sönmeyecekti, bunu biliyordu.

"Sen bir öksüz, ben bir garip, alayım seni," dedi Yüzbaşı Barut, kısık çıkan sesiyle. "Alayım da gizli yerde sarayım seni..."

16.
KİBRİT

"Beni alsan ve gizli bir yerde sarsan keşke, İsimsiz Asker."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

Derler ki: Bazı insanlar kendini hiçbir yere ait hissedemez, bir arayışın içinde kaybolmuş gibidir. Kendini ait hissetmediğin yerde yaşamaya mecbur olman ise dünyanın en kötü hissidir.

Mecbur bırakılmak, hafife alınacak bir his değildi. Ne bir şehre, ne bir insana ne de bir eve aittim ben. İnsan, kendini yük olarak hissettiği yere hiç ait olmazmış zaten. Kendini kısıtlamak zorunda kaldığı yere de ait olmazmış. Ve yine insan, anlatamadığı ve anlaşılmadığı yere de hiç ait olmazmış.

İnsan, olmak isteyip de olamadığı yere aitmiş aslında.

"... ilk aşkım ilk heyecan," diye mırıldandım. Uzun bir süredir konuşmadığım lisan dilime farklı geliyordu artık. Bebeği kucağımdan dikkatlice kaldırıp havaya diktim ve bana gülümseyen yüzüne tebessüm ettim. Burnumuzu birbirine denk getirip şarkıya devam ettim. "Kovaladıkça kaçan, ateş böceğim misin? Kovaladıkça kaçan, ateş böceğim misin?"

Bu dil, bana babamdan miras kalan tek şeydi. Ne dokunabilir, ne hissedebilir ne de görebilirdim. Babamın bana bahşettiği tek şeye sarılamıyordum bile. Aklımın bir köşesinde var olduğunu bildiğim dil, konuşmadığım her gün benden silinip gidiyordu.

Silinip giden sadece o da değildi. Doğup büyüdüğüm şehrin artık neye benzediğini bile bilmiyordum; ezbere bildiğim sokakları, o yemeklerin lezzetini, tanıdığım insanların sıfatlarını zamanla unutmuştum.

En sonunda herkesin istediği olmuştu.

Ben artık Balkan kızıydım.

Bildiğim bir şey varsa o da taşına toprağına bile özlem duyduğum bir vatan, yüreğimde gittikçe büyüyordu.

"Türkçe mi konuşuyorsun?"

Kulağıma çarpan sesin varlığıyla dikkatim dağıldı. Dalıp gittiğim topraklardan şimdiki ana geri sürüklenirken mırıldanmayı hızlıca kestim. Dayım Peter Kalovski bana sorgulayıcı bir tavırla bakıyordu.

"Ne? Hayır!" diye inkâr etsem de pek inanmışa benzemiyordu.

Yanımıza doğru gelirken şüpheyi elden bırakmadı. Yüzündeki ifade tetikte olduğunu belli eden cinstendi. Hoş, dayım hep böyle bir insan olmuştu.

"Çocuğuma sakın Türkçe kelimeler öğretmeye kalkma, Talia. Seninle fena bozuşuruz, ona göre."

Angela, dayımın kızıydı. Benim de küçük kuzenim oluyordu.

"Bunun yasak olduğunun farkındayım," derken yasak kelimesinin üstüne basa basa konuşmuştum. "Angela hiçbir dil konuşmaya meraklı değil." Dayım, Türklere dair herhangi bir şey konuşmak ve işitmek istemiyordu.

"Yasak değil," dedi kinayeli bir tonlamayla. "Sadece sana yapılanları, ailenin senden nasıl alındığını, bir ülkeden nasıl sürgün edildiğini unutma, Talia. Yaşıyor olman bile mucizeyken bazı alışkanlıklarına son vermelisin."

Haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati, yirmi dört saatin her altmış dakikası, dayımın içindeki sönmeyen öfke nöbetlerini dinlemek zorundaydım. Onunla yaşadığımdan beri bana, neler olduğu konusunda hep net bir insan olmuştu.

"Alışkanlık değil bu. Ben böyle doğdum. Kanımda var," dediğim sırada bakışları bunun aksini iddia ediyordu. "Her neyse. Vesna nerede?" diye sorarak konuyu dağıtmaya çalıştım. "Onunla birlikte dükkâna gidecektik. Sabah uyandığımdan beri ortalıkta yok." Vesna, dayımın karısı, Angela'nın annesiydi.

"Şu büyük davet için bazı aksaklıklar olmuş. Onunla ilgilenmek için sabah erkenden çıkmak zorunda kaldı. O yüzden bugün evde ben kalacağım," dedi bakışları telefondayken. "Angela'ya bakma konusunda yardımcı olabilirsen sevinirim. Bakıcısı da izinli."

"Sen işlerini hallet, ben Angela'yla ilgilenirim," dedim sahici bir tonda. "Ben davete katılmasam olmaz mı?"

Dayım hızlıca, "Olmaz," dedi. "Sana fon sağlayan bir derneğin yaptığı davete katılmayacak mısın gerçekten?" Dilini damağına vurdu. "Hepimiz katılacağız. Hem rahat ol, maskeli bir davet. Kimse seni tanımayacaktır."

Evin içinde aylardır bu davet konuşuluyordu. Bir an önce katılıp bu gecenin bitmesini istiyordum. Konseptli bir davet olduğu için herkesin maske takması gerekecekti. Vesna benim yerime çoktan elbise almış olmasına rağmen onu giymek dahi istemiyordum.

"Piç."

Duyduğum minik sesle kaşlarımı çattım. Angela, benim çok fazla ağız alışkanlığım olan kelimeyi mırıldanmıştı. İlk kelimeleri değildi fakat neredeyse hiç konuşmayan bir bebek için önemli bir olaydı.

Angela'yı kendime çekip dikkatini dağıtmaya çalıştım. Dayım, "O ne demek şimdi?" dedi. Sesi fazlasıyla meraklı çıkmıştı.

"*Picture* demek istedi sanırım. İşe bak, biz Makedonca konuşsun diye beklerken Angela İngilizce konuşmaya başlamış bile." Ellerimi birbirine çarptım. "Resim mi istiyorsun, ablacığım? İstemiyorsun sanırım." Angela bana yüz vermeyip, bezli olduğu için kocaman olan poposunu sallayarak gitti.

Dayım tek kaşını kaldırdı. "Burnuma hiç iyi kokular gelmiyor," dedi.

"Angela sanırım altını pisletti."

"Talia, bokun nasıl koktuğunu bilirim. Bir insanı kandırmanın da nasıl koktuğunu çok iyi biliyorum ve şu an tam olarak öyle bir koku alıyorum," dedi şüpheli bir sesle. Mutfaktan kahvesini alıp çıktı. "Neden Türkçe konuşuyorsun? Bana unuttuğunu söylemiştin. Yoksa beni mi kandırıyorsun?"

Kenarda duran tableti ona doğru kaldırıp gösterdim. "İş ilanlarına bakıyordum. Dünya çapında," derken yavaşça yutkundum. "Türkçe bir ilan gördüm ama kelimeleri tam anlayamadım. Tamamen unutmaktan korkuyordum ve korktuğum başıma geldi. Artık Türkçe bilmiyorum. Keşke unutmasaydım." Dudaklarım titredi. "Babamdan geriye hiç hatıram kalmadı."

Diğer söylediklerime aldırmayıp, "Hâlâ iş kovaladığına inanamıyorum," dedi.

"Dayı," dedim usanmış bir sesle. "Sabah sabah yine başlamasan mı?"

Peter Kalovski, yıllar geçtikçe çok başarılı bir tıp bilimcisi olmuştu. Profesör doktor olarak anılıyordu artık. Kalovski adına kurduğu biyokimya üzerine bir enstitüye sahipti. Aynı zamanda buradaki bir üniversitede, Fen Fakültesi Kimya Bölümü'nde, biyokimya ana dalında profesörlük yapan bir eğitimciydi.

Çok başarılıydı. Bu yadsınamaz bir gerçekti.

İnsanlar benim ne kadar şanslı olduğumdan, böyle bir adamın yeğeni olduğum için gurur duymam gerektiğinden bahsedip duruyordu.

Peki, ben neden kendimi şanslı hissedemiyordum? Evet, belki şimdi olmasa bile yıllar sonra dayım okul kitaplarında okutulacak bir bilim insanı olacaktı. Daha şimdiden tarihe adını yazdırmıştı. Liseye geçene kadar dayımın bu kadar önemli bir insan olduğundan bihaberdim. İnternette adını arattığımda onunla ilgili birçok bilgi kaynağı, makale ve dünya çapında haberler görünce aslında kimin yeğeni olduğumu fark etmiştim.

Beni de kendi gibi bir doktor yapmak istiyordu.

Dayım gözlerimin içine büyük bir kararlılıkla bakarken, "Tek yapman gereken bana *evet* demek," dedi. İçimde bitmek bilmeyen garip bir his vardı. Sanki ona evet dersem dünyanın sonu gelecekti. "Bu evden gitmek istediğini biliyorum. Kaç yaşında kızsın. Kendi evini tutma hayallerin var, onu da biliyorum. Peki, bunun için ne yapıyorsun?"

"İş ilanlarına bakıyorum?" Sesim sorarcasına çıkmıştı. Kendimi sığıntı gibi görmekten alıkoyamıyordum. Aslında o benim yaşayan tek akrabamdı. Daha doğrusu yaşadığını bilip görüştüğüm tek akrabamdı. Dediğine göre diğer herkes bize sırt çevirmişti.

Tıp fakültesinden mezun olmuştum. Fakülte, Makedonya'da bir yıl hazırlık, altı yıl tıp eğitimi olmak üzere toplam yedi yıldan oluşuyordu. Fakat ben bu kadar yıl dirsek çürütmeme rağmen işsizdim. Tıpkı, diğer bütün üniversite mezunları gibi. Çünkü çoğu ülkenin hükûmet sistemi değişmiş, artık hükûmet yetkilileri özel ve kamu olmak üzere bütün kadrolara el koymuştu. Neredeyse tüm dünyanın ortak sorunu olan ITO, -yani Uluslararası Terör Örgütü- birçok ülkede faaliyet gösterip devlet büyüklerine kadar sızmayı başarmıştı. Her meslek grubunda bir üyeleri vardı ve insanlar kime, neye güveneceğini şaşırmaktaydı.

Her ülke, bu terör örgütünü kendi topraklarından temizleyebilmek adına seçici davranmaya başlamıştı. İlk başta özel ve kamu kadroları boşaltılmıştı. İlk grup olarak eğitim, sağlık, askerî, güvenlik gibi hizmet sektörlerine sadece güvenlik soruşturmasından geçen devlet çalışanları yerleştirilmişti. Diğer grupların temizlenmesi ve normal hâline dönmesi yıllar sürmüştü.

Tam olarak normale döndüğümüzü söyleyemezdim. ITO sorunu devam ediyordu. Ben ve benim gibi birçok insan, herhangi bir işte çalışabilmek için yıllarca uzayabilen güvenlik soruşturması beklemekteydi. Dolayısıyla yıllardır süregelen bir işsizlik baş göstermişti. Artık herkesin, devletin

elinden geçmiş, devletin seçtiği ve sadece devletin belirlediği yerlerde çalışma hakkı bulunuyordu. Çünkü ITO'ya ait tek bir kişi bile geri dönülemez bir tahribat demekti. Hiçbir devlet yetkilisi bu hatayı yapmak istemiyordu.

Dayım dikleştiğinde ciddi bir konuşma yapmaya başlamak üzereydi. "Talia," dedi. "Canım yeğenim. Ablamın değerli emaneti." *Ablamın değerli emaneti.* Bunu her söylediğinde midem kasılıyordu. Bana ve kardeşime hep böyle hitap ediyordu. Biz ona emanettik. "Söylediklerimi umarım yanlış anlamıyorsundur. İstersen evleneceğin adamı da evime getir, iç güveysini bile kabul ederim." Ona göz devirdim. "Sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun. Sana sürekli olarak işini sorma nedenim, evden gitmen için değil."

"Dayı, biliyorum," dedim. Saatler süren konuşmasını dinlemeyi hiç istemiyordum.

Lafı daha fazla uzatmadan, "Benim şirketimde işe başla," dedi. "Senin gibi geleceği parlak bir doktorun işvereni olmayı çok isterim."

"Torpille değil de alnımın akıyla bir işe girmek istiyorum."

Sesim oldukça net ve keskindi.

Mezun olalı epey oluyordu ve her sabah gözlerimi bu evde açtığımda kendimi fazlalık gibi hissediyordum. Yirmi yedi yaşındaydım. Eğitim hayatım biraz karmaşıktı. Türkiye'de kreşe gitmiş ve ilkokul ikinci sınıfa kadar okumuştum. Makedonya'ya yerleştiğimde okul denkliğimi anlayabilmek adına sınava girmiş, sınav sonucuna göre üçüncü sınıftan başlamıştım. Bazı liselerde eğitim dört yıl olsa da benim gittiğim okulun eğitimi üç yıllıktı. Üniversite ise yedi yıl sürdü derken, bu kadar yıl okuyup hak ettiğim pozisyonu istemem kadar doğal bir şey yoktu.

"Torpil yapmayacağım, şirkette açık bir pozisyonumuz var. Hem bu pozisyonda işe başlarsan biyokimya alanında uzmanlaşmaya başlayabilirsin. Süreç diğer çalışanlar için nasıl ilerliyorsa senin için de öyle olacak, Talia. Ben asla karışmayacağım. Soyadlarımız farklı. Eğer sen akraba olduğumuzu söylemezsen ben ağzımı bile açmayacağım."

"Ben yalnızca doktor olmak istiyorum."

Bana böcekmişim gibi baktı. Kalovskilerin olmazsa olmazı, insanlara üstten bakmak olmalıydı. Ya da bu huy sadece dayıma özeldi.

"Atanmak için yıllar boyunca devlette sıra beklemeye razısın yani."

"Bekliyorum zaten. Hem sicilim temiz," dedim büyük bir rahatlıkla. Evet, belki uzun sürecekti ama soruşturma süreci boyunca eğer bir işte ça-

lışmazsan kadrolu işine başladığın zaman devlet açıkta kalan günlerinin parasını işsizlik maaşı adı altında ödüyordu.

"Sicilinin temiz olması için çok uğraştım çünkü," dedi. "Anne ve baban ne kadar ITO üyesi olmakla suçlansa da o iğrenç karalamalara rağmen sizin bundan etkilenmemeniz için canımı dişime taktım."

Bahsettiği şeyi bilerek, "Bunun için sana minnettarım, dayı," dedim. ITO üyeleri ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alıyordu ve aileleri de bağlı olduğu ülkenin vatandaşlığından çıkartılıp sınır dışı ediliyordu. Hayatları resmen bitiyordu.

"Sıranın bana çabuk geleceğini düşünüyorum. Benim işim şirketlerde değil, hastanede."

"Masa başı bir iş değil ki bu, koskoca sağlık şirketi. Üstelik içinde küçük bir hastanemiz bile bulunuyor."

Dayım beni elimden tutup, şirkete götürmemek için zor dururken oturduğum yerden yavaşça kalktım. Bu konuşma bitecek gibi değildi. Angela da biraz ortalıkta gezip sonrasında babasının kucağına çıkmıştı. Uyuyacak gibi görünüyordu. Bakışlarımı ondan kaçırıp, "Arka tarafa geçiyorum," dedim. "Angela'ya bakmam gerekirse seslenirsin, dayı."

Gerilen ve kasılan bedenimi çiçeklerin başına geçerek normale döndürmeye çalışmak oldukça zor olmuştu. İnsanların bana zorla bir şey yaptırmaya çalışması panik olmama neden oluyordu. Belki de dayım bu kadar çok üstüme gelmese kendi isteğimle onun yanında çalışmaya başlamış olabilirdim.

Evin arka tarafında kurduğumuz küçük bir sera vardı. Burayı büyütmüş, kendime çiçek yetiştirdiğim bir dükkân açmıştım. Çok fazla boş vaktim olduğu için birkaç çeşit bitki yetiştiriciliği yapıyordum. Geniş ağacın altına geçtim. Bir hayli eskimiş olan defterimi gün yüzüne çıkardım. Bahçe koltuğunun altında saklıyordum onu.

Defterin üstü tozlandığı için yavaşça üfledim ve elimle üstündeki tozları temizledim. Kapağında, *İsimsiz Asker'e* yazıyordu.

Birkaç yıl önce intörndüm. Sınır Tanımayan Doktorlar programına katılarak stajımı bu program altında yapmıştım. Normalde Sınır Tanımayan Doktorlar'ın staj programı yoktu ve eğitim gördüğüm sene pilot deneme olarak açılmıştı. Bu fırsatı değerlendirerek programa katılmak için âdeta can atmıştım.

Sınır Tanımayan Doktorlar, genellikle savaş bölgeleri, doğal afetlerin yaşandığı yerler, mülteci kampları ve insani yardım gerektiren bölgelerde görev alırdı. Bu bölgelerde, sağlık hizmetlerine erişim zor veya imkânsız olduğu için Sınır Tanımayan Doktorlar temel sağlık hizmetleri sunar, acil müdahaleler yapar ve toplumların sağlık koşullarını iyileştirmeye çalışırlardı. Mesleğime başlamadan önce buradan çok şey öğreneceğime emindim ve öyle de olmuştu.

Sadece mesleği öğrenmemiştim. Aşkı da öğrenmiştim, sevdayı da.

İntörn olarak çalıştığım hastaneye yaralı ve isimsiz bir asker gelmişti. İsimsiz Asker'im işte o zaman hayatıma girmişti. Ve bir daha ne aklımdan ne de kalbimden çıkmıştı. O zaman beri onu hiç unutamamıştım.

Bir sabah, rutin kontrol için odasına girdiğimde onu göremedim. Odası bomboştu, sanki buraya hiç gelmemiş gibiydi. Ona dair hiçbir şey yoktu.

Yalnızca ilk geldiği günden elimde kalan kırık bir künyesi vardı bende. O iyileşecek, ben kırık künyesini onaracak ve onu sağlıkla taburcu edecektim.

Öldüğünü kabullenmek istemiyordum. Onun hâlâ orada olabileceğini, belki de bir şekilde kaybolduğunu ya da başka bir hastaneye nakledildiğini ummuştum. Ancak gerçek acımasızdı. Bana öldüğünü söylemişlerdi. Bu haberle yüreğim sanki paramparça oldu. Her anıda onunla birlikte yaşayan bir parçamı kaybetmiştim.

Her gece, uyumadan önce onunla geçirdiğim günleri düşünüyor, belki bir mucize olur da geri döner diye dua ediyordum. Ancak her sabah, o boş oda ve kırık künye beni gerçekle karşı karşıya getiriyordu. Onu kaybetmek, bir yara gibi içimde kanıyordu ve hiçbir zaman da iyileşmeyecek gibi görünüyordu. O yara her gün daha da derinleşiyor, daha da acı verici bir hâle geliyordu. Ancak yine de onun geri döneceği günü umutsuzca beklemeye devam ediyordum. Çünkü İsimsiz Asker, hayatıma girdiği günden beri kalbime en derin izi bırakan kişiydi.

Elimdeki defterde ona yazdığım şeyler vardı. Her bir satır, içimdeki karmaşık duyguların bir yansımasıydı. Ona duyduğum özlemi, umudu ve acıyı deftere dökmek, bir nevi terapi gibiydi. Belki de onun yokluğunda kaybolmamak için ona olan hislerimi kâğıda dökmek istemiştim.

Gözlerimi kapattığımda, geçmişte birlikte yaşadığımız günleri zihnimde canlandırdım. Onun içten bakışları, sessizliği, elime dokunmaya çalışması, çatık olan kaşları, huysuz biri olması... Her şey o kadar gerçekti ki onu gerçekten kaybettiğime inanmak istemiyordum. Belki de bu yüzden, her gece

dua ederken içim umutla doluyordu. Kendimi, belki bir mucize gerçekleşir de geri döner diye düşünmekten alamıyordum.

Belki de ölmüş bir adamı bekliyordum.

Son yıllarda *marteniçka* bilekliğimi takarken her seferinde aynı dileği diledim yürekten. Ellerim titreyerek, gözlerimi sıkıca kapatarak iç geçirdim. "Allah'ım," dedim soluksuzca. "Ne olur, o adamı karşıma çıkar."

Marteniçka bilekliğinin her bir ipi, dileklerimin yüksek sesle yankılandığı bir anıya dönüştü. Kalbimdeki umut yeniden alevlendi. O adamın karşıma çıkması, yıllardır beklediğim bir mucizeydi. Her seferinde bunu dilemek, umudumun tek kurtuluşu gibi hissettim.

Defterin kenarındaki kalemi çıkardım ve boş bir sayfa açtım.

Herkes öldüğünü söylüyor, İsimsiz Asker. Ben yaşadığına eminim. Sadece gelemeyecek kadar uzaktasın şimdi. Ama biliyorum, bir gün geri geleceksin.

Yazmayı bitirdikten sonra defteri kimse görmeden sakladığım yere koyarak ortadan kaldırdım. Çiçeklere göz attıktan sonra içeriye geçtim. Etraf sessizdi.

Dayım ve Angela ortalıkta gözükmüyordu. Odama doğru gitmek üzereyken duyduğum sesle birlikte adımlarımı yavaşlattım.

"Açtığın *davayı* kaybettin, Peter," diyen kişiyi anımsamıştım. Dayımın avukatıydı. Aile dostumuz sayılırdı. Söylediği kelimelere dikkat kesilirken kaşlarım çatıldı. Ne davasıydı ki bu? "Ablan Türkiye kayıtlarına göre gaiplik statüsünde kalmaya devam edecek."

Ablası...

Annem...

Annem Maria'dan bahsediyorlardı.

Sesini kısık tutmaya çalışarak, "Kahretsin!" dedi. "Ona nasıl şehitlik mertebesi verilmez? Yıllardır bu anı bekliyorum. Şehit olması için gereken her şeyi karşılıyor."

Annem neden şehit olmalıydı ki? Dayımın dediğine göre ITO üyesi olmaktan ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası bulunuyordu. Aynı şekilde babamın da. İkisi de vatana ihanet etmekten hapis cezası almış, oradaki mahkûmlar tarafından öldürülmüştü. Dayım da bu yüzden bizi yanına almıştı.

Temelli Makedonya'ya taşındığımızda, bizden sonra annemle babam da yanımıza gelecek sanmıştım. Dayım biz büyüdükçe annemizle babamızın öldüğünü, hiçbir şekilde yanımıza gelemeyeceklerini anlatmıştı. Fakat Türkiye kayıtlarına göre ikisi de ölü olarak gözükmüyordu. Dayım sisteme kayıp, yani gaip olarak geçtiğini, böyle bir hata yapıldığını söylemişti.

Atama için yapılan güvenlik soruşturmam da tam olarak bu yüzden uzun sürüyordu. Yıllardır kayıp olarak görünmeleri pek normal bir durum değildi. Dayım, geleceğimizi düşünerek annemle babamın ITO üyesi olduğuna dair bütün kanıtları ortadan kaldırdığını, bu durumdan bizim hiç lekelenmeyeceğimizi söylemişti. Öyle de olmuştu. Bu durum eğitim hayatımda ve sosyal hayatımda hiç karşıma çıkmamıştı.

Ne annem ne de babam ITO üyesiydi. Bu tamamen bir iftiraydı. Bu korkunç iftira bizi ayırmış, bir ailenin sonunu getirmişti.

"Örgüt tarafından öldürüldüğüne dair bir kanıt yok, Peter."

Örgüt tarafından mı? Siktir! Kesinlikle bir şeyler dönüyordu. Dayım, hapishanedeki mahkûmlar tarafından öldürüldüklerini söylemişti.

Dayım öfkeyle, "Ölüm anının videosu var!" dedi. Dilinden dökülen kelimeler sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibiydi. "Bunu kanıt olarak sunduk zaten!"

Bedenim buz kesti. Başıma korkunç bir ağrı saplandı. Bir çığ üstüme devrildiğinde, olduğum yerde hareketsiz kaldım. Annemin ölürken çekilen bir videosu mu vardı? Neden?

Avukat kısık bir sesle, "Dava sonucunu mailine gönderdim," dedi. O maile bakmam gerekiyordu. "Orada her şeyi açık ve net bir şekilde yazmışlar."

"Hemen itiraz edeceğiz," derken sesi kararlıydı. Neyin peşinde olduğunu deli gibi merak etmiştim. Evin içinde ne annem hakkında ne de babam hakkında çok konuşulurdu. Kardeşim küçüktü, o üzülmesin diye dayım beni hep sustururdu. "O şehitlik öyle ya da böyle verilecek! Bu işin peşini bırakmayacağız!"

Üzerini örttüğümüz her şeyin altında kalırız, demiş Alice Miller. Eksik olduğumuzu ararız, hem de eksik bırakandan ya da ona benzeyenden. Noksanımızı, bizi noksan bırakandan dileniriz bir ömür boyu.

Eksikliğim bir vatandı. Arayıp da bulamadığım, gitmek isteyip de varamadığım, dilediğim ama gerçekleşmeyen bir ülkenin yokluğu, yüreğimde bir sızıdan ibaretti. Bir ülkeden bir ülkeye göçerken sırtıma yük gibi binen şeyler yalandan ibaret olabilirdi. Bunca yıl bir hiç uğruna, doğup büyüdüğüm ülkeden koparılmış olabilirdim.

Birkaç gündür öğrendiğim bilgilerin etkisindeydim. Bu sabah da gözlerimi yorgunlukla araladım. Uyandım demek doğru olmazdı, sabaha kadar yatakta dönüp durmuştum çünkü. Birkaç gündür durgun bir hâldeydim. Derin düşüncelere dalmıştım. Dayım bütün akşam ne olduğunu sorup durmuştu. Karısı Vesna ise durumu toparlamak adına her seferinde geçiştirmişti. İlgisine diyecek lafım yoktu. Her zaman ilgili bir adam olmuştu. Onu annemle babamdan daha çok görmüştüm. Bazen bu duruma üzülmüyor değildim.

Aileme ne olduğu konusunda dayım her zaman net olmuştu. "Öldürüldüler. Canice öldürüldüler ve size de bir şey olmaması için ikinizi Türkiye'den kaçırdım," demişti. "Orayı unutun, orası sizin de mezarınız olur. Burada güvendesiniz. Artık dünya değişti ve size bu ülkede hiçbir şey yapamazlar. Ben sizi hep koruyacağım."

Dayımın bizi, kimden ve neden korumaya çalıştığını çoğu zaman anlayamamıştım. Bizi korkutarak büyütmüştü ve hayatımın hiçbir döneminde kendimi güvende hissetmemiştim.

Dayım bu işin peşini nasıl bırakmıyorsa aynı şekilde ben de bırakmayacaktım. Bir şeyler dönüyordu. Dün bir türlü fırsat bulup da maillerine bakamamıştım. Bugün ya da yarın, çok geç olmadan o mailde ne yazdığını okuyacaktım.

Yataktan kalkıp günlük kıyafetlerimden seçtiğim parçalara baktım. Üstüm için sarı bluz, altıma ise bol paça kot pantolon seçmiştim. Uyuşuk hareketlerim yüzünden giyinmem biraz uzun sürmüştü. Aynanın karşısına geçip uykusuzluktan moraran göz altlarımı kapattım ve ten makyajımı yaptım. El örgüsü bandanamı da saçlarımın üzerine geçirmiştim. Bandana takma alışkanlığım annemden geliyordu. Doktor olduğu için günün çoğu zamanında medikal bandanalardan takardı.

Tamamen hazır olduğumda odamdan çıktım. Her sabah olduğu gibi ilk işim kardeşimin odasının yolunu tutmak oldu.

Alisa, Alaz soyadını taşıyan, aynı kandan olan tek varlığımdı. Küçük kız kardeşimdi. Tabii Alisa her ne kadar bunu dememden nefret etse de benim gözümde küçük bir bebekten farkı yoktu.

Dayım, bizi küçükken Türkiye'den alıp Makedonya'ya yerleştirmiş ve onunla yaşamamızı sağlamıştı. Alisa o zamanlar daha bebekti. Benim az çok aklım eriyordu fakat Alisa annemle babamı hiç tanıma fırsatı bulamamıştı.

Tek şanssızlığı da bu değildi. Kendisi özel bir bireydi. Ne konuşabiliyor ne de işitebiliyordu. Peter Kalovski sanki bizim kahramanımız olmaya ant içmiş gibi küçük kardeşimin tedavisini bebekliğinden itibaren üstlenmişti. Onu en iyi doktorlara götürmüş, ameliyatlar olmasını sağlamıştı. Başarılı bir sonuç alınmasa da en azından dayım bunun için çok çabalamıştı.

Alisa'nın odasının kapısını yavaşça araladım. Kapıyı açmamla birlikte tavşanı dışarıya doğru kaçtı. Onu iyice uzaklaşmadan yakalayıp kucağıma aldım. Bu eve ilk geldiğinde sinek kadar olan hayvan, şimdi kucağıma sığmıyordu. Saçlarımla onun gözleri aynı renkti. Alisa'nın onu hiç istemeyeceğini sanırken tavşanı en çok o benimsemişti. Onun odasında kalıyordu.

İçeriye girdiğimde onu koltuğuna oturmuş bir hâlde buldum. Kucağımdaki tavşanı okşamaya devam ettim. Alisa, annemin ikizi gibiydi. Tavır ve huy olarak babama çekse de tıpatıp anneme benziyordu. Alisa çocukluğunu hiçbir zaman diğer çocuklar gibi yaşayamamıştı. Bunun en büyük nedenlerinden bir tanesi annesiyle babasının hiç yanında olmaması, hep bir eksiklik hissetmesiydi. Diğer neden ise çocukluğunu hep hastane köşelerinde ya da dil terapi eğitimlerinde geçirmesinden kaynaklanıyordu.

Her sabah yapması gerekenlerden biri, dil tembelliğini gidermek adına konuşmaya çalışmasıydı. Bir süre onu izlerken derin düşüncelere dalmıştım. Alisa hızlıca bana doğru döndüğünde geldiğimi dakikalar sonra fark etmişti.

Birden susup geriye doğru çekildi. Normal bir insana göre çok fazla içine kapanıktı. Tavşan benim kucağımdan zıplayıp ona doğru ilerledi. Kucağımın boşalmasıyla, "Neden sustun?" diye sormak için elimi kaldırdım. Onunla işaret diliyle anlaşıyorduk. Çoğu zaman dudak okuyarak da anlaştığımız oluyordu.

Cevap vermedi. Yanına ilerleyip arkadan yüzünü avuçladım ve yanağından öptüm. Bir varlığın ablası olmak, paha biçilemez bir duyguydu. Ona tekrar aynı soruyu sorduğumda, bir yandan da masanın üzerindeki küçük aynasından yüzüne bakıyordum. Elini kaldırdı ve isteksiz bir şekilde kelimeleri parmaklarından döktü.

"Biri yanımda olunca konuşamıyorum."

Kendini herkesten soyutluyordu. İlkokulu ve ortaokulu dayımla benim zorlamalarımla tamamlamış; liseyi ise yakın zamanda evden eğitim alarak

okumayı tercih etmişti. Henüz lise öğrencisiydi. Aramızda on bir yaş vardı. Şu an on altı yaşındaydı.

"Ben senin ablanım."

Sesim çıksa ne kadar çaresiz olduğumu hissedebilirdi lakin onun karşısında ben de tamamen sessizdim.

İnce parmaklarıyla, "Tek başıma daha rahat oluyorum," dedi. Bakışlarını benden kaçırdı.

Ona dokunup, bana bakmasını sağlarken, "Birlikte yapalım mı?" diye sordum. Hiçbir tepki vermedi. Vermiyordu. Uzun kızıl saçları, solgun beyaz teni ve ince zarif bedeniyle ölü gelinden hâlliceydi. "Hadi, ablacığım," dedim. Bakışlarımda yoğun bir ısrar vardı.

"İstemiyorum."

Kısa kesip oturduğu koltuktan kalktı ve yatağına doğru ilerledi.

Hızlı adımlarla yatağına o oturmadan ben oturdum ve bana bakmasını sağladım. "Neyin var?" diye sordum. "Günlerdir çok mutsuzsun. Benim adıma, eğitimcine hasta olduğunu bildirip online derslere katılamayacağını belirten bir yazı göndermişsin. Bana sınav için izin alacağını söylemiştin. Ben de bu yüzden adımı kullanman için sana izin vermiştim."

"Bir şeyim yok."

"O zaman hazırlan. Dayımın aylardır dilinden düşürmediği şu davet için kıyafet bakmaya gidelim. Vesna'nın aldığı elbise içime sinmiyor, başka bir şey bakmak istiyorum. Bana eşlik etmek ister misin?"

Bana bakmadığı için ona tekrar dokundum fakat Alisa cin çarpmış gibi geri çekildi. "Aliş," dedim beni duymamasına rağmen. Ona Aliş derdim, benim küçük Aliş'imdi o.

Alisa gözlerini kapatıp benden tamamen uzaklaştı. Tavşan, kucağına geçmesine rağmen hiç tepki vermedi. Konuşmak istemediği zaman bunu yapardı ve bu durumda yapacak hiçbir şeyim olmazdı. Ona tekrar dokunduğumda gözlerini açmak zorunda kaldı. Vakit kaybetmeden, "Gözlerini kapatıp benden kaçamazsın!" dedim.

Beni geriye doğru itti ve hızla ellerini kaldırıp, "Yeter!" dedi. Gözlerinde yoğun bir öfke vardı. "Yeter artık!"

Dudaklarım titremeye başladığında yutkunamadım bile.

"Ne oldu şimdi?"

Ne oldu da bana bu kadar nefretle bakıyorsun, Aliş?

"Ne mi oldu?" dedi Alisa. Yoğun öfkesi gözlerinin kırmızılaşmasına neden oldu. Parmakları zangır zangır titriyordu. Onu bu kadar öfkelendirdiğimin farkında değildim. "Annem ya da babam değilsin. Öyleymişsin gibi davranmaya bir son ver artık. Üstelik bana çocuk muamelesi yapıyorsun. Çocuk değilim ben! Büyüdüm!"

Kaşlarımı çattım. Dediklerini anladıkça başıma ağrılar giriyordu.

"Sen benim kardeşimsin, canımdan bir parçasın. Elbette seni düşüneceğim ve üstüne düşeceğim. Keşke benim de bir ablam olsaydı. Çoğu şeyi tek başıma düşünmek zorunda kalmazdım!"

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Evin küçüğü olarak sürekli gözlerin üstünde olmasına katlanmıyorsun," dedi Alisa.

Ona anlamayan gözlerle bakarken, "Bu seni neden rahatsız ediyor, anlamıyorum," dedim.

"Aşırıya kaçtığının farkında değilsin. İzinsiz odama giriyorsun, her şeye burnunu sokuyorsun, dayımla bir olup benim adıma kararlar veriyorsun ve çoğu zaman beni sinir ediyorsun."

"Dayımla bir olup derken? Her şeyi senin için yapıyoruz, Alisa!" Sinir katsayım giderek artıyordu. "Dayımın senin için ne kadar uğraştığını görmüyor musun? Kendi çocuğuna yapmadığı babalığı bize yaptı!"

"Uğraşmasın! Yapmasın!" dedi Alisa. Dayımın üstümüzde emeği çoktu. Hem annelik hem de babalık yapmıştı. "Ben ondan böyle bir şey istemedim. Senden de istemedim. Kendi odamda bile rahat değilim artık! İzinsiz girmekten vazgeç!"

Sinirle odanın kapısını işaret etti.

Onu kıracak, ona eksik olduğunu düşündürecek hiçbir şey demek istemiyordum. Bu yüzden kelimeleri özenle seçmeye çalıştım.

"Kapıya tıklatamam ve sana seslensem de beni duyamazsın ki. Odana mecburen izinsiz giriyorum, Alisa."

Tekrar kapıyı işaret etti. "Odamdan çık!" dedi. Bağırabilse kulak zarımı yırtacak bir ses yüksekliğine sahip olurdu. O bağırmasa bile ben bağırdığını hissetmiştim.

İlerlemeye başladığımda belki söylediklerine pişman olur diye bakışlarımı onun yüzünden ayırmıyordum ama o, beni bu odaya girdiğim için pişman edecek son cümlelerini ellerinden akıttı:

"Mümkünse hayatımdan da çık!"

Hayatımdan da çık...

Bunu söylediğine hiç pişman olmamasını diledim.

Alisa'yla yaşadığım anlamsız kavgadan sonra evden nasıl çıktığımı bilmiyordum. Alisa benim aksime genel olarak soğuk bir karakterdi. Ben ise bir çiçeği koklayarak bile hayattan zevk alabilecek bir insandım. Rengârenk giyinen, sürekli olarak neşe saçan, ağzı hiç kapanmayan bir yanım vardı. Bu güçlü olmak sayılır mıydı? Sayılsın isterdim çünkü en çok da kardeşime örnek olmam gerekiyordu.

Kendi çiçek dükkânımda vakit geçirmeyi seviyordum. Özellikle fakülteden mezun olduktan sonra büyük bir boşluğa düştüğüm için kendimi oyalamak adına yeni hobiler edinmiştim. Şimdi ise üzerinde çalıştığım bir deney için çiçekleri il dışında yer alan enstitüye teslim etmem gerekiyordu. Gözlemleme sürem bittiği için benim tarafımdan yapılacak bir işlem kalmamıştı.

Evde Türkçe şarkılar dinlemem hoş karşılanmadığı için genelde arabada dinliyordum. Dayım, Türkçe şarkılar dinlediğimde ona annemi hatırlattığından ve bu duruma çok üzüldüğünden bahsedip durduğu için zamanla onun yanında dinlemekten vazgeçmiştim.

Şarkı listemde Mustafa Sandal'dan "Aşka Yürek Gerek" şarkısı açıktı. Bu şarkının Balkan versiyonu da mevcuttu. Hatta birçok Türkçe şarkının Balkan versiyonu vardı. Evdeyken onları, arabadayken Türk sanatçıların seslendirdiklerini dinlerdim.

Sokaklar yine emniyet ekipleriyle doluydu. Mahalle aralarında bile askerlerin, polislerin ya da özel timlerin olmasına hiç şaşırmıyordum. Bu alıştığımız bir şeydi. Eğer olmadıkları bir gün olursa işte o zaman şaşırıyorduk. İnsanlar ITO'dan korkuyordu ve kendilerini emniyet güçlerine teslim etmeyi tercih etmişti. Yönetim, tamamen askerî güçte değildi.

Arabamı durdurmam için işaret eden polis, şimdi de camı açmamı işaret etti. Dinlediğim Türkçe şarkının sesini kıstım. Frene basıp tamamen durdum ve büyük bir sakinlikle camı indirdim. Polis kafasını uzatıp, "İyi günler," dedi. "Kontrolleri gerçekleştirebilmek için ehliyet ve ruhsat rica edebilir miyim?"

Hazırda duran belgelerimi ona doğru uzattım.

"Buyurun."

"İl değiştirme nedeniniz nedir?" diye sordu. İl değiştirirken il giriş çıkışlarında emniyete bilgi vermemiz gerekiyordu. Anayasaya işlenmiş bir kanundu bu.

"Çiçek teslimatım vardı. Onları bırakmam gerekiyor."

Bakışlarını arka koltuğa çevirdi. İstediği manzarayı bulamadığı için çenesiyle arkayı işaret edip, "Bagajı açın," dedi. Yanına bir başka polisi daha çağırmıştı. Bagaj için tuşa bastım ve beklemeye koyuldum. Çok geçmeden polis memuru, "Arabadan ayrılın," dedi.

Sakince arabadan inip kollarımı göğsümde birleştirdim. Diğer polis, "Saksılarda ne var?" diye sordu.

"Anlamadım. Nasıl yani?" dedim. Saksılarda ne olduğu gayet açıktı. Bitkiler vardı. Fakat polisler öyle olmadığını iddia eden bir tavırla bana bakıyorlardı.

"Saksıların içinde ne var?" diyerek sorusunu yineledi. Elindeki ince çubukla çiçeğin yapraklarına dokundu. "Neden farklı bu bitkiler?"

Bitkilerin üstünde bir sıvı mevcuttu. "Geliştirilmek üzere olan bir projede kullanıldı bu çiçekler. Onlar birer *autoluminescent plants*," diyerek nahif bir tonda anlatmaya başladım. "Kendiliğinden parlayan bitkiler. Çiçek yapraklarına ışıtan enzim kullanılarak enjeksiyon yapıldı. Kısaca özetlemem gerekirse nanobiyonik ışıldama sağlanacak. Bu yüzden alışık olduğumuz çiçek formunda değiller."

Bana boş gözlerle baktılar.

"Yani?"

"Siz hiç ateş böceği gördünüz mü?"

Birbirlerine baktıktan kısa bir süre sonra bir diğeri bana döndü. Oldukça sertti. "Bu bir şifre mi?" diye sorarken bana doğru bir adım attı. Geri adım atmadım. Tam aksine, gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Ateş böceği," dedim hülyalı bir ses tonuyla. "Çiçekler tıpkı ateş böcekleri gibi kendi kendine parlayabilirler. Düşünsenize; balkonumuzun, evimizin, sokağımızın bir köşesinde duran ağaçlar ve çiçekler hiçbir enerji kaynağı olmadan bir ışık gibi parlayabilecek. Tek yapılması gereken yapraklarına nanoparçacıklar enjekte etmek."

Diğeri, omzunda takılı olan telsize doğru, "Arabayı kenara çekin ve yolun açılmasını sağlayın," dedi. Kalbimin hızlanışı damarlarıma giden kanın akışını da artırırken yavaşça yutkundum. Bana ait olan evrakların üstüne kırmızı bir damga vurdu.

"Şüpheli."

Siktir.

"Ne?" diye çığırdım. Fakat istemsizce dudaklarımdan Türkçe kelime dökülmüştü. "Affedersiniz, ne?" derken konuşmayı yeni öğreniyormuş gibi davranıyordum.

Elindeki kelepçeyi gördüğümde üstüme manto niyetine aldığım sakinliğim beni terk etti.

"Bitkileri imha edin ve hanımefendiyi sorgu için il emniyet ekiplerine teslim edin!"

Çiçeklerin yere atıldığını gördüm ve polislerin kalın postallarıyla hiç vakit kaybetmeden üstüne basmalarına şahit oldum. Her şey saniyeler içinde gerçekleşirken, "Hayır, hayır!" diyerek Rumence karşı çıkmaya çalıştım. Panik yaptığım zaman bildiğim bütün diller birbirine giriyordu. "Bakın, onlar çok önemli bir projenin bitkileriydi!"

Beni tutmaya çalışan polis, "Susma hakkınız bulunuyor," dedi. "Zorluk çıkarmayınız ve emniyet ekibinin işini yapmasına yardımcı olunuz. Sadece güvenlik amacıyla sorguya götürülüyorsunuz."

Polis kelepçeyi takmaya çalışırken ben bitkileri kurtarmanın peşine düşmüştüm.

"Lütfen, saksıları yok etmeyin!"

Fakat çiçekleri yok etmeleri gerekiyordu. Çünkü her kırdıkları saksının içinden bir madde çıkıyordu ve bu maddenin ne olduğunu biliyordum. Ticareti ve üretimi yasaklanan bir maddeydi. Saksıların içinde ne işi vardı?

Direnmeye bir son verip beni kelepçelemelerine ve polis aracına bindirmelerine izin verdim. Bakışlarım onların henüz fark etmediği maddede takılı kalmıştı.

Üzerini örttüğümüz her şeyin altında kalırız, diye boşuna dememiş işte Alice Miller. Ben farkında olmadan neyin üzerini toprakla örtmüştüm de şimdi altında kalacaktım?

17.
KİBRİT

"Herkes öldüğünü söylüyor. Ben yaşadığına eminim.
Sadece gelemeyecek kadar uzaktasın şimdi. Ama
biliyorum, bir gün geri geleceksin, İsimsiz Asker."

Bir kibrit yak...

Talia Alaz

Genelde izlediğim dizi ve filmlerde sorgu odaları karanlık olurdu. Başında sert, oldukça yakışıklı bir sivil polis bekler, sana üstten üstten bakışlar atardı. Arada eli kot pantolonuna taktığı silaha gider ve giymiş olduğu dar tişörtle kasları sana âdeta *hey, bana dokun*, derdi.

Başının üstünde sallanan tek bir lamba, yaydığı sarı ışığıyla gözlerini yorar, etrafında uçuşan şeylerin seslerini dinlerdin.

Şu an hiç de böyle bir ortamda değildim.

Oda gayet aydınlıktı. İçeriye mavi renk hâkimdi. Üniformasıyla karşımda duran bir polis, belirgin göbeğini masaya yaslamıştı. Elindeki evrakları sallayıp duruyordu. Hiç çekici bir ambiyans değildi. Bu kaçıncı polisin yanıma gelişiydi, bilmiyordum. Sürekli birileri içeriye giriyor, sorular soruyor ve gidiyordu. Tek bildiğim saatlerdir burada olduğum ve kardeşimi deli gibi merak ettiğimdi.

"Konuşmayı düşünüyor musun artık?"

Ben konuşmayı düşünüyordum lakin onlar beni dinlemeyi düşünmüyordu. "Konuşmayı saatler önce bıraktım," dedim bıkkınlıkla. "Çünkü söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsunuz."

Oturduğu yerden kalkıp masanın üstünden bana doğru eğildi. "Bir örgütün ürettiği yabancı maddeyle yakalandın ve sana inanmamızı mı istiyorsun? Saatlerdir burada olmanın sebebi de sensin. Sana bir teklif sunduk ve sen kabul etmedin!"

Aynı şekilde ona doğru yaklaşıp, "Sizin istediğiniz suçu kabul etmem," dedim. "Bunu yapmayacağım."

"Avukat bile kabul etmiyorsun. Peki, ne yapmayı planlıyorsun? Bu da yeni bir taktik mi?" diye sorduğunda ifademi dikkatle incelemeye koyuldu.

"Çünkü kendimi savunabilecek güçteyim. Herhangi bir suç işlemediğimi biliyorum ve yasalara aykırı davranmıyorum. Bu yüzden bir avukata ihtiyacım yok," dedim rahatlıkla. "Olduğunda mutlaka bildiririm."

Odanın içinde yürüyüp pencereye ilerledi. Etrafa kısa bir bakış atıp panjurları indirdi. "Yasa gereği seni şu an kampa gönderebilirim. Orada sana günlerce işkence yapılabilir ve bir şekilde konuşmanı sağlayabilirler."

"İyi polis, kötü polis mi oynayacağız?"

Sert bir ifadeyle, "Cümlemi kesme," dedi. "Fakat ben bu yoldan gitmeyeceğim, Bayan Alaz. Eğer sorduklarıma net cevaplar alırsam denetimle bırakılmanı sağlayabilirim."

Damarlarımın arasında kan fokurdamaya başladı. Yükselen sinir bütün bedenimi ele geçirdiğinde gözlerimin beyazının kan bürüdüğüne emindim. "Bunun için teşekkür etmemi mi bekliyorsunuz?" diye sorarken sesim de sinirimden nasibini almıştı.

"Nasıl uygun görürsen," derken dişlerini gösterecek kadar gülümsedi.

Şayet denetimle serbest bırakılırsam il değişikliği yaptığımda bile sıkıntı çıkabilirdi. Artık her kontrolde durdurulurdum ve diğer insanlara nazaran daha çok sorguya çekilirdim. "Neden dümdüz bırakılmıyorum da denetimle bırakılıyorum?" diye sordum. Sicilime işlenen her şey, güvenlik soruşturmamı uzatacaktı. "Bunun sicilime işleyeceğinin farkında mısınız acaba? Bundan dolayı yurt dışı yasağı bile konulabilir."

Gözlerini avcı edasıyla kıstı.

"Ülkeden kaçmak gibi planlarınız mı var?"

"Ben suçsuzum!" diye bağırdım. Tıpkı bütün suçluların yaptığı gibi.

"Arabandaki bitkilerin içinden şeker mi çıktı yoksa şaka mı?" dedi en az benim kadar yoğun bir öfkeyle. "Sen bunları çocuk oyuncağı mı sanıyorsun, Talia? ITO'nun üretmiş olduğu bir maddeyle yakalandın! Seni şu an öldürsem beni tebrik edecek birçok amirim var!"

ITO'nun kimliği belli olan üyeleri kırmızı bültenle aranıyordu. Birçok arama kodları vardı ve bu kodlara göre eğer vatandaşlar teröristleri yakalama konusunda devlete yardım ederse ödüllendirme mevcuttu. Bitkilerin içinde yasaklı madde bulunduran ben için bile belirli bir ödül sistemi mutlaka mevcuttu. Çoğu ülkenin bu örgüte ve üyelerine karşı hiçbir acıması bulunmuyordu.

Sakinleşmeye başladığımda derin bir nefes aldım. Bundan sonra ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat etmeliydim. "Örgütle hiçbir bağlantım yok," dedim yalın bir dille. "Olamaz. Yalnızca bitkilerle ilgili küçük bir deney yapıyorum. Bakın, bu işte tek başıma değilim..."

Konuşmama izin vermeyip, lafımı keserek, "Bla, bla, bla," dedi. "Sen değil, bir başkası koydu, öyle değil mi?"

Bana fon sağlayan, projeyi destekleyen, bitkileri denek olarak kullanan Kalovski Enstitüsü'nden başka bir şirket değildi.

"Hayır, bir projenin bitkileri olduğunu kanıtlayabileceğimi söyleyecektim. Projeyi Kalovski Enstitüsü tarafından sağlanan bir fonla gerçekleştiriyorum ve yaptığım her bir işlem kayıt altına alınıyor. Yani her şeyin bir deneyden ibaret olduğunu söyleyebilirim."

Ya da bir taşıyıcı olduğumu kabul edip itiraf etmem gerekiyordu. Bir taşıyıcıydım. Kim tarafından ve ne zamandan beri bir kukla misali oynatılıyordum? Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Beni bu denli kullanmalarına nasıl izin vermiştim?

Bütün soruların cevabı dayım Peter Kalovski'ye çıkıyordu.

"On iki yaşından beri Makedonya'da yaşıyorsun, birçok Balkan ülkesine girişin gözüküyor. Baban bir Türk, annen ise doğma büyüme buralı. Kayıtlara göre bir kız kardeşin var. Tıp fakültesi mezunusun, mezun olalı bir hayli zaman geçmiş ama şu anda işsiz gözüküyorsun. Bunca yılı boşuna mı okudun yoksa terörist olma gibi planların mı vardı?"

Terörist.

Bana her şey denmişti. Benekli, çilli, dişlek, Balkan kızı, Türk piçi, kızıl sürtük... Olduğum yere ve insana göre bir lakabım mevcuttu. Hepsi hakaret niteliğindeydi fakat daha önce hiç terörist olarak anılmamıştım. Babam ve annem bana söylenen bu kelimeyi duysa kemikleri sızlardı.

Umarım diğer dünyadan beni izlemiyorlardır ve onların dünyaya getirdiği kızlarının ne hâlde olduğundan bihaberlerdir. Bacaklarım titremeye başladığında avuçlarımı sıktım. Kendimden utanıyordum.

"Güvenlik soruşturması bekliyorum," diye mırıldanırken boğazım çöl gibi kurumuştu. Yutkunamıyordum bile. Avaz avaz bağırmak, babam bir askerdi ve aynı ithamdan dolayı can verdi demek istiyordum. Herkese ihanet etsem bile ona ihanet edemezdim. "Takdir edersiniz ki bu soruşturma yıllar boyunca devam edebiliyor. Bu süre içerisinde başka işlerde çalışmak istemedim. Hem hangi işe girersem gireyim bu soruşturmayı beklemiş olacaktım."

Bakışlarıyla elimi işaret etti.

"Neden tırnaklarının içinde toprak kalıntısı mevcut?"

"Küçük bir botanik bahçem var. Günümün çoğunu orada geçiriyorum. Ve bahsettiğim deneyler de bitkilerle alakalı."

Masanın üstünde duran evrakların arasından bir kâğıt çıkardı. Kâğıtta fotoğraflarım mevcuttu. Havalimanı giriş ve çıkışlarında kamera kayıtlarından alınan görüntülerdi.

"Peki, neden geçtiğimiz yıllarda Afrika'ya gittin? Daha öncesinde de Irak'a girişin gözüküyor."

Fotoğrafları incelediğimde, kaburgalarımda bir baskı oluştu. Gittiğim ülkelerde çok kötü şeylere şahit olmuştum ve kendime gelmem zaman almıştı. Hiç düşünmeden, "Mülteci kampı için," diye yanıtladım.

"Savaşmak için mi?" diye sorduğunda, sesinde ruhsuzluk vardı. "Kaç sivil öldürdün?"

Bedenimi dikleştirdim ve bacaklarımın titremesine aldırmadım. Kelimelerin üstüne basa basa, "Ben bir doktor adayıyım," dedim. "Gönüllü olarak sivillerin ve meslektaşlarımın iş yükünü hafifletmek amacıyla onlara yardımcı olmak için orada bulundum. Saymadım ama birçok sivili sağlığına kavuşturdum. Çünkü işim bu. İyileştirmek."

Polis dudaklarını aralayacağı sırada odanın içine tanıdık bir ses sızdı. Gürültü sesleri de eş zamanlı olarak arttığında ikimizin de dikkati oraya çekildi.

"Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye bağıran kişi Peter Kalovski'den başkası değildi. "Yeğenimi hemen serbest bırakacaksınız!"

Polisin bakışları beni bulduğunda, dışarıdaki adamın benim için bağırdığını çok geçmeden anlamıştı. Kendi kendime, "Dayı..." diye mırıldanırken panik vücuduma daha çok yayılmıştı.

"Onu hemen serbest bırakın!"

Odanın kapısı ardına kadar açıldığında dayımın bakışları ilk olarak beni bulmuştu. Devamında polise dönüp, "Hepinizden şikâyetçi olacağım! Mahkemelerde sürüm sürüm sürüneceksiniz!" diyerek tehditlerini savurdu. Bir yandan da işaret parmağını sallıyordu. Bakışları odanın içinde gezdi. "Bir de zindana atsaydınız!"

Polis elini kaldırıp defalarca sakin olmasını dile getirmesine rağmen dayım hiç oralı olmuyordu. "Beyefendi, öncelikle sakin olun," dedi. "Yüzyıllar önce yaşasaydık yeğeninizi belki zindana atardık ama şu dönemde bu pek mümkün değil."

"Kes sesini," dedi dayım. Onun güçlü bir adam olduğunu biliyordum. "Üstüne hesap vereceksin! Tabii cevap verecek bir üstün olur mu, bilemem!" Yanıma gelip koluma girdiğinde fevri bir hareketle beni oturduğum yerden kaldırdı. "Gel, Talia. Gel, güzel yeğenim."

Beni kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Annemin kardeşi olmasına rağmen hiç annem gibi kokmuyordu. Küçükken arada bir bana bakan Bahar ve Aysu teyze bile daha çok annem gibi kokardı. Karşımdaki adama sarıldığımda hiç anneme sarılıyormuşum gibi hissetmiyordum. Dayıma baktığımda anneme dair hiçbir şey göremiyordum.

"Ben iyiyim, merak etme," dedim ifadesiz bir sesle. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne soracağımı da. Kafam çok karışıktı. "Üstelik bana hiçbir şey yapmadılar. Sadece sorgulama. Herhangi bir temasta bulunmadılar."

"Sana dokunsalardı işte o zaman gerçek Peter Kalovski'yi görmüş olurlardı," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. "Sen benim en değerli emanetimsin."

Saçlarımı okşarken benim için endişelendiği her hâlinden belli oluyordu. Geriye doğru çekildiğinde yüzümü avuçladı. "Bana neler olduğunu anlat," dediğinde öfkesine rağmen sesi ılımlıydı. "Umarım konuşmamışsındır! Neden avukat istemedin? Telefon görüşme hakkında bile kardeşine mesaj atmayı tercih etmişsin. Benim ne zaman haberim olacaktı?"

Soru sorması gereken sen değilsin. Benim.

"Alisa'ya bir şey söylemeseydin, dayı. Boş yere meraklanmasın."

"Gözaltına alındığından haberi var, çok üzülmüşe benzemiyordu."

Alisa'nın durumu beni gün geçtikçe daha çok korkutuyordu. Onu anlamaya çalışırken, ister istemez üstüne daha çok gidiyordum.

"Dayı."

Benimle göz temasını kesip diğer polisten evrakları aldı. Konuşmama izin vermeden, beni kolumdan tutup sorgu odasının dışına doğru çıkardı. "Yasal olarak geçerli bir neden bulunmadığı için seni bu kadar saat boyunca tutmaları bir suç. Herkesten şikâyetçi olacağım. Bir tanıdığım sayesinde suçlamaları üstünden çekmeyi başardım. Diğer türlü arabanda uyuşturucu taşıdığın için yargılanabilirdin."

Adımlarım yere çivilenmiş gibi aniden durdu. Beynimden açık ameliyata alınmış gibi hissediyordum. Duyduğum kelimeleri zihnimde tarttığımda kaşlarım çatıldı. "Uyuşturucu derken?" diye sorduğumda ona şaşkınlıkla bakıyordum.

Dayım öylece durduğum için geriye doğru döndü. "Bunu sonra konuşacağız," dedi kısılan sesiyle.

"Hayır," dedim. "Şimdi konuşacağız. Arabamda uyuşturucu falan bulunmadı!"

Dayım bir şey dememek için kendini zor tutuyordu. Birkaç adım attı ve dayanamayıp ağzındaki lafları çıkardı. "Sana inanamıyorum, Talia. Kardeşine örnek olman gerekirken madde kullanmaya mı başladın?" Dilini damağına vurup onaylanmayan bir ses çıkardı. "Uyuşturucu kullandığını nereye kadar saklayacaktın? Ben bir doktorum, gözümden kaçar mı sanıyordun! Ne düşünüyordun, Talia?"

Ben öldüm ve bu da ölümden sonrası olmalıydı. Ya da her şey bir kamera şakasından ibaretti. Ben nasıl bir saçmalığın içine düşmüştüm böyle?

"Annenle babanın ölümünü hiçbir zaman kaldıramadığını biliyordum," dediğinde gözlerimin içine üzgün bir şekilde bakıyordu. Aslında üzüntüden daha farklı bir duygu vardı bakışlarında. Bana acıyordu. Acıma duygusu o kadar yoğundu ki daha ne kadar şaşırabileceğimi bilmiyordum. "Ama uyuşturucu bir çözüm değil. Eve gidince bunu konuşacağız ve en hızlı şekilde tedaviye başlayacağız. İnsanlığa olan öfkeni kendine zarar vererek çıkartamazsın. Sen gelecek vadeden bir doktorsun. Kariyerini mahvetmene izin veremem, güzel yeğenim."

"Sen kafayı yemişsin!" diye bağırdım. "Uyuşturucu kullandığım falan yok! Beni neyle itham ettiğinin farkında mısın, dayı?"

Elinde tuttuğu kâğıtları bana doğru kaldırıp, "Bu ne o zaman?" dedi. "Bu ne, Talia? Ben sizi böyle mi yetiştirdim?"

Kâğıtları elinden aldım ve puslanan gözlerim bana yardımcı olmazken okumaya çalıştım. Gözaltına alınmadan önce, akli dengemin yerinde olup olmadığına bakmak için beni önce hastaneye götürmüşlerdi. Muayeneden geçmiştim ve birkaç tahlil yapılmıştı. Bu kâğıtlar da tahlillerimin sonucuydu. Yazılanları hızlıca okumaya çalışırken zemin ayağımın altından kayıyor gibiydi.

Koca bir *siktirdi.*

Değerlerime göre vücudumda bir çeşit madde vardı.

Çığlık atmak, ortalığı birbirine katmak, bunun aksini iddia etmek istiyordum. "Böyle bir şey mümkün olamaz," dedim titreyen sesimle. "Olamaz, hayır!"

"Bunu sonra konuşacağız. Eve gidiyoruz. O zaman bana hesap vereceksin!"

"Hesap vermesi gereken ben değilim, dayı," dedim hissiz bir sesle. Dilim kanıncalanıyordu. "Az önce terörist olarak anıldım ben. Hem de senin il dışındaki şirketine bitkiler götürdüğüm için. Asıl sen bana bunun hesabını ver! O bitkilerin içinde neden kimyasal silah için kullanılan maddelerin bileşenleri vardı?"

"Ne saçmaladığını bilmiyorum ama buradan hemen gidiyoruz. Bütün her şeyi eve gidince konuşacağız, Talia," dedi. "Vesna ve Angela'nın senin için nasıl endişelendiklerini görseydin bir daha böyle hatalar yapmazdın."

Beynim uyuşmuş gibiydi. Tane tane konuşmaya çalışarak, "O bitkileri senin şirketine teslim edecektim," dedim. "Tıpkı bir süredir yaptığım gibi. Senin şirketindi, dayı!"

Bağırmamla etrafına kısa bakışlar atıp sessiz olmamı işaret etti. "Burası konuşmamız için doğru bir yer değil," dedi alçak bir tonda. Bakışlarıyla arka tarafımı işaret etti. "Eşyalarını al da gel, seni arabada bekliyorum."

İşaret ettiği yere bakıp büroya doğru ilerledim. Kafam kazan gibi olmuştu. Elim ayağım titremeye devam ediyordu. Testlere inanmıyordum. Bir yanlışlık olmalıydı. Biri benimle oyun oynuyordu. Bir an önce günü bitirmek ve kardeşimin yanına gitmek istiyordum.

"Eşyalarımı teslim almak istiyorum."

"İsminiz nedir?"

"Talia Alaz."

Kısa sürede, bana ait olan eşyaları şeffaf bir poşetin içinden çıkartıp masanın üstüne koydu. "Hepsi burada," dedi poşeti bana iterken. "Geçmiş olsun."

Poşetin içindekileri döküp hepsini teker teker cebime yerleştirmeye başladığım sırada birinin İngilizce konuşarak, "Firefly!" dediğini duydum.

Bu, duraksamam için yeterliydi. Bakışlarım arkama doğru kaydığında seslenen kişiye bakmaya başladım.

Uzun boylu ve oldukça kalıplı bir asker, biraz uzağımda duruyordu. Simsiyah kamuflaj üniforması giymiş, tamamen çevresine karışmıştı. Omuzları geniş, adımları emin ve kararlıydı. Siyah botları, her adımında yere sağlam basıyordu. Yüzünü tamamen kapatan iskelet desenli bir maske takıyordu.

Sanki ölümcül bir hayalet gibi etrafına hükmeden bir varlıktı. Maskenin göz kısmı açıktı. Bakışları keskindi ve dikkatlice etrafını inceliyordu.

Tekrar, "Firefly!" dedi.

Ateş böceği.

Neden ona bakıyordum?

Söylediğini istemsizce üstüme alınmıştım. Küçükken annem bana, "Ateş böceğim," derdi.

Siyah giyimli asker, olduğum yere bile bakmıyordu. Bir köpek koşarak içeriye geldi ve direkt olarak askerin ayak ucunda durup havladı. Asker kalın çıkan sesiyle, "Aferin kızım," dedi. Eğilip kafasının üstünü öptü ve ona duyamayacağım sessizlikte bir şeyler söyledi.

Yanlarına doğru yaklaştığımda köpeğe gülümseyerek baktım. Çok tatlı ve yaramaz duruyordu. Sahibi onu çağırmasına rağmen hemen gelmemişti. "Adın ateş böceği mi?" diye mırıldanarak İngilizce konuştum. Dizlerimin üstüne eğilerek elimle başını okşadım. Köpek havladı. Bakışlarımı uzun boylu askere diktim. Köpeği sevmek için eğildiğimden aramızdaki mesafe giderek açılmıştı.

Aynı dilde karşılık vererek, "Ateş böceği," dedi.

"Çok güzel bir ismi var," dedim. Az önce yaşadıklarımı aniden unutmuş gibiydim.

Köpek aniden koşup, eşyalarımın olduğu yere giderek poşeti yırtmaya çalıştı. "Hey!" dedim aceleyle. "Onlar bana lazım!"

Asker benimle birlikte köpeğin yanına ilerledi. Kamuflaj üniforması ve maskesi altında, iri yapısıyla âdeta bir dağ gibi duruyordu. Onun yanında kendimi kısacık hissetmiştim. Köpeği yavaşça çekerek, "Kusura bakma," dedi. "Biraz yaramaz bir kız. Hiç laf dinlemez."

Ağzındaki poşeti çekerek bana doğru uzattığı sırada köpek hızla atıldı ve daha sağlam bir şekilde tekrar dişledi. Poşetin tamamen yırtılmasını sağlayarak içindeki eşyalarımın yere savrulmasına neden oldu. Yere düşen eşyalarımı toplamaya başladığımda, köpek en sonunda sakinleşmişti. Asker de benimle birlikte toplarken bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum.

Yerdeki her şeyi topladığımızda, "Bunu unuttun," dedi. Bana ait olan eşyaların hepsini almıştım. Hiçbir şey unutmadığıma emindim.

Neyi unuttuğuma bakmak için bakışlarımı eline çevirdim. Elinde bir kibrit kutusu vardı. Bu kutudan bana daha önce de gelmişti.

"Tüm eşyalarım benimle," dediğimde, bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Gözleri toprak gibiydi. Bakarken sanki içine doğru çekiliyormuşum gibi hissettim. Bu bakışlar o kadar tanıdıktı ki istemsizce ürperdim.

"Poşetten düştüğüne eminim," dedi asker. Sesinde yoğun bir ısrar vardı. "Kibrit kutunu unutma."

"Benim değil," diye başladım cümleme ama asker elimi zorla açıp kibrit kutusunu avucumun içine yerleştirdi. Elimi kapatıp gözlerimin içine baktı.

"Sana ait," dedi tok bir sesle. "Son bir kibrit kutusu daha kaldı. Bir kibrit yakmayı sakın unutma."

Bu sözlerle birlikte içimdeki merak daha da arttı. Kibrit kutusunu sıkıca avucumda tutarken asker kalktı ve köpeğine doğru yöneldi. Yavaşça uzaklaştı. Karakoldan çıkarken arkalarından bakakaldım. Yalnız kaldım ama zihnimde hâlâ askerin tok sesi yankılanıyordu:

"Bir kibrit yakmayı sakın unutma."

Avucumun arasında duran kibrit kutusuyla birlikte hiçbir şey olmamış gibi ilerleyip lavaboya gittim. İçeriye geçip, kabinlerden birine girerek kapıyı kilitledim. Kalbim ağzımda atıyordu. Ellerimin titremesi şiddetini arttırmıştı. Kutuyu inceledikten sonra açtım.

İçinde bir not kâğıdı vardı.

Katlanmış kâğıdı açtığımda beni Makedonca yazılar karşıladı. Yazılanları dikkatlice okumaya başladım.

Bir kibritle yok olmakla son bulur bazı hikâyeler, bazıları ise bir kibritle baştan başlar. Hikâyenin nasıl şekil alacağına sen karar vereceksin. Çünkü Talia, bir kibriti yakan kişi olmakla, onu söndüren kişi olmak arasında fark vardır.

Bir yerde okumuştum. "İnsan kibrite benzer," diyordu. "Bakıldığında aynı görünürler fakat hepsi birbirinden farklıdır. Kimi daha çok yanar, kimi daha az ve bazısı ise hiç yanmaz."[9]

Kutuyu açıp diğerlerinden farklı duran bir kibrit gördüğünde ilk onu yakmak istersin. Kalın olan çöpün daha çok yanacağını düşünürsün mesela. Fakat o kendini bile ısıtamaz. İnce çöpün de işe yaramayacağını zannedersin ama bir bakmışsın tek başına koca bir ormanı yakmış. Kimi kibrit çöpü tek başına

[9]Bekir Yılmaz, *Biz Hangi Kibrit Çöpüyüz?* yazısından alıntıdır.

yanmaz, beraberinde kimi yakacağını düşünür. Kimi ise barutsuzdur, ömrü boyunca öylece yanmayı bekler; artık bir amacı yoktur.

İşin sonunda Talia, insan bir kutu kibrite benzer. Var olur, yanar ve söner.

Bu hayatta nasıl bir kibrit olacağına sen karar vereceksin. Yanacak mısın? Yakacak mısın? Yoksa öylece duracak mısın?

Ben, benimle yanmanı, geride kalan her şeyi yakmanı istiyorum. Çünkü uzun bir süredir yanlış kişilerle, yalnız başına hayattasın. Ait olduğun yere dönme vakti. Bil ki seni almaya geliyorum, Balkan Kızı.

Makedonya'da Dördüncü Hafta

Talia Alaz, günlerdir ağlıyordu.

Peter Kalovski, onu kardeşinden ayırarak en büyük cezayı vermişti. Talia, bir şeyleri fark etmeye başladığı için Peter, kardeşine olan zaafını kullanarak onu saf dışı bırakmaya çalışıyordu.

Onun tek istediği şey kardeşiydi.

Talia'nın odasının kapısı sertçe açıldı ve içeriye dayısı Peter girdi. Oda sessizliğe gömülmüştü. Talia'nın hıçkırıkları dışında hiçbir ses yoktu. Peter, sert bir ifadeyle gözlerini odanın içinde gezdirirken Talia'nın yatağında oturduğunu gördü.

"Hâlâ hazır değilsin."

"Bana kardeşimi getireceğini söyledin," dedi Talia dikenli bir sesle. "Akşam oldu. Kardeşim hâlâ gelmedi. Kardeşim nerede, dayı?"

Ona dayı demek içinden gelmiyordu. Günlerdir ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dayısının ona tuzak kurduğunun, elinde tutmak için bir şeyler yaptığının farkındaydı lakin buna bir isim koyamıyordu.

Peter Kalovski, gerçekte kimdi?

"Değerli emanetim," dedi sakin tutmaya çalıştığı sesiyle. "Kardeşini görmek istiyorsan görebilirsin, onu senden kaçırdığımı mı düşünüyorsun?"

Düşünmüyordu. Tam olarak öyle yaptığını biliyordu. Bunu dillendirmeyecekti.

"Ondan uzak kalmaya alışık değilim. Bana nereye gittiğini bile söylemedin."

"Kardeşin yalnızca biraz uzaklaşmak istedi. Onu korkutuyormuşsun."

Talia'nın dudakları titredi. "Neden?" dedi. "Onu neden korkutuyormuşum ki?"

Peter, onu iyice tuzağına çekmek isterken, "Garipleştiğini söylüyor," dedi. "Bize karşı davranışların farklılaştı. Her gün şen şakrak olan sen, şimdi diken üstünde oturuyor gibisin. Bu durum kardeşinin gözünden kaçmadı. Senden korkuyormuş. Bir şey yapacağını düşünüyor. Biliyorum. Ailenin kaybını hâlâ derinden hissediyorsun. Sorun bu mu, değerli yeğenim? Ben size yeterince iyi bir aile olamadım mı?"

Talia ağlamamak için kendini sıktı. Onun karşısında tek bir damla gözyaşı dahi akıtmayacaktı. Hep bunu yapıyordu. Hep ailesinden konu açarak onu alt etmeye çalışıyordu. Peter, duygusal oynuyordu.

"Bir sorun yok," dedi Talia soğuk tutmaya çalıştığı bir sesle. "Son zamanlarda yaşadıklarım ağır geldi. Gözaltına alınmak beni yıprattı. Sana ve Vesna'ya karşı mahcup hissediyorum, özellikle de sana karşı dayı. Tek ailemsin sen."

Son kelimelerinden yalan aktı. Tıpkı dayısının istediği gibi davranacaktı. Suçluymuş gibi.

"Bunu çözebileceğimizi biliyorum," dedi Peter. Bu kızın avucunda olmasını her şeyden çok istiyordu. Maria şehitlik mertebesi aldığında, Talia ve Alisa şehit çocukları olacaktı. Bu sayede devletin içine birer ajan sokmayı planlıyordu. Şehit çocuklarının devlet karşısında bir sürü avantajı bulunuyordu ve bunu sonuna kadar kullanmak istiyordu. O zamana kadar bu iki kıza da gözü gibi bakacaktı.

"İlaçlarını içmemişsin."

"Beni yorgun hissettiriyor."

"Olmaz," dedi Peter. "Bir doktor olarak ne yapman gerektiğini biliyorsun. İlaçlarını iç. Hem de gözümün önünde içeceksin. Kaç yaşında kız oldun ama hâlâ çocuk gibi huyların var, Talia. Ablam olsa sana çok kızardı."

Talia çığlık atmak istedi. Annesinden bahsetmesini istemiyordu. İlaçları kontrol ettirmişti. Hiçbir sıkıntı yoktu fakat yine de bu evin içindeki hiçbir şeyi yemek veya içmek istemiyordu. Dayısının kötü biri olduğunu artık biliyordu. Ona dair birçok şey öğrenmişti ve kardeşine de zarar gelmeden bu evden çıkmanın yollarını arıyordu. Peter Kalovski, zeki bir adam olduğu için iki kardeşi birbirinden ayırmıştı. Talia'yı ise günlerdir eve hapsetmişti. Ne zaman dışarı çıkmak istese düşmanlarının etrafta kol gezdiğini söyleyerek küçük bir önem aldığından bahsetmişti.

Talia her şeyin farkındaydı, sadece onu kurtaracak bir ışık arıyordu. Elinde, kibrit kutusundan başka hiçbir şey yoktu ve tek dayanağı bu olmuştu.

"Seni bekliyorum. O ilaçlarını iç, Talia," dedi Peter. Keskin çıkan sesinin karşısında Talia daha fazla ona karşı çıkamayarak ilaçlarını içti.

İlaçlarda hiçbir sıkıntı yoktu fakat Talia, asıl olayın suda olduğunu bilmiyordu. Peter her şeyi düşünmüştü.

Peter tehlikeli bir ses tonuyla, "Bu gece..." dedi. "Bu gece benimle davete gelmenden memnun olacağım. Yeni bir hayata merhaba diyeceksin, değerli yeğenim. Artık adım atmanın zamanı geldi."

Talia, ona ayak uydurmak dışında bir şey yapmayacaktı. Ama Peter'ın unuttuğu bir şey vardı. Talia, dayısının bütün zayıf noktalarını ve ona dair her şeyi biliyordu. En yakın düşmanı dışarıda değil, içerideydi. Dışarıya çıkması kısıtlandığı için bu gece katılacağı daveti iyi değerlendirmek istiyordu. Bir kaçış yolu bulma umuduyla oraya katılacaktı.

Eğer bu gece hayatının tamamen değişeceğini bilseydi bu davete koşarak giderdi.

Yüzbaşının biri, Balkan Kızı diye hitap ettiği kadını kurtarmak için bu gece büyük bir operasyon düzenleyecekti.

Geliyor, Balkan Kızı. Geliyor. İsimsiz Asker'in geliyor.

"Hayalet Timi, görüşleriniz açık mı?"

Yüzbaşı Barut, kulaklıktan timine seslenirken dikkat kesilmiş bir hâldeydi. Makedonya'nın başkentinde, bir binanın çatısına konuşlanmıştı. Üstünde takım elbise vardı, giymeye alışkın olmadığı için kendini garip hissediyordu. Üniformalara alışıktı o.

Kulağına sızan ses, "Açık, komutanım!" dedi.

Balkan Kızı, sokağın karşısındaki bir davet salonunda olacaktı. Bir süredir takip etmişlerdi. Dayısı ona yakın koruma tutmuştu. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu ama takipte oldukları süre boyunca dayısının ona davranışları bir hayli şaşırtıcıydı. Peter Kalovski, yeğenlerine dünyanın en önemli hazinesiymiş gibi davranıyordu. Onları el üstünde tutuyordu. Yüzbaşı Barut, neredeyse her gün uzaktan da olsa Alaz kardeşleri görüyordu. Şimdi de Peter Kalovski ve ailesi bir davete katılmıştı.

Davet oldukça gizliydi ve üst düzey güvenlikle korunuyordu. Maskeli balo adı altında düzenleniyordu ama bahsedildiği gibi bir balo değildi. ITO üyelerinin buluşması için düzenlenmiş bir etkinlikti. Örgüt üyeleri işleri o kadar ilerletmişti ki maskeli balo diye bir davette toplanarak kimliklerinin ifşa edilmemesini sağlıyordu. İçeride neler döneceğini kestiremiyordu. Bir süredir bu ülkedeydi ve Peter'ı çökertmek için birçok bağlantı bulmuşlardı.

O bağlantılar sayesinde davete Yüzbaşı Barut ve Hayalet Timi de katılacaktı. İçeride hedefleri olan Balkan Kızı'yla karşılaşmayı bekliyordu. Gece aydınlanana kadar etkinlik devam edecekti. Yaklaşık olarak dokuz saatleri vardı. Dokuz saat içinde Balkan Kızı'nı bulmaları gerekiyordu. Eğer işler yolunda giderse bu gece onu almadan ayrılmayı düşünmüyorlardı.

Yüzbaşı Barut, keskin nişancı tüfeğiyle girişleri uzaktan kontrol ediyordu. Hayalet Timi de farklı bölgelere dağılmış, kontrolü sağlıyordu.

"Komutanım," dedi Mermi. "Göçmen kızı hem doktor hem de kızıl ya..."

Yüzbaşı Barut daha fazla konuşmasına izin vermeden, "Balkan," dedi. "Operasyonun adı bile Balkan Kızı'yken niye ısrarla göçmen kızı diyorsun, Mermi?"

Mermi kısık bir sesle, "Dedirtmiyorsunuz çünkü komutanım," dedi. "Geçen de Balkan kızı dedim diye dövdünüz. Ne yapacağımı şaşırdım. Diyeyim mi yoksa demeyeyim mi?"

"Deme, Mermi. Sen sakın bir şey deme!"

"Emredersiniz, komutanım," dedi Mermi. "Bu Talia Alaz Hanımcığım doktor ya..."

"Cığım eki mi kullandı yoksa bana mı öyle geliyor?" dedi Siren.

"Ey güzel Allah'ım, sen bizi komutanımın gazabından koru!" dedi İmam.

"Kafanızı eğin," dedi Kanca. "Mümkünse saklanın çünkü Barut Komutan'ım bizi indirecek!"

"Komutanım ne yapsa haklı," dedi Yamalı. "Bir aydır adamı delirtti zaten. Komutanım kafasına sıksa yeridir!"

Yarbay Beton, Talia Alaz'ı küçüklüğünde tanıdığını kimseye bahsetmemesi gerektiğini söylemişti. Güvenlik açısından yasaklamıştı da. Bu yüzden Yüzbaşı Barut, bu konudaki gerçeği timdekilere söyleyemiyordu. Bunu fırsat bilen Mermi de uzun bir süredir komutanıyla uğraşıyordu.

Yüzbaşı Barut sesini sakin tutmaya çalışıp, "Evet, Mermiciğim," dedi. "Bir şey diyordun, yarıda kaldı sanki."

"Şimdi komutanım, bu kadın benim zaaflarıma oynuyor, tamam mı? Zaaflarıma oynadığı için benim bütün yelkenlerim suya düşüyor. Acaba diyorum, içeriye ben de girsem ve üstün yeteneğimle onu iki dakikada bulup çıkarsam sizce nasıl olur? Bir saattir içeriye girenlere bakıyoruz. Hepsi tek tip, hepsi maskeli. Biz bu kadını nasıl ayırt edeceğiz? Vakit mi kaybedelim? Ben hemen bulup çıkarım. Güzel fikir değil mi sizce? Lan, bana destek çıkın, Hayalet Timi!"

"Üstün yeteneğin neymiş? Merak ettim, kardeşim," dedi Kanca.

"Kanca Komutan'ım, kızıl ve doktor olan kadınları hemen bulup yanında bitme yeteneği. Yüce Yaradan'ım beni böyle yaratmış. Bu özellik bende doğuştan var," dedi Mermi. "O kadını bulmam saniyelerimi bile almaz!"

"Allah'ı niye kendine alet ediyorsun, lan?" dedi İmam. "Düzgün konuş! Elimin tersindesin zaten, aşağıya atarım seni bak!"

Yüzbaşı Barut, "İmam," diye seslendi.

"Emret, komutanım!" dedi İmam.

"Mermi'ye benim yerime şöyle Osmanlı'yı bile unutturacak bir tokat at," dedi. "Ama öyle bir vur ki o özellik ondan silinsin, gözü mözü kör kalsın, burnu falan koku alamasın! Kendi adını unutsun!"

İmam'ın büyük bir keyifle, "Emredersiniz, komutanım!" demesiyle bomba sesini aratmayan bir ses duyuldu. Yüzbaşı Barut'un içinin yağlan erirken Mermi'nin sesi soluğu kesilmişti. Dua etsin, o tokadı komutanı atmamıştı.

Yüzbaşı Barut gözlerini hedeften ayırmadan, "Siren ve Kanca, benimle birlikte içeriye gireceksiniz," dedi. "Fısıltı ve Yamalı, çalışanları etkisiz hâle getirip, yerlerine geçince de içerideyken bana mutlaka işaret vereceksiniz."

"Emredersiniz, komutanım!" dediler.

Yüzbaşı Barut, "İmam ve Mermi," diye devam etti. "İçeriye giren herkesi bana bildireceksiniz. Olası bir durumda ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Burası ITO üyeleriyle dolup taşacak, herkesi alıp tutuklayamayız. Bu bir baskın değil, tekrar ediyorum. Önceliğimiz, hedefimiz olan Balkan Kızı!"

Siren tok çıkan bir sesle, "İzninizle, komutanım," dedi. "Bir aydır plan üzerinde çalışıyoruz. Tek bir hata istemiyorum. Bu gece o davetten elimiz

boş dönmeyeceğiz. Yarbay Beton eğer o kızı alamazsak bizim de geri dönmememiz gerektiğini söyledi. Zor kullanmak yok, korkutmak yok, zarar vermek yok. Karşımızdaki kurtarmamız gereken biri!"

Yüzbaşı Barut, "Siren'e katılıyorum," diyerek araya girdi. "Karşımızdaki yıllardır kendi vatanından koparılmış biri, olabildiğince yumuşak davranacağız!"

"Komutanım, yumuşak ve siz aynı cümlede hiç olmadınız," dedi İmam. "Sizin yerinize Fısıltı girsin mi?"

"Sana bir girerim, ebeninkini tersten görürsün!" dedi Fısıltı.

"Yalakalı," dedi İmam. "Aman Yamalı, Allah'ımın adını ağzıma aldım. Şu fıs fısın ağzına acı biber sürer misin, mümin kardeşim?"

"Kesin gevezeliği," dedi Siren. "Anlaşıldı mı, Hayalet Timi? Tek bir hata istemiyorum! Barut Komutan'ımdan önce sizi ben mahvederim!"

"Anlaşıldı, komutanım!" diye tekrar ettiler.

Yüzbaşı Barut tüfeği kaldırıp çantasına geri yerleştirdi. Üstündeki takım elbiseyi düzeltti ve toz olan yerlerini eliyle silkeledi. Arkasını dönüp gecenin karanlığına doğru ilerledi. Yüzüne geçirmiş olduğu iskelet desenli maskeyi tutup sıyırdı. Tenine çarpan soğuk hava, elmacık kemiğindeki yara izini okşadı. Yüzünü kamufle edecek, davete uygun olan ve maskeli balolarda kullanılan maskeyi yüzüne taktı.

Yüzbaşı Barut, "İçeriye giriyoruz," diye seslendi. "Hedefi bulacağız. Onu almadan davetten çıkmak yok."

Yüzbaşı, eşyalarını çatının bir köşesine gizledi. Sakin adımlarla apartmanın içine girdi ve merdivenleri teker teker indi. Kapı önüne park ettiği, bu davet için kiraladığı son model lüks arabaya bindi. Sadece bir sokak gidecekti.

Sokağa girdi, maskenin duruşuna dikiz aynasından baktı. Vale koşar adımlarla arabaya yanaşıp kapısını açtığında büyük bir soğukkanlılıkla arabadan indi.

Arkasına park eden arabanın içinden eş zamanlı olarak Siren ve Kanca indi. Kanca, Siren'in yanına geçmiş ve elini hemen beline atmıştı. Siren'in bakışları ona tırmanırken yutkunamamıştı bile. Yüzbaşı Barut'un maskesi yüzünün büyük bir çoğunluğunu kapatırken Kanca ve Siren'in maskesi yalnızca gözlerini kapatıyordu.

Siren'in gözleri Kanca'ya kızgınlıkla baktı. Onlar için bu gece ekstra zorlu geçecek gibiydi. Kanca ise hâlinden gayet memnun bir şekilde içeriyi işaret etti.

Yüzbaşı önüne döndü ve arabadan emin adımlarla uzaklaştı. Devlet aracılığıyla kendilerine yeni kimlikler tahsis edilmişti. İngiliz iş insanları kimliğinde davete katılacaklardı. İçeride herkes İngilizce konuşmak zorundaydı. Burası her ülkeden insanı ağırlayacaktı ve dünya dili konuşulması not düşülmüştü.

Yüzbaşı Barut, emin adımlarla içeriye girdi. Şu an dağda teröristlerle çatışsa sanki daha az stres altında olurdu. Bu kadar kalabalığı en son sünnetinde falan görmüş olmalıydı.

Saatler geçti. Kızıl saçlı birini aramaktan, artık her şeyi kırmızı renk ve türevinde görüyordu.

Biri gözüne çarptı, o kadar kısa bir andı ki tüm dünyanın yavaşladığını sandı. Hiç de beklediği biri gibi değildi. Dikkatini çeken nokta saçları değildi. Çilleri de değildi. Küçük burnu ve ağzı da değildi.

Bakışlarıydı.

Ötüken bakışlıydı.

Ötüken.

Onu bakışlarından tanımıştı. Saçları ona tamamen zıt bir şekilde simsiyahtı. Maskenin açıkta kalan kısmından görünen teninde hiç çilleri yoktu. Boyu beklediğinin aksine daha uzundu. Belki de kaybettiği süre zarfında hep yanındaydı ama o onu bildiği özelliklerde aradığı için görememişti.

Kılık değiştirmişti.

Yüzbaşı Barut, "Ötüken bakışlım," diye fısıldadı. Kendisine Ötüken'i hatırlatan bakışlar aniden onu buldu. Talia sanki ne dediğini duymuş gibi ona baktı. Nefesi soluğunda kesildi. Talia böyle bakmaya devam ederse Yüzbaşı Barut'un karnında beliren ateş böcekleri ağzından çıkacaktı.

Yüzbaşı yanına birinin geldiğini hissetti. Bakışlarını zorla da olsa Ötüken bakışlı olan Balkan Kızı'ndan çekti. Elini sıkan kişiye doğru döndüğünde, yüzündeki ifade buz gibi dondu. "Demek sonunda ülkeme gelebildin," dedi Peter Kalovski. Diğer elini omzuna koymuştu. Sıfatını bile değiştirse ses tonu onu hep ele verirdi. "Seni burada görmek ne güzel! Seni tanımayacağımı mı sanmıştın?"

18.
KİBRİT

"Ötüken kızlarının gözleri gönül yararmış. Senin gözlerin gönlümü yarıyor, Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

Ötüken bakışlıydı.

Ötüken.

Onu tekrar gördüğümden bu yana, zihnimden yalnızca bu geçiyordu. Onun gözlerine bir anlam yüklüyordum fakat tam olarak ne olduğunu bir türlü seçemiyordum. Artık seçmiştim.

Balkan Kızı, Ötüken bakışlıydı ve hiç olmadığı kadar güzel bakıyordu.

Hedefle aramda yalnızca birkaç adım vardı. Peter Kalovski aramıza girmeseydi belki de hiç mesafem olmayacaktı. Hedefe başarıyla yaklaşacaktım.

"Komutanım, cevap verecek misiniz yoksa it oğlu iti indirelim mi?"

Kulağıma sızan ses Kanca'ya aitti. Onlarla iletişimde kalmak adına çok küçük bir kulaklık takmıştım. Bulunduğum ortamdaki tüm konuşmaları rahatlıkla dinleyebileceklerdi.

"Siz..." dediğimde lafımın devamını bilerek getirmedim.

"Orul orul orospu çocuğu," dedi Mermi. "Affedin, komutanım ama kendimi tutamadım. İmam'a söylüyorum, hemen ağzıma acı biber sürsün."

"Avrupa bölge lideri," dedi Peter. "PEKA. Peter Kalovski."

Sahte adımı söyleyip, "Boris Abrams," dedim. Bir süredir bu kimlikle bütünlenmiş bir hâldeydim. Dudaklarının kenara kıvrıldığını gördüm. Bu durumdan epey memnun olmuşa benziyordu. "Abrams Şirketlerinin genel müdürü."

Burada Boris Abrams olarak bulunuyordum. Abrams Şirketleri, ilaç üretimi ve ticareti yapmaktaydı. Bu operasyonu başlattığımız ilk anda göstermelik bir şirket kurulmuştu. Şirket yine göstermelik belgelerle sektörde adını hızlıca duyurmuştu. Kendime yeni bir profil hazırlamam da devletin desteği sayesinde hızlı gerçekleşmişti. Amaç ITO'yu bitirmek olduğu için her ülke bu uğurda bir şeyler yapmaya hazırdı. Birleşik Krallık'tan gelen Boris Abrams, bir süredir Peter Kalovski'nin radarındaydı. Çünkü ihtiyacı olan kimyasal madde bileşeni Abrams Şirketlerinin tesislerinde üretiliyordu. Peter, Boris'i kendi tarafına çekmeye çalışıyordu.

Elimi ondan ayırdım ve yüzüne ifadesiz bir şekilde baktım. "Beni nasıl tanıdın, Kalovski?" diye sordum.

"Etrafa bu kadar dikkatli bakan bir tek sen varsın," dedi. Elindeki bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Boğazında kalması umuduyla yutmasını bekledim. "Senin kim olduğunu bilmesem birini kaybettiğini düşüneceğim."

"Komutanım her yerde farkını belli ediyor işte. Dikkatli, yakışıklı, çekici," diyerek araya girdi Yamalı.

Öncelikle o cidden hafife alınacak biri değildi. Her ne kadar gizli bir davet olsa da içeriye kimliklerle giriş yapmıştık. Belki de giriş yaptığım ona haber verilmişti ve içeriye girdiğim andan itibaren takibinde olabilirdim.

Koruduğum ifadesizliğimle onu onaylayarak, "Tanıdık birilerini aradığım doğru," dedim. "Şansa bak ki sen beni buldun, Kalovski."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu. Bana üstten bakıyordu. "En son bu ülkeye adım atmayacağından bahsediyordun. Buralarda iş yapmak sana göre değildi hani?"

Kendimden emin bir sesle, "Hâlâ aynı fikirdeyim," dedim. "Fakat aklımı çelmen için sana şans vermeye geldim. Davetini kıramadım."

Beni Makedonya'ya davet eden Peter Kalovski'ydi.

Şirketleri fark edebilmesi için Peter'ın evinin sokağındaki panolara reklam afişi bile yapıştırmıştık. Başta bu şirketle hiç ilgilenmedi. Sinsice, ilmek ilmek, uzun çalışmalarla onun olduğu birçok yerde şirketin adını geçirmeye çalışmıştık. Normalde çok masum gözüken, birçok kimyasal ürünün içinde bulunan fakat üretimi zor olan bileşeni içeren ürünleri sonunda gözüne sokabilmiştik.

Bu madde birçok kozmetik ürünün içinde bulunduğu için bunun üretimini ve ticaretini yapan her firma devletler tarafından kontrol ediliyordu. Kötüye kullanılmaması ve terör örgütlerinin eline geçmemesi için gözetim altında tutuluyorlardı. Buna dâhil olmayan tek şirket, Abrams'ın şirketleriydi.

Kollarını kaldırdığında dostane bir tavırla bana sarıldı. Sırtıma ağırlığını belli edecek şekilde vururken, "Etkinliğe hoş geldin, Boris," dedi. Geriye çekilip yüzüme dikkatle bakmaya başladı. "Gece uzun. Seni etkileyecek birkaç şeyim var ve bu gecenin sonunda, buradan aramıza katılmış biri olarak ayrılacaksın."

Bu sik kırığına içten içe hak verdim. Beni etkileyecek, burada olmama neden olan tek bir şeyi vardı.

"Senin gibi bir adamla iş birliği yapmayı çok isterim, Boris."

Gözlerinin içine bakıp, "Göreceğiz, Kalovski," diye cevapladım.

Görecektik. En azından o neyin, ne olduğunu görecekti. Öleceğimi bilsem de hava aydınlanmadan Balkan Kızı'nı bu davetten çıkarmayı başaracaktım.

"Seni tanıştırmak istediğim birileri var," dedi samimi bir tavır takınırken. Eliyle ileriyi işaret etti. "Davette bulunduğun süre boyunca yabancılık çekmezsin belki."

Başımı olumlu anlamda salladım. Yürümeye başladığımızda adımlarımız Balkan Kızı'nın olduğu yere doğruydu. Kuru kalabalığı aşınca adımlarımız durdu. Herkes maskeli olduğu için yüzleri ayırt etmem zordu. Ötüken bakışlı kadın hariç herkes bana yabancıydı.

Elini beline attığı genç kadını kendine doğru çekti. "Bu güzel kadın eşim," dedi tanıtmak amacıyla.

"Memnun oldum."

"Bu da yeğenim," dedi Peter.

Öne doğru çıkmasını sağlamak için kolundan tutup çekti. Bileğini, canını acıtacak kadar sert tutuyordu. Balkan Kızı ise hiçbir tepki vermeden öylece bakıyordu.

Bakışlarım onun bileğini tutan elindeyken sesi kulağıma doldu.

"Benim değerli emanetim."

Nereden senin değerli emanetin oluyor, sikik?

Ayhan amca ve Maria yenge çocuklarını hiçbir şekilde ona emanet etmemişti. Üstelik okuduğum mektuplara göre kesinlikle uzak tutulması gerektiği de yazıyordu.

Kendimi tutamayıp yüzüne yumruk attım ve hiç düşünmeden, Balkan Kızı'nı kolundan tutup onu kendime çektim.

Tamam, bunların hiçbiri olmadı. Sadece hayal ettim. Şu an yapmak istediğim tek şey buydu. Ve aklımda bu sahne dönüp duruyordu. Kendime hâkim olmalıydım.

Bakışlarımı ondan çekmemekte ısrarcıyken onun gözleri de beni inceliyordu. Beni tanıması mümkün değildi. Operasyon başladığından beri onu

o kadar çok görmüştüm ki gözlerinin, yüzünün, hareketlerinin her bir milimini zihnime kazımıştım.

Peter beni tanıtmak için, "Kendisi çok saygıdeğer bir iş insanı," dedi.

"Bana eşinden ve çocuğundan bahsetmiştin ama bir yeğeninin olduğundan bahsetmemiştin," dedim. Kendimi pezevenk gibi hissetmekten geri alamıyordum.

"Bugüne sakladım," dedi Peter. "Gelip kendi gözlerinle gör diye." Yeğenine ısrarla baktı. Bir süreliğine bakışlarını ondan hiç ayırmadı. İkisi kısa bir bakışma yaşadıktan sonra Balkan Kızı isteksiz bir tavırla elini uzattı. Elini yavaşça kavradım.

Belki de yıllar sonra ilk kez teni tenime değiyordu.

O hastane zamanında tenine çok fazla dokunma fırsatı bulmuştum. Şimdi ise tekrar dokunuyor olmak farklı hisler bahşetmişti kalbime. Özlem duygusunu bütün iliklerimde hissettim.

Onunla tokalaşmak yerine elini yavaşça dudaklarıma yakınlaştırdım. Dudaklarımı tenine bastırıp öptüm. "Memnun oldum," dedim. Elini bırakmadım ve gözlerinin içine baka baka, "Balkan Kızı," diye ekledim.

Kelimeler ağzımdan çıktığı an yüreğime bir taş oturdu. Bakışlarında en ufak bir duygu kırıntısı ararken öylece onu izledim. İletişim hattında diğerleri de vardı ve ağzımdan çıkan her bir kelime onları da ilgilendiriyordu.

Kulaklığımdan o tanıdık ses yayıldı. Siren kararlı çıkan sesiyle, "Hedef bulundu," dedi. "Barut Komutan işareti verdi. Etrafını sarın ve bir hayalete bürünüp korumaya alın."

"Hedeften emin miyiz? Hedef görüş açımda ama..." dedi Kanca belirsiz çıkan sesiyle. "Kızıl değil. Bildiğimiz özelliklere sahip değil."

"Ne demek kızıl değil?" dedi Mermi. Sesindeki korku belirgindi. "Doktor da değilse şuraya bayılırım."

Sikecektim belasını ama haberi yoktu.

"Şifre, Balkan Kızı'ydı. Komutanım Balkan Kızı dediğine göre hedef doğru," dedi Yamalı. "Komutanımdan daha iyi mi bileceksiniz?"

Kulağımdaki seslere odaklanmayı bıraktım. Balkan Kızı'nın dikkatle izlediğim bakışlarında hiçbir değişiklik olmadı. İfadesiz bir şekilde bakmaya devam etti.

Hayır, hayır!

Böyle olmaması gerekiyordu.

Tuttuğum eliyle yüzüme yumruk atıp, "Ben Türk kızıyım!" demesi gerekiyordu. "Bana Balkan Kızı deyip durma!"

O ise bana hiç karşı çıkmamıştı. Gerçekten bir Balkan kızı mı olmuştu?

Gönderdiğim her kibrit kutusunun içinde bulunan notlarda ona, "Balkan Kızı," diye hitap ediyordum. Küçükken de böyle derdim. Beni tanıması lazımdı. O ise bana çok soğuk ve yabancı bakıyordu.

"Güzel bir ailen var, Kalovski."

Sesim kurşungeçirmezdi.

Balkan Kızı rahatsız olmuş olacak ki elini bir hışımla benden çekti. Çekmekte haklıydı. Elini, artık benim elimmişim gibi tutmaya devam ediyordum çünkü. Ben, beni tekme tokat döver sanıyordum ama gayet sakin görünüyordu. Umarım, onunla yakınlık kurmaya çalışan herkese böyle davranıyordur.

"Bize katılırsan kendine daha iyi bir aile kurabilirsin," dedi Peter, sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi. "Üyeler genelde kendi aralarında aile kurar. Böylelikle güven problemleri olmaz."

Ne yani? Bu pezevenk, Balkan Kızı'mı kendi gibi kanı bozuklardan biriyle mi evlendirecekti?

Peter'm yüzüne atmayı hayal ettiğim yumruk tekrar tekrar gözlerimin önünde canlanıp duruyordu. En fazla ne olabilirdi ki? Bütün operasyonu sekteye uğrattığım için Yarbay Beton belamı siker, timdeki herkesi askerlikten meneder, altı askerle sokakta kalırdım.

"Bir aile kurmak isteseydim bunu çoktan yapardım," dedim soğuk bir sesle. Elin teröristi bile benim evlenmeme takmıştı. Kaldı ki ablam nasıl takmasındı? Makedonya'ya gitmeden önce kısa süreliğine Umay ablamla görüşmüştük, umarım birine gönlüne kaptırır da onunla gelirsin diyerek beni dualarla yollamıştı. Bu kadın beni asker hariç her şey sanıyordu. Türkiye'ye geri döndüğümde onunla ciddi bir konuşma yapmam gerekecekti.

Olduğumuz yere içecek servisleri yapılırken göstermelik olması adına elime bir bardak aldım. İçmeyecektim ama elimde tutacaktım. "Burası her çeşitten insanı ağırlıyor anlaşılan," derken etrafı dikkatle izliyordum.

"Evet," dedi Peter. Bir şahininki kadar keskin olan bakışları arada yeğenini kesiyordu. "Ordudan bile aramıza çok katılan var. Askerlerin vatanseverliği gerçekleri görene kadar anlaşılan." Sözlerine devam ederken her ağzını açışında sabrımı zorluyordu. "Buna rağmen yeğenimin ordudan biriyle evlenmesini istemezdim."

Bakışlarımı olması gerektiği yere çevirdim.

"Belki de o ister."

"Annesinin kaderini yaşamak istemediğini biliyorum, o yüzden akıllıca bir seçim yapacaktır," dedi Peter. Bu konuşmayla birlikte, Balkan Kızı'nın yüzünde yeşermekte olan gülüşü aniden soldu. Aklına her ne geldiyse yüzünü hüzün kapladı. Yine karşı çıkmamıştı. Hiçbir tepki vermiyordu. Bu kadarı normal değildi.

Peter ailesine dönüp, "Size sonra katılırız," dedi. "Biz etrafı gezeceğiz."

Kalabalığın içinde yürümeye başladık. Fısıltı'yı içeriye garson kılığında girmiş bir şekilde görmüştüm. Siren ve Kanca uzak mesafeden beni gözetliyordu. Henüz Yamalı'yı görememiştim.

"Bana diğer olaylardan bahset," dedim. "Mesela anlaşmayı sağlarsam bana hangi bölgeyi vermeyi düşünüyorsun?"

"Takdir edersin ki o kadar kolay değil," dedi. "Ben bu örgüte yıllarımı verdim. Üstelik diğer üyelerin aksine tanınan ve bilinen biriyim. Daha fazla tehlikedeyim. Öldürülme ve yakalanma riskim çok yüksek. Elini taşın altına koymadan bölge lideri olamazsın."

"Bu kadar çok insanın bu örgütte olması güzel," dedim sahte bir memnuniyetle. "Demek ki çoğu kişi aynı düşüncelere sahip."

Balkan Kızı'nın bu düşüncelere sahip olmasını istemiyordum.

"Bu davete gelenlerin hepsi birer üye değil," demesiyle yüreğime âdeta su serpildi. Balkan Kızı'nı buradan alıp götürecektim fakat götürdüğüm kişinin vatanına bağlı olmasını isterdim, ihanet etmesini değil. "Bazı üyeler ailesinden gizlemek zorunda kalabiliyor. Ama çoğunluğu üye olan kişiler, gün geçtikçe sayımız artıyor." Keyifle gülümsedi. O ağzını güldüğü yerden kırmak istedim. Bu herif belki de annemin katiliydi ve bu kadar rahat gülmesine dayanamıyordum. "Bir zamanlar bir avuç kadar insandık, şimdi ise karşımızda hiçbir ordu duramaz, Boris."

"Yeğenin oldukça genç," dedim kelimeleri özenle seçerken. "O da bir üye mi?"

"Yeğenim..." Bakışlarını ileriye çevirdi. Maskeden yüzü tam olarak görünmese de bedeninin kasıldığını fark etmiştim. Aniden durup, "İzninle," dedi ve yanımdan uzaklaştı.

Yeğeniyle karısının yanına gittiğini gördüm. Hızlıca peşinden ilerlerken onları göz hapsine almıştım. Yeğeninin kolundan çekerek acımasız bir şe-

kilde sıkıca tuttu. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onları dinlemeye başladım.

"Komutanım, yanlış bir şey yapmayın," dedi Siren.

"Dayı..." diye fısıldadı. Hangi dilde konuştuğunu anlayamadım. Makedonca olabilirdi. Normalde sesi çok çıkardı. Şimdi ise konuşmaya mecali yok gibiydi. O büyüyünce değişmişti. Küçükken ortalıkta neşe saçan, bağıra çağıra konuşan kızdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

"İngilizce konuş, Talia. Sadece İngilizce!" dedi Peter. Sesini kısık tutmaya çalışıyordu.

Balkan Kızı titreyen bedenini sakinleştirmeye çalışıyordu. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bayılacak gibiyim. Eve gitmek istiyorum," dedi. Tekrardan onu anlayabildiğim dilde konuşmuştu. Buraya geldiğim andan itibaren Türkçe konuşmuyordum. Davette yalnızca İngilizce konuşuluyordu.

"Çocuk gibi ağlamayı ne zaman bırakacaksın?" diye sordu Peter. Öfkelendiği gözlerinden anlaşılıyordu. "Kaç yaşına geldin ama hâlâ en ufak şeyde mızmızlanmaya devam ediyorsun!"

"Sadece gitmek istiyorum," dedi Balkan Kızı. Dudakları titredi. Buna sebep olan şeyin ne olduğunu merak ettim. "Beni burada zorla tutamazsın!"

Hayır, giderse tüm plan mahvolurdu. Burada, benimle birlikte davette olması gerekiyordu.

"Peter," diyerek araya girdim. Daha fazla titremesini istemiyordum. Peter'ı kolundan çekip, yeğeninden uzaklaştırınca tenine baskı uyguladım ve bana bakmasını sağladım. "Bu müziği kaçırmak istemem. Değerli yeğeninle dans etmeme müsaade var mı?"

Balkan Kızı, dayısının onu rahat bırakmasıyla kollarını göğsünde birleştirdi. "Dayıma değil de bana sormaya ne dersin?" dedi. "Dans etmek istediğin kişi dayımsa bilemeyeceğim tabii."

"Kusura bakma, Balkan yenge. Komutanımız biraz hanzodur," dedi Yamalı. "Ama biz onu öyle seviyoruz."

Balkan yenge ne, lan? Eşek!

"Dans etmek istediğim sensin," dedim gözlerinin içine bakarken.

"Elbette Boris," dedi Peter. Uyarıcı bakışlarını karşısındaki kadına çevirdi. "Onu reddetmeyip eşlik edeceğine eminim, güzel yeğenim."

Balkan Kızı derinden bir of çekti. Beni kolumdan çekerek dans pistine doğru ilerletti. Adımları aceleci ve vurdumduymazdı. Bakışları beni teğet

bile geçmiyordu. Alana geldiğimizdeyse yabancı kelimeler savurdu. Yüksek ihtimalle küfrediyordu. Küçükken de ağzı çok bozuk bir kızdı.

Ellerimi alıp beline yerleştirdi, kendi ellerini ise boynuma doladı. Rahat olmayan bir duruş yarattığında sağ elini boynumdan alıp parmaklarımın arasına kenetledim. Belini daha sert bir şekilde kavrayıp aramızdaki mesafeyi sıfıra çektim. Bakışları aniden bakışlarıma tırmandığında göğüs kafesi sertçe yükseldi ve kısa bir soluk aldı.

"Dayına karşı hep böyle misin?" diye sordum.

"Nasılmışım?" dedi sertçe. "Saygısız mı?"

"Karşı çıkmayan," dedim. "Ne derse yapacakmışsın gibi."

"Daha önce hiç sakinleştirici aldın mı?"

Bir anda neden bunu sorduğunu anlamadım. İfadesiz bir şekilde ona bakarken, "Hayır," dedim.

"Ben her gün alıyorum," diye fısıldadı. Kirpikleri titredi. "Hem de isteğim dışında."

Zihnimde bir darbe meydana geldi. Belini saran parmaklarım gereğinden fazla sıkmaya başlamıştı onu. Boynumda duran eli ensemden yukarıya doğru çıktı. Başımda elinin sıcaklığını hissettim.

"Burası ise bir süreliğine yavaşlıyor. Bazen böyle bir bilince sahip olduğunda hiçbir şey yapamazsın. Sadece uyumak istersin ve benim şu an tek istediğim de bu."

Adımlarım yavaşladı. Dansı aniden bırakmıştım. Onu sıkı sıkıya tutarken, "Sıktığımın dayısı," dedim. "Onu gebertmememe için bana tek bir şey söyle."

Ona bir şeyler yaptığı belliydi. Bunca zaman boyunca onu bu şekilde yanında tutmuş olmalıydı. Sinir bedenimde yükselirken söyledikleri zihnimde kendini tekrar ediyordu. *Ben her gün alıyorum*, diyen sesi beni yangına sürüklüyordu. *Hem de isteğim dışında.*

Dansa devam etti. Hareketleri oldukça yavaştı. Onu sıkı sıkıya tutmasam yere düşecek gibiydi. "Etkisi geçecek," dedi. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. En azından uyumamam için dans etmeye devam edebiliriz."

Onu tamamen kendime çektim. Çenemi şakağına yasladım. O tanıdık kokuyu almaya çalıştım ama üzerinde garip bir kimyasal kokusu vardı. Saçlarından geliyordu. Kızıl saçları geceye tutsak kalmıştı. Saçları artık simsiyahtı. Umarım sadece kılık değiştirmek için geçici bir süreliğine boyamıştı. Onun rengi bu değildi.

Benim Balkan Kızı'm bu değildi.

"Talia Alaz'ın çantasını ele geçirdim," dedi Fısıltı. "İçinde ilaçlar var. Ne olduklarını araştırmak için arka tarafa geçiyorum. Yerimi kontrol edin."

Kendime hâkim olmakta gittikçe zorlanıyordum. Parmaklarım uyuşuyordu. Gereğinden fazla sinirli bir adamdım ve bu siniri atmam lazımdı. Onun kulağına doğru sertçe, "Kafamı dağıtman gerekiyor," diye fısıldadım. "Kafamı dağıtmazsan birilerinin kafasını dağıtacağım ve ikimiz de bunu istemeyiz."

"Şarkı söylememi ister misiniz, komutanım?" dedi Yamalı. "Kaçırayım mı seni gece inince. Ay bulutun ardına gizlenince. Yıkıp indireyim mi bu memleketi. Sen evet deyince. Deli divane, deli divanenim işte..."

Sen değil, Yamalı. Kes sesini!

"Kes sesini, Yalakalı," dedi Kanca. "Barut Komutan'ım hepimizi sikecek gibi bakıyor. Aklına kaçırmak falan sokma. Zaten memleketi indirmemek için zor duruyor."

Balkan Kızı kısık bir sesle, "Biliyor musun..." dedi. Geriye doğru çekildim ve yüzlerimizi birbirine denk getirdim. "Ateş böcekleri aldatıcıdır."

"Ne?" dedim. Bunu demesini beklemiyordum.

"Kafanı ateş böcekleriyle dağıtmaya çalışıyorum," dedi dudakları kenara kıvrılırken. İstemsizce gülümsüyordu. "Aldatıcıdır. Onlara gereğinden fazla bakarsan aldanırsın."

"Peki sen bir ateş böceği misin?"

Aldatıcı olma, Balkan Kızı. Sana aldanan olmak istemiyorum.

"Annem küçükken bana ateş böceğim derdi." Solgun gözlerinde yanmak üzere olan kıvılcımlar vardı. Tutuşmak için bekliyordu. "Sanırım aldandı. Çünkü artık parlamıyorum. Ateş böcekleri aldatıcıdır."

"Parlıyorsun," dedim. Parlamıyorsa gözlerinde kalmış olan son ışık kalıntısı da neydi?

"Biraz açık sözlü müyüz?" dedi irileşen bakışlarıyla. "Daha önce kimse benimle dans etmek istediğini söylememişti. Gözlerimin içine bakman, şimdi ise yaptığın imalar..."

"Ne istediğini bilen bir adamım," derken ona bakmaya devam ediyordum. "Bu beni açık sözlü yapıyorsa bilemeyeceğim fakat sen de biraz daha rahat olup ayağıma basmaktan vazgeçebilirsin çünkü nikâh masasında değiliz."

"Affedersin," dedi hızlıca. Geriye çekilmek istese de buna izin vermedim. Ayağıma basmayı bıraktı. "Açık sözlü olma konusunda da haklısın." Bakışları bakışlarıma tırmandı. "Peki, sen neden beni gördüğün an Ötüken dedin?"

"Öyle söylemedim."

"Yalancı."

"Yalancı yansın."

"Öyle söyleme, ya yanarsan?"

Yanmıştım. Yanmıştım ben, Balkan Kızı.

"Dudak okuyabiliyorum," diye devam etti. Kardeşi Alisa için öğrenmiş olması muhtemeldi. "Öyle söyledin. Ötüken bakışlı dedin." Dili tam olarak dönmemişti. "Devamında bir şey daha dedin fakat araya dayım girdi. Yüzünü göremedim. Bu ne demek?"

Onun hangi tarafta olduğuyla ilgili bilgi toplamam lazımdı. Türkiye'ye dönerken yanımızda bir ajan götürmek istemiyordum.

"Ötüken'in ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," dedi sahici bir sesle. Gerçekten bilmiyor gibi duruyordu.

"Buna inanayım mı?"

"Daha önce hiç duymadım. Duymadığım için de merak ettim. Söyleyecek misin artık ne olduğunu?"

Bana öyle bakarken söylememem mümkün müydü? Üstelik Türkler hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum.

"Ötüken, Türklerin yeryüzünde ilk var olduğu ve oradan dünyaya dağıldığı yerin adı olarak kabul edilmekte," diyerek açıkladım. "Türkler için çok önemli bir yer ve kutsal sayılır. Bir hazineden daha değerli."

Belinde duran elimi çenesine yerleştirdim. Tenine yavaşça dokunurken bakışlarımı bir saniye olsun ondan ayırmıyordum. Parmağımla dudağının kenarına dokundum. "Sadece Ötüken bakışlı değilsin," dedim. "Ötüken gülüşlüsün de."

Gülüşünde sahiden de Ötüken vardı.

Eskiden Türkler, "Seni seviyorum," demezmiş. "Senin gülüşün bana Ötüken," dermiş. Ve bu cümle bir Türk kızına söylenecek en güzel iltifatlardan biriydi.

Bundan hoşnut olmamış gibiydi. Bedeninin kasıldığını hissederken sokaktan sıkıldı. Etrafına kısa bir bakış attı. Endişelenmişti. Onu endişelendirmek istememiştim. Üstelik yanında ben olduğum sürece endişelenmesine hiç gerek yoktu.

"Türk müsün?" diye sordu. Sesindeki ton, kanımın hızla akmasına neden oldu. "Dayımın bahsettiği gibi bir İngiliz değil misin?"

"Bundan neden rahatsız oldun?"

Yarbay Beton, dayısının onun aklını intikam ve nefretle doldurabileceğini söylemişti. Türklere karşı büyük bir kinle dolu olabilirdi. Onun bütün hayatı yalandan ibaretti ve doğruyla yanlışın ne olduğunu bilmiyordu.

Gözlerinde nefret yoktu lakin başka bir şey vardı.

"Soruya soruyla karşılık verme," dedi sertleşen tavrıyla.

"Türklerden nefret mi ediyorsun yoksa?"

"Bu seni neden ilgilendiriyor?" Kaşlarını çattı. "Üstelik sen benim sorularımdan kaçarken ben neden sorguya çekiliyorum?"

"Sorguya çekmiyorum," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Ben sadece seni tanımaya çalışıyordum. Tamam, ne istiyorsan sor. Sorularından kaçmayıp cevaplayacağım."

"Gülüşümü nerede gördün?"

"Bazı özel güçlerim var," dedim onun aksine rahat bir tavırla. "Maskenin altındaki yüzleri görebiliyorum."

Gülüşünü gördüğüm hiçbir anı unutmadım. Sanırım hiçbiri aklımdan çıkmayacaktı. Gülüşü aklıma kazınmıştı ve hiçbir şey onu oradan kazıyamazdı.

"Öyle olsa güldüğümü değil, ağladığımı görmüş olurdun."

O an pürdikkat kesildim. Kirpiklerinden damlalar akıyordu. Dudağının kenarına yuva edinmiş elime gözünün yaşı damladı. Sıcaktı.

Yutkunamadım. "Neden ağlıyorsun?" diye sordum.

Söyle bana Balkan Kızı, neden ağlıyorsun? Üstelik kollarımdayken buna nasıl cesaret ediyorsun? Ağlama, ağlama ki sıkıyönetimle ağlamayı yasaklatmak istemeyeyim.

"Çünkü..." dedi gülümsemeye çalışırken. Gözleri ışıl ışıldı. Artık anlamını bildiği bakışları daha kutsal bakıyordu. "Küçükken kaybettiğim birine

çok benziyorsun. Onun gibi konuşuyorsun. Onun gibi kokuyorsun ve o da senin gibi bir Türk."

Balkan Kızı sonunda beni tanımış mıydı?

Küçükken kaybettiğim birine çok benziyorsun. Onun gibi konuşuyorsun. Onun gibi kokuyorsun ve o da senin gibi bir Türk.

Bu kişi ben olabilir miydim? Benden mi bahsediyordu yoksa karşısında gördüğü kişide başka birini mi arıyordu?

Kimi görmek istiyorsun sen, Balkan Kızı? Bana baktığında kimi görüyorsun?

Görev sırasında yüzümü tamamen kapatan maskeler kullanıyordum. Şimdi ise ITO yuvası olan bir davette yüzümün belirli bir kısmını kapatan maskeyi takıyordum. Göz çevremi ve yüzümdeki yaranın olduğu kısmı tamamen kamufle ediyordu. İfadesiz durmam gerekiyordu. Üstelik Peter Kalovski gibi biri etrafta gezerken bütün duygularımı yok etmeliydim. Fakat Balkan Kızı her ağzını açtığında, karnımda siktiğimin ateş böcekleri tepişiyordu. Bunları ameliyatla falan aldırmam mümkün değil miydi?

İnsanların arasında dans etmeye devam ettiğimiz için onu yavaşça geriye doğru yatırdım. Eş zamanlı olarak yüzüne eğildim. Saçları yere dökülüyordu. Nefesim tenini okşarken, pozisyonumuzu bozmadan, "Sana kimi hatırlatıyorum?" diye sordum. "Bende kimi görüyorsun? Kim için bu akıttığın gözyaşları?"

Dudaklarını araladı ama geri kapattı. Kaşlarımı kaldırdım, ona tehditkâr bir ifadeyle bakarken, "Eğer cevap vermezsen seni bırakırım," dedim. "Yere mi düşmek istiyorsun?"

Balkan Kızı ise yüzüne yerleşen şaşkınlıkla bana baktı. Ardından hızla kaşlarını çattı. "Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye sordu.

"Nasıl algılıyorsan."

Bacaklarının hareketlendiğini hissettim. Bir bacağını bacağıma doladığında şaşırma sırası bendeydi. İddialı bir tavırla bana baktığında, "Bıraksan da artık düşmem," dedi. "İstersen dene."

Sikeyim!

En çok sizi ateş böcekleri, en çok sizi.

Bakışlarım ışık hızıyla bacaklarına düştü. Giymiş olduğu yırtmaçlı elbisesi tamamen açılmış bir vaziyetteydi. Süt beyazı teni elbisenin esaretinden kurtulduğu için güneş gibi parlıyordu. Kaşlarım iyice çatıldı. Onu kendime doğru hızla çektim ve bedenini dikleştirdim.

Bu kızın yaşı kaç olursa olsun bir şekilde bana yapışmayı başarıyordu. Onu kaldırmamla bana sardığı bacağını geri indirdi ve bozulan yüzüme aldırmadan dans etmeye devam ettik.

"Babam," dedi. Konuşmasıyla bakışlarımı hızlıca ona çevirmemi sağladı. "Bahsettiğim kişi babamdı. Annem buralı ama babam bir Türk askeriydi."

Bütün duyguları aynı anda yaşadım. Babasına dair bir şeyler hatırlıyordu demek ki. Dayısı ondan bunu tamamen alamamıştı. Ayhan amca sevdiğim biriydi.

"Tıpkı senin gibi," diye ekledi.

Ona boş gözlerle bakarken, "Senin gibi derken?" diye sordum.

"Asker," dedi kelimelerin üstüne basa basa. Başını boynuma doğru yasladı. "Buram buram barut kokuyorsun. Tenine öyle bir sinmiş ki hiçbir koku bunu bastıramaz."

Kelimeler dudaklarından dökülürken duruşunu hiç bozmamış ve boynumdan gelen kokuyu özlemle içine çekmişti.

Tamam, bunu söylemesini beklemiyordum. Onun ITO tarafında olup olmadığını anlamak için biraz fazla açık konuşmuştum. Normalde daha kapalı bir insandım. Ona direkt olarak bir asker olduğumu söyleyemezdim. Üstelik ben gölge askerdim. Kimliğimi riske atmayı göze alamazdım.

Acımasız olmayı seçtim.

"Belki de sen her gördüğün erkekte babanı arıyorsundur."

Asker olduğumu belli edemezdim. Bunu demek zorundaydım. Yüzü aniden dondu. Kollarımın arasında olmasına rağmen aramızda kilometrelerce mesafe oluştu.

"Babam herkeste bulabileceğim bir kişiliğe sahip değildi," dedi kısılan sesiyle. "Eğer karşımda o olsaydı eminim o da bu cevabı verip acımasız olmayı seçecekti. Çünkü babam da asker olduğunu kolay kolay söylemezdi."

"Bu bir şeyi kanıtlamaz," dedim ısrarla.

Alay eden gözlerle yüzüme bakıp, "Öyle mi?" dedi. Avuç içimde duran parmaklarını birbirine kenetledi. Tenimdeki yumuşak hissiyatla kaşlarım iyice çatıldı. Bana dokunmasa daha iyi olacaktı. "Peki, elindeki nasırları nasıl açıklayacaksın? Bahanen ne olacak? Spor yapmaktan mı oldu yoksa silah taşımaktan mı?"

Gardımı indirmedim.

"Bir hastalığım olabilir."

Kendinden emin bir sesle, "Ben bir doktorum," dedi. "Emin ol, bir hastalığın olsa ilk olarak bunu söylerdim. Biz buna mesleki deformasyon diyoruz. Eğer bir an önce tedaviye başlamazsan ellerin için geri dönülemez bir yola girebilirsin."

Siren bakış açıma girdi. Dikkatli gözleri üzerimizdeydi ve Kanca'yla dans ediyordu. Her bir adımlarında aramızdaki mesafeyi kapatıyorlardı. Kanca'yla bakışlarımız kesişti.

Siren, Balkan Kızı'na bakıp, "Eş değiştirebilir miyiz?" diyerek ricada bulundu. Balkan Kızı ne olduğunu anlamadan yavaşça kaşlarını çattı. "Beyefendiyi kısa süreliğine almam gerekiyor."

Balkan Kızı ona ısrarla bakan gözlere karşılık kollarımın arasından yavaşça ayrıldı. Onun bedeninin varlığına fazlasıyla alıştığımı yerine gelen soğuklukla fark etmiştim. Kanca, Balkan Kızı'nı kendine doğru çekti. İkisi dans etmeye başlarken Siren de benim kollarıma gelmişti.

Bakışlarımı ikisinden de ayırmadan, "Neler oluyor, Siren?" diye sordum.

"Öncelikle ne olup bittiğini tam olarak bilmediğimizi söylemek isterim," dedi. "Kanca az önce bana tespit ettiği bir olaydan bahsetti."

"Kanca gelsin," dedim. Kanca ne öğrendiyse gelip bana söyleyebilirdi.

"Onunla mı dans edeceksiniz?" diye sordu Siren. Harelerinde şaşkınlık belirdi. "Bir saattir dans etmeniz yetmedi mi?"

Alnımın ortasında derin bir çukur oluştu. "Bir saat mi?" dedim şaşkınlıkla. "En fazla beş dakikadır Balkan Kızı'yla dans ediyorum. Abartma, Siren!"

"Komutanım, bir saattir dans ediyorsunuz," dedi Siren. Bir saat mi? Nasıl bir saattir dans ediyor olabilirdik?

"Ben buradan çıktıktan sonra nikâh dairesine gideceklerini falan sanmıştım," dedi İmam. Kulağımın içinde bangır bangır bağırıyordu.

Yamalı da çok geçmeden, "Kurban olduğumun komutanısı, evlenmeseniz olmaz mı?" dedi.

"Hem doktor hem de kızıl birine yenge demeye hazır değilim," dedi Mermi.

En çok sen yenge diyeceksin, Mermi. En çok sen!

"Saçma sapan konuşup durmayın," dedim kısık bir sesle. "Niye karşımda her dişi gördüğünüzde beni evermeye çalışıyorsunuz, lan?"

"Haşa, komutanım. Biz tam aksine sizin evlenmenizi hiç istemiyoruz," dedi İmam. "Biz kıskanç bir timiz. Sizi kimseyle paylaşamayız."

Mermi, "Evet," diyerek ona katıldı. "Biz sizi kimseye yâr edemeyiz, özellikle de kızıl doktorlara."

Kanca bana öfke dolu gözlerle bakıyordu ve her hareket edişimde sertçe soluk alıyordu. Bakışları sürekli olarak Siren'in belini kavrayan ellerimdeydi.

"Biraz daha seninle dans etmeye devam edersem Kanca, komutanı olmama aldırmadan beni tekme tokat dövecek gibi," dedim. Gerçi ben de onunla aynı hisler içindeydim. "Siz gerçekten düşman olduğunuza emin misiniz, Siren?"

"Barut Komutan'ım," diye mırıldandığında gözlerini kaçırdı. "Her zamanki Kanca işte, benimle uğraşmayı seviyor."

"Seninle uğraşmayı değil, seni seviyor bence," dedim açık yüreklilikle. "Yoksa öfkeli bir boğa gibi burnundan soluyup durmazdı."

Siren'in tedirgin olduğunu kasılan bedeninden fark ettim. "Fısıltı ortalıkta yok," dedi. Konuyu ışık hızıyla değiştirip lafı ortaya bomba misali attı.

Dans etmeyi bıraktım.

"Ne?"

Sadece, "Ne?" diye bağıran ben değildim. Yamalı duyduklarının etkisiyle taşıdığı tepsiyi yere düşürdü.

"Ne demek bacaksız ortalıkta yok?" diye araya girdi İmam. "Ağzına acı biber sürdürmemek için kayıplara mı karıştı yoksa?"

"Yamalı," dedim kulaklığa doğru. "Fısıltı'yla birlikteydiniz. Ondan haberin var mı?"

"Onun yerine ben nöbetteydim," dedi Yamalı. "Çoktan gelmesi gerekiyordu. Sadece Talia Alaz'ın çantasındaki ilaçların ne tür ilaçlar olduğunu kontrol edip geri gelecekti."

"Silah arkadaşının bir süredir ortalıkta olmadığını nasıl fark etmezsin!" dedim öfkeli bir şekilde. "İkiniz beraberdiniz! Birbirinizi gözetleyip kollamanız gerekiyordu!"

Silah arkadaşları birbirini kollardı. Can kardeşler, kendi canından önce dostunun canını korurdu.

"Vurulduk mu şimdi?" diye sordu Barış. Gözüme giren topraklardan dolayı gözlerimi açamıyordum. Vücudumda keskin bir acı vardı.

"Yok, amına koyayım. Kurşuna bana girmesini rica ettim sadece," dedim. Acıdan ne dediğimi bilemez bir hâldeydim. "O da kırmadı beni. Ne münasebet, ben kurşuna vuruldum."

Barış acı içinde inlerken, "Şu durumda bile dalga geçiyorsun, lan!" dedi. "Burayı geçerlerse Beton belamızı siker. Hangi kolunu hissediyorsun? Bacakların ne durumda?"

"Sürünebilirim," dedim can havliyle.

"Benim tarafıma gel," dedi Barış. "Burayı geçmelerine izin vermeyeceğiz. Bu hâldeyken savunmamız zor ama bir olursak yedi sülalelerini bile sikeriz. Kalk, bir olalım kardeşim."

"Haklısınız, komutanım," diyen Yamalı'nın sesi beni kendime getirdi. "İzin verirseniz gidip bakmak isterim. Eğer alandan çıkarsam hedefi korumak için üç kişi kalacaksınız."

"Onu bul ve birlikte tekrar buraya gelin, Yamalı!" dedim.

"Emredersiniz, komutanım," dedi Yamalı ve davet alanından kayboldu.

"Kız cimcime, neredeysen ortaya çık," dedi Mermi.

Siren, "Komutanım," diyerek uyarır bir tonda seslendi. "Davet alanına girdiğimizden beri normal olmayan şeyler var. Zaman kavramımız kayboldu. Saatlerimiz çalışmıyor. Gün aydınlanacak. Tüm maskeler düştüğünde ne yapacağız? Hedefle birlikte bir an önce buradan çıkmalıyız!"

"Bir şeyler yiyip içtiniz mi?" diye sordum.

"Hayır."

Ben de hiçbir şey yiyip içmemiştim. Etrafı dikkatlice süzerken loş ortamdaki dumanı yeni yeni fark ediyordum. Tavanlara ve her bir köşeye hızlıca baktım.

"O zaman buranın havasında bir şey olabilir," dedim. Emin olmamakla birlikte aklıma gelen ilk fikri söylemiştim. Soludukça kendimizi kaybediyor, zaman kavramımızı yitiriyorduk. "Buna daha fazla maruz kalmadan, hedefi de alıp buradan çıkıyoruz."

Son kez kulaklığa doğru, "Kanca, Balkan Kızı'yla dans etmeyi bırak ve Siren'e desteğe gel," diye seslendim.

Hem Fısıltı'yı hem de Peter'ı bulabilmek adına insanların arasında yürümeye devam ediyordum. Oldukça kalabalık bir yerdi ve maskeli insanlar hakkında çıkarım yapmak oldukça zordu.

Arkama döndüğüm sırada, aradığım adamı gözlerini bana dikmiş bakarken buldum.

Peter Kalovski.

Beni görür görmez, "Boris," dedi. Tek kaşı havaya kalktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Ben de seni arıyordum, Kalovski," dedim rahat bir tavırla. "Bir süredir ortalıkta görünmüyorsun. Benim için birkaç şeyin olduğunu söylemiştin fakat gece neredeyse bitti. Henüz hiçbir şeyden etkilenmedim."

"Davet istediğim gibi ilerlemiyor," derken bana doğru yaklaştı. Sesi daha kısıktı. "Ters giden bir şeyler var ve ben ters şeyleri hiç sevmem. O yüzden ortalıkta yoktum çünkü sorunlarla ilgileniyorum."

"Sorun ne?"

"Yeğenim," dedi tek nefeste. "Değerli emanetim."

Ona merakla baktım.

"Neler oluyor?"

"Davetsiz misafirlerimiz var," dediğinde konuşup konuşmama konusunda kararsız görünüyordu. "Yeğenimin hayatı hiç kolay olmadı. Üstelik benim de düşmanım çok. Onun tehlikede olduğunu düşünüyorum ki öyle de. En azından ben sorunları çözene kadar onun yanında durabilir misin?"

Pezevenk. Bir şeyler döndüğünü anlamıştı.

Balkan Kızı'na bakıp onu işaret ettim.

"Onun yanında duracağıma seninle birlikte sorunları çözmek isterim. Eminim daha iyi olacaktır, Kalovski."

"Hayır hayır," dedi kafasını iki yana sallarken. "Sana bu konuda ihtiyacım var. İkimiz de ortalıktan kaybolursak değerli emanetimin başına akbabalar üşüşür ve onlara yem olur. Emin ol, bunu hiçbirimiz istemeyiz," dedi ve elini omzuma koyup sıktı. "Üstelik ona nasıl baktığını gördüm, Boris."

Bedenimi bir soğukluk kapladı.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Uzun uzun," dedi. "Henüz hiçbir şeyden etkilenmediğini söyledin ama çoktan etkilenmişsin. Sanırım sana diğer şeyleri göstermeme gerek bile kalmadı. Unutma, gözler asla yalan söylemez."

Dişlerimi birbirine bastırdığımda çenem sertçe kasıldı. Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istedim fakat bu, vakit kaybından başka bir şey olmayacak-

tı. "Değerli yeğeninin yanında duracağım," dedim. "İstediğin gibi olsun, Peter Kalovski."

Onun yanından ayrılıp köşede tek başına duran kadının yanına doğru ilerledim. Beni görünce yüzüme dik dik bakmaya başladı. Aramızdaki mesafeyi kısalttım ve tam önünde durdum.

"Dayım burada yok," dedi. Kollarını göğsünde birleştirdi ve yan bir bakış attı. "Onun için geldiysen..."

"Senin için geldim, Balkan Kızı."

Sadece senin için ve yalnızca sana geldim. Sen beni çağırsan da çağırmasan da hep gelirim. Çünkü olman gereken topraklar burası değil. Ve gönlüm, yanlış yere uçan göçmen kuşunu asıl yuvasına götürmeden rahat etmeyecek.

İfadesiz bakan gözlerinde hiçbir değişiklik olmadı.

Nasıl olmazdı? Nasıl böyle bakmaya devam ederdi? Balkan Kızı diyordum ona. Bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydu? Nasıl etmezdi?

Hatırlamak değil, mesele unutmamaktı. Balkan Kızı, on bir yaşına dair olan her şeyi unutmuştu.

"Neden geldin?" diye sordu. Meraklı değildi. Sadece yüzüne ısrarla baktığım için öylesine soruyor gibiydi.

"Yalnız bırakmak istemedim."

Onu yanlış yerde bıraktığımızı ve şimdi de olması gereken yere götürmek istediğimizi söyleyemedim. Balkan Kızı, bunun hesabını bize sorduğunda ne diyecektik?

"Yalnız olduğumu kim söyledi?" dediğinde bakışlarım istemsizce parmaklarına düştü. O da eş zamanlı olarak ellerine baktığında, ikimiz de parlayan metale bakıyorduk. "Dayım, değil mi? Ona göre hareket etmeyi bıraksan iyi edersin. Senin karşında küçük bir kız çocuğu yok. Bunu o küçük aklına sok."

Yanımdan geçip gitmek üzereyken onu kolundan yakaladım. Sıkıca tutuyordum. Gözlerimiz kesiştiğinde keskin bir dille, "Yanımdan ayrılamazsın," dedim.

"Ben ne zamandan beri senin sözlerini dinliyorum, asker?"

"Uzun bir süredir," dedim. Ona göndermiş olduğum kibrit kutularına düştüğüm notlara göre hareket ediyordu.

"Bana sözünü geçirebileceğini zannediyorsan yanılıyorsun," dedi. Gözlerini bir saniye olsun gözlerimden ayırmıyordu. "Ateş böcekleri aldatıcıdır. Boşuna demiyorum."

Onu geriye doğru çektiğimde karşıma geçmesini sağladım. Alandan biraz daha uzaklaşmıştık. "Dayın tehlikeli bir durumdan bahsetti," dedim kısık bir sesle. "Bu yüzden gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Hayır, aslında Hayalet Timi'nden gelecek olan işareti bekliyordum.

Gülmeye başladığında beyaz dişleri ortaya çıktı. "Ne?" derken neden güldüğünü anlayamamıştım. Yüzümde beliren garip bir ifadeyle gülüşünü izledim. "Buna inanmış olamazsın."

"Bir şeye inandığım yok," dedim. Hâlâ gülmeye devam ediyordu. "Olmam gereken yerdeyim."

"Bu dayımın bir taktiği," dedi. "Korkunç liderin masum yeğeni tehlikeli bir duruma düşer. Onu koruyabileceğini düşündüğü adamdan yardım ister. Aslında pençesine düştüğünün farkında değildir. Seni bilerek yanıma gönderdiğini anlamadın mı cidden?"

"Elbette anladım," dedim tekdüze bir sesle. "O kadar salak bir adam değilim."

"Anlamana sevindim," dedi ruhsuz bir mırıldanmayla. "Umarım seni beğendiğim için seninle dans ettiğimi düşünmemişsindir. Sen benimle dans ederken aslında senin kim olduğunu ortaya çıkartmaya çalışıyordu."

"Bunları bana neden anlatıyorsun, Balkan Kızı?"

Yavaşça yutkundu. Kirpiklerinin titrediğini gördüm. Yavru bir kuş gibi titriyordu.

"Çünkü bana vermen gereken son bir kibrit kutusu kaldı, asker."

Elimi ceketimin iç cebine attığımda klasik bir şekli olan kibrit kutusunu ortaya çıkardım. Uzun süredir ona kibrit kutularıyla notlar gönderiyordum. Hepsini teslim almıştı. Ona iletilmeyen tek bir kutu olmamıştı. Hepsini okuduğuna emindim.

Yazdığım notlar her seferinde değişiyordu ama değişmeyip tekrar tekrar yazdığım tek bir şey vardı:

Bil ki seni almaya geliyorum, Balkan Kızı.

Kibrit kutusunu ona uzattığımda etrafına dikkat ederek eline aldı. Kutuyu görür görmez gözleri parlamıştı. Gün boyu kül olan bakışları şimdi alevlenmeye başlıyordu. Bir yandan kutuyu incelemeye koyuldu. Çocuk

gibi heyecanla bakıyordu. "En başından beri kibritlerdeki notları yazıp bana ulaştıran sen miydin?" diye sordu. Sesi meraklı geliyordu.

En başından beri gönderen bendim. Çünkü çocukken elimden düşürmediğim tek şey kibrit kutusuydu. Beni hatırlar diye düşünmüştüm ama beni hatırladığı falan yoktu. "Ben sadece aracıyım," diyerek yanıtladım. Gözaltına alındığında ona kutuyu verenin ben olduğumu söylemedim.

"Ama bana notlarda yazdığın gibi Balkan Kızı diye hitap edip duruyorsun." Gözlerindeki alev birden sönmüştü.

Kulağımı işaret ettim. "Oradakilere bir işaretti," dedim. "Çünkü kılık değiştirmişsin, hedefi bulduğumu belli etmek istedim. Bir nevi şifreydi."

"Yalancı," dedi kelimenin üstüne basa basa. "Beni isteyenin sen olduğunu biliyorum, neden yalan söylüyorsun? Hani ne istediğini bilen bir adamdın?"

Yalancılar, yanar.

"Ben değilim," dedim gözlerinin içine bakarken. "Seni şu an özellikle isteyen ben değilim. Ben yalnızca bana verilen emirleri ve görevleri yerine getiren bir askerim. Tıpkı senin dediğin gibi."

"Komutanım," diyen sesi işittim. Yamalı'ydı. "Fısıltı'yı bulamadım. Talia Alaz'ın çantası ve yanında da takmış olduğu kulaklığı kırılmış bir hâlde burada duruyor. Fısıltı'ya ait olduğunu düşündüğüm bir miktar kan var. Bir arbede yaşanmış."

"Yalakalı, küçücük kıza nasıl sahip çıkamadın?" dedi Kanca.

"Ona küçücük deyip durmayın! Bu yüzden hepimizden nefret ediyor zaten!" dedi Yamalı. "Hep kendini dışlıyor, yetersiz görüyor ve yemekleri bile bizimle yemiyor! Yok işte, kına yakın bir taraflarınıza!"

"Firefly'ı mı çağırsak acaba? O koklaya koklaya sahibini bulur belki," dedi Mermi.

"Ben geliyorum," dedim kulaklığa doğru. Karşımdaki kadın merakla gözlerle bana bakıyordu.

Balkan Kızı kendinden emin bir şekilde, "Buradan çıkamazsın," dedi.

"Buradan çıkmaya henüz niyetim yok," dedim kesin bir dille. Timle birlikte kontrolü ele almamız lazımdı. Fısıltı'nın durumuna bakmam gerekiyordu. "Seni almadan hiçbir yere gitmiyorum. Kibrit kutusundaki son notu oku. Okuman için sana süre vereceğim çünkü bir seçim yapman gerekecek. Bir kibrit yak çünkü gerçekleri yalnızca böyle aydınlatabilirsin, Balkan Kızı."

19.
KİBRİT

"Omuzlarım yanında yokken ağlama. Gözyaşların içimi yakıyor. Bana bunun neler hissettirdiğini bilsen ağlar mısın hiç, Balkan Kızı?"

Bir kibrit yak...

Her seçim bir vazgeçiştir.

Balkan Kızı'mı karar vermesi zor bir seçim bekliyordu. Sanırım onun yerinde olmak istemezdim. Her ne kadar vatanına geri dönüş yapacak olsa da diğer vatanında arkasında bırakacağı kişiler olacaktı.

Temelli dönmeyecekti lakin ne kadar süreceğini bilmediğim bir ayrılığa mahkûm olacaktı. Bu ayrılığın onun için en az özlemle geçmesi adına elimden geleni yapacaktım.

İmam beni daldığım düşüncelerden ayırdı. "Şimdi kimin ağzına acı biber süreceğim, komutanım?" diye sordu. "Biz Fısıltı olmadan ne yapacağız?"

Hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı. Siren haber verdiğinden beri Fısıltı'ya ulaşamıyorduk. İncelemek için götürdüğü çantanın yanında bir miktar kan bulunuyordu.

"Niye Fısıltı şehit olmuş gibi davranıyorsunuz, lan?" dedim sinirle. "Fısıltı hepinizi cebinden çıkartır. Yeni mezun olmasına rağmen bu time girmeyi başardı. Hanginiz bunu başarabildiniz? Hiçbiriniz. O yüzden şehit olmuş gibi davranmayın."

"Bizden nefret ettiği için gitmiş olabilir mi?" diye sordu Yamalı. Aralarında en üzgün oydu. Yamalı'nın ekip içinde kimseyle sorunu olmaz, herkesle iyi geçinirdi. "Ona hep kötü davrandık. Hiç asker gibi yaklaşmadık. Zaten sessiz sakin bir kızdı."

"Sen sus, Yamalı," dedi İmam. Elinden gelse bir kaşık suda boğacaktı Yamalı'yı. "Hadsizliğin kabahatinden büyük zaten." İmam bakışlarını bana kaldırdı. "Komutanım, Yamalı bu durumda uyarı ya da ceza alacak mı? Şahsen almazsa gördüğüm her fırsatta dövmeye çalışacağım da!"

Dakikalardır süren sessizliğimi bozup, "Evet, alacak," dedim.

"Ohhh, canıma değsin!" dedi İmam.

Ona kısa süren bir mutluluk yaşatarak, "Sadece Yamalı değil, hepiniz suçlusunuz," dedim. "Takım arkadaşının iletişimsizliğini fark etmeyen herkes ceza alacak." Sesim oldukça acımasız çıkıyordu. Hepsine ateş saçan gözlerle bakarken ifademi bir an olsun bozmadım. "Ben size duygusal bağı yasakladım. Hayalet Timi. Ekip ruhunu değil! Siz böyle mi ekip oluyorsunuz? Birinin ayağına taş değse hepinizin canı yanmalı!"

"Komutanım," diyerek araya girdi Yamalı.

"Hiç ağzını açma, Yamalı!" dedim sesimi kısık tutmaya çalışırken. Fısıltı hariç bütün tim davet alanındaydı. "Cezan neyse çekeceksin!"

Yamalı çekingen bir tavırla, "Olur, komutanım ama ben başka bir şey diyeceğim," dedi.

"Ne diyeceksin?"

"Şu kız..." dediğinde sabahtan beri odaklandığı kişiyi işaret etti. "Sağınızdaki."

İşaret ettiği yere doğru döndüm ve kısılan gözlerimle bakmaya çalıştım. Oldukça tanıdık biriydi. O kişiyi yalnızca Yamalı tanıyabilirdi zaten.

"Fısıltı!" dedim sesime yansıyan şaşkınlıkla.

Gürültülü bir ses geldiğinde sesin geldiği yere dönüp olan bitene baktım. Yamalı gördüğü kişi karşısında bayılmıştı.

Gerçekten bayılmıştı!

"Bayıldı mı o?" diye sordu Kanca.

"Şşş! Kalk, Yamalı. Bir gören olacak," dedi Mermi. "Bunun da Feriha olacağı tuttu."

İmam gülmemek için zor dururken, "Fısıltı'yı ilk kez yarı çıplak gördüğünde de bayılmıştı," dedi. "İmam olmasam katıla katıla gülerdim. Şimdi yine bayıldı. Yamalı bu kızı her sivil gördüğünde niye bayılıyor?"

Mermi de ağzı açık bir şekilde Fısıltı'ya bakıyordu. "Bayılmakta haklı değil mi sence?" diye sorarken İmam'a Fısıltı'yı işaret etti. Gözlerini alamıyordu. "Bu kız cidden bizim cimcime mi?"

Fısıltı sadece gözlerini kapatan bir maske takıyordu. Saçları kısa ve küt kesilmişti. Üstünde siyah, dar bir mini elbise, ayağında ise yüksek topukluları vardı. Her gün gördüğümüz hâlinden bir hayli farklıydı.

"Komutanım, izin verirseniz onun yanına gitmek istiyorum," dedi Siren.

"Şimdi değil, Siren," dedim. Çok geçmeden, "Kanca," diye seslendim. "Yamalı'yı gizlice buradan uzaklaştır."

Siren, Yamalı'nın ortadan kaldırılmasıyla, "Fısıltı ne yapmaya çalışıyor?" diye sordu. "Yanındaki adamlar kim oluyor, komutanım?"

"Örgütten birileri," dedim dikkatlice izlerken. "Ona güvenip olaya dâhil olmayacağız. Boşu boşuna bir davetli gibi içeriye girmiş olamaz."

Fısıltı koluna girmiş olduğu adamla birlikte içeride turluyordu. Bakışlarım onu süzerken ince kolundaki sıvıyı fark ettim. "Koluna bak, Siren," dediğimde kaşlarım çatıldı. "Kan akıyor. Yara alan kişi Fısıltı."

Siren, her ne kadar ekipteki herkese çok soğuk dursa da Fısıltı'ya karşı özel bir ilgisi vardı. Fısıltı ise herkesi kendinden soyutladığı için genelde kimseyle çok iletişime geçmezdi. İkisi her anlamda birbirine destek olan kişilerdi. Kolundan akan kanı gördüğünde parmaklarını sinirle sıktı. "Yaralanmış," dedi. "Farkında ama yine de devam ediyor."

"Takipte kal," diyerek onunla birlikte ilerledim. Balkan Kızı ortalıkta görünmüyordu. Verdiğim kibrit kutusuyla birlikte kayıplara karışmıştı.

Fısıltı, kol kola gezdiği adamı alandan dışarıya çıkardı. Biz de hemen peşinden gitmeyip biraz zaman geçmesini bekledikten sonra takibe devam ettik.

Yukarı katlara çıktığımızda boğuşma sesleri gelmeye başlamıştı. Siren'le birlikte emin adımlarla ilerlerken fevri davranmamaya özen gösterdik. "Bayağı ciddi pislik!" diyen Fısıltı'nın sesini duyunca odaya daldım.

Silahımla nişan alıp keskin bakışlarımla odayı taradım. Fısıltı, odanın içinde nefes nefese bir hâlde dururken arkasında bir sürü kişi daha vardı. Fakat hepsi bayılmış ve elleri kolları bağlanmış vaziyetteydi. Fısıltı yaklaşık yedi sekiz kişiyi etkisiz hâle getirmişti. Yüzleri açıktı ve çoğunun örgüt üyesi olduğunu biliyordum. Bu odanın içindekiler masum değildi.

"Fısıltı!"

"Komutanım."

Gözlerimi öfke bürüdü.

"Hemen rapor ver bana!"

"Talia Alaz'm dayısı beni fark etti," dedi Fısıltı.

Bu sik kırığı nasıl bir adım öne geçmeyi başarıyordu?

"Nasıl?" dedim. "Nasıl fark etti? Biz gölge askeriz!"

"Ben kaşınmış olabilirim, komutanım," derken kirpiklerinin altından baktı. Bu kız cidden ele avuca sığmıyordu. "Adamlarına beni öldürmesi için emir verdi. Ellerinden bir şekilde kurtuldum. Davetlilerden birini etkisiz hâle getirip onun kılığıyla içeriye sızdım." Yavaşça yutkundu. "Bu pislik..." derken ayaklarının dibinde duran kişiyi işaret etti. "Talia'yı gizlice götürecekti. Bütün konuşmaları duydum. Onu kendi tarafıma çekip ortadan kaldırdım."

"Bütün bunları tek başına mı yaptın?" diye sordum. "Niye timden destek almadın? Tehlikeyi fark ettiğin ilk an bize bildirmen gerekiyordu!" Çok başına buyruk bir kızdı. Kimseyle kolay kolay konuşmaz, yemeklere bile katılmazdı. Firefly'ı yanına alır, onunla yemeğini bölüşürdü.

"İletişimi kesen bendim," dedi Fısıltı. "Dayısı beni yakaladığında sizi de riske atmamak için her şeyi bloke ettim. Böylelikle kimlerle iletişimde olduğumu öğrenemedi."

Parkeye damlayan kanın sesi kulağıma doldu. Bakışlarım koluna düştüğünde ona doğru bir adım attım. "Yaralanmışsın," dedim kolunu işaret ederken.

Kolunu saklamaya çalışıp, "Küçük bir sıyrık," dedi.

"Nereden yara aldın?"

"Başım..." dedi ama lafının devamını getiremedi.

Gözleri kaymaya başladığında dizlerinin bağı çözüldü. Onu hızla kavradığımda yere düşmesini engelledim. Siren benimle birlikte onu tutarken, "Fısıltı!" dedi korkuyla. "Fısıltı, cevap ver bana!"

"Fısıltı!" diye seslendim. Gözlerinin tamamen kapanmasıyla kulağımdaki kulaklığa doğru mırıldanarak, "Mermi," dedim. "Fısıltı yaralanmış, sana burada ihtiyacımız var. Bilinci kapalı, önceliğin Fısıltı olsun!"

Mermi, doktorlara olan aşkından dolayı aramızda en iyi sağlık bilgisine sahip olandı. Timdekilere bir şey olduğunda ilk o koşar, ilk yardımı o yapardı. "Emredersiniz, komutanım!" dedi Mermi.

Kibrit kutusuna yazmış olduğum yerde heyecanla bekliyordum.

On altı yıl geçmişti yaşanan olayların üstünden. On altı yıl durmama rağmen şimdi dakikalardır yerimde duramıyordum. Küçük bir kızın amansızca koparıldığı cesur bir vatandan geliyordum ama adımlarım cesaretsizliğimden dolayı ilerlemiyordu. Kendi rızasıyla buraya gelmeliydi. Hâlbuki bana, *beni götür* dese hiç düşünmeden onu bu şehirden kurtarırdım.

İlk önce odanın kapısı yavaşça açıldı. Ortamı kaplayan loş bir ışık vardı. Dikkat çekmemek için çok fazla ışık yakmamıştık. Odayı sadece mumlar aydınlatıyordu. Bu binanın girişi bir davet salonuydu ve üst katları odalardan oluşuyordu.

Kanca ve Siren'le bakıştım. İkisi de tetikte bekliyordu. Onlar gizlenmiş bir hâlde silahlı, ben ise odanın ortasında silahsızdım.

Balkan Kızı içeriye girdiği an, sanki nerede olduğumu biliyormuş gibi direkt olarak gözlerimin içine baktı.

"Balkan Kızı," diye fısıldadım. Türkçe söylemiştim. Niye dilimden ağıt dökülüyordu? Çok sevinerek söylemem gerekmiyor muydu? Küçükken söylediğim gibi umursamazca mırıldanmalıydım fakat ben neredeyse üzülecektim.

Ah, Balkan Kızı, ah. Hem annesiz kaldın hem de babasız. Hem yetim hem öksüz.

O ise aynı ifadesizliğiyle bana bakarken içeriye doğru adımladı. Kısa sürede aramızdaki mesafeyi kapatmıştı.

"Öncelikle Boris Abrams olmadığımı söylemek isterim," diyerek söze başladım. "Ben, Yüzbaşı Barut. Bir Türk askeriyim."

Beni baştan aşağıya süzdü. "Yüzbaşı, ha?" dediğinde tek kaşını kaldırdı. "Demek ki baktığım her erkekte babamı aramıyormuşum, Yüzbaşı Barut."

"Sadece asker olduğumu anladığın için gizli tutmaya çalışıyordum," derken Türkçe konuştum. Fakat o bana anlamayan gözlerle baktı.

Daha fazla dayanamayarak, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum. Tekrar İngilizce konuşmuştum. "Türkçe bilmiyor musun?" Bütün gece sadece İngilizce konuşmuştuk.

"İngilizce ve birkaç Balkan dili biliyorum sadece."

"Türkçe?"

"Küçükken biliyordum ama artık unuttuğum bir dil. Yıllardır tek kelime konuşmadım," dedi boş bakan gözlerle. "Makedonca biliyorsanız kendi dilimde konuşmaya devam etmek istiyorum. İngilizce'yi dayım zorla konuşturduğu için kendimi rahat ifade edemiyorum."

"İngilizce konuşacağız," dedim. "Çünkü ben Makedonca bilmiyorum."

Gözlerini kırptı.

"Bilen biri yok mu?"

"Çoğumuz İngilizce biliyor."

"Ama notları bana Makedonca iletiyordunuz," dedi haklı olarak.

"Senin hangi dili bildiğini bilmediğimiz için riske atmak istemedik. En iyi bildiğin dil Makedonca olmalı," dedim. Sonuç olarak burada on altı yıldır yaşıyordu. "Çeviri için birilerinden yardım aldık. Türkiye'ye döndüğümüzde bilen birini buluruz."

Kaşları havaya kalktı.

"Döndüğümüzde mi?"

"Seni almadan vatanıma dönmeyeceğim," dedim dilimden akan keskinlikle. Yeşil gözlerinin içine derin bir şekilde baktım. "Kaç yıl sürerse sürsün bu, ya dirim seninle beraber vatanıma dönecek ya da tek başına naaşım."

"Daha kaç yıl sürecek ki?" diye sorduğunda aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Tam karşımda durduğunda bana diklenerek baktı. "Ben Türkiye'den ayrıldığımda yalnızca on bir yaşındaydım. Beni tekrar bulmanız on altı yıl sürmemeliydi!"

Korktuğum başıma ışık hızıyla gelmişti. Onca yılın hesabını soracak, bundan dolayı bize kinli olacaktı. Haklıydı. Balkan Kızı'm çok haklıydı. Ondan her şeyini çalan dayısı, nasıl bir ceza verdiğinin farkında bile değildi.

"Küçüklüğünü hatırlıyorsun o zaman," dedim. Ne diyeceğimi bilemez bir hâldeydim.

"Makedonya'da geçirdiğim yıl sayısı daha fazlayken sadece birkaç yıl yaşadığım yerin anılarını nasıl hatırlamamı bekliyorsun ki?" diyerek öfkeyle yüzüme baktı.

Türkiye onun için birkaç yıldan ibaretti. Eski bir anıdan. Anılardan...

"Birkaç yıl değilmiş," dedim. Sanki buna şahit olmayıp yeni öğrenmiş gibi davranıyordum. "On yıl kadar orada yaşamışsın."

"Tek hatırladığım annem ve babam, onları elbette unutmadım," dedi gözlerini bürüyen sinirle. "Bir vatandan nasıl sürgün edildiğimizi, annemle babamın ITO üyesi kabul edilerek infaz edilmelerini unutmadım!"

"Hayır hayır," dedim hızlıca. Her şeyi yanlış biliyordu. "Böyle bir şey doğru değil, Balkan Kızı," derken açıklamanın derdine düşmüştüm. "Sana notlarda da yazdığım gibi doğru olmayan gerçeklerle büyütülmüşsün. Ne annen ne de baban, ITO üyesiydi. Dayın hakkındaki gerçeği Türkiye'ye gittiğinde üstlerim sana anlatacak, şimdilik bilgi vermem yasak."

Bir süreliğine tepkisini inceledim. Kafası karışmış gibiydi ama bu yeni değildi. Bir süredir bilinmezliğin içinde yaşıyor gibi bakıyordu.

"Annem ve babam ITO üyesi iftirası yüzünden öldürülmediyse neden bunca yıl Türkiye'den tek bir haber gelmedi?" diye sorduğunda yumruk yapmış olduğu elini göğsümde hissettim. Bana vuruyordu. "Ben ve kardeşim kimsesizdik! Neden kimse bize sahip çıkmadı? Biz o vatanın evlatları değil miydik?"

Verecek cevabım yoktu.

Balkan Kızı ısrarla göğsümü yumruklarken gözlerinin içine bakmaktan çekiniyordum. "Biz niye sürgün edildik? Neden Türkiye'ye girmemiz yasaktı?" diye sorarken gözleri kan çanağına dönmüştü. "Cevap versene!" Göğsüme bir yumruk daha attı. "Neden?"

Yumruk yaptığı elini avuçlarımın arasına aldım. Yüzüne doğru eğildiğimde nefesim tenini okşuyordu. Gözlerinin içine güvenle bakıp, "Hepsinin cevabını Türkiye'de bulacaksın, Balkan Kızı," dedim. "Bu odaya geldiğine göre bir karar vermiş olman gerekiyor."

Avucumun içinde duran ellerini bir hışımla çekti. Aramızda mesafe oluşturduğunda kirpiklerini yere düşürdü. "Tek istediğim gerçekleri öğrenmek," dedi kısık bir sesle. Bakışlarını tekrar bana kaldırdığında karamsar görünüyordu. "Her şeyi şeffaf bir şekilde öğrenecek miyim yoksa oraya gittiğimde de yine bir yalan rüzgârına mı kapılacağım?"

"Sana hiçbir şeyin garantisini veremem, Balkan Kızı," dedim. "Bütün her şeyi anlatacak olan ben değilim. Ben ve timim yalnızca seni götürmek için görevlendirildik."

Kafası daha çok karışmış gibiydi.

"Kiminle konuşacağım?"

Senin tabirinle Yeşil Deu, bizim tabirimizle Yarbay Beton.

"Yabancı biri değil," demekle yetindim. "Oraya gittiğinde göreceksin. Sana şimdilik bilgi vermem yasak."

"Beni oraya götürdüğünüzde suçlamayacağınız, öldürmeyeceğiniz ne malum? Belki de hâlâ annemle babamın davasını güdüyor olabilirsiniz," dediğinde zihninin çok dolu olduğunu anladım. Yalnızca yalan rüzgârına kapılmamıştı, o direkt yalanlarla büyümüştü. Dayısı bir hayli korkutmuş olmalıydı çünkü gözlerine baktığımda sadece korku vardı.

"Öyle olsaydı dayın yüzünden gözaltına alındığında seni oradan çıkarmazdık, Talia Alaz," dedi Siren. Bedenini ortaya çıkardığında Balkan Kızı hızlıca oraya döndü. Siren'i anımsamıştı. Davet alanında, etrafında gördüğü biriydi.

Balkan Kızı sakin kalmaya çalışırken, "Beni çıkartan dayımdı," dedi.

Siren net bir ifadeyle, "Değildi," dedi. "Seni oradan çıkaran Barut Komutan'ımın öncülüğünde, Türk ordusuydu."

Bir şeyler demek istiyor ama diyemiyor gibiydi. Kelimeleri söylemek istiyor ancak geri yutuyordu. "Kahretsin," diye fısıldadığını işittim. "Hiçbir şey doğru değilmiş. Mahvoldum ben, mahvoldum." Kendi kendine mırıldanıyor, bakışları boşluğa bakıyordu.

"Sakin ol," dedim. "Biz senin tarafındayız."

"Benim tarafımda mısınız?" dedi inanmayan bir sesle. "Hayatım yalandan ibaretken bana nasıl güveneceksiniz peki?"

"Sen bize güveniyor musun?" diye sordum. Her an beni öldürecekmiş gibi bakan bakışları dışında bir sorun yok gibiydi.

"Siz Türk askerisiniz, sizden başka kimseye güvenemem," dedi. Bakışlarını kaçırdığında yüzünü hüzün kapladı. "Güvenmezsem eğer babama ve ülkesine ihanet etmiş olurum."

Ülkesine.

Ülkeme demiyordu. Türkiye onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bize güven," dedi Kanca. Çok geçmeden o da ortaya çıkmıştı. Siren ve Kanca yanımda yerlerini alırken Balkan Kızı karşımda duruyordu. Diğer ikisinden az da olsa çekiniyordu ama güvenmekten başka çaresi yoktu. "Güvenini hiçbir zaman boşa çıkartmayacağız."

Balkan Kızı hareketlendiğinde, "O zaman *davay davay*," dedi.

"Ne dedin?" diye sordu Kanca.

"Hadi diyorum, hadi. Acele etmeli, bir an önce gitmeliyiz," dedi. Tekrar İngilizce konuşmaya başlamıştı. Kapıya doğru ilerledi. Kanca ondan hızlı davranıp önüne geçti. "Evin her yerini biliyorum. Küçüklüğümden beri aynı yerde yaşıyorum. Her türlü kurtarma planında size yardımcı olabilirim."

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini anlamadığım için yine öylece bakıyordum. "Ne evi? Hangi kurtarma planından bahsediyorsun?"

"Kardeşimin kaldığı evden bahsediyorum," dedi heyecanlı bir şekilde. Onu gördüğüm andan beri üzgün olan kadın, şimdi gülümsemeye başlamıştı. "Alisa Alaz, benim kız kardeşim. Onu da almamız gerekiyor. Elimizi çabuk tutmalıyız. Alisa direkt olarak gelmeyecektir. Sorun çıkartması muhtemel ama ben her şeyi düşündüm. Küçük bir tavşanımız var. Onunla Alisa'nın aklını çelebilirim. Tek yapmamız gereken oraya gitmek."

"Nefes al," diyerek uyarıda bulundum. "Boğulacaksın."

Derin bir nefes aldı. Yanaklarını şişirmişti. Seslice nefesini verirken, "Aldım, oldu mu?" diye sordu bıkkınlıkla. "Kardeşim hakkında bilmeniz gereken birkaç şey daha var ama yolda anlatırım. Daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Bir an önce gitmeliyiz."

Onun sevinç nidalarına karşılık olduğum yerde öylece durdum. "Komutanım," diye mırıldandı Siren. Sesinde tehlike sinyalleri çalıyordu. "Ona söylemediniz mi?"

Balkan Kızı'nın adımları durdu. Yüzündeki ifade tamamen solduğunda dudakları titredi. "Neyi?" dedi kaşlarını çatarak. "Neyi söylemediniz bana?"

Karşısına geçip büyük bir soğukkanlılıkla gözlerinin içine baktım. Onun bakışları karşısında buz gibiydim. Gözlerindeki bütün parıltılar şimdi teker teker sönecekti. Kıyameti aratmayan bir sesle, "Balkan Kızı," diye fısıldadım. "Kardeşini değil. Yalnızca seni Türkiye topraklarına götüreceğiz. Alisa Alaz'ı almayacağız."

Ötüken bakışları, Türklerin en değerli diyarını değil de bambaşka diyarları anımsatmaya başlamıştı. Yüreğime bir ağırlık çökmüştü. Gözlerinde yeşeren tüm umutlar teker teker yok olmuştu.

O bana böyle bakarken bütün Makedonya'yı yerle yeksan edip savaş çıkartasım vardı. Bakışları insana her şeyi yaptırırdı çünkü.

Ötüken de böyle bir yermiş işte, uğruna her şeyi yaparmışsın. En değerli varlık olarak kabul edip kutsal sayarmışsın. Şimdi ise o koskoca görkemli yer, bir çift yeşil bakışa sığmıştı.

Söylediklerim onda darbe etkisi yaratmış gibiydi. Yüzü şekilden şekle giriyordu. Maskemin varlığına bir kez daha şükrettim. Diğer türlü ona karşı nasıl bir durumda olduğumu rahatlıkla görebilirdi. "Kardeşini almayacağız mı?" diye sorduğunda sesinden soğukluk akıyordu. Sesinde, yüzünde, bakışlarında Balkan soğukluğu vardı.

"Duydun," dedim. Yavaşça yutkundum. "Yalnızca seni alacağız."

"Ama neden?" dedi çatılan kaşlarıyla. Hiçbir şey anlamadığı yüzünden belliydi. "O benim kardeşim!"

Yüksek ve tiz bir sesle konuşmasından dolayı yüzümü buruşturdum. Fırtına öncesi sessizlik bitmişti. Şimdi ise fırtınayı dibine kadar yaşayacaktık. "Kardeşin olduğunu biliyorum ama onu götüremeyiz."

"Saçmalık bu!" diye bağırdı. O küçük bedeninden bu denli ses çıkmasına hayret etmemek elde değildi. "İkimiz de aynı şeyleri yaşadık! Ben hiçbir şeyi tek başıma yaşamadım! Bana hemen açıkla. Neden kardeşimi de götürmüyoruz?"

"Biz sadece seni almakla görevlendirildik," dedim koruduğum soğukkanlılıkla. Karşısında buzullardan farkım yoktu.

"Hayır," derken kabullenemeyen bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. Aynı şeyleri tekrar edip durdu. Farklı dillerde bir şeyler diyordu ama anlamıyordum. Odanın içinde yürümeye başladı. Sinirden hareketsiz kalamıyordu. "Kardeşimi burada bırakamam. Onu da götüreceğiz," dedi böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla baktım. Kelimelerin üstüne basa basa, "Alisa Alaz'ı götürmeyeceğiz," dedim. Bunu keşke daha önce söyleseydim. Pişmanlık yaşıyordum ve bu denli tepki vermesini de anlayışla karşılıyordum. Ülkü ya da Umay'ı benden alabilecek, benden uzak tutabilecek tek bir Allah'ın kulu yoktu bu dünyada, olamazdı da.

Ve şimdi ona tek varlığı olan kardeşini bırakmasını söylüyordum. Beni dövse yeriydi.

"Gelmiyorum o zaman!" diye bağırdı. Onu belki de ilk kez bu kadar sinirli ve net görüyordum.

Küçükken de kardeşini hep sever ve korurdu. Alisa'nın doğduğu zamanları hatırlıyordum. Daha doğmadan onunla oynayacağı oyunlardan bahsederdi. Kendine kıyafet alırken takım giyinebilmek için kardeşine de benzerini alırdı. Makedonya'da kaldığım süre boyunca da onu hâlâ aynı seviyede sevdiğine şahit olmuştum. Hep ilgiyle bakıyor, yanındayken hiç suratını asmıyor ve onu neşelendirebilmek için şekilden şekle giriyordu. Alisa ise ablasının tam tersi olan bir kızdı. Bir kere bile güldüğünü görmemiştim.

Geçenlerde ikisi kafeye gitmişti. Balkan Kızı'nın özenerek giyindiği her hâlinden belliydi. Alisa'nın ise zorla giyinip evden çıktığı yüzünden okunuyordu. Balkan Kızı'nın yüzünde güller açıyordu ve yol boyunca kardeşini öpüp durmuştu. Evlerine yakın bir mesafe olduğu için *scooter* kullanmışlardı. Fakat Alisa onunla konuşmamak için kafasını tabletinden hiç kaldırmamıştı. Balkan Kızı ise karşısında öylece durmuş, belki bakar diye eli hep hazırda beklemişti. Alisa işitme ve konuşma engelli biri olduğu için sadece yüzüne baktığı zaman onunla iletişime geçebiliyordu.

Kafede oturdukları süre boyunca Balkan Kızı muhabbet etmek konusunda başarısız olmuştu. Yalnız kalmış ve karşısında çaresiz bir şekilde durmuştu.

"Anlaşmayı kabul etmeden iptal ediyorum ve sizinle gelmeyeceğim!" dedi Balkan Kızı. "Gelemem, kardeşim yoksa ben de yokum! Vazgeçtim!"

Kapıya doğru ilerlediğinde Kanca ona duvar olmuştu. Çıkmasına izin vermemesi Balkan Kızı'nın daha çok sinirlenmesine neden oldu. "Kapının önünden çekil! Gideceğim! Sana çık dedim!" derken Kanca'ya sert bir tekme attı. Kanca kendini siper ederken onun yumruklarından kaçmaya çalıştı. "*Davay*! *Davay*! *Davay*!"

"Bu dakikadan sonra seni bırakmayacağız," dedi Kanca. "Artık geri dönülemez bir yola girdin, Talia Alaz."

"Ya kendi istediğinle kapıyı açarsın ya da açmak zorunda bırakırım seni!" dedi Balkan Kızı.

Yapabileceklerinin sınırını bilmediğim için tetikte durdum. Bağırışlarına birileri gelebileceği için koridordan gelen müzik sesinin daha da arttırılmasını söylemiştim.

"Bırak beni!"

"Talia Alaz," dedi Siren. "Kimse senin ve kardeşinin kötülüğünü istemiyor. Komutanımın söyleyecekleri daha bitmedi. Her şey daha kötü olmadan dinlesen iyi olur."

"Onu dayımın eline bırakamazsınız," diye konuşmaya başladığında yalvaran gözlerle baktı. "Ne isterseniz yapmaya hazırım. Yeter ki onu dayımla bırakmayın."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedim. Biz zaten Alaz kardeşler için buradaydık. Değil yalvarmak, o gözlerle bakmasına bile gerek yoktu. "Önce beni dinle."

Hızlı adımlarla bana doğru gelip tam önümde durdu. Ellerini ceketime yerleştirdi ve hafifçe sıktı. "Kardeşimi burada bırakmayın," dedi kısık bir tonda. Gözlerinden sicim sicim yaşlar akıyordu. "Tamam, onsuz kalmaya razıyım ama o evde bırakmayın. Başka yere götürün."

Onun bakışlarına aldırmadan, "Kardeşin reşit değil," dedim.

"Yani?" dedi seslice burnunu çekerken. "Sorun değil, ben ablası olarak yanındayım. Alisa benim öz kardeşim, aynı anne ve babadan!"

Ceketime asılan ellerinden tuttum. "Alisa'nın vasisi dayın olarak gözüküyor," diyerek hatırlatma ihtiyacında bulundum. "Eğer onu da seninle beraber götürürsek bu çocuk kaçırmaya girer. Sen reşitsin ama kardeşin değil. Yasaları bilmiyor musun?"

"Biliyorum."

"İkiniz de ortadan kaybolursanız Peter Kalovski gerçek yüzünü gösterir. Bunca zaman yaptığımız bütün planlar çöpe gider," dedim.

"Dayımı tanıyorum, bir sonraki hamlesini bile tahmin edebilirim, her konuda yardımcı olmaya çalışırım!" derken bana daha çok asıldı. Düşmemesi için onu tuttum. "Yeter ki kardeşimi tek bırakmayın. *Ve molam, ve molam, ve molam, ve molam...*" Bizimle sadece İngilizce konuşmuyor, araya farklı diller de sıkıştırıyordu. Türkçe hariç her dili biliyor gibiydi.

"Farkındayım ama artık her şey daha katı. Kardeşin bizimle iş birliği yapacak kadar hür iradeye sahip değil. Daha çocuk o," dedim yaşına vurgu yaparak. "Üstelik biz askeriz. Hem Türk ordusu zan altında kalır hem de iki ülke arasında savaş çıkmasına neden olabiliriz."

"Bunu kabul edemem," dedi. Kafasını iki yana salladı. Bana son bir bakış atıp asıldığı ceketimi rahat bıraktı. "O yoksa ben de yokum."

Siren onun karşısına çıkıp, "Hemen kestirip atma," dedi.

"Anlamıyorsunuz!" diyerek bağırdı. Boğazının yırtılacağını sanmıştım. "Dayım gerçekten tehlikeli bir insan. Ona dair çoğu şeyi biliyorum artık.

Kardeşime çok kötü şeyler yapabilir. Her seferinde beni onunla tehdit etti. Kendiniz diyorsunuz, çocuk daha o! Kız kardeşimi arkada bırakmamı nasıl istersiniz? Bunu kabul edeceğimi nasıl düşünürsünüz?" derken hayal kırıklığıyla bakıyordu.

"Senden sadece kısa bir süre istiyoruz," dedi Siren.

"Ben onu görmediğim gün gözüme uyku bile girmiyor, sen gelmiş bana kısa süre diyorsun!" dedi Balkan Kızı. Türkiye'ye geldiğinde bizi daha çok uğraştıracağı şimdiden belliydi. "Üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm. Ben asker değilim ve olaylara sizin kadar duygusuz yaklaşamıyorum."

"Benim de bir kardeşim var," dedi Siren. "Ne hissettiğini anlayabiliyorum. Askeriz diye de duygusuz değiliz. Ailenin ne olduğunu, aileden ayrı kalmanın nasıl bir his olduğunu biz de biliyoruz."

"O zaman bana ısrar etmemen lazım," dedi Balkan Kızı. "Kardeşim o benim ya, kardeşim! Öleceğimi bilsem de bırakmam! Annemle babamın emanetini, tek varlığımı arkamda bırakamam!"

"Sadece çok fevri davranıyorsun, Talia," dedi Siren. "Hepimizin amacı aynı. Üstelik sana temelli bırak demiyoruz."

"Ona bir şey olduğunda hesabını sen mi vereceksin?" dedi Balkan Kızı. "Kim verecek?" Ne diyeceksiniz? *Vatan sağ olsun* mu?"

Yanına geçip yavaşça kolundan kavradım. "Balkan Kızı," dedim sakinleşmesi adına. Bakışlarını bana çevirdiğinde alev saçan gözlerle bakmaya başlamıştı. Sakinleşmesi gerekirken onu istemeden daha da çok sinirlendirmiştim. "Şuraya geçip oturur musun?"

"İnan bana, hiç tatlı tatlı konuşacak bir adam değil. Eğer sana bunu rica ediyorsa onu kırma, Talia," dedi Siren. "Bir daha bu adamı bulamazsın."

Balkan Kızı pes ederek, yatağın ucuna geçip oturdu. Bakışları tedirgindi, belki de inşa etmek istediğimiz o güven duygusundan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yangına körükle gitmiştik ve bu yangında hepimiz yanacaktık.

Ayak ucuna gittiğimde aynı boyda olabilmek adına dizlerimi kırdım. Onun önünde diz çökmüş bir vaziyetteydim. Ellerini yavaşça kavradığımda tenime sıcaklık aktı. "Sakin ol," dedim. Israrla gözlerinin içine bakıyordum ama o, bacağını sallamakla meşguldü.

Bakışlarımızı birbirine denk getirmek için çenesinden tutup yukarıya kaldırdım. "Kardeşini götürmüyoruz, Balkan Kızı," dedim tane tane konuşarak. Artık gözlerimin içine bakıyordu. İkna eğitimi almıştık. Teker teker

konuşup her şey normalmiş gibi davranacaktım. "Onu terk ediyoruz, ne hâli varsa görsün, demedim. Ona burada göz kulak olmaya devam edeceğiz. Korumamız altında olacak."

"Dayım gibi bir faktör varken sence mümkün mü bu? Evin çatısında bile korumalar var. Onu hemen alıp götürecektir!" diye haykırdı. O benim aksime çok sinirliydi. Sinirli olmakta sonuna kadar haklıydı. Ki onun durumunda ben olsam ortalığı birbirine katardım fakat bunu onun bilmesine gerek yoktu. Aklına sokmasam iyi olacaktı. "Ortalıkta olmadığımı anladığında bana olan sinirini ondan çıkartacaktır. Beni onunla tehdit edecektir!" Dudakları zangır zangır titredi. "Ne yapacağım? *Sen ne olduğunu artık kestiremediğim dayımla kal kardeşim, ben Türkiye'de keyif sürüyorum* mu diyeceğim?"

Bir süredir burada olduğumuz için her adımı ince ince planlamıştık. Yeni bir profilin oluşturulması, güven kazanılması, Peter'm çevresine sızmamız, Alaz kızlarını koruma altına almaya çalışmamız derken hepsi kısa bir sürede oluşmamıştı.

"Öyle bir şey olmayacak. Biz her şeyi düşündük," dedim onu rahatlatmak adına.

"Ben senin ne düşündüğünü, neyi planladığını nereden bilebilirim? Düşünce okuma gücü mü var bende?" dedi Balkan Kızı. "Karşıma geçip kardeşimi götüremeyeceğinizi söylüyorsun!"

"Her şeyi anlatmak istiyorum ama izin vermiyorsun ki Balkan Kızı." Ellerini çekmek istemesine rağmen buna izin vermedim. İnadına daha sıkı tuttum. Parmakları kırılana kadar da bırakmayı düşünmüyordum. "Sen sadece Türkiye Cumhuriyeti'ne dönmeyi kabul et. Rızanı alalım ve geri kalanını bize bırak. Seni zorla götürmeyeceğiz. Her şey yasal yollarla olacak."

Kirpiklerinden bir damla yaş süzüldü.

"Kardeşime bir şey olmayacağının garantisini verebilir misin?"

"Eğer ona bir şey olursa bunu canımla öderim," dedim yemin akan bir sesle. "O bir Türk evladı, biz ise onu korumak ve onun uğruna savaşmakla görevliyiz. Onun canına karşılık benim canım, sana bundan daha iyi garanti veremem," dedim. Bakışlarım da söylediklerimi doğrular nitelikteydi. Elini tutan elimi ayırdım ve parmaklarımı yanağına yerleştirdim. Gözünden akan yaşı yavaşça sildim. "Kardeşinin kılına dahi zarar gelmeyecek. Buna asla izin vermeyeceğim. Ağlaman gereken değil, mutlu olman gereken zamandasın. Çünkü geldim ve seninle birlikte gideceğim, Balkan Kızı.

Bir zaman daha gelecek, kardeşinle birlikte sana çok güzel bir hayat sunacağız. O hayatı doyasıya yaşayacaksınız."

Siren yumuşak bir tonlamayla, "Gerçekleri öğrenme vaktin geldi de geçiyor bile Talia," dedi. "Sana daha fazla geç kalmak istemiyoruz."

"Geldiğine bir an bile pişman olmayacaksın," dedi Kanca. İkisinin de birine bu kadar yumuşak davranması kırk yılda bir gerçekleşecek türden bir olaydı. Bu şansı Balkan Kızı kapmıştı. "Her dakika kardeşinden haber alacaksın. Onu görmek istediğinde, nerede olduğu önemli değil, hemen fotoğrafını ve videosunu ileteceğiz sana."

Kafasını geriye doğru atıp ellerinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Hıçkırarak ağlamamak için zor duruyordu. Kendini deli gibi sıkıyordu. "Kardeşimi koruyacağına söz ver," diye fısıldadı.

"Söz."

Bu söz benden değil, Siren ve Kanca'dan çıkmıştı.

Balkan Kızı bakışlarını benden ayırmadan, "Siz değil, o söz verecek," dedi pürüzlü bir sesle. "Sadece komutanınızın sözüne güvenirim."

"Söz veriyorum," dedim gerçekçi bir ifadeyle. "Asker sözü hem de."

"Sözüne güvenmekten başka çarem yok," derken oturduğu yerden yavaşça kalktı. Daha rahatlamış ve kendine gelmiş bir ifadeyle bakıyordu şimdi. Ağlamaktan dolayı kırmızılaşmış ve şişmiş dudaklarını araladı. "Kabul ediyorum. Türkiye Cumhuriyeti'ne kendi rızamla geleceğim."

"Seni bir sonraki görüşümde benden kurtulamayacaksın, Balkan Kızı."

19.
KİBRİT

"Keşke hep yanımda kalsan. Keşke Balkan Kızı."

Bir kibrit yak...

"Kabul ediyorum. Türkiye Cumhuriyeti'ne kendi rızamla geleceğim."

Saatler sanki yıllar gibi ağır ağır akıyordu. Balkan Kızı bu kelimeleri söylediği an sanki bütün dünya durdu. Saatlerin yavaşlığını, bekleyişin ağırlığını unuttum. Bu cümle haftalardır duymak istediğim tek şeydi.

"Doğru bir karar verdin, Talia Alaz," dedi Siren. Rahatlamış görünüyordu. "Bizimle birlikte, doğup büyüdüğün topraklara gitmeye hazır mısın?"

Balkan Kızı ruhsuz bir tonlamayla, "Sadece bir an önce neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum," dedi. "Bunun için hazırım."

"Çıkış için güvenli alan yarattınız mı?" diye sordum kulaklığa doğru. Türkçe konuştuğum andan itibaren Balkan Kızı'nın yüzü asılmıştı.

Balkan Kızı, Siren'in yanına geçip merakla, "Ne dedi?" diye sordu.

"Çıkışımızla alakalı sorular soruyor," diye yanıtladı Siren.

"İngilizce konuşsun, ben de anlamak istiyorum," dedi Balkan Kızı. "Aramızda güven oluşsun diyorsanız hepimizin anlayacağı dilde konuşun. Diğer türlü kimseden şüphe duymak istemiyorum."

"Evet, komutanım. Güvenli çıkış sağlandı," dedi İmam. "Sizden işaret bekliyorum."

"Giriş çıkışlar kontrol ediliyor mu?"

"Evet, komutanım," dedi İmam. "Bizzat kendim kontrol ediyorum. Olası bir durumda ateş emri veriyor musunuz?"

"Benim hakkımda konuşmadığını nereden bileceğim?" dedi Balkan Kızı. "Yanınızda ben varken anladığım dilde konuşsanız olmuyor mu?"

"Evet. Veriyorum, İmam," dedim. "Mermi, sen haber ver. Fısıltı ve Yamalı ne durumda?"

"İkisinin de bilinci yerinde değil," dedi Mermi.

Balkan Kızı üzgün bir hâlde, "Ama hâlâ konuşuyorlar," dedi. "Ben Makedonca konuşmuyorsam siz de benim yanımda Türkçe konuşmayın! Eğer Makedonca konuşmaya başlarsam bir daha asla başka dil konuşturamazsınız beni!"

"Gerektiği yerde ben sana çevireceğim," dedi Siren. "Şimdi ekibimizdeki yaralı hakkında konuşuyorlar."

Meraklı bir ifadeyle, "Fısıltı'nın kanaması durduruldu mu?" diye sordum.

"Evet, komutanım," dedi Mermi. "Yarasının enfeksiyon kapmaması için yeterli malzemem yok. Arabaya geçtiğimizde onunla daha iyi ilgilenebilirim. Sonrasında askerî hastaneye sevk etmeliyiz. Hastaneye kadar eşlik edip doktorlarla konuşulmasında ben yardımcı olurum, siz hiç merak etmeyin."

Buna ne şüphe Mermi, ne şüphe!

Balkan Kızı meraklı gözlerle bizi dinlerken, en sonunda dayanamayıp dudaklarını araladı. "Aranızda yaralı biri mi var?" diye sordu. "Ona yardımcı olabilirim. Bana ne durumda olduğunu söyle."

"Evet, ekibimizdeki biri dayın tarafından yaralanmış," diye İngilizce konuşarak merakını giderdim.

"Ne durumda peki? Nasıl yaralanmış?"

"Başından yaralanmış," dedim. "Tam olarak yarasını göremedim ama bir darbe sonucunda kafasının yarılmış olması muhtemel."

"Cam türevi bir şeyse parçacıkları temizlemiş mi?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Ona öylece bakıyor olmama karşılık konuşmaya devam ederek, "Bir an önce sor, yarayı o şekilde mi kapatmış?" dedi.

"Mermi!"

Balkan Kızı konuşmama izin vermeden bana doğru yaklaştı ve ayak uçlarında yükseldi. Kulağıma doğru yaklaştığında nefesi şakağımı işgal ediyordu. "Hiçbir şekilde müdahale etme, ben geliyorum," derken benim yerime kulaklığıma mırıldandı.

Mermi farklı bir ses duyunca, "Komutanım!" diye seslendi.

Balkan Kızı ısrarcı gözleriyle, "Beni hemen oraya götürmelisin," dedi. "Beyninden darbe aldıysa hiç vaktimiz yok!" Ellerini birbirine vurdu. "*Davay!*"

"Geliyoruz, Mermi," dedim. "Doktor ne dediyse onu yap." Balkan Kızı'nın yüzündeki ifade yumuşadı. "Siz önden ilerleyip etrafı kolaçan edin ve güvenli bir yol açın," dedim Siren ve Kanca'ya. "Hızlı ve temkinli olun!"

"Emredersiniz, komutanım!"

Balkan Kızı'nı arkama aldığımda Siren ve Kanca teker teker odanın dışına çıktı. Kanca önde, Siren arkasında ilerlerken Siren gelmemiz için bize işaret ediyordu. Göçmen kuşu gibi uçmaya meraklı olan kadını kolundan kavradım ve peşimden sürükledim.

"Yavaşla," diye fısıldadı. "Düşmek istemiyorum."

Dudaklarım istemsizce kenara kıvrıldı. Küçükken de böyle yapardı ve kucağında zorla taşıtırdı. Sonrasında ise yalancıktan öyle dediğini, kendisini taşıtmak için rol yaptığını itiraf ederdi.

"Sana kanmayacağım bu sefer," dedim fakat Türkçe söylemiştim. Seslice oflayıp yürümeye devam etti. Katlar arasında dolaşırken bulunduğumuz yerdeki en uzak odaya gelmiştik.

Odadan içeriye girdiğimiz an Mermi'yi gördüm. Beni görmesiyle asker selamı verdi. Fısıltı'nın yanı başında duruyordu. Yamalı ise koltukta uzanıyordu. Kendinde değildi. "Komutanım," dedi Mermi.

Balkan Kızı, Mermi'yi görünce bir anlık duraksama yaşadı. Mermi'nin yüzünde maske olmasına rağmen vücudu onu ele veriyordu. Daha öncesinde ikisi tanıştığı için Balkan Kızı onu hatırlamış gibiydi. Kafasını iki yana salladığında üzerinde durmayıp Fısıltı'ya odaklandı. Hızlı adımlarla ilerleyip onun yanına çöktü. "Ona ne işlemi yaptığını söyle," diye sorarken, Fısıltı'nın gözlerini açıp kontrol etmeye çalışıyordu. "Yanınızda el feneri tarzında bir şey var mı?"

Mermi'nin eli kamuflajına gitmiş ama bakışları da aniden beni bulmuştu. Onu onayladığımda hücum yeleğinden çıkartmış olduğu küçük feneri uzattı. "Çok bir şey yapamadım çünkü yanımda yeterli malzeme yoktu," dedi Mermi. Onun yanına eğilip yüzüne bakmaya çalışıyordu. "Sen gerçekten doktor musun?"

Balkan Kızı feneri ona geri uzatıp, "Şunu tut," dedi. "Onu çevir hemen, *davay*!"

Mermi şaşkınlıkla bize doğru döndü. "Davar mı dedi bana?" derken dudakları kapanmıyordu. Türkçe konuşmuştu. "Ne davarlığımı gördün?

Ben ve davar? Ben ve davarlık ne alaka? Göçmen kız, bunu sana hiç yakıştıramadım!"

Kanca aynı şekilde Türkçe konuşarak, "*Davay*, yani hadi diyor," diye açıkladı. "Göçmen kız diyerek komutanımızı sinir etme istersen."

"Hadi, niye demiyor?" diye sordu Mermi.

"Türkçe bilmediği için olabilir mi acaba, dingil?" derken Kanca kızgınlıkla baktı.

Fısıltı'nın saçlarının izin verdiği kadarıyla yarasına bakarken, "Işık tut," dedi Balkan Kızı.

"Sen gerçekten doktorsun," dedi Mermi büyük bir heyecanla. "Peki, saçların neden kızıl değil?"

Balkan Kızı, "Bunu niye soruyorsun?" diye sordu.

"Sadece merak," dedi Mermi.

"Fazla merak..." dedi Kanca fakat öksürdüğüm için sesini kesmek zorunda kalmıştı.

"Türkiye'de yaşadığım süre boyunca kimse saçlarımı sevmezdi," deyip derin bir iç çekti. Hayır, ben gayet de seviyordum. "Kızılım diye hep dışlıyorlardı. Beni alıp oraya götüreceğinizi bildiğim için saçlarımı boyatmıştım. En azından gönderdiğiniz notlardan anlamıştım bunu. Artık saçlarım hep siyah olacak."

Ne demek artık saçlarım hep siyah olacak? Bu saç değil mi? Uzadığında kızıl olacaktı işte!

Acaba saçları ne kadar sürede uzuyordu? Ben genelde görevden göreve sıfıra vuruyordum. Bir sonraki göreve kadar uzamış oluyordu. Kadınlarda da aynı mıydı?

Bakışlarım Balkan Kızı'nın saçlarına döndü. Saçını sıfıra vurmamız gerekebilirdi. Hem kökü onda değil miydi? Tekrar uzardı.

Bu duruma Mermi mi daha üzgündü yoksa ben mi diye düşündüğüm sırada, Mermi dudaklarını tekrar araladı. "Yapma ya, ne güzel doğal kızılmışsın işte," dedi. "Diğerlerini boş ver sen. Ben kızıl seviyorum."

"Mermi, muhabbetin sırası mı?" diye kızarken kaşlarımı çattım. *Oldu, bir de evlenme teklifi et. Eşek seni!*

Mermi kendini toparlayıp, "Affedersiniz, komutanım!" dedi.

Duyduğumuz hışırtı sesleriyle hepimiz bir anda sesin geldiği yere nişan almıştık. Yamalı ona doğrultulan silahları gördüğünde, "Ölmek için çok gencim," deyip gözlerini sımsıkı kapattı. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. "Fısıltı..." diye mırıldandı. "O cidden Fısıltı mıydı?"

Uzandığı yerden yavaş yavaş kalktı. Bir eliyle başını tutuyordu. Adımlarını sağlamlaştırmaya çalışırken Fısıltı'yı gördü. "Fısıltı!" diye endişeyle seslendi. Koşar adımlarla aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ne oldu ona? Nesi var?"

"Sakin ol, Yamalı," dedi Mermi. Onu yanından uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Sadece yaralandı. Küçük bir sıyrık. Bizim fıs fısa vız gelip tırıs gider."

Yamalı kısık çıkan sesiyle, "Özür dilerim, Fısıltı," dedi. "Bir daha sana laf söylemelerine izin vermeyeceğim. Kendini yetersiz hissetmeyeceksin. Sen gözlerini aç, ben seni hep koruyacağım."

"Lan, yalakalı, senin korumana ihtiyacı mı var?" dedi Kanca. "Onun etkisiz hâle getirdiği adamları gördüm. Fısıltı gözünü açsın da hepimizi paket eder."

"Özür dilerim, gerçekten," dedi Yamalı.

"Beyin tomografisi için hastaneye gitmemiz gerekiyor, ben sadece dıştan oluşabilecek hasarları önledim. İçten neler olduğunu yalnızca hastaneye gittiğimizde öğrenebiliriz," dedi Balkan Kızı.

Kafamı olumlu anlamda salladım. "Toparlan, Hayalet Timi. Hemen toparlan," dedim ortalarına geçerek. Hepsi etrafımda ip gibi dizildi. "Plan haftalardır konuştuğumuz gibi aynen devam edecek." Timdekilere teker teker baktım ve bakışmalarımızı kesmeden, dudaklarımdan o cümleyi dökerek, "Fısıltı kendinde olmadığı için aranızdan birinin yapması gerekiyor," dedim.

"Ekmek Mushaf çarpsın ki ben yapamam," dedi İmam. Hızlıca bir adım geri çekildi.

"Ben hayatta elimi kaldırmam!" dedi Kanca.

"Bir dakika," diyerek araya girdi Balkan Kızı. "Ne yapacaklar ki?" diye sorarken gözlerimin içine ısrarla bakmaya başladı. "Yüzbaşı! Soruma cevap ver. Ne yapacaklar?"

"Seni elimden zorla kaçırmışlar gibi göstermemiz için yaralanmam gerekiyor," diyerek dudaklarımı ıslattım. "Dayın seni bana emanet etti.

Düşmanı tarafından kaçırıldın. Beni de yaraladıkları için senin peşinden gidemedim." Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. "Dayın beni yaralanmış ve sensiz bir hâlde bulmalı," dedim kısaca özet geçerek. "Böylelikle seni Türkiye'ye götürdüğümüzü bilemeyecek. Düşmanı tarafından kaçırılıp yurt dışına, Bulgaristan'a götürüldüğünü sanacak. Günler boyunca da öyle bilecek. Bu sayede Alisa'ya da sana da hiçbir zarar veremeyecek."

"Yani dayımın düşmanı tarafından kaçırılmış olacağım, öyle mi?" diye sordu. Bütün tim onu onaylamak adına kafasını salladı. Dudakları kısa bir anlığına kenara kıvrıldığında masumca sırıttı. "Buna inanır," dedi saf bir heyecanla. "Böylelikle de kardeşime bir şey yapmayacak çünkü gerçekten nerede olduğumu bilemeyecek."

"Tam olarak böyle," dedim.

"Düşmanı kim peki? Birkaç düşmanını tanıyorum."

"Admir," dedim. "Onu bu piyasada tanımayan yok. Balkanlar'ın önde gelen mafyası. Bulgaristanlı."

"Admir ve dayımın yıllardır süren bir düşmanlığı var," dedi Balkan Kızı bilmiş bir ifadeyle. Kafamı olumlu anlamda salladım. "Admir ve ailesine bu konuda güvenebilecek misiniz?"

"Dayının seveni olduğu kadar sevmeyeni de var. Komutanım haftalardır bu plan için uğraşıyor, hiçbir şeyi riske atamaz," dedi Kanca. "Admir'in bütün çetesi çökertildi. Artık avucumuzda ve bizimle iş birliği yapacak. Peter'dan nefret ettiği için istihbaratla anlaşmaya bile yaklaştı."

Balkan Kızı rahat bir tavırla, "Admir'in oğlu bana âşıktı zaten," dedi ve aniden kaşlarım çatıldı.

Ne demek âşıktı? Ne anlamdaydı bu aşk? Aşkın sadece bir anlamı mı vardı? Hay, sikeyim! Başka kimseyi bulamamış mıydım? Koskoca Balkanlar'da bu kadına âşık olan adamı elimle koymuş gibi nasıl bulmuş olabilirdim?

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Mermi. Benim soracağım soruyu tam ağzımdan almıştı. *Hem bu seni ne alakadar ediyor, eşek?*

"Evet, tanıyorum," dedi Balkan Kızı. "Sevdiğim biri."

Bir dakika, bir dakika! Ne anlamda sevdiğin biri? Arkadaşça mı yoksa dostça mı? Abi kardeş gibi mi? Ne anlamda, lan? Bunu yapma, Balkan Kızı!

Siren, "Komutanım," dediğinde eş zamanlı olarak bana dokunduğunu hissettim. "Dalıp gittiniz. Bir aksilik mi var? Kara kara ne düşünüyorsunuz?"

Aksilik mi? Ne aksiliği olabilirdi ki? Ben zaten adam dövmeye bayılırım, Siren. Dövmediğim gün, güneşimiz doğmazdı. O derece vazgeçilmezimdi.

"Planları gözden geçiriyordum," dedim bozuntuya vermeden.

Yaz, Siren.

Admir dövülecek.

Oğlu Nikola iki kere dövülecek.

Putperest pezevenk, hiç oğlunun Balkan Kızı'ma yanık olduğunu da söylemiyor. Ben de nasıl bu kadar hızlı bir şekilde kabul etti diyorum. Vay, amına koyayım ya. Ayakta uyutulmuşuz, haberimiz yok.

"Admir kendine gelin yapmak için bile beni kaçırmış olabilir," dedi Balkan Kızı.

Ne münasebet? Hiç öyle bir şeye izin verir miyim ben? Bunun örneğini bile verme bana.

"O kadarına gerek yok," dedim. Daha neler!

"Tam olarak o kadarına gerek var," dedi Balkan Kızı. "Dayım bana kendinden bile daha çok değer veriyor. Admir ve Nikola bu plan için gayet uygunlar. Dayım onlara karşı çok öfkeli. Onun adı bu planın içinde geçerse sizden şüphelenmeyi bırakır, aklına dahi gelmez. Admir ve oğlu ağzımın içine bakıyor, onları kendi tarafımıza çekmem dakikalarımı bile almaz."

Admir ve Nikola'yı çapraz ateşte ölmeyecek şekilde kör etsem iyi olacaktı. Balkan Kızı'nın ne ağzına ne de yüzüne bir daha bakamaz hâle gelirlerdi belki.

"Hayalet Timi, size emrediyorum, vurun beni!" diye emrettim. "Her geçen dakika aleyhimize işliyor. Hava aydınlanmadan şehri terk etmemiz gerekiyor!"

Hiçbirinden çıt dahi çıkmadı.

"Mermi, vursana lan beni!"

Çocuksu bir tavırla omuz silkti. "Size ters laf bile etmem ben komutanım. Sonra elinize koz verip kendi elimle timden atılmamı sağlayamam," dedi. "Önceden planladığımız gibi Fısıltı vursun."

"Fısıltı kendinde mi, dalyarak?" diyerek öfkeyle soludum. Evet, normalde beni vuracak kişi Fısıltı'ydı. Çünkü diğerlerinin aksine en duygusuz oydu. Kimseye bağlanmamıştı. Plan aşamasında hepsi çekimser dururken bir tek Fısıltı öne çıkmıştı.

Ah Fısıltı, niye kendi başına iş yapıyorsun da bu salakların eline bırakıyorsun beni?

Aklıma gelen fikirle, "Beni hanginiz vurursa onunla rakı balığa giderim," dedim. Hepsinin bir anda gözleri parlamıştı. "O çok istediğiniz ama benim yıllardır katılmadığım rakı balık sofrasına sonunda katılırım. Hem Barış Komutan'ınız da bize katılır. Bir taşla iki kuş, size askerlik anılarımızı anlatıp durur. İstediğiniz de oydu hem."

"Ben bir çekilmedim değil," dedi Kanca. "Ama yok, komutanım. Bile isteye vuramam sizi. Siren Komutan'ım vursun, aramızda en yetkili o."

"Kanca, Siren'le dans ettim diye bir alnımın çatından vurmadığın kalmıştı," dedim sinirle. "Şimdi niye vurmuyorsun, lan?"

Yok, ben kesinlikle Yarbay Beton'un bedduasını almıştım. Başka türlü bu timin hâl ve hareketlerini açıklayamıyordum.

"Siren," dedim bir umutla ona bakarak. Kendi kendimi vuracaktım en sonunda. "Bu dingiller gibi değilsin sen. Vur beni! Bu bir emirdir!"

"Emredersiniz, komutanım," dedi Siren. Silahını çıkardığında aramızda belirli bir mesafe oluşturdu. Gözüyle bedenimi nişan alırken, "Komutanım, kolunuzdan mı vuracağım?" diye sordu.

Hayır. Kolumdan vurursan silah kullanamam, uzuvlarımı etkilemeyecek şekilde vurmalısın," dedim. Ölmediğimiz sürece izin kullanmaya hakkımız yoktu. Yaralı bir kolla görev başında süre geçiremezdim.

Balkan Kızı tek bir noktaya odaklandığında, "Karın boşluğu," dedi. "Neresi olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Siren.

"Pek emin değil gibisin?" dedi Balkan Kızı. Diğerlerinin aksine en soğukkanlı o duruyordu.

Timdeki herkes büyük bir heyecanla Siren'e baktığı için Siren dikkatli davranmaya çalışıyordu. Balkan Kızı onun yanma geçti. "Ver şu silahı," dedi. "Sana göstereyim. Organlarına zarar verebilirsin."

Silahı eline aldı ve tam karşımda durdu. Yeşil bakışları, bakışlarımı talan ediyordu. Sanki bana değil de ruhuma bakıyor gibi bakıyordu. Ötüken bakışlarını yavaşça kıstı, parmaklarıyla silahı kavradı ve bana doğru nişan aldı. Saniyeler içinde silahın tetiğine basma sesi duydum. Bedenimde hissettiğim yakıcı sıcaklık bütün hücrelerime volkanın patlaması gibi dağıldı. Harelerim şaşkınlıkla genişlerken kaşlarım havaya kalktı.

Vurulmuştum. Vurulmuştum. Vurulmuştum.

Siktir! Cidden vurulmuştum.

Beynim bunu idrak edemiyordu. İdrak edemediğim kısım vurulduğum değil, kim tarafından vurulduğumdu. Balkan Kızı beni vurmuştu. Hem de gözünü kırpmadan silahın tetiğine basmıştı. Gözündeki o yoğun öfke, tetiğe bastığı an sönmüştü.

Balkan Kızı'm değil, Balkan Kızı.

Evet, beni vurmuştu.

Vücuduma geçirmiş olduğum çelik yeleğim yoktu ve kurşunun derimi delip geçtiğini şiddetli bir acıyla hissetmiştim. Kurşun isabet ettiği yeri dağlamıştı. Vurulmayı beklemediğim için geriye doğru sendeledim ama Yamalı düşmeme izin vermeden beni tutmuştu.

Yamalı ilk olarak yanıma doğru gelirken, "Kurban olduğumun komutanısı," dedi.

Olayın şaşkınlığından ağzımı açıp tek kelime edemiyordum. Dilimi yutmuş olabilirdim. Asla şaşırmazdım.

"Komutanım!" dedi Mermi telaşla. "Barut Komutan'ım!"

"Sadece gösterecektin!" dedi Siren. Bağırışı kulaklarımı sağır edecek seviyedeydi. Balkan Kızı'nı sarstığını gördüm. "Komutanımızı nasıl vurursun?"

Kanca olduğu yerde şaşkınlıkla bakarken, "Gözünü bile kırpmadan vurdu mu o?" diye sordu. Evet, gözünü bile kırpmadan vurmuştu.

Böceklerden bile korktuğunu düşündüğüm kadın, profesyonel bir şekilde silah kullanmıştı. Eli bile titrememişti.

Bir anda hepsi beni bırakıp Balkan Kızı'nı abluka altına aldı.

"Hayalet Timi!" diye seslendim. Alnımdan sicim sicim terler akıyordu. "Balkan Kızı'nı rahat bırakın! Sizin yapamadığınızı yaptığı için bir de kızıyor musunuz?"

"Komutanım..."

"Kesin!" dedim. "Plana sadık kalın ve burayı hemen terk edin!"

Siren, Balkan Kızı'na doğru dönüp endişeyle, "Ölmez, değil mi?" diye sordu.

Balkan Kızı büyük bir rahatlıkla, "Ölebilir," dedi.

Hepsi bir anda, "Ne?" diye bağırdı.

"Ne? Yere düştüğü için vefat eden vaka gördüm. Komutanınız ise ateşli silahla vuruldu. Su tabancasıyla değil!" Timdekiler onu öldürmek istercesine bakarken gözlerini devirdi ve dudaklarını tekrar araladı. "Hayati tehlike taşımayan yerinden yaraladım ama merak etmeyin. Ben doktorum, ölmemesi için elimden geleni yaparım." Timdekiler daha çok sinirlenmişti. Balkan Kızı teslim oluyorum dercesine elini kaldırdı. "Sakin olun çocuklar," dedi tatlı bir edayla. "Elimden gelenin fazlasını yapacağıma emin olabilirsiniz. O adama ihtiyacım var. Ölmesini istemem."

"Biz buna yenge demeyeceğiz, değil mi?" dedi Yamalı. "Kurban olduğumun komutanısını acımadan vuran bize ne yapar, lan? Şimdiden cenaze namazımızı kılsak yeridir!"

"Ben zaten demem," dedi Mermi. "Allah yazdıysa bozsun!"

"Allah'ın işi gücü yok da seninle mi uğraşacak, lan?" dedi İmam.

"Oyalanmayın!" dedi Siren.

Balkan Kızı bana doğru yaklaştı ve yüzüme bakmayı es geçip kurşunla yaraladığı yere baktı. "Sırtına bakın hemen, kurşun çıkışı var mı?" Diğerlerinin öylece dikiliyor olmasına karşılık tekrar bağırdı. "Ne dikiliyorsunuz! *Davay, davay, davay*!"

Mermi koşar adımlarla gelip sırtıma baktı. Yaklaşık bir dakika sonra dönüp, "Evet, var," dedi.

"Mermi'ye pek bir inanamadım, biriniz daha bakın," dedim.

"Komutanım, ayıp ediyorsunuz ama!" dedi Mermi.

"Kurşunu ve kovanını bulun," dedi Balkan Kızı. Çantasında bir şeyler arıyordu. "Dayım akıllı bir adam, onu bulursa kurşundan her şeyi anlayabilir. Hiçbir şekilde arkada iz bırakmayın."

"Şeytanın öz yeğeni misin sen?" derken şaşkınlıkla bakakaldı Kanca. "Sorduğum soruya bak. Tabii ki öylesin!"

Balkan Kızı çantasından çıkardığı beyaz şeyi bana uzattı. "Bunu al," dedi gözlerime bakarken.

Onu bana niye verdiğini anlamadan, "Neden?" diye sordum.

"Benim mendilim," dedi. Marketlerde satılan hazır bir mendil değildi. El işi, saten, beyaz bir mendildi. Üstünde işleme bulunuyordu. "Şimdi değil, daha sonra dayımdan kurtulduğunda bununla kendine tampon yap. En temiz şeyin bu olacak," derken almam için ısrar etti. "Bu şekilde yapmalısın." Bir yandan kendime nasıl tampon yapmam gerektiğini özenle gösteriyordu ama ben öylece onu izliyordum. "Tamam mı?"

Kirpiklerinin altından bana baktı.

Sadece baktı.

Öylece baktı.

Ben de baktım.

Hem de uzun bir süre.

Bu kız ne ara bu kadar büyümüştü?

En sonunda beni sertçe sarstı. "Cevap ver, Yüzbaşı Barut!" diye bağırıp yüzüme yumruk attı. Yüzümde maske olmasına rağmen küçük elinden sert bir darbe almıştım.

"Ne yapıyorsun, kızım sen?" dedim acı içinde inlerken.

"Beni bir kurşunla teslim edecek değilsin herhâlde," dedi. "Kavga etmiş gibi görünmen gerekiyor. İnandırıcı olması lazım. Dayım inansın diye. Yoksa sana durduk yere vuracak değilim," diye ekledi. Bana vurmasının dayısıyla hiçbir alakası yok gibiydi. Daha çok hıncını alıyordu sanki.

"Tamam," dedim dudağımdan akan kanı silerken. "Gidin artık," derken ona son bir bakış attım. Hayalet Timi'ne döndüm. "Ben sizin yanınıza geleceğim. Balkan Kızı size, siz Allah'a emanetsiniz, hayaletler!"

Bakışlarım Balkan Kızı'nın üzerindeyken Siren ve Kanca'nın korumalığında yanımdan uzaklaştılar. Hepsi pencereden aşağıya doğru ip sarkıttı-

ğında arka tarafa bakan yerden inerek uzaklaşacaklardı. Balkan Kızı, inme konusunda sıkıntı yaşadığında, Siren en sonunda tamamen kendisine sarılmasını söyleyerek beraber inmişlerdi.

Bilincimi açık tutmaya çalışmak için zihnimi doldurmaya çalışıyordum. Zihnimin içinde sadece kızıl saçlı bir kadın vardı ve beni rahat bırakmıyordu. Ne kadar süre geçmişti, bilmiyordum. Tek net hatırladığım olay Hayalet Timi'nin pencerelerden aşağıya sarkarak güvenle inmesiydi. Bugünün her dakikasını planlamıştık. Elbette pürüzler çıkmıştı. Fısıltı'nın yaralanması beklenmedik bir olaydı ama Fısıltı yine kendi bildiğini yapmıştı.

"O kıza bir şey olduysa hepinizi sikeceğim!" diyen kişi Peter Kalovski'ydi. "Benim değerli emanetimi nasıl gözden kaybedersiniz?" Sesi kulağıma sızdı. Bulunduğum odayı değiştirmiştim, koridorda kaçmaya çalışan insan görüntüsü vermeye çalışıyordum.

"Şu yeni anlaşma yapacağın Boris'le birlikteydi," dedi farklı bir ses. "En son onunla görüntülenmiş."

"Eğer yeğenime bir şey olduysa hepinizi tarihe gömerim! Duydunuz mu beni?" diye bağırıp duruyordu. Balkan Kızı'na bu denli değer vermesi normal değildi. "Gözünüzün önündeki kadını nasıl kaybedersiniz?"

"Burada biri var!" diyen kişinin sesi yakından geliyordu. "Peter! Buraya bakmalısın!"

Bir başkası, "Yeğeninin maskesi de burada!" dedi.

Kısılan gözlerimle koridordaki adamlara baktım. Peter koşar adımlarla yanıma doğru geldi ve hızlıca çöktü. "Abrams," dedi. "Boris, kendinde misin? Hemen cevap ver bana! Yeğenim seninleydi! Ona ne yaptın, piç kurusu?"

Hızını alamayıp yüzümdeki maskeyi indirdi.

Ona karşı çıkmadım. Yüzüm kurumuş kan lekesiyle dolu olduğu için tam olarak profilimi çıkartamayacaktı.

"Yeğenin," diye mırıldandığımda ağzımdaki kanı tükürdüm. "Sikeyim." Başım geriye doğru kaydı. Bütün takım elbisem kan revandı. "Bana onun tehlikede olduğunu söyledin, Kalovski ama düşmanının içimizde olduğunu söylemedin!"

"Hemen bana neler olduğunu anlat," dedi. Bir yandan karın boşluğumdaki yarayı kontrol ediyordu. Pezevenk bir hayli dikkatliydi. Bu plana inan-

mazsa hiçbir şekilde kandıramazdım. "Kurşun sıyırmış. Ciddi bir şey değil. Ucuz yırtmışsın."

"Yeğenin huzursuzlanıp durdu," derken elimin tersiyle ağzımı sildim. Nefes nefese bir hâlde konuşmaya çalışıyordum. "Bayılacak gibiydi. Kusmak istediğini söyledi. Lavaboya kadar ona eşlik ettim. Dışarıya çıktığında önümüzü birileri kesti." Koridorun sonundaki kapıyı işaret etmeye çalıştım. "Bana iki el ateş ettiler ve onu elimden zorla aldılar!"

Ceketimin yakalarına asıldığında beni kendine doğru çekti. "Bana onları tarif etmen gerekiyor, Boris," dedi. "Benim yeğenimi kimse benden alamaz! Buna kimse cüret edemez!"

"Sikeyim, seni de yeğenini de!" dedim kaynayan sesimle. "Neredeyse canımdan oluyordum! Beni neyin içine sürükledin! Abrams'a ait şirketlerin hepsini unut, Kalovski!"

"Boris," dedi Peter. Yüzündeki ifade onun deli olduğunun kanıtıydı. "Bu olay elimde değildi. Benden bağımsız gerçekleşti. Bu olayın anlaşmamızla hiçbir alakası yok. İş başka, bu durum başka!"

"En azından bana yeğeninin nişanlı olduğunu söyleyebilirdin! Bu olaylardan sonra sana nasıl güvenmemi bekliyorsun?"

Bana dehşet verici bir ifadeyle baktı.

"O nişanlı falan değil! Kim diyor bunu?"

"Onu götüren kişi, Nikola denen adam nişanlısı olduğunu söyledi," derken yüzüne yoğun bir nefretle baktım. "Beni öldüreceklerdi ama bir selam iletmemi istedikleri için öldürmediler."

"Ne selamı?" diye sordu. Kafası karışmışa benziyordu.

"Admir," dedim kaçık bir sesle. "Balkanlar'ın bilinen en büyük mafya babasıymış. Admir'in sana selamı varmış ve oğluna yeğenini layık görmüş. Yeğenini kaçıranlar, Admir ve sik kafalı oğlu."

"Lanet olsun!" diye bağırdı. Öfkesine yenik düşüp duvara sert bir tekme attı. "Bu kadar ileriye gitmiş olamazsın, Admir! Hemen ona haber verin," diyerek çalışanlarına döndü. "Bir mezar kazmaya başlasın çünkü onu öldürmeye gidiyorum! Olduğu şehri bombalamazsam bana da Peter Kalovski demesinler!"

Dudaklarım istemsiz bir şekilde kenara kıvrıldı. Peter Kalovski en başından beri bir plandan ibaret olan kaçırılma olayına inanmıştı. Bu durumda

taşına, toprağına, havasına hasret kaldığım vatanıma geri dönmemek için hiçbir neden kalmamıştı.

Hem de Balkan Kızı'mla birlikte.

Helikopterin yaratmış olduğu şiddetli rüzgâr, tenime sertçe çarpıyordu. Görüş açımı koruyabilmek adına elimle yüzümü siper etmiştim. Harabe binanın çatısındaki helikopterin aşağıya sarkıtmış olduğu ipi ucundan yakaladım. Parmaklarımla halatı sıkıca kavradım ve hazır olduğum an işaret verdim. Yukarı doğru çekilirken aşağıyı kontrol etmeyi ihmal etmedim.

Gün yeni yeni doğuyordu ve alaca mavilik gökyüzünü kaplamıştı. Peter Kalovski'yi atlatıp buluşma noktasına gelmiştim. Kaçırılma planına inanmış gözüküyordu ama yine de tedbiri elden bırakmayacaktık.

Yamalı yaklaştığım an beni yukarıya doğru çekip helikopterin açık kapısından içeriye girmemi sağladı. Bedenimi hızlıca yere attığımda üstümdeki hücum yeleğini kenarlarından açtım ve başımm üzerinden çekip çıkardım. Soluklanmaya çalıştım, göğüs kafesim hızla yukarıya yükseliyordu.

Yamalı başımda dikilip, "Komutanım," diyerek beni incelemeye başladı. "İyi misiniz?"

"Sence iyi miyim, Yamalı?"

Bir ebemin sikilmediği kalmıştı.

Yarbay Âkif Cesur Beton, yüzbaşı rütbesindeyken hayatın çok güzel olduğundan bahsedip durduğunda yalan söylediğini anlamalıydım. Kademe arttıkça üstüne binen sorumluluklar da gittikçe artıyordu.

"Bu hâldeyken bile çok iyi duruyorsunuz, komutanım," dedi Yamalı.

"Biz buna yalaka diyoruz ama bu direkt komutanımıza âşık olmasın? Ya bu yüzden sabah akşam iltifat ediyorsa?" diyen kişi İmam'dı. Sesi kulaklığımdan geliyordu.

"Aklıma gelmedi değil," dedi Kanca. "Anca Barut Komutan'a yalakalık yapıyor. Gözü ondan başkasını görmüyor ki."

Helikopteri kullanan Kanca'ydı. Yamalı da helikopterin içindeydi. Başka kimse yoktu. "Balkan Kızı nerede?" diye sordum.

"Güvende," dedi Yamalı. "Onu önceden ayarladığımız köy evine götürdük. Bizi orada bekliyorlar. İmam ve Mermi de onunla birlikte."

Mermi'yi Balkan Kızı'yla nasıl aynı ortamda bensiz bırakırsınız? İyi bok yediniz, dingiller.

Bedenime yüklenen sinirden karnımdaki ağrı da artmıştı.

"Siren nerede?" diye sordum. "Fısıltı'yla mı beraber? Fısıltı ne durumda?"

"Askerî hastaneye sevkini sağladık. Kendisi Siren'le birlikte, hayati riski yokmuş," dedi Kanca. Bir yandan uçuşumuzu gerçekleştiriyordu. "Siz ne durumdasınız, komutanım? En son Balkan Kızı tarafından vurulmuştunuz."

"En son mu?" dedi Yamalı kısık bir sesle. "Haftalardır vurulmuş bir hâlde değil mi?"

"Lan, kesin! Almayayım ayağımın altına!" dedim öfkeyle. "Fısıltı uçuş yapabilir mi? Ne zaman gideceğiz? Ondan haber verin!"

"Siren Komutan'ımdan haber bekliyoruz," dedi Kanca. "Kendisiyle iletişimdeyim. En kötü ihtimalle ambulans uçağıyla sevki yapılacak. Planda bir sıkıntı gözükmüyor. Kasırga Hava Üssü ile iletişime geçtim, gönderdikleri uçak ulaşınca buradan gideceğiz."

"Komutanımın durumu nasıl?" diye sordu Mermi. Hepimiz aynı hattın içinde olduğumuz için bütün konuşmaları duyabiliyorduk. "Hemen bana rapor verin."

"Mermi," diye mırıldandım. Sesim pürüzlü çıkmıştı. "Üzüleceğin bir haber vereceğim. Ölmeye niyetim yok. Sana inat, dünyaya kazık çaktım."

"Komutanım, cidden ayıp ediyorsunuz ama artık," dedi Mermi. Sesi üzgün geliyordu. "Göçmen kız başımızın etini yiyip duruyor. Kapatma tuşu da yok ki. Sizi soruyor. İyi misiniz?"

"Ha, o sormasa soracağın yok yani," dedim kinayeli bir sesle.

"Aşk olsun, komutanım," dedi Mermi. "Ama sizle olmasın, ben ve kızıl kadınlar arasında olsun."

"Şunu hemen hattan alın," dedim sinirle. Temiz bir dayağı hak ediyordu. "Siktirsin, gitsin başımdan."

"Emredersiniz, komutanım," dedi Yamalı.

Soluklanıp kendime gelmem dakikalar sürmüştü. Davet alanından çıkıp buluşma noktasına gelene kadar bir hayli kan kaybetmiştim. Uzandı-

ğım yerden doğrulduğumda bakışlarım karnımdaki yaraya düştü. Kurşun sıyırmıştı.

Hücum yeleğinin cebine sıkıştırmış olduğum beyaz mendile baktım. Tertemiz bir şekilde duruyordu. Balkan Kızı kullanmam için bana vermişti ama o saf beyazlığa kıyıp kullanamamıştım.

"Yüzbaşı."

Endişeli çıkan ses kulaklarıma doldu. Balkan Kızı'nın sesiydi. Ateş böcekleri aynı hızla karnımdaki varlıklarını belli etti.

"Evet," dedim. Onun endişeli çıkan sesine karşılık sesim buzullarla yarışıyordu.

"Yanımıza geleceğini söylemiştin. Saatler oldu, neden gelmedin?" diye sordu. Ses tonu üzgün gibiydi. Neden üzgündü ki?

"Beni mi merak ettin?"

"Yaranı merak ettim," dedi kısılan sesiyle. "Yaranın ne durumda olduğunu bana tarif etmen gerekiyor. Seni vurduğum için tutuklanırsam mesleğim tehlikeye girer."

Yaramı merak etmişmiş. Bal gibi de beni merak etmişsin işte.

"Gayet iyi durumdayım," diyerek geçiştirdim. "Hava durumu da öyle. İzin verirsen buradan ayrılmadan önce Üsküp'ün tadını çıkartmak istiyorum. Sanırım yarım saate orada oluruz."

Kulaklığı kulağımdan çıkardım. Sırtımı duvara yaslarken üstümden kıyafetleri sıyırdım. "Yamalı," diye seslendim soluk soluğa. "İlk yardım çantasından sargı bezini ver hemen."

Yamalı kısa sürede sargı beziyle yanıma gelirken kaşlarını çattı. "Komutanım..." diye mırıldandı. İrileşmiş gözlerle bana bakıyordu. "İyi görünüyorsunuz."

Konu ben olunca Yamalı'nın ağzından tek bir kötü laf çıkmazdı. Aslında kötü olduğumu söylemek istiyor ama yapamıyordu.

Sargı bezini gelişigüzel yaraya bastırırken, "Ne kadar iyi görünüyorum?" diye sordum.

"Çok," dedi Yamalı. "Çok iyisiniz."

Sikeyim! Cidden sikeyim!

Sırtımdan aşağıya soğuk terler akarken ağrı gittikçe artıyordu. Bir kurşun sıyırmasıyla ölecek değildim fakat müdahale edilmediği her an beni süründürecekti.

Yamalı koşarak öne doğru gitti ve benim duyamayacağım bir şekilde Kanca'yla konuşup geri geldi. Beni hafifçe kaldırıp yaraya tampon yaptı. Ne kadar sürdüğünü tahmin edemiyordum. Hafif aralıklarla kendimden geçmiştim fakat bilincimi tamamen yitirmeyecek şekilde kontrolü elimde tutmuştum.

Zemine sağlam bir iniş gerçekleştirmiştik. Rüzgâr olduğumuz bölgede epey sert esiyordu. Kıyafetlerimi tekrar giydim ve eşyalarımı alıp dışarıya çıktım. Burası bir Türk köyüydü ve insanları tarafından oldukça hoş karşılanmıştık.

Yan taraftaki köy, Kocacık köyüydü ve yine aynı şekilde Türklerin çoğunlukta yaşadığı bir köydü. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün babasının doğduğu köydü burası.

Eve yürüme mesafesindeydik. Evin az uzağında da küçük bir göl vardı. Neden birçok şairin buraya şiirler yazdığını şimdi anlamıştım. İçten gelen bir şeydi, gördüklerini kâğıda dökmek istiyordun.

İmam geldiğimizi görünce hemen evden dışarıya çıktı. "Başımda et kalmadı, et!" dedi bize doğru gelirken. Aramızdaki mesafeyi kapatarak, elimizden eşyalarımızı alıp taşımamıza yardım etti. "Ey yüce Yaradan'ım, bu kadınlara çene verirken bizi hiç mi düşünmedin? Hiç mi acımadın bize?"

"Hayrola, İmam? Seni ilk kez Allah'a şikâyet ederken görüyorum," derken kaşlarımı çattım.

İmam yüzünde beliren bir pişmanlıkla, "Nasıl şikâyet etmem ki komutanım?" dedi. "Bu kadın nasıl bir şey? Nasıl bir çenesi var? Allah Fısıltı'dan alıp buna vermiş. Car car car konuşuyor, susmuyor da. Bunu alan iki güne geri bırakır. İmam söylemişti, dersiniz. Allah kocasına sabır versin, çekilir çile değil!"

"Mermi'nin başına atsaydın. Onun da işine gelirdi," dedi Kanca. "Hem kızıl hem doktor. Bir daha kolay kolay bulamazdı." Kanca'ya öyle bir bakış attım ki hemen sesini kesmiş, başını öne eğmişti.

"Mermi'yi bile bezdirdi, sen düşün artık! Mermi en sonunda kendini ahıra kapattı," dedi İmam. "*Davay*, diye diye, Mermi'yi en sonunda davar etti."

Köy evinin önüne geldiğimde kısa bir an soluklandım. Etraf sessizdi. Gün doğmak üzereydi. "Balkan Kızı nerede?" diye sordum İmam'a.

"Sizin odanızda kalıyor, komutanım," dedi İmam mahcup bir tonda. "Biraz küstürmüş olabiliriz. Ama vallahi de billahi de bizim bir suçumuz yok. Siz iletişimi kestiniz diye cezasını biz çektik. Kendini oraya kapattı. Siz gelene kadar da çıkmayacağını söyledi."

"Siren'den haber gelirse söylersiniz. Hepimiz toparlanınca Türkiye'ye döneceğiz," dedim yorgun bir sesle. Evin içine girdim ve arka tarafa doğru ilerledim. Kaldığım odanın balkonu göle bakıyordu. Komutan olmanın güzel yanı da birisi senden önce güzel bir yer kaptıysa tek bir emrinle onu, ondan geri almaktı. Yanımda Barış olsaydı kesin bu oda için kavga ederdik.

Kapıya sakince tıklattım. İçeriden olumlu bir ses geldiğinde yavaşça aralayıp içeriye girdim. Balkonda oturuyordu. Kucağında, burada besleyip sevdiğimiz kedi vardı. Aramızda yüzü açık tek kişi oydu. Ona yakışmayan siyah saçlarını açmıştı, uzun saçları değiştirmediği elbisesinin üzerine dökülüyordu.

"Uyumadın mı?" diye sordum.

"Seni bekledim," dedi Balkan Kızı.

O an yüreğime şiddetli bir ağrı çöktü. Beni kimse beklemezdi. Beklememeliydi. Ben bir askerdim ve gittiğim yerden geri dönmeyebilirdim.

"Beklemeseydin keşke," dedim kalın çıkan sesimle. Oturduğu yerden kalkınca kedi de onunla birlikte kalktı. Adımlarını bana doğru atıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi. Bakışları karnımdaydı. Parmakları siyah formama gittiğinde kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?"

"Yarana bakacağım," derken siyah tişörtümü kaldırmaya çalıştı.

"Elin hafifmiş. Hem küçük bir sıyrık sadece. Bir şey yok. İlk aldığım kurşun yarası değil zaten," dediğim an yaranın üstünde sert bir baskı hissettim. Dudaklarımdan, "Ah!" diye acı dolu bir inleme döküldü. "Ne yapıyorsun, kızım?"

Onu itmeye çalıştıkça bana daha çok çekiliyordu. "Hareket edip durma," dedi kızgınlıkla. Ona izin vermeyeceğimi anladığında bıkkınlıkla başını kaldırdı. Seslice oflarken, "Yatağa geç hemen," dedi.

Ben şerefsizin teki değilim. Değilim çünkü aklıma hiç sikik şeyler gelmezdi. Fakat keşke karnımdaki sikik ateş böcekleri de benimle aynı düşüncelere sahip olsaydı.

"Niye öyle dikiliyorsun?" diye sordu. "Seni yatağa atacak olmamdan korktun mu yoksa?"

Görmese de istemsizce tek kaşımı kaldırdım.

"Beni yatağa atabileceğini düşünüyorsun yani?"

Yüzüne masum bir ifade takındı. Kafasını sallayarak, "Evet," dedi. "İstedikten sonra yapamadığım hiçbir şey olmadı."

Ona doğru bir adım atarak, aramızdaki boy farkından dolayı başımı biraz eğip gözlerinin içine baktım.

"Sana her istediğini alabileceğini düşündüren şey nedir?"

Kısık çıkan sesiyle, "Çünkü..." dediğinde parmaklarını göğsümde hissettim. Yavaş yavaş aşağıya doğru inerken aramızdaki çekimin büyüsüne çoktan kapılmıştım. Nefesi tenime damladı.

"Çünkü ne?"

"Ne istediğimi bilen bir kadınım, Yüzbaşı Barut," dedi nefes nefese. "Karşımda da ne istediğini bilen bir adam olunca işler sandığından daha kolay olur."

Bu an çok kısa bir andı. O kadar kısaydı ki anın büyüsüne kapılıp, parmaklarımı onun boynuna dolayarak kendimle beraber yürüttüğümün farkında bile değildim. Her bir adımımda geriye gidiyordu.

En sonunda demir yatağa çarptığımızda durdum. Demirin çıkan sesi beni kendime getirmeye yetmişti. Onun bedeni yatağın kenarına oturduğunda üstten bir bakış attım. "Öyle kolay değil," dedim ama bunu tam olarak ne için söylediğimi bilmiyordum.

Pantolonumun bitiş kısmında duran sıcak parmakların varlığı, kanatlı böcekleri daha çok heyecanlandırıyordu. "Yaran kötü bir durumda," diye fısıldadı. "Dikiş atmak için timin aracılığıyla malzeme tedarik etmiştim. Bir an önce icabına bakmalıyız."

"Gerek yok," dedim.

Bacağımı bacaklarının arasına alıp kıstırdı. Ona kaşlarımı çatarak baktım. Bu kız gerçekten nasıl bir şeydi? Ve her defasında bana yapışmayı nasıl başarıyordu?

"Askerlerini çağırıp onlara durumunun çok kötü olduğunu ve beş dakika içinde hastaneye gidilmezse öleceğini söylememi mi istiyorsun?" diye sorarken gözlerini avcı edasıyla kıstı. Tehlike sinyalleri çalarken az önce onun çok masum olduğunu düşündüğüm için kendime kızdım.

"Onlar benden emir alıyor, senden değil."

"Yaralısın ve burada doktor olan benim," dedi kendinden emin bir tavırla. "Eminim panik hâlinde senin değil, benim sözümü dinleyeceklerdir."

"Sadece kendini kandırıyorsun."

"Üç saniye içinde uzanıyor musun yoksa telaş içinde bağırıp ortalığı birbirine mi katayım?" diye sorarken kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir, iki ve..."

"Tamam!" dedim pes ederek. "Dediğin gibi olsun, tamam. Bir de onları çekemem."

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm, Yüzbaşı Barut."

Üstümdeki hücum yeleğini çıkardım, onun beni izliyor olması yavaş hareket etmeme neden oluyordu. Kenara bıraktım ve devamında gömleğimin düğmelerini açmaya başladım. Bilerek oyalanıyormuşum gibi düşündüğü için sıkıntıyla oflayıp duruyordu. Makedonca her ne mırıldanıyorsa küfrettiği barizdi.

"Tişörtü de çıkar," dedi. Gömleğin altında tişört vardı. Normalde gün boyu gömlek ve ceketleydim lakin vurulduğum için gömlek hem hasar almış hem de kanla kaplanmıştı. Onu çıkarıp tişört giysem de tekrar hücum yeleğini giyememiştim çünkü yaraya değiyordu ve her hareket edişimde oraya zarar veriyordu.

"Tamamen soyunayım istersen. Ne dersin?"

"Soyun," dedi iddialı bir ses tonuyla. "Sen nasıl rahat edeceksen. Tıpta ayıp yoktur."

"Genelde soyunduğumda tek başıma olmam," dedim başımı yana eğerken. "Eşlik edecek misin?"

Yanaklarına doğru bir kırmızılık hücum etti. Hem çekiniyor hem de imalı imalı konuşmaya devam ediyordu. "Niye?" diye sordu kısık bir sesle. "Tek başına utanıyor musun yoksa?"

Kollarımı iki yanına koyup vücuduna doğru yavaşça eğildim. Yatağın üzerinde biraz daha yukarıya çıkarken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Hayır, utanmıyorum," derken tek elimle ensemden tişörtümü çekip çıkardım. "Fakat senin utandığın yanaklarından belli oluyor."

"Masken var," dedi bakışlarını yüzümde gezdirirken. "Senin utanmadığın ne malum? Ben azından sana karşı şeffafım, peki ya sen? Maskeyi çıkarmayı düşünmüyor musun?"

"Hayır," dediğimde yüzüm buz gibi oldu. "Ben gizli bir askerim ve yüzümü kimseye gösteremem."

Onun üstünden doğrulup çıplak bir hâlde yanına uzandım. Elimdeki tişörtü kenara bıraktım ve kolumu başımın altına yasladım. Balkan Kızı ise karnımdaki yaraya yüzünü buruşturarak baktı.

Yüzümdeki yaraya baksa daha kötü hissederdi.

"Çok mu kötü?" diye sordum. Yüzümdeki yara daha feciydi. Karnımdaki sadece pansuman yapılmadığı için parçalanmış duruyordu ama en azından zamanla iyileşecek türdendi.

"Daha kötülerini görmüştüm," dedi derin bir iç çekerek. "Öyle bakma nedenim, birinin yaraya müdahale etmiş olması. Hastalarıma dokunulmasını pek sevmem."

"Dayın," dedim açıklamak adına. "Yaraya o da baktı ve kan kaybından ölmemem için bir şeyler yaptı. O sayede bu kadar süre ayakta durabildim. Hem senin hastan olduğumu da nereden çıkardın?"

"Seni yaralayan ben olduğum için tedavi edene kadar hastam olacağını bilmen gerekir," diye mırıldandı. "Kendim ettim, kendim buldum."

Ona izin verdim ve bulduğu fırsatla parlayan tenime doğru yaklaştı. Kaslı bir vücuda sahiptim. Çocukken cılız, zayıf bir oğlandım ve bundan hiç hoşnut değildim. Düzenli bir şekilde alıp verdiğim nefeslerle bakışları karın kaslarıma kayıyordu. Önce yaranın olduğu bölgeyi temizledi.

Yaranın olduğu yere o kadar odaklanmıştı ki kafasını kaldırıp yüzüme bakmaması benim işime gelmişti. Böylece onu rahatlıkla izleyebiliyordum.

Çilleri de yoktu.

Dişlerini de yaptırmıştı.

Gözlük niye kullanmıyordu acaba?

Dakikalardır özenle işini yaparken bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu. "Ne mırıldanıyorsun?" diye sordum. "Küfür mü ediyorsun yine?"

Kısa bir ara verip, "Şarkı," dedi.

"Sesli söylesene."

"*Sve dok te bude imalo...*"[10] dedi kadife gibi çıkan sesiyle. Bir yandan tenimi dikiyor, bir yandan da şarkıyı dudaklarından akıtıyordu. "*Ja se ne plašim nimalo.*[11] *Ja se ne plašim nikoga, osim svakoga.*"[12]

Dikişleri tenime değil, ruhuma atıyordu sanki. Dudaklarından dökülen her bir nameyle de yüreğime dokunuyordu.

"*Pusti pticu srca da poleti,*"[13] dediğinde dudakları istemsizce kıvrıldı. Hangi dil olduğunu bilmiyordum bile ama deli gibi anlamanı öğrenmek istemiştim. "*Od nečeg se mora umrijeti.*"[14]

Şarkı söylemeyi bitirdiğinde, "Anlamı ne?" diye sordum.

"Çok derin bir anlamı yok."

"Peki, anlamı olmayan bir şeyi neden söylüyorsun?"

"Canım öyle istiyor çünkü," derken omuz silkti. "Arkada çalan müziğini çok seviyorum. Hüsnü Şenlendirici'yi biliyor musun?"

Kafamı salladım.

"Türk sanatçı. Biliyorum, evet."

Ona mı âşıktı yoksa? Hayır, küçük bir kız da değildi ki sanatçıların hayranlığını yapsın.

Şimdi durduk yere Hüsnü Şenlendirici'yle aramda niye dava açılmasına sebep oluyorsun, Balkan Kızı?

"Klarnetiyle şarkıya eşlik ediyor, çok duygulu bir şarkı aslında. Benim öyle şen şakrak söylediğime bakma. Böyle dinlerken uzaklara gidiyorum. O arkada çalan müzik bana tanıdık hisler uyandırıyor. İlk dinlediğimde

[10] *Burada olduğun sürece..."*
[11] *"Hiç korkmuyorum."*
[12] *"Hiç kimseden korkmuyorum, sen haricinde."*
[13] *"Kuşu bırak, kalplere uçsun."*
[14] *"Nasılsa bir gün ölecek."*

çok etkilenmiştim. Beni etkileyen sözleri miydi yoksa klarnet sesi miydi, bilmiyorum. Fakat çok hoş."

"Balkan Kızı," dedim.

Uzun bir süre sonra ilk kez kafasını kaldırıp bana baktı. Masum bir ifadeyle, "Hı?" dedi.

"Nefes al," dedim. Onu dinlerken ben yorulmuştum ama çenesi gayet yerinde duruyordu. "Nefessiz konuşuyorsun, nefes al. Boğulacaksın."

Gözlerini devirdi ve derin bir nefes alıp, "Oldu mu?" diye sordu. Pansuman yaptığı yeri bandajla kapatıp geriye çekildi. "Ağrılarının dinmesi için ağrı kesici yapacağım," derken iğne çıkardı. "Vücuduna ne kadar yüklenirsen o kadar geç iyileşirsin."

Ona karşı çıkmadım. Zira bir süredir ne anlattığıyla ilgilenmiyordum. Sadece onu izliyordum. İğne yapalı bir süre olmuştu ve yavaş yavaş gözlerim kapandığında daha fazla karşı koyamadım. Kendimi uykuya teslim ederken onun kısık çıkan sesini işittim. "Canını yaktığım için özür dilerim," demişti. "Canında tek bir acı dahi hissetmeyene kadar yanında duracağıma söz veriyorum, Türk askeri."

Keşke hep yanımda kalsan. Keşke, Balkan Kızı.

Ne kadar süre uyumuştum, bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda havanın kardığını ayın içeriye sızan ışığıyla fark etmiştim. Sikeyim! Bedenimde hissettiğim soğukluk beni uykumdan uyandırmıştı. Bir sıcaklık vardı ve o sıcaklık gitmişti.

Nasıl bu kadar çok uyumuştum ki? Vurulmanın şoku geçtiği için acısını yeni yeni hissedebiliyordum ve ani hareket yapamıyordum. Dikişlerim de vardı artık.

Odayı kontrol ettiğimde kimsenin olmadığını gördüm. Hızla diğer odalara gittim. İmam, namaz kılıyordu. Onu rahatsız etmeden geri çıktım. Başka bir odada Yamalı'yı uyurken buldum. Nöbetleşerek uyuyorlardı ve uykunun ne kadar değerli bir şey olduğunu bilmediğim için onu uyandırmadım. Üstelik elindeki silaha sarılmış bir şekilde uyuyordu. Fakat silah onun değildi. Fısıltı'nın silahıydı.

Onun kapıda nöbet tuttuğunu görünce, "Kanca," dedim. Sigarasını beni görür görmez yere attı ve ayağıyla söndürdü.

"Emret, komutanım!" dedi Kanca. Bağırışı tüm köyü uyandıracak kadar şiddetliydi.

"Balkan Kızı nerede?"

"Sizin odanızdan hiç çıkmadı, komutanım," dedi Kanca.

"Ama odada yok," derken Mermi'nin geldiğini görünce hızla ona döndüm. "Mermi, Balkan Kızı nerede? Onu en son ne zaman gördün?"

"Yarım saat önce odaya yemek getirdiğimde gördüm. Yemeği aldı ve hiçbir şey demedi. Bize küstüğü için konuşmuyor zaten. Dışarıya falan hiç çıkmadı," dedi. Çekingen bir tavırla konuşuyordu. "Etrafta kuş uçurtmuyoruz, komutanım."

"Etrafta kuş uçurtmuyorsunuz da nerede bu kız, amına koyayım?" diyerek öfkeyle soludum. "Hemen toparlanın ve etrafı kontrol edin!"

Evin içine girdiğimde odaya geçtim. Tepsiyi yatağın kenarında gördüm. Bir tabak boştu. Geri kalan yemekler duruyordu.

Bakışlarım arka tarafa düştüğünde balkona doğru baktım. O an Balkan Kızı'nı gördüm. Koşar adımlarla gidiyordu. Hatta kaçar adımlarla. Nereye gidiyordu?

Canımda tek bir acı hissetmeyene kadar yanımda duracağına söz vermişti. Canımda acı vardı. Çok hem de.

Sözünü tutmadan nereye gidiyorsun? Sözünü tutmadan seni gönderir miyim sanıyorsun sen, Balkan Kızı?

21.
KİBRİT

"Bir gün seninle karşılıklı oturup içtiğimizde, arka planda Drama Köprüsü çalacak, Balkan Kızı."

Bu kesinlikle yalan...

Balkan Kızı'nın ileriye doğru koştuğunu gördüğüm an vakit kaybetmeden kıyafetlerimi elime aldım. Hava kararmıştı, etrafı görebilmek adına ışıklı kaskımı da başımdan geçirip odalara doğru ilerledim.

"Balkan Kızı gölün kıyısına doğru gidiyor," diye seslendim. "Hiçbir şekilde korkutmayın onu. Ne için dışarıda olduğunu bilmiyoruz. Onu korkutarak iyice uzaklaşmasına neden olmayın." Bir yandan evden çıkmaya hazırlanırken diğer yandan koruyucu kıyafetleri giymeye çalışıyordum. "Geri dönme ihtimalinden dolayı biriniz evde nöbet tutun, her tarafını kuşatın," dedim. "Diğerleri gölün etrafını sarsın. Ben en son gördüğüm yere doğru gideceğim."

"Emredersiniz, komutanım!"

Temkinli adımlarla ilerledim ve elimdeki dürbünle yakın görüş yakalamaya çalıştım. Etraf sessizdi. Tek bir çıt sesi dahi yoktu. Bir dakika bile olmadan nereye kaybolmuştu bu kız? Üstelik dışarıya çıkmasındaki sebep tam olarak neydi?

Çalılıkların arasından geçtim. Dingin bir şekilde akan suyun kenarına baktım. Gölde hiçbir hareketlilik yoktu. Göle girmiş olabilir miydi? Bu göl girilebilecek bir yer değildi. Her yerinde tabelalar bulunuyordu. Girilmesi tehlikeliydi.

"Balkan Kızı!" diye seslendim. Başına bir şey geldiyse en azından sesimi duyup gelebilirdi ya da beni çağırabilirdi. "Balkan Kızı, beni duyuyorsan ses ver!"

"Abilik," dedi Ülkü. Nefes nefese bir hâlde yanıma gelmişti. Ülkü'nün astımı vardı ve koştuğu zaman astım krizine giriyordu. "Hemen gel!" diyerek tekrar beni çağırdı.

Ayağımdaki topu hızlıca ileriye fırlattığımda kız kardeşimin yanına koşar adımlarla gittim. "Abiciğim!" diye seslendim. Boynunda asılı olan ilacı dudaklarına götürmesine yardım ettim. "Ülkü, ne oldu? Niye koşuşturdun? Biri bir şey mi yaptı sana?"

"Abilik," dedi nefesleri düzene girerken.

"Kızım başlatmasana abiliğine! Ne oldu, söyle hemen!" diye gürlediğimde Ülkü kurtulmak üzere olduğu krize tekrar yakalanmıştı. Maç oynayan çocuklara dönüp, "Yedeğe alın beni!" diye seslendim.

Ülkü'yü maçın dışına çıkarttığımda sakinleşmesi için yavaşça sırtını sıvazladım. Annem, astım hastalığı var diye Ülkü'yü çok nazlı yetiştirmişti. Öksürdüğünde bile telaş yapar, Ülkü'nün başından hiç ayrılmazdı.

"Kendine geldin mi, Ülkü?" diye sordum dakikalar sonra.

"Abilik..." dedi tekrar ve tekrar. "Kızmayacağına söz verirsen söylerim."

Derin bir nefes alıp seslice verdim.

"Balkan Kızı mı yine?"

Ülkü yavaşça başını salladı. "Kediyi kurtarmak için ağaca çıktı ama kediyi yakalamaya çalışan köpekler onu esir aldı. Ağaçta mahsur kaldı. Lütfen, gel!"

Hiçbir tepki vermedim. Hiç de şaşırmadım hatta. Balkan Kızı'nın rahat durduğu tek bir gün yoktu ki. Sürekli olarak başını belaya sokar, kardeşimi de peşinden sürüklerdi.

"Kalsın, boş ver," dedim bıkkınlıkla. "Aklı başına gelir belki."

"Ama abi," dedi Ülkü dudaklarını büzerken. "Köpekler parçalayacak onu."

"O, köpeklerle de arkadaş olur."

"Başıboş köpek bunlar, nasıl arkadaş olsun?"

"Ülkü, abiciğim, Balkan Kızı çenesiyle hepsini gönderir. Sen niye onu düşünüp duruyorsun? Bir daha o başını belaya soktuğu zaman sakın koşma," dedim. "İlacın bitmiş olsa ya da biz yanında yokken kriz geçirip bayılsan ne olacak? Babam hepimizi gebertir! Sana sahip çıkamadım diye de en başta beni öldürür!"

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Seni Ayhan amcaya ve Meryem teyzeye söyleyeceğim," derken gözleri dolmuş bir şekilde bana bakıyordu.

"Of Ülkü, offf!" dedim yerdeki taşa tekme atarken. "Düş önüme! Balkan Kızı neredeyse oraya götür beni."

Dakikalar sonra Ülkü beni çınar ağacının oraya götürdü. Ağacın dibinde üç tane sokak köpeği vardı ve hiç susmadan havlıyorlardı. Üçü de ağacı ayrı yerlerden esir almış ama tek bir noktaya odaklanmıştı: Balkan Kızı ve kucağındaki kedi.

Köpeklere hoştladığımda hiç oralı olmamışlardı. Elime bir ağaç dalı alıp onları korkutarak uzaklaştırdım. Kedi, köpeklerin gitmesiyle Balkan Kızı'nın kucağından hızlıca kaçtı. Kucağından kaçan kedinin arkasından, "Hey, beni bekle!" dedi Balkan Kızı. Durduğu ağaç dalında biraz ilerledi ama nasıl ineceğini bilemedi. "Kedicik, nasıl indiğini bana da söyle! Burada kaldım!"

"Sen hayatımda gördüğüm en şımarık kızsın," dedim tahammül seviyem azalırken. "Madem inemeyeceksin, niye çıkıyorsun? Milletin başına bela olmaya çok mu meraklısın?"

"Sadece kediyi kurtarmak istemiştim," dediğinde dudakları aşağıya doğru kıvrıldı. "Yazık değil mi ona?"

"Bana yazık bana, sizin gibi çocuklarla uğraşıyorum!"

"Uğraşma, git buradan!" dedi Balkan Kızı. "Ben mi çağırdım seni?"

"Gittiğim gibi arkamdan ağlarsın."

"Hiç de bile ağlamam ben!"

"Emin misin?" diye sorarken ona şüpheyle bakıyordum. "Gidiyorum o zaman."

Kollarını göğsünde birleştirip, "Git!" dedi. Yürümeye başlasam da bir yandan izlemeye devam ediyordum. Kolları göğsünde dururken bir anda dengesini sağlayamadı. Ağaç dalından tutmaya çalışmak için çok geç kalmıştı. Ülkü çığlık atarken ona eşlik eden biri daha olmuştu. Koşarak ağacın altına tekrar geldim ve düşmesine izin vermeden fevri bir hareketle onu yakaladım.

"Ah, Balkan Kızı, ah!"

Balkan Kızı beni taklit ederek, "Ah, Ulu ljubov moja, ah," dedi. Ljubov moja, abi demekti. En azından Balkan Kızı öyle demişti. Yüzünde masum olmayan bir gülüş belirdi. "Beni kurtaracağını biliyordum. Kendimi bilerek aşağıya attım çünkü sen beni hep kurtarırsın."

Gölün etrafını taramayı bitirdiğim sırada bir köpeğin havlama sesini duydum. Sanki tam o anda Allah tarafından bir işaret gelmiş gibiydi. Silahımla nişan alıp, yürümeye devam ederken sesin geldiği yere doğru ilerledim.

Ağacın tepesinde miyavlayan bir kedi, gölün kenarında ise kediye havlayan bir köpek vardı.

Adımlarımı attıkça yerde savrulan yemekleri gördüm. Tepsinin üzerinde olması gereken tabak da buradaydı. Kedinin miyavlama sesleri artarken, "Balkan Kızı!" diye tekrar seslendim. Kedi suya doğru miyavlıyordu.

Silahımı gölün üstüne tuttum, yayılan ışıkla birlikte dürbünle baktım. Tahmin ettiğim gibiydi. Gölün yüzeyinde hava kabarcıkları vardı. Silahın emniyetini açıp sırtıma doğru hızlıca attım. Hiç düşünmeden göle girdiğimde olduğunu düşündüğüm yere doğru yüzdüm. Soğukluk bütün tenimi kaplarken hızımı yavaşlatmadım. Su buz gibiydi. Ağacın göle sarkan dalının altında hareketlilik devam ediyordu fakat çok karanlıktı. Kaskımdaki ışığı açıp etrafın aydınlanmasını sağladım.

Su altı taarruz eğitimi de aldığım için su olan yerlerde de görev alma kabiliyetim vardı. Dibe daldıkça balçıkla karşılaşıyordum. Yüzeye tekrar çıktığımda çırpınma sesleri işittim. Hız kesmeden oraya yüzdüm.

"Hayalet Timi!" diye seslendim. "Balkan Kızı'nı buldum. Tekrar ediyorum. Balkan Kızı'nı buldum. Hedef tekrar bizimle!"

"Gelelim mi, komutanım?" diye seslendi Kanca.

"Duruma göre haber edeceğim."

"Emredersiniz, komutanım!"

Elini yukarıda tutmaya çalıştıkça dibe dalıyordu. Gölün zemini sert değildi ve direkt olarak içine çekiyordu. İzini kaybetmeden elinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

"Balkan Kızı!"

Belinden tutup kavradığımda kucağımdaki yerini aldı. Korktuğu her hâlinden belliydi. O kadar belliydi ki bir kuş gibi bana sığınmıştı.

"Işık," dedi cılız bir sesle. Işıktan kaçmaya çalışıyordu. Başımdaki askerî kaskın ışığını kıstım ve rahatsız etmeyecek seviyeye getirdim.

"Niye başına buyruk iş yapıyorsun?" diye bağırışımla kedinin de köpeğin de sesi aniden kesilmişti. "Evden nasıl dışarıya çıkarsın? Evden çıkmaman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Yemek..." demişti fakat devamını getiremedi. Yuttuğu sulardan dolayı deli dehşet öksürüyordu. Onu kendimle beraber yüzeyde tutarken bedeni tir tir titriyordu. Bağırmama sadece kısa süreliğine ara verip kendine gelmesini bekledim. Çünkü şu an bağırsam da algılamayacaktı.

"Komutanım," diye seslendi İmam. Türkçe konuşmaya başlamıştı. "Ne durumdasınız? Bulunduğunuz yere gelelim mi?"

"Göldeyiz," dedim çok normal bir şeymiş gibi. "Onu gölde boğulmak üzereyken buldum."

"Komutanım," diyerek atladı Mermi. "Talia Alaz Hanımcığımın durumu nasıl? Suni teneffüs yapmaya geleyim mi?"

"Gel, Mermiciğim," dedim dikenli bir sesle. "Ama suni teneffüs yapmak için değil. Sana şöyle gölün suyuyla güzelce gusül abdesti aldırayım. Öteki tarafa abdestsiz gitmek olmaz, oğlum."

"Ne dedim ki şimdi komutanım? Talia Alaz Hanımcığımı düşünmek suç mu oldu yani?" diye sorarken sesi kırgın çıkmıştı.

"Lan, sik kırığı!" diye bağırdım. Kucağımda duran kız da irkilmişti. "Düşünüyordun da bu kızın gölde ne işi var? Siz ne biçim askersiniz, lan! Azıcık aklınız varsa karşıma çıkmazsınız. Sakın gözüme gözükmeyin!"

Sımsıkı kapattığı gözlerini açabilmesi için yüzünden akan suları silmeye çalıştım. Elimle yanağına her dokunuşumda parmaklarımda bir kalıntı oluşuyordu. Onun teninde ise çiller belirmişti. Biraz daha sert bastırdığımda çillerinin hiç gitmediğini anlamıştım. Kapatmak için makyaj yapmıştı.

Balkan Kızı'mın çilleri duruyordu. Dudaklarım istemsizce kenara kıvrıldı. Işık hem göle hem de onun kızıl çillerine vuruyordu. Oldukça hoş bir görüntüydü.

"Yemek... Yemek verecektim," dedi. Titremekten konuşamadığında kendime gelip gülmeyi kestim.

"Sakinleş," dedim. "Seni çıkartacağım şimdi. Öksürmeye devam et." Onu biraz daha yükseğe kaldırdım. Hâlâ suyun içindeydik. Suyun yüzeyine çıktıkça uzun saçları da ortaya çıkıyordu. Yüzüne düşen saçlarını geriye ittirirken alnından aşağıya siyah sular akmaya başladı. Garip bir ifadeyle yüzünü ve saçlarını incelediğimde neden ona bu kadar dikkatli baktığımı anlayamamıştı.

"Balkona kadar geldi. Miyavlayıp durdu. Yiyecek bir şey istediği belliydi. Açtı. Aç mı bıraksaydım? Sonra ona yemek vereceğim sırada köpek kovalamaya başladı. Küçücük, yavru bir şey. Onu saniyesinde parçalardı. Gönlüm el vermedi, ben de peşinden gittim. Korkuyla ağaca çıktı. Sonra onu ağaçtan kurtaracağım sırada göle düştüm. Kediyi öylece bırakamazdım!"

"Ceza almasınlar. Ben kendim yaptım her şeyi. Benim yüzümden ceza almasınlar. Hiçbirinin suçu yok, hepsi benim suçum. *Ve molam, ve molam, ve molam!*" derken suyun altında bacaklarını bana doladığını hissettim.

Türkiye'ye gittiğimde kendimi doktorlara teslim edeceğim. Diyeceğim ki alın şu karnımdaki sikik ateş böceklerini. Alın ve kurtarın beni. Bu yaştan sonra bu hisler de neydi, lan?

"Hiç öyle bakışlar atıp durma!"

İyi ki bu kız hayatımın merkezinde değildi. Bu bakışlarla bana her şeyi yaptırabilme kabiliyeti vardı. Üstelik hiç ağzını yormasına bile gerek kalmazdı.

Kaşlarını çattığında, "O zaman senin de ceza alman gerekiyor," dedi. "Sonuçta bu timin komutanı sensin. Diğerleri ne yapıyorsa sen de ortak olmak zorundasın!"

"Merak etme," diye mırıldandım. "Eve gittiğim ilk an üstümü arayıp durumu bilgilendireceğim. Ne ceza verecekse artık diğerleriyle birlikte paşa paşa çekeceğime emin olabilirsin."

Bir an durup düşünmeye dalmış, gözlerini kısmıştı. Kıstığı gözlerini yavaşça açarken, "Üstünle konuşmam mümkün mü?" diye sordu. "Eminim ki söyleyeceklerimi zevkle dinleyecektir. Objektif olacağıma emin olabilirsin."

Asla!

Seni asla Yarbay Beton'la konuşturamazdım.

Onunla konuştuğu an hepimizi piyasadan silerdi. Gözündeki azıcık olan değerim yerle yeksan olurdu. Daha şimdiden kendimi düşman etmeye niyetim yoktu. Türkiye'ye döndüğümüzde bol bol konuşacaktı nasıl olsa. Şimdiden buna hiç gerek yoktu.

"Herkesle konuşan biri değil," dedim. Onu bir kere daha yükseğe kaldırdığımda belimdeki bacaklarını çekmesini istemiştim ama o hiç oralı olmamış, daha çok yapışmıştı. "Yaptığın her bir hareket, sadece seni değil, hepimizi etkiliyor. Çocuk oyuncağı değil bu işler. Ciddiyetin farkına var, Balkan Kızı!"

"Gerçekten kötü bir amacım yoktu. Hiçbirimizi tehlikeye atmak istemedim, Yüzbaşı Barut."

"Ama attın!" dedim. "Dua et, kimse seni görmemiş olsun."

Biri görse zaten hiç düşünmeden gözlerini oyardım. Artık tehlikeye atmamam gereken bir konumdaydım. Belki yarın, belki yarından da yakın bir sürede Türkiye'ye gidecekken en ufak bir hatayı bile kabul etmeyecektim.

"Saçlarım siyah zaten, beni kimse kolay kolay tanımaz," dediğinde eline bir tutam saçını aldı ve bana işaret etti.

Tuttuğu saçı artık siyah değil, kendi rengindeydi. Özlemin rengi olan o renkti. Kırmızıydı.

Ağzını açıp bir şey diyeceği sırada vücuduna akan siyahlıkları fark etti. Ben çoktan fark etmiştim ama ne olduğunu ancak anlayabildiğim için ağzımı açmak istememiştim.

Saçındaki boya akmıştı. Tüm tenini akmış siyah boya kaplarken o küçük kedi ve köpeğe teşekkür edesim gelmişti.

"Saçlarım..." dediğinde suyun içine geri atlamaya çalıştı. "Hayır hayır. Şimdi değil! Türkiye'ye giderken değil!"

"Rahat dur!" dedim bir hışımla. "Çıkıyoruz!"

"Çıkmayacağım!"

"Ne demek çıkmayacağım? Sen buraya tatile mi geldin, Balkan Kızı? Göl tehlikeli yazısını görmedin mi? Dayının elinden daha yeni kurtulmuşken, bir avuç suda boğulup gidecektin neredeyse!"

"Bırak beni," diye fısıldayarak elimden kaçmaya çalıştı. Bir anda neden böyle davrandığını anlamasam da hiçbir şekilde sudan çıkmak istemediğini belli etmişti. "Çıkamam sudan! Sen çık, rahat bırak beni!"

"Bana evden çıkmanın hesabını bile doğru düzgün verememişken başıma daha fazla iş açma, Balkan Kızı!" dedim net bir ifadeyle. "Kafanı pencereden bile çıkartmaman gerekiyordu! Dayını tüm dünya tanıyor, tüm dünya! Ya bir gören olsaydı seni? Hemen geri gidiyoruz!"

"Tekrar kızıl olmak istemiyorum! Bu hâldeyken çıkmayacağım!"

"Sen bu şekilde doğdun!" dedim öfke saçan gözlerle. "Sen kızılsın! Ne kadar değiştirirsen değiştir, hiçbir zaman sonsuza kadar sürmeyecek bu. Hep kendi özüne geri döneceksin."

Ben sadece o hâlini görmek istiyordum. Çünkü unutamadığım hâlin oydu.

"Sana ne benim nasıl doğduğumdan?" diye bağırdığında benden kurtulmaya çalışıyordu. "Özümde kalmak isteyip istemediğimi sordun mu bana? Ben özüme dönmek istemiyorum!"

Sana sorma hakkı bulmayacağım tek konu buydu. Kızıl olman istek değil, ihtiyaçtı artık.

Onu dinlemeyip tek hamleyle sırtıma attım ve vakit kaybetmeden, gölün kenarına doğru yüzüp sudan çıktım. Makedonca olsa gerek bir şeyler sıralamaya devam ediyordu. Onu yavaşça yere bıraktım. Geriye çekildiğim an hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Saçları gittikçe açılmıştı. Sanırım sprey tarzında bir şey sıkmıştı ve bir yıkamayla geçiyordu. Kalıcı bir şey olmamasına sevinsem de onun hıçkırıkları bütün köyü inletiyordu. Öyle içli ağlıyordu ki yüreğimden bir şey kopup gidiyordu.

"Ağlama," diye fısıldadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yüzüne dokunacağım sırada beni sertçe itti. "Ağlama, tamam. Göle giren sensin. Girmeseydin saçındaki boya akmazdı."

"Bilerek mi girdim ben?" diye cırladı. "Göle düştüm! Sadece kediyi kurtarmak istemiştim. Bir anlığına unuttum. Keşke unutmasaydım da suya girmeseydim." Dizlerini kendine çekip yüzünü kollarının arasına gömdü ve üstünden akan suları umursamadan ağlamaya devam etti. "Niye çıkartıyorsun ki beni? Kalsaydım işte orada!"

"Kızım, sen kafayı mı yedin? Boğulmana izin mi verecektim bir de?" diye sordum. Sonra Yarbay Beton belamı siksindi. "Seni kurtarıyorum diye niye ben suçlu oluyorum?"

Kafasını kaldırıp bana öfke kusan gözlerle baktığında, "Sana beni kurtar dedim mi?" dedi. "Bıraksaydın da kalsaydım! Kızıl olduğumu kimse görmezdi!" diye devam etti, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. Yanındaki küçük taşı alıp bana fırlattı. "Saçlarım ne güzel siyah olmuştu. Çillerim de kapanmıştı. Kimse benimle dalga geçemeyecekti işte!"

"Kimse dalga..."

"Kes sesini!" diye bağırdığında hemen sustum.

Kendinde değildi.

Kriz geçiriyordu.

Travması mı vardı ki?

Ne yapacaktım?

Hiçbir şey yapmadan yanında öylece durdum. Kaç dakika geçmişti, bilmiyordum ama onun hıçkırıkları da ağlaması da hiç dinmemişti. Gitgide de artıyordu. "Şşş, tamam," dedim fayda etmeyeceğini bile bile. "Biraz sakinleş. Eğer gerçekten kızıl olmak istemeseydin geçici değil de kalıcı bir şeyler yapardın, Balkan Kızı."

Bir süre daha hareket etmeden öylece durdu. Sadece ağlıyordu. O kadar çok ağladı ki gölün kenarında bir göl daha oluşturabilirdi.

"Herkes dalga geçecek," dedi hıçkırıklarının arasından. "Türkler beni yine dışlayacak. Kimse beni yanında istemeyecek."

Aradan biraz daha zaman geçti. Uyku hâline girdiğini fark ettiğimde hemen hareketlendim. Yaklaşmamla huzursuz bir mırıltı çıkardı. En azından artık içli içli ağlamıyordu.

"Ağlamaktan yoruldun, seni sadece eve götüreceğim. Bana izin ver, hadi Balkan Kızı," dedim karşı çıkmamasını umarak. Başta istemedi ama mecali kalmadığı için karşı da koyamadı. Hiç bekletmeden onu yavaşça kucağıma aldım.

"Küçükken de hep ağlar, daha sonra uyuyakalırdın. Bir gün parkta saçlarını çekmişler. Çocukların yanında ağlamamışsın, onlar gittikten sonra hüngür hüngür ağlamaya başlamışsın, ağladığın yerde de kalmışsın. Ülkü her zamanki gibi korkup hemen beni çağırmıştı."

Boşluğa bakan gözlerini usulca kapattı. Transa girmiş gibiydi. Kendinden geçmişti.

Evden içeriye girerken timdekiler meraklı gözlerle bize bakıyordu. Gözlerimle susmalarını işaret ettiğimde sadece kapıyı açmakla yetindiler. Koridordan ilerledim ve kendi odama geldim. Onu yatağa yatırdım.

Yatak sırılsıklam olurken ne yapacağımı bilememiştim. Banyodaki havluları topladım ve hem yatağa hem de onun bedenine serdim. Havlunun altından elbisesini çıkartmaya çalışırken ecel terleri döküyordum. Kendinden geçecek zaman mıydı, Balkan Kızı?

Bedenini ıslak elbisesinden kurtarıp tenindeki soğukluğu kuruttum ve vakit kaybetmeden yorganı üstüne çektim. Yüzünü yavaşça yastığa döndü. Bir şeyler mırıldanıyordu ama dilini bilmediğim için anlamıyordum. "Bir şey mi diyorsun?" diye sorup biraz bekledim. Ondan hiçbir cevap alamayınca geriye çekildim. "Ben buralarda olacağım," dedim. Olmasam daha iyiydi sanki. Bir şeyleri bok etmek dışında yaptığım bir şey yoktu. "Uyu, Balkan Kızı."

Dolgun ama küçük dudaklarından belli belirsiz bir ses çıkardı. Bir şeyler sayıklıyor gibiydi. Ona biraz daha yaklaştım.

Beni kendimden geçirecek o ismi fısıldadı:

"Ulu..."

Ertesi sabah beni talan eden düşüncelerin girdabında boğulmaktan öteye gidemiyordum. Zihnim bulanıktı. Hem de çok fazla.

Hayatın acımasız şartları olsa gerek hep düz bakmayı öğrenmiştim. İnce düşünmezdim. Sonuna kadar yaşadığım derin duygularım yoktu. Ağlamanın ne olduğunu bilmezdim. Çünkü kulağıma fısıldanan tek şey vardı:

"Sen erkek adamsın! Küçük bir kız gibi davranmayı bırak! Adam gibi ol, adam!"

Sanırım adam olmuştum. Çünkü dayak yiyerek bu tarz cümlelere artık maruz kalmıyordum. Tek maruz kalmadığım şey bu da değildi. Ulu ismini duymayalı yıllar olmuştu ve dün gece biri bana Ulu diye hitap etmişti. Kullanmaya kullanmaya bu ismin varlığını ve bana hissettirdiklerini bile unutmuştum.

Timdekiler yalnızca Barut ismimi bilirdi fakat onu da lakaptan ibaret sanıyorlardı. Tam adım Barut Ulu'ydu. Ulu'yu ise sadece beni gerçek anlamda tanıyanlar söylerdi.

"Komutanım, bir sonraki görevimiz ne olacak?" diye sordu Kanca. İmam, sabah namazından sonra kahvaltı için herkesi ayağa dikmişti. Genelde yemeklerimizi hazırlayan Yamalı oluyordu. İmam da Yamalı'yı uyandırıp kahvaltıyı hazırlatmıştı.

"Bu görevi bitirdiğimizi kim söyledi, Kanca?"

Kanca, yanlış bir şey söylemiş izlenimine kapılırken, "Talia Alaz bizimle, komutanım," dedi.

"Evet, bizimle ama asıl iş Türkiye'ye gittiğimizde başlayacak," dedim. Yarbay Beton'un anlattıklarını anladığım kadarıyla böyleydi. Allah bilir Türkiye'ye geldiğimizde bizi neler bekliyordu.

Ya da sadece beni.

Yarbay Beton'un beni doğduğuma pişman edeceği aşikârdı.

"Yandık desenize," dedi Kanca.

"Acele etmesek olmaz mı, komutanım?" dedi İmam. "Daha kılmam gereken bir sürü kaza namazım var. Yarbay Beton'un ağzımıza sıçmasına ne kadar geç gidersek o kadar iyi!"

"Görev için bir de benimle pazarlık mı yapıyorsunuz, lan?" dedim kaşlarımı çatarken.

"Pazarlık değil, komutanım..."

"İmam, seni burada bırakalım o zaman," dedim büyük bir ciddiyetle. "Bu köyün imamı ol sen. Binbir türlü zorlukla girdiği Hayalet Timi'nden kaçan ilk asker olarak adını tarihe yazalım."

"Haşa, komutanım!" dedi hızlıca. "Vur dedik, öldürdünüz! Askerlik için imam olmamış adamım ben. Bırakmayın sakın beni burada, vallahi de billahi de bir daha öyle şeyler demeyeceğim," derken bir anda koluma yapıştı.

Diğerleri onun bu hâline katıla katıla gülmeye başlamıştı.

"Lan, git de yerine otur!"

Mermi, İngilizce konuşarak, "Çekinmene gerek yok," dedi. "Gelsene," diye devam etmesiyle bakışlarım hızla arkama doğru döndü.

"Maskeler," dedi Kanca hızlıca. Onun demesiyle hepsi maskesini indirip yüzünü tamamen kapatmıştı. Maske artık ikinci derim olduğu için çoğu zaman hiç çıkartmıyordum bile. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Balkan Kızı'nı kapının eşiğinde gördüm. Çekingen bir tavırla bakıyordu. Sabaha kadar başında nöbet tutmuş, havanın aydınlanmasıyla da odadan çıkmıştım. Ağlayarak uyumuştu ve her uykuya daldığında korkarak geri uyanmıştı. Sabaha kadar böyle sürmüştü bu.

Bana *Ulu* diye hitap etmesi de cabasıydı. Kendinde değildi ve ne dediğini bilmiyordu.

Şimdi ise kendine gelmişti. Üstelik üstünde asker kıyafetleri vardı. Saçlarını ensesinde toplayıp asker şapkası takmıştı. Saçı hiç gözükmüyordu. Şapkayı da yüzünü görmeyelim diye tamamen indirmişti.

"Sizi bölmek istemedim," derken yavaş adımlarla yanımıza doğru geldi. Yamalı oturduğu yerden kalktı ve ona bir sandalye çekti. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Bakışları diğerlerinde gezerken en sonunda dudaklarını araladı. "Arkadaşınızdan bir haber var mı?"

"Hangisini soruyorsun," dedi Mermi.

Balkan Kızı, "Yaralı olanı," dedi.

"Komutanım da yaralı," dedi Yamalı. Nedense beni sormamasına bozulmuş gibiydi. "Onu sormuyor musunuz?"

Balkan Kızı, Yamalı'ya garip bir ifadeyle baktı. Aralarında iyi bir elektrik oluşmamıştı.

Dün göle girmiştim. Eve gelip Balkan Kızı'nın uyumasını beklemiştim. Sonrasında kendime tekrar pansuman yapmıştım. Ağrı kesicilerle ayakta duruyordum.

"Hastaneden daha gelmedi ama durumu iyiymiş. Sabah konuştum hatta," dedi İmam. Yamalı ve Balkan Kızı bakışmayı sürdürüyordu. "Sen ona bakma bacım, onun kafası uçuk biraz."

Balkan Kızı, "Bacım da ne demek?" diye sordu.

"*The bacım*," dedi İmam. Aramızda en kötü aksana sahip olan oydu. "Kız kardeşim demek istedim yani," diyerek düzeltmeye çalıştı.

Balkan Kızı, "Anladım," dedi ve büyük bir sessizlik oluştu.

"Lan!" dedi Mermi, İmam'ın koluna yumruk atıp. Sesi kısıktı. "Talla Alaz Hanımcığım, ne zamandan beri yüzbaşısınız?"

"Ne diyorsun, oğlum? Ne yüzbaşısı?" dedi İmam.

"Üstündeki kamuflajın rütbesine baksana. Üç tane yıldız mı var yoksa ben mi öyle görüyorum," derken çaktırmadan işaret etti. Sessizce konuşmaya çalışıyorlardı.

İmam şekilden şekle girip, kollarını esnetiyormuş gibi yaparak Balkan Kızı'na ayaküstü röntgen çekti. "Barut yazıyor," dedi önüne dönerek. Kanca ve Yamalı da durumu fark ettiğinde meraklı gözlerle Balkan Kızı'na baktı.

Yamalı hayretle, "Kurban olduğumun komutanısının üniformasını mı giymiş?" dedi.

Balkan Kızı'nın kıyafetleri gölde ıslanmıştı. Ona olabilecek kıyafetlerden ayarlayıp uyandığında giymesi için yatağın kenarına bırakmıştım.

Aramızda en küçük bedene sahip Fısıltı'ydı. Ona da Fısıltı'nın üniformasını vermiştim. Hepimizin üniformadan ve askerî kıyafetten başka giyecek bir şeyi yoktu.

Lakin üstündeki bana aitti. Benim üniformamdı.

Balkan Kızı onu inceleyen dört adamın bakışlarından rahatsız olurken onu neden bu kadar dikkatli incelediklerini algılayamıyordu. Dördü de öfkeli bir boğa gibiydi. Benim kıyafetimi giymiş olması onları daha çok rahatsız etmişti. Bunları silkmenin zamanı gelmişti ve geçiyordu bile.

Balkan Kızı hiç istifini bozmayıp, "Kıyafetlerim nerede?" diye sorarken diğerlerinin duyabileceği seviyede konuşuyordu.

"Oradan bakınca kıyafet dolabına mı benziyorum?" dedim umursamaz bir tonda.

Altındaki kamuflaj pantolonun Fısıltı'ya ait olduğu belliydi. Çünkü benim pantolonum ona bir hayli büyük olurdu. *Yzb. BARUT* yazılı olan üniforma büyük olmasına rağmen giymişti. Niye giymişti acaba? Üzerine giyebileceği bir şey verdiğime emindim.

"Kıyafetlerimi nereye koyduğunu söyleyebilirsin, değil mi?" dedi Balkan Kızı. Ortaya bir bomba attığının farkında değildi. "Kıyafetlerimi üzerimden çıkartan sensin."

"Çüşşş!"

"Neee?"

"Yok, eşeğin siki!"

İmam oturduğu yerden ayağa kalkarken, "Tövbe estağfurullah tövbe ya," dedi. "Herkesin mi imanı bozuk olur, kardeşim!" Dilini defalarca damağına vurdu. "Size hiç yakıştıramadım, komutanım!"

Mermi öksürük krizine girmişti.

"Helal lan, helal!" dedi Kanca. Mermi'nin sırtına gavuru döver gibi vuruyordu. "Biriniz Mermi'ye su getirsin yoksa kendi öksürüğünde boğulacak."

"Komutanım elden gidiyor mu yani?" dedi Yamalı. Karadeniz'de gemileri batmış gibiydi.

Mermi kendine geldiği ilk an sandalyesini ters çevirip oturdu. "Talia Alaz Hanımcığım, çıkarttı derken, tam olarak ne demek istediniz?" diye sordu telaşla. "Yani nasıl bir çıkartmadan bahsediyorsunuz? Anlatırsanız çok mutlu olurum, efendim."

"Sana şuradan bir çakarım Mermi, aklın hayalin durur," dedim ters bir şekilde. "Lan, kalkın. Siktirin gidin! Hâlâ niye oturuyorsunuz? Hepiniz hemen içtimaya! Boş durmak yok!"

"Komutanım, daha bu sabah ağır bir idman yaptık."

"Benim lafımın üstüne laf söyleme haddini nereden buluyorsun, Mermi?" dedim. Ağzını açtığı için onu pişman etmeye yeminliydim. "Ben durun diyene kadar koşacaksınız!"

Kanca komutayı ele alırken, "Hayalet Timi, dikkat!" dedi. Siren'in yokluğunu hiç hissettirmiyordu. "Uygun adım, marş!" Teker teker yürümeye başladıklarında birbirlerine saymayı sövmeyi de ihmal etmiyorlardı.

Kısa sürede aşağıya inip evin etrafında turlamaya başladılar. "Ben size demiştim işte, komutanımın gözü göz değil!" dedi Mermi. Sesi ağlamaklı geliyordu.

"Hayır, abiciğim. Asıl ben, bu kadın ne yapar eder, komutanımı kendine çeker demiştim!" dedi Yamalı. O ondan daha kötüydü.

"Bayılacağım şimdi. Aralarında bir şey mi olmuş yani? Sevişmişler de ertesi sabah gömleğini giymiş gibi bir de üniforması üstündeydi, abiciğim!" dedi Mermi. Azıcık daha hızlanıp Yamalı'nın yanında koşmaya devam etti. "Yamalı, bayılınca nereye gidiyoruz? Daha önce de hiç bayılmadım ki! Kızıl kadınlar var mı?"

"Var var. Merak etme, kardeşim," dedi Yamalı. "Her renkten var."

"Ayağınızla değil de elinizle koşturmamı istemiyorsanız o çenenizi hemen kapatın!" diyerek küçük bir uyarıda bulundum.

Balkan Kızı, "Neden onları kovdun ki?" diye sordu o nahif sesiyle. Benim esip gürlemelerimin yanında onun sesi incecik kalıyordu.

Oturduğum yerde dikleşirken, "Kovmadım," dedim. "Kalkmaları gerekiyormuş. Ben de komutanları olarak güzelce müsaade ettim."

"Madem askerlerinin yanında utanacaksın, o zaman neden utanacağın hareketler yapıyorsun, Yüzbaşı Barut?"

"Şimdiye kadar utanacak hiçbir şey yapmadım, yapmam da," dedim net çıkan sesimle. Utanmamıştım, sadece timdekilere yüz verince hadsizleşiyorlardı. "Komutan ve asker arasında belirli bir sınır olmalı. Sen de bizimle kaldığın süre boyunca buna dikkat edersen iyi olur. Laubalilik izin vermediğim bir şey, Balkan Kızı."

Oturduğum yerden kalktım ve içeriye doğru geçtim. Peşimden onun da geldiğini işittim, postalları giymeye alışık olmadığı çıkardığı seslerden belli

oluyordu. Hızlı adımlar atarak önüme geçti. Bakışlarını benden ayırmadan, "Kıyafetlerim nerede?" dedi.

"Üstündekiler kalsın," dedim onu baştan aşağıya süzerken. Askerî üniformalar daha önce gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Beyaz tenine siyah renk o kadar güzel yakışıyordu ki... "Kıyafetinin giyilecek bir hâli kalmamıştı zaten."

"Buna sen mi karar veriyorsun?"

"Evet," dedim büyük bir rahatlıkla. Ben adım attıkça o geriliyordu. "Burada bulunan en yetkili kişi ben olduğum için bana göre hareket etmek zorundasınız."

"Beni emir verdiğin askerlerinle karıştırma!" dedi alev saçan gözlerle. En sonunda gidecek yeri kalmayınca sırtını duvara yasladı. "Ben senin askerin değilim!"

"Öyle mi?" dedim alay eder gibi. Başımı yavaşça yana doğru yatırdım. "Balkan Kızı, üstünde benim üniformam varken çok konuşma istersen."

"Çok isteyerek giymedim, merak etme!" derken kaşlarını çattı. "Diğer verdiğin üst, dar oldu. Kapının arkasında asılı duran formayı görünce onu giymekte buldum çareyi. Bol bir şeye ihtiyacım vardı."

Niye bol bir şeye ihtiyacı vardı acaba? Sorsam başka bir şey anlayacağı için susmayı tercih ettim. O ise konuşmaya devam edip, "Hem senin dikişlerin ne durumda?" diye sordu. "Pansuman yapmamız gerekiyor."

"Hallettim ben," dedim geçiştirir gibi. "Pansuman yapacak kadar sağlık bilgim var."

"Yine de bakmam lazım," dediğinde kollarını göğsünde birleştirdi. "Benim hastamsın sen."

Kızıl saçlarından bir tutam şapkadan firar ettiğinde, çok geçmeden kulağının arkasına sıkıştırdı. "Odadaki paketi görmedin mi?" diye sordum.

"Gördüm."

Fazla meraklı görünmemeye çalışarak, "Saçlarını tekrar boyamamışsın," dedim. Yamalı'yı kasaba merkezine gönderip siyah saç boyası almasını söylemiştim. Bulduğu tüm boyaları alıp gelmişti. İçinde ayakkabı boyası bile vardı. İyi ki rengi belirtmiştim yoksa tüm renkleri alır öyle gelirdi.

"Canım boyamak istemedi," derken dudaklarını ıslattı. Bakışları durgunlaştığında kastığı bedenini rahat bıraktı. "Haklıydın, kalıcı olmasını isteseydim geçici şeylerle uğraşmazdım," diye ekledi. "Ben sadece..."

Anlayan gözlerle ona bakıp, "Sen sadece çok öfkelisin," dedim. "Anlaşılan şu ki Türkiye'de yaşadığın süre boyunca sana hiç hoş şeyler yaşatmamışlar. Neler yaşadın, Balkan Kızı?"

Küçüklüğünde, mahallede oyun oynarken, sürekli ağlayıp zırladığını hatırlıyordum ama genelde tüm çocuklara sataştığı için bunun kavga ettiğinden kaynaklandığını zannediyordum. Hiç rahat durmazdı. Ortalıktan kaybolduysa kesinlikle başına bela almaya giderdi.

Saçlarından, çillerinden, onu o yapan her şeyden nefret edecek kadar ne yaşamış olabilirdi ki? Benim bilmediğim, zamanında görmezlikten geldiğim ne vardı?

"Unutmak istediğim birçok şey yaşadım," derken bakışları tek bir noktaya odaklanmıştı. Çatılan kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattı. "En basitinden, sağlığım için taktığım diş tellerimle bile dalga geçtiler. Bir insanın diş teliyle neden dalga geçersin ki? Üstelik ben çok seviyordum. Hiçbir zaman da rahatsız olmamıştım."

Bana şikâyet etmesini ilgiyle dinlerken elimi çenesine yerleştirdim. Parmaklarımla dudağına hafifçe baskı uygulayıp, "Dudaklarını arala," dedim. Söylediğimi ikiletmeden dudaklarını araladı. "Dişlerin gayet düzelmiş. Bundan sonra yine laf ederlerse onları ısırırsın, olup biter."

Çenesinde duran elimi kavradı ve narince tuttu. "Yüzbaşı," dedi gülümserken. "Tavsiye vermekte berbat birisin. Bir daha kimseye tavsiye verme, olur mu?" Elimi nazikçe ittiğinde, "Tavsiyelerine daha fazla maruz kalmadan gitsem iyi olacak," dedi.

Arkasını dönüp ilerledi ve koridorun soluna döndü. Peşinden ilerleyip kendi odama geçeceğim sırada, onun dokunmaması gereken bir şeye dokunacağını fark ettim. Hızlıca atılıp, "Dur, sakın oraya basma!" diye bağırsam da çok geç kalmıştım.

Çoktan basmış ve kurulan tuzağı aktifleştirmişti. Duvardan duvara kurşun fırlamıştı. Gelen tehlikeden dolayı bir anlığına dengesini sağlayamamıştı. Dudaklarından küçük bir çığlık kaçarken tek kolumu ona sardım. Kendime doğru çektiğimde kurşunun hedefi olmaktan son anda kurtarmıştım.

Yükselen göğüs kafesiyle kendini dizginlemeye çalışırken hareleri şaşkınlıkla genişledi. "Tuttum seni," derken yüzlerimiz birbirine bakıyordu.

Tuttum seni, Balkan Kızı. Her zaman tutardım.

"Bilerek yapmadım, gerçekten," dedi. Sanki onu suçlamışım gibi hemen aksini iddia etmeye başlamıştı. Bilerek yapmadığının farkındaydım. "Bir anda ne olduğunu göremedim, sadece dokunacaktım," dedi kısık çıkan sesiyle. Ne olduğunu anlayamıyordu. Korku dolu gözlerle etrafına baktı. Dudaklarını ısırdı. "Tuzak mıydı bu?" diye sordu.

Onu kollarımın arasında tutarken, "Evet," dedim. "Evin birçok yerinde var. Dikkatli olsan iyi olur."

"Nasıl dikkatli olmamı bekliyorsun acaba?" diye sorarken kaşlarını çattı. Öfke kusmaya hazırdı. "Tuzak bu! Her an, her yerden çıkabilir!"

"Dikkatli olman yeterli, etrafı çok fazla karıştırmazsan başına bela almazsın," dediğimde onun bana yapışmasından dolayı bedenini bırakamıyordum. Yine bir şekilde bana yapışmanın yolunu bulmuştu.

Öylece duruyor olmasına karşılık kaşlarım iyice çatıldı. Bıraksın diye bekliyordum ama Balkan Kızı hâlinden bir hayli memnun görünüyordu. Derin bir nefes alıp bıkkınlıkla onu kendimden uzaklaştırdım.

"Peki, beni bırakmayı düşünüyor musun?"

"Beni bırakmayan sensin!" diye aniden cırladı. "Kolunu çekersen gideceğim zaten!"

Bakışlarım onun beline düştüğünde yüzümdeki ifade yumuşadı. Tamam, onu dört bir yanından kuşatan bendim ama gitmek istese gidebilirdi.

Kızmasıyla kolumu elektrik çarpmış misali hızlıca ondan ayırdım. Balkan Kızı benden uzaklaşmasına rağmen aramızda bir milimlik mesafe bile oluşturamamıştı. İkimiz de ne olup bittiğinde bakarken aynı anda mırıldandık.

"Kemerin..."

Belimdeki palaskanın demir kısmı, onun üstündeki üniformanın kumaşına takılmıştı. Sikeyim, olacak iş miydi?

Yeşil gözlerinde birer yangın belirdi. "Nasıl oraya takılmış ki?" diye sorarken bir yandan kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"Bir sen eksiktin, amına koyayım."

Dilimden Türkçe bir küfür döküldü. Küfürleri sadece kendi dilimde söylüyordum.

"Üniformayı sakın yırtma, şu an tek giyeceğim şey bu," dedi nefes nefese bir hâlde. Uzaklaşamadığı için panik yapmıştı. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki verdiği nefesi maskeme rağmen yüzümde hissedebilmiştim. "Uzaklaşamıyorum senden."

Her hareket edişinde, giymiş olduğu kamuflaja rağmen vücudunu hissedebiliyordum. Ve bu benim için hiç iyi bir şey değildi. Kemerim ona takıldığından beri sikik ateş böcekleri karnımda tepişiyordu.

Kemerimin metal kısmı onun kumaş kısmına takıldığı için çekmeye çalıştıkça o da beraberinde geliyordu. Zaten kuş kadar bir şeydi.

"Kıpraşmadan durursan eğer halledeceğim!"

Yarbay Beton benim bu hâlimi görse sürgün etmeyi falan geç, beni diri diri toprağın altına gömerdi. Asker hayatım boyunca hem eğitimlerde hem de görevler sırasında karşılaştığım birkaç esir düşme durumu olmuştu. Yarbay Beton eğitim adı altında elimizi kolumuzu bağlayıp, bizi denize attığında boğulmadan iplerden kurtulmayı başaran biriydim.

Fakat şu an ki durumu çözemiyordum. Olacak iş değildi!

"Amacın belimi ortadan ikiye ayırmaksa birazdan başaracaksın, Yüzbaşı Barut," dedi tok bir sesle. "Biraz yumuşak davranmaya ne dersin?"

Kirpiklerimi kaldırıp sertçe yüzüne baktım.

"Bu yumuşak olduğum hâlimdi."

Derin bir nefes aldı.

"Demek sert olsan ne olacak, Allah bilir."

"Bilmek istemezsin," dedim. Nedense bilmek istiyormuş gibi kirpiklerinin altından imalı bir bakış attı.

"Bu kıyafetleri nasıl böyle üretirler?" diye sorduğunda kızgın bir tavırla baktı. Onaylamayan bir ses çıkardı. "İki askerin birbiriyle yakınlaşacağını hiç mi hesaba katmamışlar?"

"İki asker neden birbiriyle yakınlaşsın?"

"Yani..." dediğinde yüzüne bakmaya başladım. "Nasıl desem..." Bakışları maskemde geziyordu ve sanki yüzümü görmeye çalışıyor gibiydi. "Öpüşmek istese öpüşemez. Şu olana bak! Bubi tuzağı gibi!"

Bu kızın aklı fikri neredeydi? Öpüşmek de nereden çıkmıştı?

"Üniformayı giydiğin zaman görevine başlamış olursun. Görevde olduğun süre boyunca tek düşündüğün işin olur. Öpüşmek değil," dedim ters bir ifadeyle. Elleri kemerimdeydi, kendince çözmeye çalışıyordu. İnce parmaklarını vücudumda hissettikçe kanım fokur fokur kaynıyordu.

Burnumdan solumaya başlamıştım. Sinirlenmiştim ama neden olduğunu bilmiyordum. Kemeri parçalamamak için zor duruyordum. "Şu ellerini de hemen çek!"

"Yardım etmeye çalışıyorum!"

"Etmemen daha iyi!" dedim sertçe.

"Komutanım!" diyerek koridorun soluna biri dalmış, daldığı gibi de yeri boylamıştı.

Mermi nefes nefese, "İmam bayıldı," dedi.

İmam bayıldı mı? Nasıl bayılır, amına koyayım?

Mermi, kafasını kaldırmaya çalıştı. Düştüğü yerde kalmıştı. Kısa bir soluklandı. "Artık bacaklarımızı hissetmiyoruz. Koşmasak olur mu, komutanım? Eşekliğimi sikeyim, komutanım! Nereden ağzımı açtım, komutanım! Affedin, komutanım! Kulunuz köpeğiniz olayım, komutanım!" Gördüğü manzarayla birlikte gözleri aniden irileşti. "Ben böyle dünyanın devri devranını sikeyim!"

Mermi, hayatının şokunu yaşıyordu; belki de hayatının en büyük hayal kırıklığını...

22.
KİBRİT

"Sözünü tutmadan nereye gidiyorsun? Sözünü tutmadan seni gönderir miyim sanıyorsun sen, Balkan Kızı?"

Bir kibrit yak...

"Doksan beş."

Mermi yüksek sesle saymaya devam etti.

"Doksan!" diye bağırdım.

"Ama komutanım..."

"Yetmiş," diye daha düşük bir sayıyla saymaya devam ettim. "Yetmiş bir." Mermi şınav çektikçe sayıyordum. "Yetmiş iki."

Verdiğim cezalardan dolayı bütün bedeni iflas etmek üzereydi. Beyaz bayrağı ha çektim ha çekeceğim, diyordu. Balkan Kızı'yla bir kemer yüzünden cebelleşirken bizi hiç uygun olmayan bir pozisyonda yakalamıştı. Mermi, her şeyi hak etmişti.

"Bir daha dingonun ahırına girer gibi komutanının yanına gelecek misin?" diye sorduğumda ona üstten bir bakış attım. Arka taraftaki alanda şınav çekiyordu. Timdekiler ip gibi dizilmiş bir hâlde Mermi'yi izleyerek feyzalıyorlardı.

İmam koşmaktan fenalaştığı için imdadına *The Bacısı* olan Balkan Kızı yetişmişti. Mermi de bayılmak için çabalamış ama hiçbir şekilde bayılamamıştı. Bayılsa döve döve kendine geri getirirdim.

"Asla komutanım!" diye kükredi.

"Devam et, asker," dedim soğuk bir sesle. "Yetmiş bir," dediğimde bir kere daha şınav pozisyonu için hareket etti. Kolları zangır zangır titriyordu. "Yetmiş iki." O kasları boşuna yapmamıştı. Yerinde bir başkası olsa kolları çoktan kopardı. "Komutanının yanında küfretmek yok! Komutanının yanına izinsiz gelmek yok! Komutanının verdiği emre itaatsizlik yapmak yok!" diye bağırdım. "Yok oğlu yok!"

"Yok, komutanım!" diye tekrar etti. Balkan Kızı onu izlemese çoktan ağlardı ama karizmayı çizdirmek istemiyordu.

Çok geçmeden aklıma gelen başıma geleceği için elinde soğuk suyla Balkan Kızı belirdi. Yeşil gözlerinde bir orman yangını vardı sanki. Öfkeli

gözleri alev saçıyordu. Suyu Mermi'ye uzatmasına rağmen Mermi hareket etmeden öylece durdu.

"İzin ver de sudan içsin!"

"İçemez!"

"Ne demek içemez ya? Sen bu yaptığının komutanlık olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorduğunda burnundan soluyordu.

"Evet," dedim ona boş gözlerle bakarken.

"Komutanlık böyle bir şey değil!"

Duruşumu bozmadım. Gözlerimde alay eden bir ifade belirdi. "Komutanlığa dair bir şeyler mi biliyorsun?" diye sordum. "Nerede görev aldın, Balkan Kızı?"

"Komutanlığın böyle bir şey olmadığını bilmek için görev almama gerek yok," dedi sinirli bir hâlde. Elinden gelse beni bir kaşık suda boğardı. İmam fenalaştığı için elimden kurtulmuştu ama o da kendine gelince cezasını çekecekti. Ben koşun diyorsam koşacaklardı. "Sabahtan beri yapmadığın eziyet kalmadı. Sadece kötü bir zamanlamaydı. Bunun acısını ondan çıkarmamalısın!"

"Çok çok kötü bir zamanlamaydı, Talia Alaz Hanımcığım," diyerek araya girdi Mermi. "Keşke kör olsaydım. Ayaklarım oraya varmasaydı. O an kıyamet kopsaydı da bu manzarayı görmek zorunda kalmasaydım! Benim için ne kadar acı vericiydi, tahmin edebiliyor musunuz, Talia Alaz Hanımcığım?"

"Bana sadece Talia diyebilirsin, Mermi," dedi Balkan Kızı.

Bu da ne demek oluyordu? Ne münasebet! Yanına bir ek getirmeden dümdüz adıyla mı hitap edecekti?

Mermi sesinden akan şaşkınlıkla, "Mermi mi?" dedi. "Adımı biliyor musun?"

"Yüzbaşı evi inleterek, seni tuvalet terliğiyle döverken, adını tekrarlayıp durmuştu," dedi Balkan Kızı. "Yoksa adın Mermi değil mi? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Mermi benim lakabım," dedi Mermi. "Adım değil. Adlarımızı kullanmamız yasak Talia..."

"Niye duruyorsun, Mermi? Devam!" dedim ayağımla onu dürterken. "Yetmiş iki, yetmiş üç..."

"Patlayacağım, komutanım. Bari kemerimi biraz..."

"Bana kemer deme, Mermi. Bana kemer deme!" diyerek kızdım.

"Ne diyeceğim peki komutanım?" dedi Mermi. "Pantolonumun belimde durmasını sağlayan kalın kuşak mı diyeceğim? Ne diyeceğim?"

"Hiçbir şey deme!" dedim sertçe. "Devam et!"

Balkan Kızı tam önüme geçtiğinde gözlerimin içine bakarak, "Yeter ama artık," dedi. Ötüken bakışları, bakışlarımı talan ediyordu. "Soğuk içecek yapmıştım. En azından onları içmesi için biraz zaman tanıyabilirsin, bu kadar acımasız olamazsın. Hepsi perişan oldu. Hiç mi acıman yok? İçeceklerini içip, kendilerine gelince eziyetine devam edersin."

Yükselen sesimle, "Eziyet değil bu!" dedim.

"Basbayağı da eziyet!" deyip ayağını sertçe yere vurdu. "Ben küçükken babamla birlikte karargâha giderdim. Hiç böyle şeyler yoktu. Babamın bir kere bile askerlerine böyle davrandığını görmedim!"

Ben hariç her şeyi hatırlıyor gibiydi. Balkan Kızı'nın bir bana mı garezi vardı? Beni niye hatırlamıyordu? Hatırlayacağı şeyler çok iyi anılardan ibaret değildi zaten. Unuttuğu daha iyiydi.

"Demek ki baban kendi komutanlarından bunu görmemiş," dedim. "Ben kendi komutanlarımdan bunu gördüm, bunu bildim, bunu öğrendim. Askerlerimle arama girmeye çalışma!"

Kanca koşar adımlarla yanımıza geldi. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı. Mermi'ye yaptıklarımdan sonra ağzını açarken iki kere düşündüğü yüzünden belli oluyordu. Kısa bir an bakıştığımızda, "Komutanım," dedi. "Bir maruzatım olacaktı da gelebilir miyim?"

Korkusundan bir altına işemediği kalmıştı. Bunlar gerçekten de benden fazlasıyla çekiniyor ve ürküyordu.

"Söyle, Kanca," dedim.

"Siren ve Fısıtlı geldi, komutanım," dedi Kanca.

"Mermi," diye seslendim. "Burada bırak."

Mermi kendini tamamen yere bıraktığında, Balkan Kızı yanına çöküp ona su şişesini uzattı. Bu kız bu kadar merhamet doluydu da beni silahla vururken merhamet duygusu neredeydi? Düşmana sıkar gibi sıkmıştı.

Arabanın yanaştığını gördüğümde adımlarımı oraya doğru yönelttim. Ekip tamamlandığında Türkiye'ye uçuşumuzu gerçekleştirecektik. Onlar da geldiğine göre gitmememiz için bir neden kalmamıştı artık.

Diğerleri de çok geçmeden yanıma gelmişti. Arabanın kapısı açıldı. Fısıltı ve Siren teker teker indi.

Siren bir adım öne gelip gür çıkan sesiyle, "Kasırga Hava Üssü, Kıdemli Üsteğmen Siren. Emret, komutanım!" dedi. Kanca yanımda dururken ona dikkatli bir şekilde bakıyordu.

Gözümden kaçırdığım bir şey vardı. Sanırım hâlâ yeteri kadar sert değildim. Timin içinde hiçbir şekilde duygusal bağ olamazdı. Ekip ruhu başka bir şeydi.

Fısıltı da Siren'in yanına geçti.

"Kasırga Hava Üssü, Teğmen Fısıltı. Emret, komutanım!"

Kanca sadece Siren'e bakarken, Yamalı ve İmam direkt olarak Fısıltı'ya bakıyordu.

"Rahat ol, asker." Gür çıkan sesim diğerlerinin dikkatini toplamamış olacak ki daha da şiddetli bir şekilde bağırdım. "Asker, rahat!" Hepsi bir anda toparlamıştı. Mermi ise en son bıraktığım yerdeydi.

"Nasıl oldun, Fısıltı?" diye sordum.

"Sağ olun, komutanım!" dedi Fısıltı. Timin erkeklerine bin basacak biriydi.

"Gerçekten nasılsın?" diye sorduğumda onu dikkatlice inceledim.

Gözleri keskin, bir avcı edasıyla bakıyordu. Başı dikti. "İyiyim, komutanım," dedi ifadesiz şekilde. "Görevimi sorunsuz yerine getirecek kadar ayaklandım. Emir ve görüşlerinize hazırım, komutanım!"

"Türkiye'ye dönene kadar sana Yamalı refakat edecek," dedim otoriter bir tonla. Yamalı'ya da yandan bir bakış attım. Pişman görünüyordu. "Silah arkadaşından habersiz olmasının cezasını, seni gözünün önünden ayırmayarak ödeyecek. Silah arkadaşlığının ne demek olduğunu öğrenene kadar da bu böyle devam edecek!"

İkisi de aynı gür sesle, "Emredersiniz, komutanım!" dedi.

İmam, onu kendine doğru çekip, kolunun altına alırken, "Kız, fıs fıs, özledin mi bizi?" dedi.

Mermi nefes nefese bir hâlde, "Özlemiştir, abiciğim," derken kolunu ona attı. "Bizsiz yapamaz. Öyle değil mi Fısıltı?"

"Fısıltı siksin sizi," diyerek ikisinin de kolunun altından ayrıldı. Yamalı'ya öfkeyle bakarken koluna sertçe vurdu. "Silahımın sende ne işi var? Hemen onu bana ver!"

"Sadece sahip çıkmıştım," dedi Yamalı.

"Siren, benimle gel," dediğimde ileriye doğru yürümeye başladım. Bakış açımda Mermi ve Balkan Kızı vardı. Fısıltı'nın yanından ayrıldıktan sonra ikisi de kenara geçmişti.

Siren çekingen bir tavırla, "Tüm köyü turlayacak mıyız, komutanım?" dedi. "Yaklaşık üç dakikadır, hiçbir şey yapmadan aynı yerde yürüyoruz."

Onun konuşmasıyla olduğumuz yere baktım. Buraya ne ara geldiğimizi fark etmemiştim bile. Mermi ve Balkan Kızı'nı izlemeye dalmıştım. Bu kadar hararetli ne konuşuyorlardı acaba? Benimle bile bu kadar uzun süre konuşmamıştı.

Siren'in bakışları arasında ona doğru döndüm. "Fısıltı, gerçekten iyi mi?" diye sorarken dilimden her ne kadar Fısıltı dökülse de aklım onda değildi.

"Evet, komutanım. Doktoru taburcu etti. Hayalet Timi olarak eksiksiz bir şekilde Kasırga Hava Üssü'ne uçuşumuzu gerçekleştirebiliriz."

"O zaman hazırlıkları yapın."

"Emredersiniz, komutanım!"

Yanından hızla ayrıldığımda, Siren'in arkamdan bana şaşkınlıkla baktığını tahmin edebiliyordum. Onu üç dakikadır yürüttüğüm yetmemiş gibi bir de iki kelime için oyalamıştım. Mermi'yle Balkan Kızı'ndan gülüşme sesleri gelirken, dikkatimi bozmadan yürümeye devam ettim.

On saat akıtılan gözyaşlarıyla dil dökmelerden sonra kendi akıl ve kulak sağlığım için Balkan Kızı'na tamam demiştim. Demiştim ama neye demiştim?

Ve molam, ve molam, ve molam...

Başka bir şey bilmiyordu. Sadece bunu sayıklıyordu.

Yaptığı içecekten içmemiz için bir ton dil dökmüştü. Timin haşatını çıkarttığım için onlara iyi geleceğini söyleyip duruyordu. Şerbet tarzında bir şey demişti. Memleketine özgü bir içecekmiş. İçmezsek ölecekmişiz. Ona maskelerimizi açamayacağımızı söylesem de beni asla dinlememişti.

Maskelerini sadece ağız kısımlarına kadar açmalarına izin vermiştim. "Bu içecek güzelmiş," dedi İmam. İştahlı bir şekilde içerken bir bardak daha dolduruyordu. "The Bacım, bunun adına ne demiştin?"

Balkan Kızı yavaşça gülümseyerek, "Mokteyl," dedi. "Benim kendi tarifim."

Bir şeylerle uğraşmanın kafasını dağıttığını ve onu rahatlattığını söylemişti. Ben de birinin kafasını dağıtınca rahatlıyordum.

"Mokteylin içinde alkol vardı, değil mi?" diye sordu Kanca. Mermi'nin koluna vurduğunda yavaşça göz kırptı.

"Evet. Sanki biraz votka var gibi," dedi Mermi. İkisi ortaklaşa yalan söylerken İmam'ın hareketleri yavaşladı.

"Ne?" diye feryat etti İmam. Elindeki bardağı sertçe masaya bıraktı. "Ben alkol mü kullanıyorum, eşek Mermi! Niye başta söylemedin?"

"Ne bileyim, oğlum. Lıkır lıkır içiyordun," dedi Mermi.

"Allah'ım affet beni. Yemin billah bilerek içmedim. Güzel bir şey ama haram. Niye güzel şeyler hep haram Allah'ım? Hemen şimdi kusuyorum. Bir daha asla ağzıma bile sürmeyeceğim!" dedi İmam.

"Ne oldu?" diye sordu Balkan Kızı. "Türkçe konuşmayın, anlamıyorum sizi! Kötü mü olmuş yoksa?" derken paniklemiş gibiydi. Bu ifadeleri gerçek mi yoksa rol müydü, emin olamıyordum. Hızlıca yanıma gelip karşımda durdu. "Yüzbaşı, askerlerin anladığım dilde konuşmuyor!" diyerek bana şikâyetlenmeye başlamıştı.

İstemediği bir şey olunca hemen yanımda bitiyordu. Bu durum benim niye hoşuma gidiyordu, amına koyayım? Nasıl bir adam olup çıkmıştım ben böyle?

Diğerlerine doğru, "Olay ne?" diye sordum.

İmam ağlamaklı bir sesle, "Bu mokteylin içinde alkol varmış!" dedi. Bir yandan kıyafetlerini çıkartıyordu. Abdest alıp tövbe etmek için namaz kılacaktı sanırım. "Bu kadını yenge olarak kabul etmediğimiz için bizi teker teker elemeye çalışıyor. Onun yüzünden cehenneme gideceğim!"

Balkan Kızı'nın elinde duran bardağı yavaşça kavradım. Maskem olmasına rağmen burnuma yaklaştırıp kokuyu almaya çalıştım. "Kokteyl alkollü olur, İmam. Bildiğim kadarıyla mokteylde alkol olmaz," dedim büyük bir sakinlikle. Arkama döndüm ve maskemi kaldırıp hızlıca bir yudum aldım. Aldığım tatta tanıdık bir şeyler yoktu. Önüme dönerken maskemi düzeltim. "Bunun içinde alkol falan yok."

Ağzımda garip bir tat kalmıştı. İçecek, kötü kelimesinin sıvı bulmuş hâliydi.

"Kötü mü olmuş?" diye sordu Balkan Kızı. Merakla gözlerimin içine bakıyordu.

Kafamı hızlıca iki yana salladım. Benim dilim kötüdür. Tat almam kötüdür. Ama senin yaptığın şey kötü olamazdı, Balkan Kızı. Olmamalıydı fakat çok kötüydü. Kötü kelimesi bile bunun yanında iyi kalırdı.

"Yalancı," dedi hızla. "Neden tadına baktın o zaman? Hani içmeyeceğim diye tutturuyordun?"

Tadına baktım çünkü size bir şey olur da bana olmazsa Yarbay Beton belamı sikerdi. Olacaksa hepimize olsundu.

İmam, Mermi'ye vururken, "Allah seni bildiği gibi yapsın, putperest pezevenk," dedi. Kanca'ya doğru döndü. "Sizin de yaptığınız vallahi ayıp, komutanım. Barut Komutan'ım olmasa hâlim yaman. Cennete sıfır günahla gideceğim için beni kıskanmıyorsanız ben de bir şey bilmiyorum!"

Kanca keyifle güldü.

"Hani komutanımıza küsmüştün, ne oldu?"

İmam umursamaz bir tavırla omuz silkip, "Benim komutanıma küsme sürem en fazla beş dakika," dedi. "Hem Mermi kemer memer dese de ben komutanımın ırz düşmanı biri olduğunu düşünmüyorum."

"Ne olduğumu düşünmüyormuşsun, İmam?" diye sorarak onlara dâhil oldum.

İmam hızlıca toparlanarak, "Size demedim, komutanım," dedi. "Ben sizin adınızı anmadan önce bismillah çekiyorum!"

Ağzımdaki tat gitmiyordu. Boğazıma yapışmıştı. Diğerlerinin suratına baktığımda keyifle içeceklerini yudumluyorlardı. Kendimi daha fazla tutamayıp, "Bunun içinde ne var?" diye sordum. Balkan Kızı anlamasın diye Türkçe konuşuyordum. "Anlayan var mı?"

"Bilmiyorum ama zehir olabilir, komutanım," dedi Yamalı. "Bence kesinlikle bizi öldürmeye çalışıyor."

"İyi şeyler olmadığı kesin," dedi Mermi.

"Şu boklu dereden birkaç yudum alsam daha iyiydi, komutanım," dedi İmam.

"Lan, oğlum! Az önce sen içeceğe ayılıp bayılmadın mı?" diye sorarken şaşkınlıkla yüzüne baktım. "O zaman niye içtiniz, dingiller?"

"Komutanım, ölelim diye sesimizi çıkarmadan içtik," dedi Mermi. "Onun dırdırını çekeceğimize her ne yaptıysa içmeye razıyız."

"Sen zaten elinden zehir olsa içmeye razısın, Mermi. Sana çok görmüyorum ben," dedim.

"He vallahi," dedi İmam. "Onun dırdırı mı yoksa bu kötü karışım mı? Sonuna kadar kötü karışım!"

Balkan Kızı bozulan suratıyla elini elimin üstüne koyup, "Ne konuşuyorsunuz?" dedi. "Bana ne konuştuğunuzu çevirmeyecek misiniz?"

"Bu kız bütün gün böyle mi?" diye sordu Fısıltı. Türkçe konuşmuştu. "Biri benim kafama bir daha vursun. Hastanede yatmak, vallahi daha cazip geldi."

"Fısıltı'ya hastanede kalmak yaramış. İlk kez üç kelimeden fazla bir cümle kullandı," dedi Yamalı. "Hem de küfretmeden konuştu."

Fısıltı, "Sen sussana!" deyip Yamalı'nın kafasına vurdu.

"Bak, seni komutanıma şikâyet ederim!" dedi Yamalı.

Fısıltı hırsını alamayıp bir kere daha vururken, "Et de senin o kafanı kırayım," dedi.

"İyi işte, ikiz oluruz. Senin kafa kırık, benimki de kırık olursa bitirim ikili oluruz, Fısıltı," dediğinde, Fısıltı oflayarak Yamalı'nın yanından kalktı.

Balkan Kızı kollarını göğsünde birleştirip, "Bir daha Makedonca dışında başka bir dil konuşmayacağım," dedi. "Bunu siz istediniz!" O kadar öfkeli

ve o kadar hızlı konuşmuştu ki hangi dilde konuştuğunu anlayamamıştım bile. İngilizce konuşmamıştı ama.

"Ne dedi?" diye soran Kanca'ydı.

"Neye atarlandı şimdi bu?" dedi Siren.

"Anlayan oldu mu?" dedi Mermi.

"Yine mi küstürdük?" derken, İmam silahı alıp kafasına dayamaya yer arıyor gibiydi.

"Fısıltı," diye seslendim. "Onun ne dediğini duydun mu? Firefly'dan dolayı birkaç Balkan dili biliyordun. Ne dedi?"

"Duydum, komutanım," dedi Fısıltı. Sesi sakindi. Bakışlarını bize küsüp kenara geçen Balkan Kızı'na çevirdi. "Anladığım kadarıyla sadece Makedonca konuşacakmış. Kısacası sıçtık."

Balkan Kızı yıllar sonra tekrar karşımda duruyordu. Hem de o eskiden olduğu gibi gizemli ve çekici hâliyle. Onu görmek, geçmişteki hatıraları zihnimde tekrar canlandırıyor ve içimdeki duyguları yeniden alevlendiriyordu. Ne kadar zamandır onu düşündüğümü bilemezdi.

Her şey bittikten sonra ona, iyileştirdiği yaralı asker olduğumu söylemeli miydim?

Bana, İsimsiz Asker diye hitap ederdi. Benim İsimsiz Asker'in ta kendisi olduğumu bilse ne yapardı acaba? Ya da küçükken aynı mahallede oturduğu Barut Ulu Boratav olduğumu bilse?

İçimde daha önce hiç olmadığı kadar korku ve endişe vardı. Ne düşünecekti? Beni hatırlıyor muydu? Ya da ben onun için bir şey ifade ediyor muydum? Balkan Kızı benim için hâlâ çok şey ifade ediyordu.

Bize gerçekten küsmüştü. Öyle ki sessizce ayrı bir odada oturuyor, kimseyle konuşmuyor, kucağındaki kediyi sevip duruyordu. Hiç olmadığı kadar üzgündü. Dayısının ona istemediği hâlde bir şeyler verdiğini söylemişti. Bu yüzden mi bu kadar fevriydi? Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, onu her şeyden kurtarmak istediğimdi.

"Komutanım," dedi Kanca. Sesi hiç olmadığı kadar tehlike sinyalleri veriyordu. "Acil bir durum mevcut."

Dışarıdaki araç sesleri kesilirken iki tarafa da dikkat kesildim. Bakışlarım odanın içindeki pencereye kaydığında oturduğum yerden kalktım. Evin olduğu alana üç tane zırhlı araç dizilmişti.

Biz kimseyi çağırmamıştık.

Bakışlarımı pencereden çekip merakla ona diktim.

"Neler oluyor, Kanca?"

"Son kontrolleri yapıyordum," dedi yavaşça yutkunarak. "Uçuş için. Bizi izlediklerini fark ettim."

"Kimin?"

"Gelenler..." dedi. Cümlesini tamamlamasına izin vermeden kendimi odanın dışına attım. Adımlarım o kadar hızlıydı ki dışarıya nasıl çıktığımı bilmiyordum.

Askerî araçlardan inen ekibi gördüm. Üniformalarında yazılı olan kısaltma oldukça tanıdıktı. Onların kim olduğunu biliyordum. Arabadan ilk inen kişi direkt olarak yanıma geliyordu. Bakışlarımı Kanca'ya doğru çevirdim ve net bir şekilde, "Balkan Kızı'nı sığınağa saklayın," dedim. "Ve her ne olursa olsun odadan çıkartmayın."

"Emredersiniz, komutanım."

"Acil durum ilan et," diye eklediğimde sesim tehlikeli çıkıyordu. "Her şeyi yok edin."

Kanca, gözlerinde beliren şaşkınlığa engel olamazken, "Ne?" dedi. "Emin misiniz, komutanım?"

"Yok edin," dedim sertçe. Neler olacağını az çok tahmin edebiliyordum. Birazdan burada küçük çaplı bir kıyamet kopacaktı. "Bize ait ne varsa yok edin. Gerekli bilgiler zaten anlık olarak Türkiye'ye gitti. Burada hiçbir şeyimiz kalmasın."

"Emredersiniz, komutanım," dediğinde arkasını döndü ve kulağındaki iletişim hattına, "Hayalet Timi'nin dikkatine," dedi. "Kod üç devrede. Hedefi hemen sığınağa götürün."

Maske yüzümüzü kapladığı için konuşmalarımıza kimse şahit olmamıştı. O yüzden rahattım. Uluslararası Savunma Teşkilatı'nın, yani İngilizce kısaltmasıyla IDA'nın askerleri buradaydı.

Görmeye alışkın olduğum adam, "Yüzbaşı," dedi. Kendisi, daha önce de iş birliğinde bulunduğum, IDA'nın üst kademeli askerlerinden biri olan Duncan'dı.

Yüzündeki ifade dikkatimi çektiğinde aynı sakinlikle, "Binbaşı," diyerek karşılık verdim.

"Gideceğinizin haberini aldım," dedi Binbaşı Duncan. "Bize veda etmeden mi gidiyorsunuz? Gelirken de bir hayli sessizdiniz."

"Gelişimiz sessiz olabilir fakat gidişimiz sessiz olmayacak, Binbaşı Duncan." Balkan Kızı'nı saklayabilmeleri gereken süreyi kazanmaya çalışıyordum. Sorun çıkartacağını bildiğim için onları ne kadar oyalarsam o kadar iyiydi. "Bize veda etmeye geldiğinizi zannetmiyorum. Ne için gelmiştiniz?"

Elindeki kâğıtları bana uzattıktan sonra üstten bir bakış atıp, "Yazılı olarak iznim var," dedi. "Şu an elinizde bulunan Talia Alaz'ı sizden alıyoruz. Onu götürmeye geldik." Binbaşı Duncan'ın ağzından dökülen kelimeler çenemin kasılmasına neden oldu. Bakışlarım sertleştiğinde sert bir soluk aldım.

Doğru duymuştum, değil mi? Elinizde bulunan diyordu.

Şu an elinizde bulunan Talia Alaz'ı sizden alıyoruz.

Balkan Kızı'nı almak istiyorlardı. Onu vereceğimizi düşündüren şey tam olarak neydi? Üstelik onu benden nasıl alabileceğini sanıyordu?

Elindeki kâğıtlar umurumda değildi. Türk askerleri yalnızca bağlı olduğu üstlerinden emir alırdı. Hedefimiz küresel bir sorun hâline gelen terör örgütünü çökertmek olduğu için ortak paydada buluştuğumuz, yardımlaştığımız, destek olduğumuz birçok askerî savunma teşkilatı oluyordu fakat bu onların emri altında çalıştığımız anlamına gelmiyordu.

Kaşlarımı çatarak oldukça ciddi bir ifade takındım. İfademi bozmadan, "Bahsettiğiniz kişi kim?" diye sordum.

"Yüzbaşı," dedi Binbaşı Duncan. Gülmeye başlamıştı. "Haftalardır peşinde olduğunuz kişiyi bilmiyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Haftalardır peşinde olduğum kişi PEKA kod adlı ITO örgüt üyesi," dedim. "Bahsettiğiniz kişiyi tanımıyorum."

Binbaşı Duncan kendinden emin bir ses tonuyla, "Ben bu kişinin kim olduğunu biliyorum," dedi. "PEKA'nın yeğeninden bahsediyorum. Talia Alaz. Onun sizinle olduğunu biliyorum, Yüzbaşı Barut. Benimle oynama.

Yazılı emre göre o kadını sizden alıyoruz. Operasyona desteğiniz için teşekkür ederiz. En kısa zamanda sizlere bir ödül töreni düzenleyeceğiz. Türk askerlerine çok iş başardıkları için minnettar olacağız."

Sinir bütün hücrelerime yayıldığında başımı hafifçe oynatarak yana yatırdım. Bir süredir buradaydık ve bir şirket kurup Boris Abrams kimliğini almak, hedefimiz olan Balkan Kızı'nın yanına sızmak, Peter Kalovski ile bağlantılar bulup onunla aynı masada oturmak, kesinlikle kolay değildi.

"Bundan sonrası tamamen IDA'ya ait. Çünkü Talia Alaz'ın bir ITO üyesi olduğu kesinleşti."

Bedenime yayılan artık sinir değildi. Şaşkınlıkla karışık derin bir öfkeydi.

ITO üyesi mi? Şu an Türkiye'ye götürmek üzere olduğumuz kadın, bir örgüt üyesi miydi? Balkan Kızı...

Düşüncesini dahi aklımdan geçirmek istemiyordum ama bunca zaman bize masum rolü kesiyor olabilir miydi? Dayısının bir kuklası mıydı? Bir sürü masum insanın akan kanının sorumlusu olan örgüte mi destek oluyordu? Gerçekten masum olan o bakışlarını nasıl açıklayacaktım?

"Ne o?" dedi keyifle gülerek. "Şaşırdın mı, Yüzbaşı Barut?"

"Burada bulunma nedenim PEKA'dır," dedim ciddiyetimi koruyarak. "Eğer onun yeğenini istiyorsanız elinizde olan kararla alabileceğinizi düşünüyorum. Fakat burası, olmanız gereken yer değil."

IDA'nın, Balkan Kızı'na neler yapabileceğini düşündükçe içimde filizlenmekte olan endişeyi hissettim. Onu öldürmeyecekler, dayısının bir terör örgütü üyesi olduğunu itiraf ettirmek için süründüreceklerdi. Yöntemleri acımasızdı. IDA'nın eline düşüp de kurtulan kimse görmemiştim.

Binbaşı Duncan'ın, hazıra konup onu elimizden almak istemesi sürpriz olmamıştı. IDA genelde yerel polislerin, askerlerin başarıyla gerçekleştirmiş olduğu operasyonları devralıp kendileri başarmış gibi göstermeyi severdi. Daha önce bu tarz bir olay başıma gelmemişti. Metropol görevi olarak adlandırdığımız operasyonları meslek hayatım boyunca beşten fazla kez yapmamıştım. O yüzden IDA ile çok yüz göz olduğum söylenemezdi.

Ülkeyi terk etmek için gerekli izinleri aldığımızdan, operasyonun başarıyla gerçekleştirildiği kulağına gitmiş olmalıydı. Diğer türlü burada bulunmasının başka bir nedeni yoktu.

"Yüzbaşı, bir terör örgütü üyesiyle iş birliği yapamazsınız."

Terör örgütü üyesi...

Balkan Kızı'na böyle hitap ettiğinde yüreğime sanki bıçak saplanıyordu.

"Onu bize teslim et," diyerek emreden bir tonda konuşmaya devam etti. "Emin ol, teşkilatımız bunun için size minnettar olacaktır."

"Kimsenin minnetine ihtiyacımız olmadı, Binbaşı Duncan." Sesim bir kayanın sertliğini aratmıyordu. "Sizden emir almıyorum. Elinizdeki kâğıdın benim için bir hükmü bulunmuyor. Buraya her ne için geldiyseniz üstlerim bunun için beni bilgilendirmedi."

"Anlaşılan bize zorluk çıkartacaksın, Yüzbaşı Barut." Dilini damağına vurdu. "Türklerin olduğu yerde hep bir zorluk oluyor. Hiç şaşırtmıyorsunuz."

"Konu hakkında üstlerimle konuşup sizin için ne yapacağıma bakacağım," dediğimde içimdeki merak duygusu tekrar gün yüzüne çıktı. Eğer söylediklerinde en ufak bir doğruluk payı varsa Balkan Kızı'nı Türkiye'ye götürmemiz bir hayli tehlikeliydi. Eğer örgüte gerçekten üyeyse bile bu bizim meselemiz olacaktı. Onu kimsenin eline bırakmayı düşünmüyordum.

Kalın postallarıyla yere sertçe vurup, "Sizi tam olarak burada bekliyorum," dedi. "Vaktimiz kısıtlı. Eminim ki doğru olanı yapacaksınızdır."

Kafamı hafifçe sallayıp selam verdikten sonra arkamı döndüm ve kasılan bedenimle birlikte evden içeriye girdim. Diğerleri ortalıkta gözükmüyordu. Odama doğru emin adımlarla ilerlediğimde yüreğim sanki oluk oluk kanıyordu. Kapıyı açtım ve vakit kaybetmeden içeriye girdim. Telefonla Yarbay Beton'u aradığımda yanıtlamasını bekledim. Saniyeler saatler kadar uzun sürüyordu.

"Alo!"

Kahretsin! Telefonu açan Yarbay Beton değildi. "Yüzbaşı Barut," diyerek kendimi tanıttım.

"Komutanım," dedi hattın ucundaki ses. "Yarbay Beton şu an burada değil. Durum acilse çağrı bırakabilirim."

"Kendisine kod üçün devrede olduğunu belirt," dedim ve telefonu hızlıca kapattım. Saniyelerle yarışıyordum. Balkan Kızı'nın bulunduğu sığınağa gitmek için oda değiştirdim ve yerin altına inerek olduğu yere ilerledim. Bütün bedenimi bir sıcaklık kaplamıştı.

İzbe, karanlık ve rutubet kokan bir bodrum katına indiğimde, adımlarımı dikkatle atarak ilerledim. Etraf oldukça sessizdi. Sadece uzaklardan gelen su damlalarının yere düşme sesi yankılanıyordu.

"Balkan Kızı," diyerek yavaşça seslendim. Sesim koridor boyunca yankılandı ama karşılık gelmedi. Derin bir nefes alarak en köşedeki odaya yöneldim. Odanın kapısı aralık kalmıştı. İçeri adım attığımda Balkan Kızı'nı gördüm. Dimdik, öylece ayakta duruyordu. Gözleri kaskatı duvara çevrilmiş, bütün vücudu âdeta buz kesmiş gibiydi.

"Balkan Kızı, neden cevap vermiyorsun?" dedim sertçe.

Ona yaklaştığımda, aramızdaki mesafe iyice azaldı. Gözlerini duvardan ayırmadan, kirpiklerini bile kırpmadan öylece bakıyordu. Ne olduğunu anlamak için gözlerimi onun izlediği yere çevirdim ve o an her şey netleşti. Duvarda, soluk harflerle yazılmış, silinmeye yüz tutmuş rakamlar ve isimler vardı. Bu yazılar, dayısının işlediği suçların kanıtıydı ve tam olarak onun kim olduğu yazıyordu. Her bir rakam, bir hayatın sonunu ifade ediyordu.

Bu köy evine geçtiğimizde, yerin altındaki bu izbe odaları kullanmaya başlamıştık. Uzun bir süre boyunca yukarıdaki katları kullanmadık, her şeyi burada hallettik. Balkan Kızı sessizce, "Bu sayılar..." dedi. Sesi titrek ve kırılgandı. "Ölen insanların sayısı mı?"

Tekdüze bir sesle, "Evet," diye yanıtladım.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Hepsi..." dedi. Hıçkırmamak için kendini zor tuttu. "Hepsinin katili dayım mı?"

"Hepsinin."

Bir yutkunma sesi duydum. Boğazındaki düğümü çözmeye çalışırken, "Bunca zaman..." dedi yavaşça. "Bunca zaman böyle bir adamla mı yaşadık? Bu çok fazla. Çok. Ben onu baba bildim. Aile bildim. Dayım bildim."

Onu durdurmak adına, "Balkan Kızı," dedim. Sinir krizi geçirmek üzereydi. Gözlerinden süzülen yaşlar, çaresizliğin ve ihanetin acısını taşıyordu.

Duvardaki yazılara kilitlenmiş bir vaziyetteydi. İçinde fırtınalar kopan Balkan Kızı, gözlerini yaşlarla doldurmuş bir şekilde duvardaki gerçeklerle yüzleşmeye çalışıyordu. "Dayım bir terörist," dedi boğuk bir sesle. Her kelimesi bir yürek acısı taşıyordu. "Bunca zaman bizi kandırmış," diye devam etti. Yüzüne baktım. Bir zamanlar masum ve neşe dolu olan ifadesinin yerini, derin bir hayal kırıklığı ve öfke almıştı. "Ben bir şeylerden şüphelendim, son zamanlarda bir tuhaflık sezdim ama..." Sesi giderek daha da titremeye

başladı. "Ama bu kadarını hiç düşünmedim. Bu... Bu mümkün olamaz." Elleri titreyerek, "Nasıl?" diye mırıldandı. "Nasıl her gün yüzüne bakıp ona dayı diyebildim ben? Nasıl yüzüne güldüm? Nasıl aile yerine koydum? Nasıl?"

"Bunu şimdi öğrenmemen gerekiyordu," diyebildim yalnızca. Ona her şeyi Yarbay Beton daha sağlıklı bir ortamda anlatacaktı. Yanlış bir zamanlamaydı. Hem de çok yanlış.

"O bir terörist," dedi göğüs kafesi yükselirken. "Ve biz ona emanet edildik."

Durumu açıklamak adına, "Kimsenin sizi ona emanet ettiği yoktu," dedim. "Sadece dayın sizi almaya kararlıydı ve ülkeden kaçırdı."

"Kaçırmadı," dedi aksi bir tonda. "Kaçırmadı!"

Odadaki hava, gerilimle ağırlaşmıştı. Her nefes, yoğun bir sis gibi hissediliyordu. Duvarlar ikimizin de üstüne üstüne geliyordu. Ona her şeyi anlatmak istesem de şimdi yapamazdım. O yüzden elimi çabuk tutmaya baktım.

"Bak," dedim aceleci bir tavırla. "Neden sığınağa getirildiğini biliyor musun, Balkan Kızı?" Bana boş gözlerle baktı. "Yukarıda seni almak isteyen bir ekip var. IDA askerleri, ellerindeki emir kâğıtlarıyla seni buradan götürmek için geldiler."

Dudakları titredi. "Nereye?" diye sordu. "Nereye gideceğim?"

"İtiraf ettirme kampına."

Bunun hakkında mutlaka bir şeyler duymuş olmalıydı.

"Neden?"

"Çünkü ellerindeki belgelere göre senin bir ITO üyesi olduğunu söylüyorlar."

Geriye doğru sendeledi fakat onu düşmeden tuttum. Parmakları kolumu öyle bir sardı ki beni bırakmak istemiyordu. "ITO üyesi mi?" dedi şaşkınlık içinde. Gözlerindeki dehşet daha da derinleşmişti. "Gözünüzde bir terörist miyim?"

"Onların gözünde öylesin. Ama onlar, yani IDA, seni dayınla ilişkilendiriyor. Onun eylemleri yüzünden seni de suçlu görüyorlar."

"Peki, Türk askeri..." dedi umutsuzluk içinde. Sesinde hüzünle karışık bir korku yankılanıyordu. "Türk askerlerinin gözünde de öyle miyim?"

Sessizlik içinde ona bakakaldım.

"Yüzbaşı, bir şey demeyecek misin?" diye sordu Balkan Kızı. Yalvarır gibiydi.

"Seni almakla görevlendirildim," diye karşılık verdim. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. "Her ne olursa olsun görevimi yapacağım." Dillendirmek istemiyordum. Teröristse bile Türkiye'ye döndüğümüzde icabına bakacaktık.

"Bu bir cevap değildi," dedi. Yüzünde bir umutsuzluk belirdi. O an odanın atmosferi daha da boğucu bir hâl aldı. "IDA askerleri yukarıda mı?"

"Evet."

Derin bir nefes alarak, "Tamam," dedi. "Onlara teslim olacağım." Kaşlarım aniden çatıldı.

Sen ne diyorsun, Balkan Kızı? Haftalar süren operasyonu seni teslim etmek için yapmamıştık.

"Teslim mi olacaksın?"

Az öncekine nazaran daha güçlü bir tonla, "Evet," dedi. "Benim gönlüm rahat. Madem terörist olduğumu düşünüyorlar, bunu kanıtlasınlar. Eğer dedikleri gibiysem ne yapacaklarsa razı geleceğim."

"Seni kimseye teslim etmiyorum," dedim kararlı bir sesle. Onu teslim etmeme nedenim, bir geçmişimizin olmasından kaynaklı değildi. Şayet IDA'nın söylediği gibi biriyse onu kimsenin eline bırakmadan kendim halledecek kadar da gözü karaydım. Vatan, her şeyden önce gelirdi. Bize bu öğretilmişti. Biz de bunu bilirdik.

Onu teslim etmeyecektim çünkü Yarbay Beton'dan aksi emir almadığım sürece operasyon aynı akışta devam edecekti. Görevimiz, Balkan Kızı'nı iş birliği yapmak için Türkiye Cumhuriyeti topraklarına götürmekti.

"Benim hiçbir şeyden korkum yok," dedi hırçın bir tavırla. "Dayımın suçunu üstlenmeyeceğim! Er ya da geç benim suçsuz olduğumu anlayacaklar."

Onu kolundan tutup kendime doğru çektim ve bakışlarımızı birbirine yakınlaştırdım. "Seni ele geçirdikleri an ölüm kampına sokacaklar," dedim hiddetle. Bana korkusuzca baktığında tavrından endişelenmeye başlamış-

um. "Değil kardeşini görmek, aynaya bile bakmana izin vermeyecekler. Saati bilmeyeceksin. Gece mi yoksa gündüz mü olduğundan haberin olmayacak. Ölmekten beter olacaksın. Bunu mu istiyorsun?"

Gözlerimin içine dosdoğru bakmaya devam etti. Sesi hiç olmadığı kadar kararlıydı.

"Yüzbaşı, beni teslim et."

"Bu operasyonu, seni bir başkasına teslim etmek için başlatmadım!" dedim öfkeyle.

"Ne yapacaksın?" diye sordu histerik bir hâlde. Gözlerindeki endişe ve öfke belirginleşti. "Aynı amaç uğruna çalıştığın askerlerle mücadele mi edeceksin? Beni sizinle göndermeyeceklerini ikimiz de biliyoruz!"

"Gerekirse evet," dedim kararlılıkla. "Üstlerim bana böyle bir bilgi vermedi. IDA'nın istekleri doğrultusunda hareket etmiyorum. Ben sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim, Balkan Kızı! Bunu o aklına sok!"

"Yüzbaşı..."

"Balkan Kızı," dedim. Sesime öfke yansırken onun konuşmasına izin vermemiştim. "Bana şunu söyle. Senin isteğin olmadan hareket edemem. Türkiye'ye gelmek istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

Yüzündeki ifade aniden değişti. Az önceki karamsarlığı bertaraf olurken gözlerinde umudun belirtisi olan bir ışık belirdi. Yavaşça yutkundu. Gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. "Doğduğum topraklara bir gün geri dönme umuduyla yaşadım," dedi. "Türkiye'ye gelmek istiyorum." Sesi güçlü ve kendinden emindi. İhtiyacım olan ton da işte buydu.

"Seçimini yaptın," dedim. "Artık bizi hiçbir şey durduramaz."

Bu kadın, yıllar sonra Türkiye topraklarına adım atacaktı.

Aynı saniyeler içinde bakışları duvardaki yazılara kayıp durdu ve her baktığında nefes alamıyormuş gibi göğüs kafesi yükseldi. Onun dikkatini çekebilmek adına, "Türkiye'de seni görmek için sabırsızlanan biri var," dedim.

Âkif Cesur Beton'dan bahsediyordum. İkisinin karşılaşmasını deliler gibi merak ediyordum. Yarbay Beton, Alaz kardeşlerin manevi babasıydı ve bu kızı görünce sevinçten ağlayacağına emindim. Uzun bir zaman sonra ilk kez karşılaşacaklardı.

"Kim?" diye sordu. Gözlerinde ışıkla birlikte merak da belirdi.

Sadece Yarbay Beton da değildi. Çocukluk arkadaşı Ülkü, ona kekler yapmayı öğreten Umay ablası... Hepsiyle karşılaşacağı anı heyecanla bekliyordum.

"Aslında bir kişi değil. Birçok kişi."

Kaşlarını çattı.

"Kimlerden bahsediyorsun?"

"Gittiğimizde göreceksin," dedim. Sesimde istemsiz bir sıcaklık oluşmuştu. "Şimdi benimle gel."

Elimi tutması için ona doğru uzattım. Odanın loş ışığında, endişeli bakışlarla uzattığım ele bakakaldı. Adımları gitmek istemiyor gibiydi. Olduğu yere mıhlanmıştı.

"Yüzbaşı," diye fısıldadı.

Tamamen ona doğru dönüp, "Sendeyim, Balkan Kızı," dedim.

"Yemin ederim ki..." dedi. Sesindeki titreme artık kaybolmuştu. "Beni götürdüğüne seni hiç pişman etmeyeceğim. Asla yanılmayacak ve ihanete uğramayacaksın."

Gözleri söylediklerini doğrular nitelikte büyük bir inançla gözlerime bakıyordu.

Biz askerler yalnızca bir söz vermeye güvenemeyiz; her zaman tetikte durur, her olaya şüpheyle yaklaşırız.

"Bunun düşüncesinde dahi olursan sana neler yapabileceğimizi tahmin bile edemezsin. Türk'e ihanetin bedelini ağır ödersin." Sesim, katı ve son derece acımasız çıkmıştı.

"Babama, doğduğum ülkeye, ait olduğum yere ihanet edemem, Yüzbaşı Barut."

Onun bu sözleri kalbimde bir ağırlık yarattı. Ait olduğum yere demişti. O, doğduğu topraklara aitti. Onun bu sözlerine inanmak istiyordum. Balkan Kızı, buna değerdi.

"O zaman ben de sana bir yemin edeyim," dedim. Parmaklarım yüzünü avuçladığında gözlerim gözlerine tırmandı. Sıcak nefesim, tenine düşüyordu. "Andım olsun, seni kimseye teslim etmeyeceğim. Bunun için savaşmam gerekecekse bile herkesle savaşırım, Balkan Kızı."

Sesine yansıyan benzer duygularla, "Yüzbaşı," dedi. "Savaşmamız gerekecekse seninle birlikte savaşmaya hazırım."

Ay gibi parlayan bakışları; açılan bileğime doğru kaydı. Yıllar önce bileğime takmış olduğu, biraz solmuş fakat hâlâ canlı renkler barındıran *marteniçka* ipine takılı kaldı.

O an, geçmişin izlerini taşıyan o ince ip, aramızdaki asıl bağı ortaya çıkardı.

Bu bağ, bizi birbirimize, geçmişe ve geleceğe bağlayan, kopmaz bir kader ipiydi.

DEVAM EDECEK...

"Senin için herkesle savaşırım, Balkan Kızı."

2.
KİTAP
ÖZEL SAHNE

"Sen..." dedi. Makedonca konuştu. Sonra ne dediğini fark etti ve hemen anladığım dilde, "Sen..." diye konuşmaya başladı. Bana bakmıyordu. Bakamıyordu.

Maskeyi tekrar takmak istiyordum ama takarsam bir daha hiçbir şekilde açmayacağımı da biliyordum.

Kirpiklerini kaldırdı. Gözleri kırmızılaşmıştı. Beyaz bir inci tanesi gibi olan gözyaşı akıp, yanağına doğru süzülürken, "Yara izin..." dedi ve dudaklarından bir hıçkırık koptu. Yüzüme bakmıyordu. Gözlerime de bakmıyordu. Benim olduğum yere asla bakmıyordu.

Bakamayacak kadar kötü müydü yüzüm?

Ben bile yüzüme katlanamıyordum. Ben bile bakamıyordum. Ben bile nefret ediyordum. O nasıl etmesin? Keşke maskemi açmasaydım. Keşke ona yüzümün ne hâlde olduğunu göstermeseydim. Keşke yüzümden yara almasaydım. Elimdeki maskeyi sıkarken olduğum yerde kalakaldım.

Tavrı hırçınken sesi yükseldi. "Bana nasıl söylemezsin?" dedi. Farklı bir dil konuşmaya başladı. "Bana nasıl söylemezsin ya?" derken Türkçe konuşuyordu. Kendinden geçmiş bir hâlde öfkeyle bağırıyordu. "Yıllar önce tedavi ettiğim, başında beklediğim, ölmek üzere olan o askerin sen olduğunu bana nasıl söylemezsin? Sen o yaralı İsimsiz Asker'sin! Sen, ben ölmesin diye dua ettiğim o askersin! Bunu bana nasıl söylemezsin?"

